COLECȚIA

Iubiri de poveste

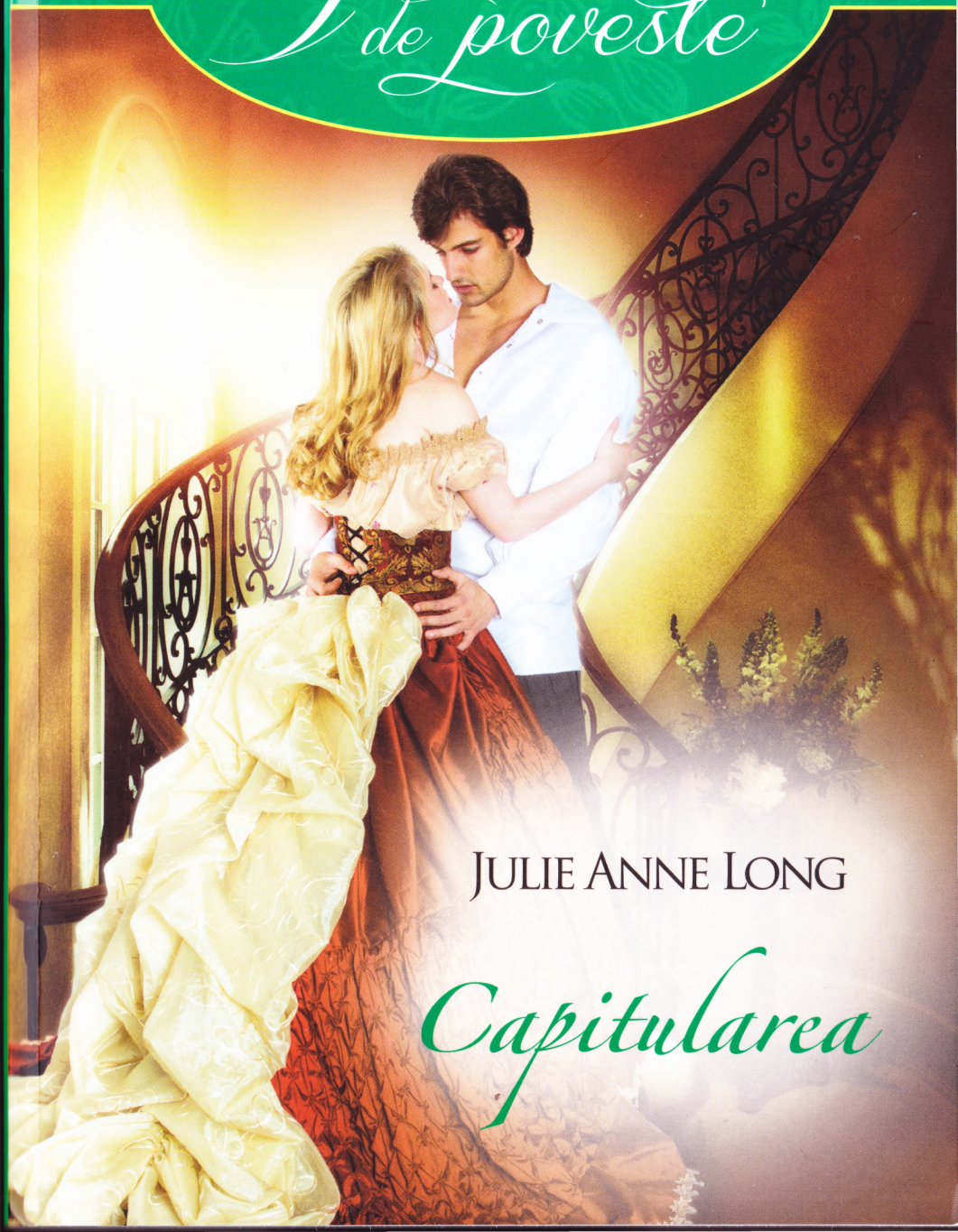

JULIE ANNE LONG

Capitularea

SERIA „PENNYROYAL GREEN“

Curajos. Loial. Sclipitor. Nemilos. Astfel de cuvinte îndrăznețe sunt întotdeauna folosite pentru a-l descrie pe căpitanul Chase Eversea, un adevărat erou de război, însă, din păcate, și un alt cuvânt pare să joace în permanență un rol în destinul lui: necazuri. Acestea sosesc pentru Chase sub forma unui mesaj misterios care îl cheamă la un rendez-vous într-un muzeu obscur din Londra... unde se întâlnește cu cea mai mare slăbiciune a lui: Rosalind March – singura femeie pe care nu a putut-o uita.

Cu cinci ani în urmă, fermecătoarea și nesăbuita frumusețe i-a atras atenția extraordinarului căpitan, făcându-l să simtă pentru prima dată fiorii pasiunii – dar și ai remușcării, căci era soția comandantului și prietenului său. Acum Rosalind este o femeie liberă și stăpână pe sine, dar o idilă este ultimul lucru la care poate să se gândească: sora ei a dispărut în mod misterios, și ea are nevoie de ajutorul lui Chase ca să-i dea de urmă. Însă pe măsură ce căutarea prin cele mai întunecate cotloane ale Londrei readuce la suprafață amintiri despre bătălii de trecut și reaprinde pasiunea mocnită, Chase și Rosalind sunt provocați să accepte capitularea – în fața dorințelor păcătoase și chiar a iubirii pentru o viață.

Julie Anne Long a publicat primul roman în urmă cu mai mult de un deceniu și de atunci i-au apărut 18 cărți, nominalizate la numeroase premii. Printre ele se numără Romantic Times Reviewer's Choice, Bookseller's Best, The Quill sau cel acordat de Asociația Scriitorilor de Romane de Dragoste din America.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-1481-0
9 786063 314810
Alma

JULIE ANNE LONG

Capitularea

Since the Surrender
Julie Anne Long
Copyright © 2009 Julie Anne Long

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Capitularea
Julie Anne Long

Copyright © 2017 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Mariana Petcu
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea
Laurenția Carîp

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
LONG, JULIE ANNE
Capitularea / Julie Anne Long.
trad.: Graal Soft – București: Litera, 2017
ISBN 978-606-33-1481-0
I. Soft, Graal (trad.)
821.111(73)-31=135.1

JULIE ANNE LONG

Capitularea

Traducere din limba engleză
Manuela Bulat/Graal Soft

Alma

Pentru Dom

Capitolul 1

„Alungat!"

Chase Eversea, căpitanul Charles Eversea, se gândi cu o plăcere perversă, justificată, la acel cuvânt. „Alungat" de la Pennyroyal Green, Sussex, căminul și familia lui, numai pentru că mârâise câteva cuvintele în spuma halbei sale la Pig & Thistle[1], cu doar patru seri în urmă. Cu siguranță, nu-și dorise să îl *audă* careva. Nici măcar nu intenționase să le rostească cu voce tare. Însă îi ieșiseră pe gură și, cu toată sinceritatea, nimeni nu l-ar fi putut învinui, având în vedere contextul.

Era vina lui Colin, fratele său.

Însă, de-a lungul istoriei familiei Eversea, așa stătuseră lucrurile de obicei.

Chase se încruntă cu o ferocitate de gargui la ușa deloc atrăgătoare a unei pensiuni de pe o stradă londoneză aflată undeva la limita fragilă dintre respectabilitate și dezintegrare – ceea ce, foarte probabil, îi putea descrie propria stare de spirit din ultimele zile. Aici se părea că era cazat un văr Eversea îndepărtat, un anume domn Adam Sylvaine, iar Chase fusese trimis fără prea multe vorbe și foarte ferm – cu alte cuvinte, *alungat* – ca să hotărască dacă ar fi un vicar bun pentru Pennyroyal Green. O misiune pentru care *el* era cel mai puțin potrivit.

Bănuia că acel interviu nu era altceva decât o cacealma pusă la cale de familia lui ca să scape Sussexul de el.

Parcă în ton cu tumultul stării lui de spirit, cerul înnorat al verii se deschise și își aruncă fără nici o ceremonie potopul de ploaie.

Rămase nemișcat în timp ce apa i se revărsa peste pălărie și îi cădea șiroaie pe umeri, formând băltoace lângă cizmele lui și transformându-l într-o clipă într-o fântână caraghioasă și cu o căutătură aspră, pe care ceilalți erau obligați să o evite. Îl amuza să stea în calea tuturor. Pentru numele lui Dumnezeu, ai fi zis că cerul scuipa untură

[1] Porcul și ciulinul

încinsă, judecând după graba cu care oamenii alergau cu mâinile deasupra capului.

Un tânăr aplecat pentru a se feri de ploaie îi surprinse din greșeală încruntătura și încremeni mirat ca un câine de vânătoare în timp ce hăituia prada. Își reveni, iar după câteva momente, o luă la goană. Picioarele abia i se mai vedeau. Și își făcea cruci pe ascuns în timp ce fugea.

Chase pufni. Cândva, ar fi putut să domolească revolte sau să întunece starea de spirit a unui întreg regiment cu acea încruntătură. Sau putea obține efectul opus cu un zâmbet: să-i inspire pe soldații demoralizați să dovedească o vitejie neobișnuită pe câmpul de luptă. Sau să topească jupoanele femeilor.

În ultima vreme, zâmbea rar, ca și când războiul nu s-ar fi terminat încă.

Însă acum, zâmbi în urma omului care fugea. Și cu toate că nu era un zâmbet tocmai *plăcut*, o femeie care mergea grăbită la brațul unui bărbat, cu boneta în pericol să i se transforme într-o cârpă udă, încetini de parcă acel zâmbet ar fi prins-o ca într-o plasă.

Și așa își sacrifică ce mai rămăsese din bonetă ca să se holbeze la căpitanul Charles Eversea, care se prefăcu a nu observa, și, după câteva clipe, fu trasă din nou de către bărbatul care o ținea de braț.

Ploaia se opri aproape la fel de repede pe cât începuse, ca toate ploile de vară, lăsând totul ud și aburind. Chase oftă și se sprijini cu putere pe bastonul său, continuându-și drumul. Încă *avea nevoie* de nenorocitul de baston pentru primul pas după o perioadă de nemișcare, iar acesta era fitilul care îi aținea furia, furie care îl propulsa tot restul drumului, fie în sus pe un deal, fie în jos pe vreo scară, atât de repede, încât șchiopătatul devenea aproape imperceptibil, iar durerea era aproape uitată.

Aproape.

Devenise la fel de constantă, de variată și de parte din el ca un gând. Se învolbura și se umfla, și îl chinuia. Pur și simplu, era acolo.

„Cam la fel ca nenorocita mea de familie", gândi el cu amărăciune.

Chase mai făcu un pas și descoperi că nu mai putea înainta. Ceva îl ținea de haină.

– Șefu'! șopti creatura cu un accent cockney, de undeva de lângă șoldul său.

Chase se încruntă și își coborî privirea. Doi ochi foarte albaștri îl fixau de pe chipul murdar al unui băiețel.

– Am un mesaj pen' 'mneavoastră!

Pumnul soios care nu strângea haina lui Chase se întinse spre el și se deschise, dând la iveală un pătrat de hârtie care părea să fie îndoit de opt sau de șaisprezece ori.

Chase privi bănuitor hârtia, apoi o apucă între degete. Era caldă și umedă la exterior, de la strânsoarea mesagerului. Nu prea avea speranțe că interiorul nu fusese distrus de ploaie și de transpirație.

Își dădu haina spre spate și scutură hârtia pentru a o deschide într-o mână, apoi, fără a întoarce privirea, întinse cealaltă mână și îl înșfăcă pe băiat de gulerul cămășii chiar când golănașul încerca s-o ia la goană. Gulerul aproape că i se destrămă între degete, așa că mâna lui cuprinse un umăr osos și îl întoarse pe băiat spre el.

– Dă-mi-l înapoi!

Băiatul clipi.

– *Cum* de...?

– Dă-mi-l înapoi! repetă el pe un ton calm și amenințător.

O persoană neatentă probabil că n-ar fi simțit degetele agile care îi furaseră nasturele hainei, iar micul golan, cu siguranță, exact pe asta se baza. Însă Chase foarte rar era *cu adevărat* neatent, în ciuda eforturilor sale asidue de a nu fi atent.

– E doar un nasture, își încercă norocul băiatul.

– E doar nasturele *meu*.

Era o negociere absurdă. Ar fi trebuit pur și simplu să-i pună cătușele micului șobolan al străzii, căci pe cei ca el nu-i aștepta altă soartă decât galerele sau spânzurătoarea. Băiatul avea urechi clăpăuge, care ieșeau la orizontală din capul său foarte rotund. Din pricina murdăriei, părul lui avea o culoare nedeslușită, probabil blondă, iar expresia îi era morocănoasă, însă ochii albaștri ca oul de măcăleandru erau speriați și trădau inteligență. Ploaia lăsase dâre subțiri în funinginea de pe obrajii lui, făcându-l să pară un animăluț vărgat în camuflajul său natural. Anticipând poate cum ar putea să arate în spatele gratiilor.

Nenorocită Londră! Abia ajunsese și era *jefuit*.

Chase îl țintui cu o privire fixă, cruntă și amenințătoare, până când pumnul murdar se întinse spre el și se deschise din nou.

Golănașul își privi propria mână cu o mirare neliniștită. Ca și când aceasta l-ar fi trădat. Nasturele parcă îi făcea cu ochiul din palma soioasă. Un nasture bun, de alamă. Ar fi putut obține pe el cel puțin patru șilingi.

Chase își luă nasturele.

– Ți-aș fi dat bani, îi spuse el amenințător mesagerului hoț.

– Nu prea v-ați grăbit să-mi dați, nu-i așa?

De data asta, păru mult mai puțin încrezător. Încercă să se smulgă din strânsoare.

Chase, nehotărât dacă să-l dea pe mâna polițailor, strânse în continuare cu putere umărul băiatului și desfăcu hârtia pentru a vedea dacă era într-adevăr un mesaj sau doar o metodă de a-l jefui. Era o senzație ciudată să aibă un prizonier. Cu atât mai mult cu cât prizonierul era un băiat murdar. Chase nu făcuse de mult timp ceva atât de ferm precum să *împiedice* pe cineva să facă ceva.

Citi:

Căpitane Eversea, ne întâlnim într-o oră la muzeul Montmorency, lângă bucolicele italiene. E o chestiune foarte urgentă.

P.S.: Bucolice înseamnă vaci și alte chestii de-astea.

Nu era nici o semnătură.

Muzeul Montmorency?

Bucolice italiene?

Și ce era mai rău:

Vaci?

Se holbă complet descurajat la acel cuvânt. I se păru că palpită sub ochii lui.

În primul rând, vacile erau motivul principal pentru care se afla acolo. Dacă nenorocitul de Colin ar fi încetat să *vorbească* despre vaci în noaptea aceea la Pig & Thistle...

Se încruntă și se gândi la Montmorency. Chase nu avusese niciodată vreun motiv să treacă de Covent Garden și să intre în Bloomsbury, așa că nu vizitase muzeul. Dacă își amintea corect, fusese înființat atunci când un naturalist bogat și excentric (oare existau și neexcentrici?) dăduse ortul popii și lăsase vasta colecție de *chestii* – sarcofage, insecte îmbălsămate, pergamente, mobilă – unui guvern britanic surprins și nu tocmai recunoscător, care însă făcuse o treabă decentă sortând toate obiectele, iar apoi îndesându-le într-o casă veche de o sută de ani cumpărată de la un aristocrat, adică Montmorency, care o abandonase de mult în favoarea uneia mai la modă.

Acel loc cu greu putea fi considerat ideal pentru o întâlnire secretă, dacă asta se voia a fi.

Scrisul era foarte feminin, însă nu îl recunoscu. Bucle mari se formau în capătul unor litere prelungi și subțiri, unite cu înfloriturі

generoase, totul înclinat cu nervozitate înainte. Textul fusese scris cu o peniță înmuiată bine în cerneală. Marginea hârtiei era zimțată de parcă fusese ruptă în grabă dintr-un registru. Probabil pentru a sublinia caracterul „foarte urgent", presupuse el.

– Te-am urmărit tooooot drumu' de la St. James Square, spuse golănașul brusc vesel. Ca și când ar fi fost prieteni vechi. Ești foarte rapid pentru un șontorog.

Chase își aplecă încet capul și îl fixă cu o privire ucigătoare. Căutătura nerușinată a băiatului fu înlocuită cu o neliniște mult mai potrivită situației în care se afla.

– Cine ți-a dat mesajul ăsta? se răsti el.

– O doa'nă.

Golănașul se speriase atât de rău, că răspunsese instantaneu.

Pentru numele lui Dumnezeu, ce era o minciună...? Oh!

– Și cine este „doa'na" asta?

Urmă o șovăială încăpățânată.

– *Ea* mi-a dat un șiling. Și mi-a zis că și tu o să-mi dai unul.

Se părea că băiatul avea mintea fixată asupra unui singur lucru. Un șiling era o sumă regească pentru un copil al străzii. Iar femeia aceea îi promisese banii *lui?*

Atunci, era o femeie încrezătoare. Sau una nesăbuită.

Sau totul era o șaradă foarte bine pusă la cale.

– Cine e *ea* și cum de ai știut să îmi dai asta *mie?*

Golănașul încercă să ridice din umăr, doar că umărul lui era în strânsoarea mâinii lui Chase. Nu reuși.

– Nu știu cum o cheamă. Doamna știa numărul casei tale, și ai ieșit pe ușă, și ți-ai pus pălăria – cu o mână, obrăznicătura imită gestul unui gentleman care își pune pălăria, adăugând o expresie plină de importanță de sine –, așa că te-am urmărit și tot urmărit până când te-ai oprit. *În sfârșit.*

Chase luase o birjă o parte a drumului de la casa din oraș a familiei sale, iar restul drumului mersese pe jos, pentru că n-ar fi vrut ca piciorul lui să creadă că avea de gând să-l răsfețe, mai ales că își petrecuse cea mai mare parte a ultimilor cinci ani în Sussex ca să se vindece (și să bea, și să se bazeze pe Colin ca să-i distragă atenția). Iar un băiat putea să se miște cu mai multă abilitate decât o birjă pe unele străzi aglomerate.

Trebuia să admită că golănașul fusese perseverent. Își merita șilingul.

– Dar cum de-ai știut că *eu* sunt persoana pe care o caută ea? Ți-a spus cum arăt?

Oare cum ar fi sunat descrierea? „Înalt, încrezut, se încruntă și șchiopătează?"

– Neah! Doar mi-a dat numărul casei. Am riscat presupunând că ești gentlemanul pe care îl căuta, nu-i așa? Obrăznicătura era foarte mulțumită de sine. Și am avut *dreptate*. De obicei, am, adăugă băiatul satisfăcut.

Chase fu surprins de faptul că vorbele puștiului sunaseră exact precum ceva ce ar fi spus el.

– Cum arăta? Doamna asta.

Golănașul se încruntă.

– Bătrână. Ca tine. Voce de aristocrată. Ca a ta. Nu era grasă.

Chase se încruntă dezaprobator auzind acea descriere complet neadecvată, ceea ce îl făcu pe băiat să tresară din nou.

– Și? se răsti Chase.

– Și avea o...

Golănașul se opri.

– O ce?

– O pă... pălărie frumoasă. Băiatul părea stânjenit și ușor mirat de faptul că nu reușea să nu asculte poruncile lui Chase. Cu o pană în vârf.

Își flutură mâna deasupra capului.

O aristocrată bine îmbrăcată, deloc grasă, *tânără*, care, dintr-un impuls, îl trimisese pe acel copil al străzii să-l caute?

Se gândi la toate acele „doamne" cu care se însoțise în cei cinci ani de când se întorsese din război. De fapt, doar câteva ar putea să fie numite cu adevărat „doamne". Îi fu greu să și-o imagineze pe oricare dintre doamnele *adevărate* pe care le cunoștea trimițându-i un mesaj anonim criptic printr-un băiat care mirosea a hazna.

Chase îl fixă pe golănaș cu privirea lui cea mai potrivită pentru scoaterea adevărului de la cineva.

Băiatul clipi ca și când ar fi fost stropit în ochi cu apă fierbinte.

– De ce femeia asta te-a trimis tocmai pe *tine*?

– Pentru că eram *acolo*, da? Golănașul îi vorbea pe un ton cât se poate de firesc. În curtea muzeului. Țin capetele cailor de la trăsuri când sosesc, iar ea a apărut dintr-o trăsură. Unii îmi dau câte ceva când îi ajut, alții nu.

Era o schemă care dădea mereu roade – să faci un serviciu inutil oamenilor, așteptându-te ca vreunul să se simtă suficient de vinovat pentru a plăti pentru asta.

– Cel mai probabil, cei care îți dau bani o fac ca să *pleci*.

Rânjetul rapid și strălucitor al golănașului îl luă prin surprindere.

– Ce-mi pasă mie *de ce* mă plătesc? Așa că a intrat în muzeul cel mare și a ieșit înapoi repede, cred că după birjă, da' birja plecase, da? Iar eu nu primisem ni'ic de la ea. Da' uite că mă vede, mă-ntreabă dac-aș vrea un șiling – un *șiling!* – și iar intră, și iese cu mesaju' ăsta, și mă trimite după tine.

– A venit cu o birjă? repetă el cu asprime.

– Da. N-avea blazon. O 'nchiriase.

Un răspuns ce dovedea o intuiție interesantă: exact asta dorise el să știe. Se uită lung în ochii aceia limpezi, căutând dovada unei minciuni sau escrocherii.

Băiatul se zbătu ca o insectă prinsă de o aripă. Privirea lui alunecă într-o parte.

„O doa'nă." O singură dată în toată viața lui se purtase prostește din cauza unei femei. Fusese cel mai adevărat și mai puțin onorabil lucru pe care îl făcuse vreodată. *Și* cel mai carnal, după cum decisese soarta.

Fusese de-a dreptul ironic dat fiind faptul că, pe-atunci, onoarea era lucrul care îl definea. Bineînțeles, fusese o catastrofă. În acel moment, simțise că nu avea de ales.

Dar acum avea. Își îngustă ochii privind mesajul, apoi pe mesager.

Era drăguță? Era singură? Părea speriată? Oare era o păcăleală? Ce fel de păcăleală? O capcană? Ce fel de capcană?

„Ce naiba?!"

Avea să descopere singur adevărul.

Ignorându-și rațiunea, Chase scoase un șiling și i-l întinse cu două degete, în timp ce eliberă umărul băiatului.

– Acum, dispari din ochii mei!

Golănașul înhăță șilingul asemenea unui pește care apucă momeala, în vreme ce scăpă din strânsoarea lui Chase.

– Numa' bine, șefu'! strigă el cu îndrăzneală peste umăr, apoi o luă la goană cu picioarele goale prin bălțile fetide ale Londrei.

Se simți surprinzător de puțin vinovat când întoarse spatele pensiunii vărului său. Își dorea acum să-și fi comandat un cal înșeuat înainte să pornească de la reședința Eversea în acea dimineață, în loc

să meargă o parte din drum cu birja și o parte pe jos. Însă mergea pe jos cât de des putea, cât de departe putea.

Iar noaptea, suferea din pricina asta sau bea.

Totuși, avea nevoie de o birjă ca să ajungă la Montmorency, așa că se hotărî să o folosească pe tot parcursul drumului – o concesie acordată piciorului.

Cartierul în care se afla în clipa aceea nu era chiar Seven Dials[1], însă, după cum arăta, părea că se inspirase din Seven Dials. Doar câteva prăvălii aveau firmele agățate la stradă. Cămăși și pantalonași atârnau pe frânghiile întinse între pervazurile ferestrelor pensiunilor învecinate. Ude și grele de la ploaie, pe căldură rufele aveau să se usuce până se întăreau. Nu se vedea nici o trăsură de închiriat. Probabil, pentru că nimeni nu-și dorea să vină acolo și nimeni de acolo nu-și permitea să plece cu birja, chiar dacă și-ar fi dorit.

Mai merse o vreme. Trecu de un magazin de brânzeturi, pe lângă unul de haine, o cizmărie, un birt. Încă un birt. Și alt birt. Ca în cele mai multe părți ale Londrei, din strada pe care mergea se desprindeau diverse străduțe. În capătul uneia dintre ele zări albul unor fese grăbite să se împingă sub o rochie ridicată în doi pumni. Un bărbat care avea parte de serviciile unei prostituate.

„Minunat!"

Cam atunci, își dădu seama că era urmărit.

Sau mai degrabă... vânat. Senzația era *foarte* diferită.

Știu într-o secundă de ce – îi dăduse o monedă unui copil al străzii, iar cineva îi remarcase mersul ușor inegal și hainele și probabil gândise: „Un gentleman darnic și șchiop, în baston și cu buzunarul plin de șilingi? O pradă ușoară".

Chase bănui că erau doi. De o parte și de alta. Un bărbat pe o parte a străzii și altul pe cealaltă. Cu coada ochiului, îi zări apropiindu-se unul de altul, încolțindu-și prada.

Printre norii grei rămași după ploaie se ațintiră cu precizie spre el sulițe solare. Din pământ ieșeau aburi de la potopul scurt de mai devreme. Odată cu aceștia, în aer se ridica și mirosul amestecului de pe străzile Londrei: urină și bălegar, noroi și mâncare, și, de undeva din depărtare, ceva proaspăt și verde. Iarbă, copaci. Însă deloc aproape de locul în care se afla el.

[1] Intersecție a șapte străzi din Covent Garden, cartier din vestul Londrei (n.tr.)

În mod ironic, lumina zilei îi era de ajutor – îi permitea să vadă că amândoi aveau cuțite. Palmate, care le alunecau din mâneca hainei. Soarele sclipea luminos în lamele lor.

„Spendid!"

După calculele sale, n-avea timp să scoată pistolul din cizmă. Înjură că luase cu el doar unul, deși, de obicei, datorită obișnuinței și dragostei sale pentru arme, avea încă unul încărcat ascuns în haină.

Sângele i se transformă într-o adevărată furtună în vene.

Așa cum se întâmpla întotdeauna în momentele în care se afla în pericol iminent, timpul încetini, secundele întinzându-se precum o pătură cu țesătură deasă care era trasă, dezvăluindu-i fiecare mișcare minusculă pe care o făceau urmăritorii săi.

„Doar doi sunteți?"

Dacă i-ar fi văzut zâmbetul în clipa aceea, aceștia s-ar fi gândit de două ori dacă să facă sau nu ce aveau de gând.

Dar nu i-l vedeau. Iar el era diabolic de bucuros.

Ajunseră în dreptul lui, mergând în paralel, suficient de aproape încât Chase să vadă culoarea ochilor unuia dintre ei: maronii ca bălegarul.

Primul se năpusti.

Chase îl lovi brutal cu bastonul peste piept. Bărbatul se ghemui, permițându-i lui Chase să-și înfigă cotul între omoplații săi o dată, de două ori, a treia oară doborându-l la pământ. Iar când bărbatul se rostogoli, Chase îl lovi cu piciorul în vintre, apoi se răsuci și lovi cu bastonul brațul întins al celuilalt bărbat. Îl imobiliză rapid – la câțiva centimetri de fața lui, țintind între ochii lui, vârful cuțitului tremură.

Bruta era puternică.

Însă Chase trebuia doar să îl țină suficient de mult. Își slăbi strânsoarea doar o clipă, cât să-l ia pe bărbat prin surprindere și să îl facă a crede că-l învinge, să îl facă să se relaxeze aproape imperceptibil. În acea clipă, Chase prinse încheietura care ținea cuțitul și o îndoi spre spate din ce în ce mai mult, până când bărbatul scoase un urlet răgușit, degetele i se descleștară, iar cuțitul îi căzu.

Frumosul și primejdiosul obiect sclipi în soare și ateriză pe pământul jilav.

Foarte bun cuțit!

Îl lovi cu putere pe bărbat în genunchi, iar acesta se prăbuși greoi. De jos, își ridică privirea uluită spre el. Chase își scoase pistolul din cizmă, trase cocoșul fără nici o ceremonie și îndreptă arma spre fața bărbatului.

– Mai există și opțiunea, spuse el ca și când s-ar fi aflat în toiul unei negocieri, să-ți zdrobesc beregata cu călcâiul cizmei și să mori lent, nu rapid.

Respirația nu i se accelerase aproape deloc.

Ochii căprui, inexpresivi și fără suflet pe un chip ciupit de vărsat, oglindeau mai degrabă uimire decât teroare.

– I... i... iartă-mă, șefu'!

Chase izbucni într-un hohot de râs nebun și uluit, care îi arse gâtul. „Iartă-mă că te-am atacat cu un cuțit, șefu'! Iartă-mă! A fost doar o neînțelegere!"

În cele din urmă, teroarea înlocui stupefacția pe chipul bărbatului întins la picioarele lui. Chase îi explică răbdător:

– Cred că-mi dau seama unde ai greșit. Ai crezut că sunt un „gentleman"? Ai fi uimit să afli câți gentlemeni s-au sălbăticit în război. Am ucis oameni mai buni decât tine fără să clipesc. În locul vostru, m-aș gândi de două ori înainte să atac pe cineva ca mine. Unora dintre noi e posibil chiar să fi început să le placă asta.

Celălalt bărbat fu scutit de monolog și de pistol pentru că se tăvălea pe pământul ud, ghemuit ca un arici și icnind ceva despre „bijuteriile" lui.

Chase îl cântări curios preț de o clipă, așa cum ai privi un animal care ar avea nevoie să fie scăpat de suferință. Apoi, puse piedica pistolului, îngenunche cu greu – piciorul aproape că se pregăti să cedeze sub el, iar undeva dincolo de furie, durerea începuse să-și fredoneze neobosita și familiara melodie – și luă și cuțitul acelui nemernic.

Bune cuțite. Fusese căpitan de artilerie, așa că încă putea admira o armă bună, indiferent de context. Cine știe când era posibil să aibă nevoie de ele?

Scotoci prin buzunarul bărbatului și găsi o teacă în care reuși să bage ambele cuțite.

După ce se ridică ajutându-se de baston și își îndreptă cu o mână pălăria care îi căzuse pe o sprânceană, Chase arătă mai mult decât avea să știe vreodată precum imitația obraznică a unui gentleman făcută de golănaș. Înclină scurt capul către grupul de oameni opriți să caște gura și opri birja care trecea agale pe lângă el, fără să știe de zarva de câteva secunde care tocmai avusese loc și fără să realizeze că un domn înarmat cu cuțite și pistol se pregătea să urce.

Chase deschise portiera. Birja era goală, însă din ea ieși un nor uriaș, format din toate mirosurile pasagerilor anteriori.

Brusc, își dădu seama că trupul îi era lipicios de la transpirație și ud de la ploaie. Se așeză, scoase din buzunar o batistă moale brodată de Olivia, sora sa, cu inițialele lui și trei *floricele,* nici mai mult nici mai puțin. Nu-l lăsase inima să-i spună că nu-și dorea așa ceva pe batiste, deoarece Olivia simțea nevoia să exerseze brodatul de floricele, deși ce trebuia să facă de fapt era să înceteze a-i mai respinge fermecător pe toți bărbații care încercaseră să-i facă curte după dispariția nenorocitului de Lyon Redmond. Își șterse fața cu batista, apoi ceafa, după care o băgă la loc în buzunar.

În sfârșit!

Tremura ușor – de nervi, de euforie, din pricina tuturor modurilor în care i se schimbase viața în ultimii cinci ani. În vreme ce trăsura continua să meargă, se simți brusc neliniștit și fără substanță, separat de toți și de toate, fără să aparțină vreunei țări sau familii.

Un zâmbet lipsit de amuzament îi apăru pe buze. Apoi dispăru.

Își spuse că, probabil, în clipa aceea chiar părea o pradă.

Oftă, își întinse piciorul și își sprijini călcâiul pe bancheta din fața lui. Apoi, își înfipse cu putere încheieturile degetelor în picior și îl masă, încercând să oprească durerea. Repetă mișcarea. Apoi, închise ochii. Și așteptă.

Și respiră.

Și respiră.

A treia răsuflare fu mai degrabă un suspin.

„Ar trebui să te însori, Chase!" încercase Colin, fratele său, să-l convingă cu aerul enervant de enigmatic, ca al unui inițiat al vreunui ordin sacru și secret, pe care îl avea când nu vorbea despre vaci. Ca și când căsătoria ar fi fost piatra de la Rosetta, lucrul care, în sfârșit, dăduse un sens haosului vesel din viața lui Colin.

„Iar *eu* ar trebui să arunc cu halba asta după tine", îi răspunsese el fratelui său. Ha, ha!

Datorită lui Colin, Chase aflase că *chiar* putea vorbi prin dinții încleștați. Să fie el al naibii dacă permitea cuiva să-i spună ce să facă!

Dar nu *asta* îl alungase. Colin și Madeleine doar râseseră și râseseră. *Atunci.*

Fără ca familia lui să știe, Chase scrisese să întrebe de un post la Compania Indiilor de Est, din India, solicitând ca răspunsul să îi fie trimis la Londra.

Își lăsă piciorul, care îl durea mai puțin, în poziția în care se afla, își scoase pălăria și o lovi ușor de mână ca să scurgă apa care mai rămăsese pe bor, apoi își scoase haina și o scutură. Picături mici și

strălucitoare săriră peste tot. Își netezi părul cu mâinile și își puse pălăria din nou.

Și cu asta, puse capăt efortului de a se aranja pentru întâlnirea de la Montmorency.

Scoase din buzunar mesajul murdar și îl reciti. Ezită o clipă, apoi, dintr-un capriciu bizar, îl adulmecă.

Ar fi putut să jure că detectase un miros vag de... trandafiri?

Capitolul 2

Muzeul Montmorency îi aminti lui Chase de o amantă abandonată, poate o franțuzoaică: elegantă, însă îmbătrânind plină de resentimente, șovăind să primească vizitatori. Influența arhitecturală franceză era vizibilă în acoperișul mansardat, în domul micuț și elegant care se arcuia deasupra ușii centrale, în bovindourile boltite care îl flancau. Curtea pe care o descrisese golănașul era înconjurată de un gard de fier neatrăgător, cu țepi. Și nu gemea de vizitatori interesați.

Chase urcă treptele late de marmură cu ajutorul furiei și al bastonului, apoi deschise ușa enormă.

Se opri nedumerit. Locul era vast, plin de marmură și tăcut ca un salon de spital, luminat oarecum dramatic: lumina zilei trebuie să se fi revărsat cândva prin ferestrele în formă de semicerc aflate sus în pereți, însă, în secolul de când fusese construită, o sumedenie de clădiri apăruseră precum ciupercile după ploaie, așa că lumânări din ceară ardeau acum într-un detașament de sfeșnice mici și elegante, care se întindeau de-a lungul unui labirint de săli și coridoare. Iar când inspiră, descoperi că locul mirosea ca bisericuța veche din Pennyroyal Green, cu toate acele rânduri de strane din lemn vechi, lustruite cu ulei de in și de secole în care fundurile din Sussex îmbrăcate în hainele cele mai bune stătuseră pe ele, și cu fumul de lumânare care se îmbibase în pereți.

Ceea ce, desigur, îi aminti de datoria pe care o abandonase în favoarea acestei aventuri.

Își alungă mustrările de conștiință cu mai multă ușurință decât își învinsese atacatorii și păși mai departe.

Un soi de funcționar stătea plictisit într-o rână, în spatele unui birou minunat de simplu. Avea obrazul sprijinit într-o mână și răsfoia

nefericit paginile unei cărți cu cealaltă mână, citind fără să vadă. Un registru, mult mai mare, stătea deschis lângă el, cu o pană și o călimară alături. O carte de oaspeți. Chase își spuse că dimensiunile ei erau de un optimism ridicol. Ca și când Montmorency ar fi așteptat legiuni de vizitatori.

Se aplecă curios: doar patru nume erau scrise pe pagina din fața lui, trei bărbătești, nici unul cunoscut. Al patrulea era un nume de femeie: *doamna Smithson*. Iar el recunoscu scrisul de mână și culoarea cernelii. Îi scrisese mesajul de aici, de la Montmorency. Aproape că își dădu ochii peste cap: doamna Smithson. Mare viclenie, într-adevăr. Grozav subterfugiu.

– Unde se află tablourile italiene? îl întrebă pe funcționar.

Bărbatul își îndreptă brusc trupul, ca și când un păpușar i-ar fi tras sforile. Cartea îi căzu cu zgomot pe podea. Clipi nedumerit spre Chase. Pe față îi rămăsese forma rozalie a mâinii.

Chase își dădu seama că, fără să vrea, dăduse o comandă, în loc să rostească o întrebare. Folosise tonul din reflex. Se scuză imediat.

Bărbatul își reveni.

– Picturi cu italieni, domnule, sau picturi cu Italia, sau tablouri pictate de artiști italieni sau tablouri cu...

– Vaci.

Bărbatul nici măcar nu clipi. Admirabil. Chase îl studie pe furiș – văzu urmele grăitoare de praf de pușcă de sub pielea lui. Da, bănuise corect: acel om *fusese* soldat.

– Vaci italiene, domnule? Sau vaci *adăugate* la tablouri italiene? Sau...

– Vaci italiene.

Chase rostise cuvintele tărăgănat, provocator.

Bărbatul își îndreptă trupul și acceptă provocarea. Își roti ochii spre tavan și ridică o sprânceană, probabil ca să dea impresia de concentrare în vreme ce parcurgea în gând coridoarele muzeului.

Undeva, un ceas vechi bătea secundele. *Una... două...*

– Aripa estică! Un zâmbet triumfător înflori pe chipul lui. Mergeți înapoi și luați-o la dreapta pe la expoziția de marionete. Camera e mică, lângă una plină cu mobilier de dormitor din secolul al XVI-lea.

Oh, Dumnezeule! Vestea că exista o expoziție de marionete era foarte neplăcută.

– Veți găsi picturi ale artiștilor italieni, cu peisaje italiene, iar în ele veți vedea vaci și alte animale de fermă, dacă vreți să vă uitați și la acelea, domnule.

Rostise vorbele fără urmă de ironie. Fără îndoială, era obișnuit cu tot felul de întrebări scrântite și cu cereri speciale din partea aristocrației.

– Mulțumirile mele, spuse Chase sincer, căci era cu adevărat încântat să întâlnească pe cineva care chiar știa să-și facă treaba și îi plăcea să-i pună pe oameni la încercare în aceeași măsură în care îi plăcea să fie pus el însuși la încercare.

Bărbatul făcu un semn din cap.

– Vă rog să semnați în registru, domnule.

Chase își trecu numele și rangul, „căpitanul Charles Sylvaine Eversea", ocupând un spațiu generos pe pagină.

Răsfoi pe furiș câteva pagini și văzu o fâșie de hârtie zdrențuită rămasă pe cotor în locul unde o pagină fusese smulsă din registru. Și pe celelalte pagini, abia dacă erau scrise câteva nume.

– Toți vizitatorii trebuie să semneze? întrebă Chase.

– Da, domnule.

Cum naiba își justifica Montmorency existența dacă nu venea nimeni să-l viziteze? Dar, în fond, era abia luni, începutul săptămânii, iar lumea bună își revenea probabil după o noapte de beție.

Apoi, se îndreptă în direcția indicată de bărbat. După ce Chase dispăru, funcționarul îi citi numele.

Și încremeni.

Uleiul de in și ceara de albine nu puteau alunga în totalitate mirosul de mucegai al lemnului și al tapițeriei învechite, al lucrurilor vechi care putrezeau îngrămădite în spațiul aglomerat și întunecat. Chase trecu printr-o sală plină cu antichități egiptene: văzu sarcofage rezemate de perete și sticluțe vechi lucind ușor din spatele sticlei mai noi a vitrinelor, lespezi din piatră cu hieroglife egiptene gravate pe ele, fragmente de povești ale vieții unor oameni sau poate culegeri de legi. Altă sală îi făcu inima de soldat să tresară: acolo se aflau armuri, echipament atât pentru oameni, cât și pentru cai. Recunoscu imediat o armură italiană, despre o alta știa că provenea din secolul al XII-lea. Familia Eversea deținea mai multe astfel de armuri, toate moștenite de la strămoși, toate amplasate strategic pretutindeni prin casă și păstrate strălucitoare, fiind unse cu regularitate de către servitori. Aceștia stricaseră o armură când încercaseră să îl scoată pe Colin din ea, pe vremea când fratele său avea 13 ani, însă, ca să fie cinstit, de fapt frații săi îl provocaseră să intre în ea. Judecând după armuri, bărbații din clanul Eversea fuseseră mult mai scunzi cu

câteva secole în urmă. Fără îndoială, fuseseră obligați de împrejurări să se dezvolte, ca să se poată apăra împotriva clanului Redmond.

Gândul îl amuză.

Cândva, avea să se delecteze în voie cu exponatele din sala aceea. Să se revanșeze pentru faptul că trebuia să treacă pe lângă...

Marionete.

Încercă să nu se uite, dar iată-le! Șiruri întregi aliniate de-a lungul pereților, pe rafturi construite special. Micuțe marionete de mână, fără corp, cu cap mare și mânuțe minuscule. Unele suspendate în cârlige, precum victimele unor torturi.

Apoi urmau păpușile-marionetă.

În copilărie, unchii săi le spuseseră – pentru că el și frații săi îi imploraseră, căci era în firea oricărui băiețel să fie crud – povești despre torturi medievale, despre cum acuzații erau legați de o masă și întinși până când li se rupeau mâinile și picioarele, care ajungeau să le atârne de corp.

La asta se gândea Chase de fiecare dată când vedea marionete.

Obiecte zăngănitoare, stricate, ciudate, cu vocile stridente și false ale oamenilor invizibili care le trăgeau sforile. Evident, de-a lungul secolelor, toți le consideraseră o formă de distracție. Primul spectacol cu marionete pe care îl văzuse îi provocase un coșmar când avea șase ani, iar de atunci, le evitase cât putuse de mult.

Dacă ar fi spus vreodată cuiva ce simțea în legătură cu marionetele, știa că frații săi și-ar fi strâns toți banii ca să îi cumpere câte una cu ocazia fiecărei aniversări a zilei de naștere, că n-ar mai fi putut să se ridice noaptea din pat fără să se întrebe dacă nu cumva era vreuna băgată în așternuturi, că ar fi fost speriat cu câte un spectacol de marionete iar și iar, chiar și când mergea la toaletă, ceea ce ar fi însemnat că ar fi urlat și și-ar fi făcut nevoile *peste tot*.

Băieții Eversea aveau o imaginație nesfârșită. Chase era inteligent și știa al naibii de bine să se apere.

Nu-i plăcuse niciodată să îl vadă pe Punch scoțând bățul la Judy[1], însă marionetele erau *de departe* cele mai cumplite. Și era una enormă agățată pe un scaun, prezidând neînduplecată asupra acelei aripi a muzeului. Fără îndoială, veche de câteva secole și neprețuită, și un exemplu minunat de artă cehă, însă avea ochi ieșiți din cap și pictați cu alb, și punctați cu minuscule pupile albastre, buze prea mari, roșii și sinistre și un nas care semăna cu un cartof împietrit:

[1] *Punch și Judy* este un spectacol de păpuși tradițional, de obicei foarte violent. (n.tr.)

enorm și diform. Din el ieșea un neg. Fața avea o expresie încruntată. Picioarele și brațele îi atârnau neputincioase dintr-un trup acoperit cu o cămașă albă și pantaloni trei sferturi.

Chase aruncă o privire ucigătoare către acea atrocitate, apoi pretinse că nici nu se afla acolo, chiar dacă îi simțea privirea în spinare.

Și în sfârșit, se trezi în ceea ce păru să fie aripa estică, pentru că în fața lui se iviră nenumărați heruvimi și îngerași.

Iar în acea sală *era* o femeie singură.

Părea absorbită de un tablou care acoperea aproape trei sferturi din peretele din spate. Înaltă. Zveltă. Sugera o vioiciune suprimată, ca și cum nu era obișnuită să stea nemișcată. Pelerina îi cădea pe umeri cu o naturalețe pe care doar anumite croitorese erau în stare s-o obțină – el avea surori și avusese vreo două amante, așa că recunoștea diferența, probabil că plăteau regimente întregi de cusătorese ca să frece materialul și să-l supună. Purta o pălărie cu pană – o pălărie discretă, cu o pană discretă – maro și înfoiată, însă fără zorzoane. „O pălărie drăguță", îi spusese golănașul și avusese dreptate. De la pălărie până la botine, veșmintele aveau nuanțe calde de maro, de la ciocolatiu la auriul-închis al tivului pelerinei. Efectul general ar fi trebuit să fie de camuflaj, dat fiind lemnul vechi și lumina difuză care o înconjurau. Însă era genul de femeie care nu putea să spere că va rămâne neobservată, indiferent unde s-ar fi aflat și cât de nemișcată ar fi stat.

Știa pentru că nici el, cu mersul său șchiopătat, nu prea putea trece neremarcat.

Făcu un pas înainte. Podeaua scoase un scârțâit iritat sub apăsarea bastonului său.

Ea nu se întoarse.

Părea să fie *absorbită* de tablou.

Chase se opri în fața unui tablou intitulat *Miracolul,* după cum indica plăcuța de metal de pe ramă. Artistul era un italian al cărui prenume era aproape la fel de lung ca tabloul însuși și era compus în principal din vocale. Presupuse că trebuia să fie o pictură pastorală – înfățișa pâlcuri de copaci pe o pășune, două vaci negre și musculoase și două oi imposibil de blănoase așezate sub ei, iar pe cer se aflau doi heruvimi înaripați, atât de grași, încât, cu siguranță, miracolul tabloului consta în faptul că aceștia chiar reușiseră să se înalțe spre cer. „Ar fi trebuit să aibă aripi de albatroși, nu aripioarele acelea mititele și prostești care le ies din umeri", își spuse el iritat. Una dintre vaci privea în sus, către ei, cu o expresie care i se păru de surpriză și frică.

Adică exact expresia pe care ar fi avut-o *el* dacă ar fi observat brusc doi heruvimi graşi holbându-se în jos la *el*.

Ar fi preferat un tablou al lui James Ward înfăţişând un cal sau o scenă de bătălie de-a lui Antoine-Jean Gros, chiar dacă îl înfăţişa pe Bonaparte făcând ceva fals milostiv pentru leproşi, sau ceva practic, ceva visceral, ceva din *viaţa reală*...

Îşi spuse sarcastic că, fără îndoială, Colin ar fi fost încântat de vaca aceea.

Aruncă rapid o privire într-o parte. Interesant: pana de la pălăria femeii tremura ca şi când cineva ar fi suflat uşor spre ea. Oare se întorsese şi ea să îl privească, atât de repede că nu o văzuse? Părea puţin probabil.

Chipul ei încă era îndreptat către tablou, ea încă era cu spatele la el. Părea că prinsese rădăcini.

Începu să *simtă nevoia* să îi vadă chipul.

De undeva din muzeu i se păru că aude un... chicotit? Un sunet de femeie. Eteric. Uşor misterios, însă tot afurisitul acela de loc era aşa. Fără îndoială, una dintre femeile care făceau curăţenie şi pe care munca ei o înveselea, fiindcă nici o altă femeie nu semnase registrul în afară de „doamna Smithson".

Îşi întinse gâtul către tabloul care o fascina pe doamna Smithson – un cer mare şi albastru, iar în rest, strălucitoare nuanţe celeste de roz, auriu şi alb şi tot soiul de lucruri, copaci şi vite şi altele asemenea, plus, din nou, heruvimi. O nenorocită de mulţime de heruvimi, ca un roi de albine. Genevieve, sora lui, era expertă în picturi de aproape orice provenienţă, atât cunoscute, cât şi obscure, şi ştia cu siguranţă motivul pentru care italienii păreau să-şi dorească a-i pune peste tot. Poate că ar trebui să o întrebe când se întorcea acasă.

Asta dacă va catadicsi să se întoarcă acasă.

Era suficient de gentleman pentru a se întreba cum era bine s-o abordeze pe femeia neînsoţită, care părea de familie bună... când, în sfârşit, ea se mişcă. Subtil, însă vizibil – o înclinare uşoară a capului, o mişcare abia perceptibilă a unui umăr.

Pentru el, avură acelaşi efect ca o lovitură de cizmă în coaste.

Respiraţia i se opri dureros. Se holbă la ea încercând să-şi menţină echilibrul, apoi îşi strânse mai tare bastonul, ca să se apere de forţa cu care amintirile îl aruncară cu câţiva ani în urmă, la Waterloo, la Bruxelles, în toate celelalte momente în care o văzuse făcând exact aceleaşi gesturi.

Și inevitabil, la ultima dată când o atinsese pe Rosalind March. *Trandafiri.* Ar fi trebuit să-și dea seama.

Capitolul 3

Doamna Rosalind March simțise apropierea căpitanului Eversea încă dinainte de a auzi podeaua scârțâind. Uitase că acesta avea talentul de a tulbura atmosfera unui loc, întocmai ca o furtună. Puful de pe ceafă i se zbârli. Brațele i se răciră de emoție.

Venise. Ce triumf!

Sau cel puțin așa credea.

Însă se simți neliniștită. Se hotărâse să-l lase să se apropie de ea. Sau mai degrabă asta își propusese. Prefera asta decât să nu aibă curajul să vorbească cu el, în ciuda faptului că fusese suficient de impulsivă pentru a trimite după el.

– Mesagerul... dumitale... mi-a dat indicații insuficiente despre această întâlnire, doamnă March. Sau ar trebui să spun doamnă *Smithson?*

Cuvintele lui erau la fel de calde ca ale unui ofițer care își pedepsea un subaltern și erau încărcate de ironie. Dar... oh! Vocea. Cum de nu se pregătise să-i audă din nou vocea? Înșelător de blândă, întunecată și catifelată, alina precum fumul de opiu când conversația era naturală și intimă – de pildă, în timpul unui vals sau când ținea pe cineva de braț la un dineu.

Când dădea un ordin, putea face un cuvânt să tune ca o împușcătură de pistol.

Vocea lui era o armă.

Ironia era că el înțelegea perfect *de ce* ea alesese acel mesager – dacă ar fi trimis după el în nume propriu, cel mai probabil Chase n-ar fi venit.

Pe bună dreptate, pentru el Rosalind March însemna necazuri.

– Bună dimineața și dumitale, căpitane Eversea. Îmi pare bine să văd încă o dată cum te străduiești să te faci plăcut.

Întinse mâna, așteptând ca el să se aplece asupra ei.

Gentleman ca întotdeauna când venea vorba de micile politeturi și ritualuri care îi caracterizau clasa socială, nu șovăi și nu clipi – se aplecă și îi luă ușurel degetele între ale sale.

Abia dacă s-ar fi putut numi atingere.

Ea îi privi degetele și simți un vârtej în care se amestecară anii care trecuseră – îi văzuse mâinile curățând armele, îndepărtându-și absent pulberea neagră de pe buze după ce încărcase vreo muschetă, punând arma pe umăr la exercițiile militare, înălțând capul soldaților muribunzi ca să le ofere apă. Le văzuse ridicând pahare de coniac, bătându-l prietenește pe umăr pe soțul ei, ajutând femei îmbrăcate în mătase să urce și să coboare din trăsuri.

Cunoștea greutatea și căldura lor atunci când îi cuprindeau mijlocul în timpul unui dans. Cunoștea senzația oferită de degetele lui împletite în părul ei, cuprinzându-i capul și împingându-l spre spate ca să...

Își retrase rapid degetele din ale lui. Pieptul i se strânse, iar ea își adună puterile pentru a face față valului de amintiri.

Îl privi drept în față, nu mâna care strângea bastonul cu mâner în formă de cap de cal – amintirea lui de la Waterloo –, pe care îl freca de podea ca pentru a-l pedepsi fiindcă nu se putea lipsi de el. Întotdeauna, păruse sculptat dintr-un material mai durabil decât carnea; întotdeauna, păruse a ieși în evidență mai mult decât oricine din vreo încăpere. Nu era deloc surprinsă să vadă că avea chipul mai aspru acum. Timpul și soarele, durerea și nopțile îndelungate care implicau Dumnezeu știa ce distracții bărbătești îi săpaseră riduri la colțul ochilor, îi evidențiaseră unghiurile și adâncimile feței prelungi, îi dăduseră gurii o expresie neînduplecată. După cum arăta, părea că ar fi început să trosnească dacă ar fi încercat să zâmbească.

Ochii lui... Ochii lui încă ar fi putut tăia diamante. Ar fi putut lumina un puț întunecat.

Erau albaștri.

Nu, „albaștri" era un cuvânt nepotrivit pentru ei.

Întoarse capul pentru a privi tabloul. În colț, cu litere negre mici și inegale scria „Rubinetto". Avusese nevoie de mult curaj și putere pentru acea revedere atât de firească și îi trebuiră câteva clipe ca să și le adune din nou.

– Hidos! spuse el cu o autoritate absolută.

Se referea la tablou. Îl privea încruntat.

Perfect! Nu o liniștea cu nimic să descopere că era exact același ca întotdeauna.

Auzise întotdeauna descrieri ale caracterului lui în cuvinte absolute: Curajos. Loial. De încredere. Genial. Încăpățânat. Neobosit. Disciplinat. Poate deloc surprinzător, modul în care el făcea judecăți

de valoare – indiferent de subiect – avea permanența monumentelor de îndată ce rostea cuvintele, și de obicei o făcea cu o viteză uluitoare. Soțul ei, colonelul March, îl iubise și avusese încredere necondiționată în el. Siguranța încăpățânată a căpitanului Eversea inspira, fără îndoială, încredere absolută. Instinctele sale în chestiuni de război și soldați erau corecte fără excepție, iar ea presupunea că asta însemna că el avea o bunătate înnăscută, care totuși nu părea să aibă ceva blând sau tihnit în ea.

Însă toate astea însemnau, de asemenea, și că iertarea era un concept *mult* prea ambiguu pentru căpitanul Eversea. Renunțase de mult să se mai învinuiască, întrucât i se părea inutil. Însă îi cunoștea slăbiciunile, așa cum el le cunoștea pe ale ei, și știa că el nu o va ierta niciodată.

Și nici pe el însuși.

Iar asta făcea să-i fie și mai greu să-i spună motivul pentru care aranjase acea întâlnire.

– Presupun că ar trebui să te întreb ce mai faci înainte de a-ți cere ajutorul, căpitane Eversea.

Nu-și mai înăbuși impulsul de a-i vorbi direct, nu mai simțea nevoia de a-l fermeca, pe el sau pe altcineva. „Nu mai sunt fetișcana aceea, căpitane Eversea."

Se lăsă tăcerea, pe care ea o interpretă ca un semn de surprindere reținută.

Apoi, minunea minunilor, un colț al gurii lui se ridică. Era un zâmbet. Un soi de zâmbet.

Frumoasă gură.

Era mai bine să nu se uite la ea.

El îi ignoră întrebarea despre ce făcea, gândindu-se probabil că era superficială.

– De ce ai nevoie de ajutorul meu, doamnă March? Și de ce ne aflăm... aici?

Rostise cuvântul „aici" pe tonul cu care probabil ar fi spus „închisoare franceză". Se mai uită o dată disprețuitor la tablou, apoi îndreptă spre ea o privire plină de înțeles, ca și când o acuza că îl forțase să se uite la așa ceva.

Ea nu se gândise cu ce să înceapă sau ce să spună. Nu rostise cuvintele cu voce tare pentru nimeni altcineva în afară de familia ei, iar când o făcuse, i se păruseră teribil de ireale. Trase adânc aer în piept.

– Sora mea a dispărut.

Brusc, el deveni atent, ceea ce fu reconfortant.

– Cea guralivă sau cea blondă?

– Cea blondă. Jenny *chiar era* guralivă, n-avea rost să-l contrazică. Lucy. Luna asta se împlinesc doi ani de când Jenny s-a măritat. Copilul ei are un an și i-a ieșit un dinte...

El scoase un sunet nerăbdător, iar ea știu ce însemna: „Te rog, doar informații relevante". Iar asta îi reaminti de ce era atât de greu să îl *placi*. Fără a pune la socoteală înălțimea sfidătoare a pometilor săi.

– Iartă-mă că te plictisesc cu detalii inutile, căpitane. Lucy a fost arestată pentru o infracțiune minoră și urma să fie ținută la Newgate[1] până la proces. Însă a dispărut din închisoare, și deja e o săptămână de atunci, iar nimeni nu pare să știe ce s-a întâmplat cu ea.

Era povestirea cea mai asemănătoare cu un raport militar pe care o relatase vreodată. Se simți oarecum păcălită – îi plăceau detaliile.

Însă ochii *lui* deveniseră mai luminoși, iar puterea cu care strânsese bastonul slăbise în timp ce ea vorbise. Al naibii bărbat dificil era cel mai fericit când dădea de situații dificile!

Mereu o plăcuse cel mai mult când era dură.

– Dar ce Dumnezeu a făcut Lucy?

Părea amuzat, nu îngrozit, ceea ce era reconfortant, și îi aminti de ce îl *plăcea* chiar ea, de fapt. La urma urmelor, era un Eversea, iar istoria lor era plină de oi negre. Ca să nu mai vorbim de fratele lui mai mic, care recent se bucurase de faima de a fi cel mai popular infractor al Londrei, susținută de cântecelele săltărețe despre îndeletnicirile sale, cântate pe străzi, în baruri și pe scene, *oriunde*, și care fugise pentru a scăpa de spânzurătoare.

– A fost acuzată că a sustras o brățară scumpă, cu carneol și onix bătute în... Îl auzi pe căpitan scoțând încă un sunet nerăbdător. Își înăbuși iritarea. Și-a pus-o pe mână în magazinul bijutierului și a ieșit în pragul ușii, ca s-o admire în lumina soarelui, apoi a făcut câțiva pași *afară*, la lumină, doar pentru o clipă, ca să vadă mai bine, pentru că în magazin lumina era slabă. Însă vânzătorul a avut o altă părere despre incident, așa că a urmat o... situație destul de... neplăcută. Nu a intenționat să facă nimic rău.

– Ah!

Ce exclamație plină de neîncredere!

Și totuși, nu conținea nici o urmă de învinuire.

[1] Pușcărie londoneză care a funcționat între anii 1188 și 1902 (n.tr.)

Rosalind nu spuse nimic, pentru că neîncrederea nu era tocmai neîntemeiată, iar ea era în esență o persoană sinceră. În afară de faptul că amândouă erau foarte frumoase, surorile ei nu-i făceau prea mare cinste, și nimeni nu știa asta mai bine decât el, cu excepția colonelului March, care le luase pe amândouă sub acoperișul său când se însurase cu ea, pentru că ea îi pusese acea condiție ca să accepte căsătoria. Fusese riscant din partea ei să insiste, iar singurul motiv pentru care colonelul acceptase fusese dragostea lui oarbă. Însă colonelul, care s-ar fi putut însura cu oricine avea chef și avea siguranță financiară, și știa ce înseamnă să riști, o văzuse, se îndrăgostise de ea și le primise pe toate la el. Crescuseră sub spectrul sărăciei, al dorințelor, mereu în nesiguranță. Știa că ambiția socială, probabil inutilă, a lui Lucy o făcea mai nechibzuită decât ar fi trebuit să fie și știa exact de ce o tentase pe Lucy acea brățară.

Asta și faptul că nu o prea ducea mintea.

Ar fi preferat de o mie de ori ca acea brățară să nu o fi tentat pe Lucy să iasă din magazin, însă era prea târziu. La fel de mult ar fi preferat să aibă o soră mai puțin nonconformistă, însă le iubea pe amândouă la fel și întotdeauna avusese grijă de ele. După moartea soțului ei, fuseseră singura ei familie.

Nu o va dezamăgi pe Lucy acum. Însă...

„Pierdere." Acel gând îi trimitea fiori reci pe ceafă. Dacă chibzuia la asta mai mult de câteva secunde, ar fi demoralizat-o, iar ea avea nevoie să fie puternică. Se luptă cu dorința de a-și freca palmele reci de pelerină, însă o făcu totuși. Niciodată, absolut *niciodată* nu se dădea bătută. Toată viața, făcuse exact ce trebuise să facă.

– Și pentru ce anume m-ai contactat, doamnă March?

Încă o întrebare scurtă și directă. Pentru răspunsul la acea întrebare, avea nevoie de toată puterea și de curajul pe care le adunase în anii care trecuseră de când se cunoscuseră.

– Deoarece cred că William Kinkade știe ce s-a întâmplat cu ea.

Chipul lui se înăspri atât de brusc, încât ea aproape că își simți dinții scrâșnindu-i. Ca și când s-ar fi izbit cu capul de ceva dur.

Se așteptase la asta. Însă uitase cât de *încântătoare* era senzația.

Kinkade fusese camaradul lui Chase și îi fusese la fel de apropiat ca soțul ei.

– Sunt sigură că ar vorbi cu dumneata despre asta dacă ai avea bunăvoința să-l întrebi.

Chipul lui rămase la fel de nemișcat precum statuia lui William al III-lea din piața St. James. Ochii îi erau de nepătruns.

– Se lasă *al naibii* de greu de găsit, continuă ea cu o voce considerabil mai liniștită decât îi era stomacul, care, interesant, brusc păru să conțină roata unei mori care se învârtea. Am trimis la biroul lui scrisori prin care îi ceream să-mi permită să-i vorbesc, însă am primit un răspuns oficial prin care mi-a comunicat că nu știe nimic despre locul unde se află domnișoara Lucy Locke. Am încercat să mă întâlnesc cu el la biroul său – într-o zi, m-am dus acolo. Mi s-a spus că nu mă poate primi. Încă nu l-am căutat acasă, ceea ce, te asigur, ar fi o măsură destul de disperată, însă va fi următorul pas în încercarea mea de a-l contacta. Încă n-am fost la corăbiile-închisori, însă de ce ar duce-o acolo? A trecut o săptămână. A dispărut. Sunt sigură că *cineva* știe ce s-a întâmplat cu ea.

Vocea ei devenea tot mai gâtuită de teamă.

Tăcerea lui îi făcea urechile să țiuie. Încăperea era ciudat de încremenită și ermetică, pentru că acea clădire veche era foarte bine izolată, dar și pentru că, de fiecare dată, căpitanul Eversea părea să folosească mai mult decât porția care i se cuvenea din aerul unei camere.

Avu ciudata senzație că, în timp ce o privea și o asculta pe ea, percepea două seturi de informații foarte diferite cu ochii și urechile.

„Ce vezi, căpitane Eversea? Arăt la fel de diferită – și de neschimbată – în ochii tăi cum arăți tu în ai mei?"

– Lucy s-a înhăitat cu un grup din care făcea parte și el, continuă ea ca și când acea conversație chiar implica două persoane. Sau, mai bine zis, cu cei de la periferia unui grup care îl includea și pe el. Bogați, frivoli, nu toți... cu o influență pozitivă. Asta am descoperit mai târziu. Șovăi. Avusese nevoie de mult curaj ca să-i spună astea acelui chip de oțel. Îl... admira... foarte mult, știu asta. Și mi-a zis ceva ce m-a făcut să cred că el poate știe...

– „Se lasă al naibii de greu de găsit"? rosti Chase atât de brusc și de tăios, încât ea tresări. Asta ai spus, doamnă March? Ce urmează, să fumezi trabuc, să bei coniac, să-ți pui picioarele pe mobilă și să scuipi?

– Sigur că nu scuip.

Urmară câteva clipe de tăcere.

Apoi, șovăind, ambele colțuri ale gurii lui se ridicară, într-un zâmbet. Întreaga lui ființă orbitoare și dificilă era în acel zâmbet. Arăta cu 20 de ani mai tânăr decât cei 30 și un pic pe care probabil îi avea, iar inima ei – trădătoarea nenorocită! – tresări cu putere în piept, aruncându-se la picioarele lui.

Cândva, se străduise din greu să aibă parte de zâmbetele lui.

Apoi, trebuise să învețe a le rezista, așa cum trebuie să te obișnuiești cu altitudinea înaltă.

Cât de *idioată* fusese!

Maxilarul i se încleștă, iar spinarea i se îndreptă. În clipa aceea, nu avea nevoie și nu dorea aprobarea lui. Avea nevoie de ajutorul lui.

Amândoi știau că nu-l merita.

Lumina zâmbetului său se stinse natural, iar el o privi pur și simplu. Ea îndură cu capul sus acea cercetare atentă, nu total lipsită de pasiune. Putea să se uite la ea cât voia, că nu avea s-o găsească pe fetișcana care nu-și imaginase niciodată că rolul nerostit al soției unui colonel era acela de a fi, într-un fel, *toate* femeile pentru un bărbat – mamă, soră, iubită. Pe fetișcana care fusese prea tânără și mult prea ocupată cu simpla supraviețuire ca să își poată crea propriul cod foarte util după care să trăiască, așa cum făcuse căpitanul Eversea. Mersese pe bâjbâite, prin beznă, iar în final, își luminase drumul răspândindu-și farmecul fără discriminare peste tot, ca pe un praf de zâne. Era uimitor cum farmecul ei o făcea să iasă în evidență și, în aceleași timp, o ascundea, iar toți erau prea orbiți de ea – lucru care recunoștea că îi plăcea – ca să observe că era înspăimântată și depășită de situație, și de multe ori plictisită și plină de resentimente, în loc să fie recunoscătoare, grațioasă și matură.

Nimeni nu observase, cu excepția căpitanului Eversea.

În cele din urmă însă, fără să vrea, țesuse în mod nepotrivit o capcană din propriul farmec.

Pentru ea și pentru căpitanul Eversea.

– Încă îl mai consideri pe Kinkade prieten, căpitane Eversea?

– Bineînțeles. Mă întâlnesc cu el diseară, la petrecerea lordului Callender. Dar de ce naiba crezi că are Kinkade vreo legătură cu asta?

În acel moment în care o studiase, trăsese o concluzie. Tonul lui stabilea distanța dintre ei: era rece și acuzator.

Ea refuză să se panicheze.

– Pentru că lucrează la Ministerul de Interne și poate să vadă și să examineze petițiile pentru eliberarea infractorilor. Și chiar dacă Lucy încă nu a avut parte de proces, el îi cunoaște foarte bine pe cei care lucrează în închisori, pe polițiști și pe magistrați. Sigur poate să mă ajute să aflu ce s-a întâmplat cu ea. Are aspirații sociale înalte – Lucy adică – și mă tem că i-au fost încurajate, pentru că e frumoasă și frivolă, iar pe oamenii aceștia îi amuză să încurajeze așa ceva, însă

nu simt vreo apreciere reală față de ea. Când m-am dus s-o văd la... Își drese glasul, căci nu-i venea ușor să rostească acel cuvânt. ... la *închisoare,* rosti ea, mi-a spus: „Nu te îngrijora, Rosalind. Billy mă va ajuta". Părea neliniștită.

Tăcere.

– Adică presupui că Kinkade e implicat într-o dispariție doar bazându-te pe presupunerile pline de speranță ale unei fete îndrăgostite?

Tonul său ar fi fost complet lipsit de expresie dacă n-ar fi avut urma aceea enervantă de neîncredere. Cum *îndrăznea?* Lucy era sora ei, nu o „dispariție". Însă era felul lui de a-i da foarte clar de înțeles că tocmai îl insultase pe Kinkade, iar asta o făcea să calce pe un teren foarte periculos pentru ea.

– Nu a vrut să-mi spună nimic altceva. Părea... speriată. Abătută.

– Trebuie să fii prost să nu te simți speriat și abătut la Newgate.

În cuvintele ei se deslușì vag furia:

– Cred că-i era teamă de el. De Kinkade.

– Nu prea îmi imaginez cum ar putea fi adevărat.

Rapid, detașat și plictisit.

Ea își înăbuși un mârâit.

El simți asta și păru să-i placă – își îngustă ochii afișând o expresie ce semăna a provocare. O provoca să se străduiască mai mult.

Ea își simți lobii urechilor înfierbântându-se, iar din nefericită experiență, știu că acela era doar începutul, că toată fața avea să i se aprindă precum fierul încins.

– Cred că nu a vrut să-mi spună mai multe pentru a mă proteja sau a se proteja pe sine. I-am cerut să explice, căci *nu* sunt chiar proastă. Ea nu este atentă de felul ei, însă atunci era, și de aceea cred că trebuie s-o iau în serios. Și nu ar trebui să-ți explic asta, însă eu *o cunosc,* căpitane Eversea. Eu am crescut-o. O cunosc la fel de bine cum îți cunoști dumneata frații și surorile. Și îmi dau seama când ceva este foarte în neregulă. Spune-mi, nu ți-ai da seama dacă vreuna dintre surorile dumitale ar fi speriată, indiferent de ceea ce ți-ar zice?

Ea știa exact ce însemnau frații și surorile pentru el.

Totuși, să apeleze la sentimente era inutil în cazul lui Chase.

Nu avea nici cea mai vagă idee ce însemna *ea* pentru el, asta admițând că însemna ceva. Nici fetișcana pe care o cunoscuse el nu fusese atentă de felul ei. Să trimită după el dintr-un impuls era exact genul de lucru pe care l-ar fi făcut fata aceea.

El își întoarse brusc privirea spre tablou.

O bovină maro, care ar fi putut hrăni un mic sat dacă ar fi fost pusă la proțap, se uită cu ochi mari și placizi din centrul tabloului la încruntatul căpitan Eversea. Coada îi era ridicată de parcă s-ar fi pregătit să facă ce fac vacile adesea. Vaca era însoțită de un cal cu un cap cu înfățișare inteligentă care se ițea peste un gard lângă care se aflau copaci încărcați cu niște fructe portocalii neidentificabile – deși erau rotunde, ea nu fu sigură că erau portocale –, iar pe jos, printre copaci și pe pajiște, erau răspândite flori roșii și albastre. Un adevărat nor de heruvimi plana deasupra pășunii. Cerul era albastru, dar de un albastru ciudat, ca și cum era în amurg, nu în timpul zilei. Presupuse acest lucru când văzu o semilună pe cer. Un înger se afla deasupra celorlalți, într-un colț, și cânta la o harpă, având pe chip o expresie visătoare și sănătoși surprinzător de mari și cu sfârcuri prea vizibile pentru o făptură atât de celestă.

Toate ființele păreau mulțumite sau, în orice caz, nu erau deranjate de ceea ce se petrecea în tablou, iar Rosalind simți pentru o clipă o ciudată invidie.

– De ce ai aranjat să ne întâlnim *aici*? Tonul lui fusese interogativ. Și de ce...? Brusc, surprinzător, el suspină. De ce *vaci*?

În ultimul cuvânt se deslușise o uimitoare urmă de disperare.

El întoarse capul spre ea.

– Pentru că, ultima dată când am vorbit cu Lucy – când tocmai o îndepărtau de mine –, m-a rugat să merg la muzeul Montmorency. Și a zis asta după ce i-am cerut să-mi explice cele spuse despre domnul Kinkade. De două ori, mi-a zis asta. A repetat. „La Montmorency, Ros! Sala italiană!" Iar...

– Poate că-i de părere că vei avea de câștigat dacă vei căpăta cunoștințe în domeniul artelor.

– ... tonul ei era foarte... neobișnuit. L-am chestionat pe bărbatul de la intrarea în muzeu...

– Un gentleman foarte util. Știe unde se află totul. O minte foarte organizată.

Ceea ce sugera că a ei nu era. Oh, era *strălucit* la așa ceva! Doar că ea nu avea de gând să dea frâu liber furiei. Totuși, nu-și punea speranțe foarte mari în asta. Deja simțea fierbințeala ridicându-i-se pe gât și știa că, în decurs de câteva secunde, avea să devină stacojie.

– ... iar el mi-a spus că, recent, Kinkade a făcut trei donații muzeului, iar tablourile pe care le vezi în această încăpere sunt de la el, așa încât m-am gândit că poate... m-am gândit că poate... poate tu știi

ceva despre interesul lui pentru artă, al lui Kinkade, și poate că astfel mi-aș da seama ce legătură are cu Lucy... așa că am trimis după tine.

Își dădu brusc seama cât de absurde și de fragmentate sunaseră spusele ei.

– Numai un om cu un caracter deosebit ar fi avut atât bunul-simț de a scăpa de acest tablou pe care a avut ghinionul să-l capete, cât și generozitatea de a-l dona unei instituții publice, gândindu-se că exista foarte vaga posibilitate ca altcineva să se bucure de el.

Rosalind își îngustă ochii într-un mod primejdios. Obrajii îi erau în flăcări.

Culoarea căpitanului Eversea nu se schimbase deloc.

O privi foarte sigur de el, foarte impasibil, iar ea fu surprinsă că nu-și scosese ceasul ca să vadă cât timp fusese nevoit să îndure plictiseala din cauza ei.

Era la fel de inflexibil ca stânca Gibraltarului. Precum stâncile de la Dover.

El aștepta așa cum cineva ar aștepta pentru a se asigura că dușmanul lui era mort după ce îl împușcase de-aproape. Apoi, rosti:

– Doamnă March, îți înțeleg îngrijorarea pentru sora dumitale. Vă doresc numai bine dumitale și familiei dumitale. Dar suspiciunile nu mi se par întemeiate. Mă tem că nu te pot ajuta.

Ea știu că asta însemna că nu *dorea* s-o ajute.

Și știu și de ce.

Îi veni să țipe la el: „Dacă aș putea, aș face să dispară tot ce s-a întâmplat între noi!"

Numai că – Dumnezeu s-o ajute! – nu era sigură că era adevărat. Nici măcar acum. Nici măcar pentru Lucy.

El isprăvise cu ea. Ca prin vis, îl văzu atingându-și borul pălăriei, în semn de rămas-bun. Îi văzu umerii enormi începând să se răsucească.

Iar înainte de a apuca să se gândească la înțelepciunea gestului – înainte de a apuca să se gândească la orice –, își puse mâna pe brațul lui, pentru a-l opri.

Și nu fu o atingere delicată.

El se opri surprins. Trase scurt și cu putere aer în piept. Privirea lui coborî spre mâna ei, iar pentru o clipă, rămase atât de încremenit, încât ea îi simți încremenirea reverberându-se prin trupul ei. Dacă el ar fi fost o sabie, ea ar fi pierit.

Într-o fracțiune de secundă, ea își dădu seama de greșeala făcută – chiar și prin lâna de calitate a hainei, brațul lui era la fel de dur

și de inflexibil ca și el. Genul de braț care putea susține Pământul. După părerea unora, chiar susținuse Pământul la un moment dat.

El își ridică ochii spre fața ei. Apoi, și-i coborî repede. Oh, dar nu suficient de repede! Nu suficient de repede pentru a ascunde.

Dorința. În forma cea mai pură. Și ceva atât de apropiat de vulnerabilitate, încât ea își dori să-l... protejeze de ea, să-și ceară iertare că i-o provocase, să...

Pe scurt, era exact ce văzuse pe chipul lui cu cinci ani în urmă. În ziua aceea. În momentul acela.

După câteva momente, când el își ridică din nou privirea, și fața lui își schimbase culoarea. Era mai albă, iar gura îi era încordată. Era furios. Furios pe ea pentru că îi amintise că era făcut din carne și oase. Că era un simplu *om* la urma urmelor.

Și furios pe sine pentru că îi îngăduise să vadă ce știa că ea tocmai văzuse pe chipul lui.

Ea nu avea de unde să știe ce trăda chipul ei. Știa doar că avea impresia că trecuseră ani de când clipise ultima dată.

Câteva secunde mai târziu, ea își retrase foarte încet mâna de pe brațul lui, ca și cum o mișcare bruscă l-ar fi putut determina să i-o frângă între colții lui.

Și la fel ca un animal sălbatic care scapă din laț, fără un alt cuvânt, el se răsuci și o părăsi brusc.

Tocurile cizmelor lui loveau cu putere podeaua de marmură a muzeului, scoțând sunete rapide și măsurate ca ale unui marș, creând un ritm unic împreună cu bastonul. Bastonul acela parcă făcea parte din el.

Ea cuprinse în cealaltă mână palma care îl atinsese, parcă încercând s-o liniștească. Își coborî privirea spre ea. Zguduită, cu gândurile ca un caleidoscop, cu chipul în flăcări, îl privi până când dispăru dincolo de cadrul boltit al ușii, îndreptându-se spre ieșirea din muzeu.

Privi în direcția aceea mult timp după plecarea lui.

Incapabilă să se urnească din loc deocamdată. *Nedorind* să se urnească până când ecoul prezenței lui nu se stinse.

Pe buzele ei apăru o jumătate de zâmbet.

„Chiar și stâncile sunt vulnerabile, căpitane Eversea", se gândi ea. „Până la urmă, marea ajunge la ele, modelându-le inexorabil, fără a le da de ales."

El nu-și dăduse seama ce femeie devenise ea.

„Marea", își zise ea, „nu este cu nimic mai brează decât Rosalind March".

Capitolul 4

Golănașul murdar aștepta în fața muzeului. Chase îi aruncă o privire – și făcu asta cu rapiditatea cu care cineva ar fi aruncat chiștocul încins al unui trabuc –, apoi făcu doi pași prin curte, ignorându-l.

După care se opri și se răsuci spre el.

– Unde în această parte mizerabilă a Londrei pot găsi o băutură tare?

– La Mumford Arms. Golănașul întinse instantaneu mâna pentru a căpăta un ban. Dincolo de locul unde se ține bâlciul în zilele frumoase, pe partea ailaltă a piațetei, apoi pe Black Cat Lane.

Chase ignoră palma întinsă și porni mai departe prin curte, cu toată viteza pe care i-o permitea piciorul beteag, lovind solul cu bastonul. Traversă curtea fără s-o vadă, apoi se năpusti pe străzile anoste. După vreo zece metri, văzu piațeta, de fapt un teren viran mare, cu iarbă rară și pâlcuri de copaci frumoși, dar neîngrijiți.

Al naibii golănaș se ținea după el. Îi auzea picioarele lovind în fugă caldarâmul și pleoscăiturile scoase când trecea prin băltoacele lăsate în urmă de ploaia de mai devreme.

Iar acum, mai prinsese și glas:

– Te-am văzut când te-ai bătut cu banditii ăia!

– Da, rosti el sec.

– A fost grozav!

Cu coada ochiului, Chase îl văzu pe golănaș mimând lovituri cu pumnul și cu bastonul.

– N-am văz't niciodat' așa ceva. Ești un adevărat diavol! Jur că o să se vorbească despre tine mulți *ani*.

Chase îl ignoră.

– Ai văzut-o pe doa'nă, deci? insistă vesel golănașul.

Ca și când era dreptul lui să fie interesat de toate astea.

– O, am văzut-o pe „doa'nă", spuse Chase cu asprime.

De fapt, părea să fugă de „doa'nă". Încetini pentru a-și dovedi că nu era adevărat.

Fusese o greșeală. Gândul la ea îl copleși și, instantaneu, îi stârni toate simțurile. „Rosalind." Numele ei îi străbătu șira spinării și îl făcu să simtă furnicături pe pielea capului, ca niște degete băgate în părul lui în timp ce făcea dragoste. Își ridică pălăria și își trecu degetele prin păr, apoi, dându-și seama ce făcea, își îndesă pălăria pe cap.

Ce metaforă ridicolă și enervantă!

Porni mai departe cu pași violenți, mergând fără să vadă pe unde. În minte îi apăru imaginea clară a mâinii ei mici și albe pe brațul lui.

Ea încă își rodea unghia de la degetul mic al mâinii stângi.

Oare de ce acest fapt anume îi provoca o ciudată durere în piept?

Inspiră adânc, expiră cu putere și își continuă drumul.

Gardul scund cu țepi din fier forjat care înconjura piața se întindea ametitor, la nesfârșit, făcând să pară imposibil de ajuns la micul Mumford Arms. Știa că era o iluzie pricinuită de vreme și de starea lui de spirit. Moleșite și neîngrijite, flori de vară târzie bătute de ploaie se aplecau printre zăbrele ca niște pușcăriași.

Ceea ce îl făcu să se gândească la Lucy Locke, sora lui Rosalind.

Îi era *imposibil* să și-o imagineze pe Lucy la închisoare. Lucy era drăguță, avea o minte de găină și un piept demn de prora unei corăbii. Înțelegea foarte bine de ce Kinkade ar fi fost încântat s-o includă printre prietenii săi, dar acesta nu pomenise niciodată de ea în corespondența cu Chase. Ar fi fost absolut ridicol să creadă că Kinkade ar fi putut avea ceva de-a face cu dispariția lui Lucy, mai cu seamă ceva josnic, și ar fi fost și mai ridicol ca un tablou prost cu vaci și heruvimi să aibă vreo legătură cu povestea asta.

Însă Rosalind se temea pentru sora ei.

Dintr-un anumit motiv, acest lucru i se păru insuportabil.

Mâna lui strânse cu atâta putere mânerul bastonului, încât capul calului îi mușcă palma.

Ultima dată când auzise ceva despre Rosalind March fusese la câțiva ani după sfârșitul războiului, de la un camarad. Acesta îi spusese că ea căutase printre cadavrele de pe câmpul de luptă scăldat în sânge, strigându-și soțul până când îl găsise grav rănit. Apoi, vizitase spitalele din Mont St. Jean și Quatre Bras oriunde fuseseră înființate, pe străzi, în hambare, în case, în vile ale bogătașilor, ascultase ultimele cuvinte ale soldaților muribunzi, îi ținuse pe răniți de mână, le schimbase bandajele. Ca mulți alți oameni extraordinari, soțul ei fusese rănit grav și murise lent, iar el auzise că ea se aflase lângă el când își dăduse ultima suflare.

Deci, era curajoasă.

Nu conta.

Nu avea să-și mai trădeze vreun prieten pentru ea, nu avea să creadă nici măcar o clipă că Kinkade avea vreun amestec dezonorant în dispariția lui Lucy Locke.

Ea ar fi trebuit să știe că nu era cazul să-i ceară așa ceva.

Ei bine, de fapt *știuse*. Firește, acesta fusese motivul pentru care îi ceruse întâlnirea printr-un mesaj anonim criptic, trimis prin intermediul acelui copil al străzii care se ținea după el. Își spuse că asta nu era *deloc* o dovadă de curaj.

Recunoscu însă că era o dovadă de inteligență. Dar nu de curaj.

Făcu un efort pentru a-și controla colțurile gurii, care începuseră să se ridice pentru un zâmbet.

Cu siguranță, ea îl cunoștea bine.

– Nu te-am mințit cu doa'na, nu? rosti golănașul triumfător. Mi-am meritat șilingul!

Chase se abținu de la comentarii.

– O să-mi iei și mie o băutură tare? încercă golănașul.

– Nu.

– Am mai băut gin, se lăudă el.

– Nu mă îndoiesc. E otravă, să știi. Să nu mai bei. Dacă o faci, o să... o să-ți crească sâni, ca la fete.

Asta îl îngrozi pe golănaș, reducându-l la tăcere, ceea ce Chase știuse că se va întâmpla. De fapt, sperase că o va lua la goană îngrozit.

N-avusese însă acest noroc. Chase merse mai departe – el și piciorul lui teafăr, și piciorul lui beteag, și bastonul lui, și noua lui mică umbră murdară.

În depărtare, dincolo de piațetă, o siluetă se ridică pe vârfuri pentru a agăța un felinar de un cârlig de fier, pregătindu-se pentru afacerile de seară. Chase presupuse că acela era Mumford Arms, ceea ce îl stimulă să grăbească pasul.

– E femeia ta? Doa'na?

– *Nu!* se răsti el.

Se opri brusc, din nou, iar golănașul se opri și el brusc. Chase trase aer în piept, expiră sacadat, apoi închise ochii încercând să se orienteze în furtuna amintirilor.

Una dintre ele era a serii în care începuse să o vadă ca pe un om. Nu doar ca pe nebunia de la bătrânețe a colonelului March.

Inițial, Chase fusese amuzat de Rosalind March, noua soție a colonelului. Râdea prea mult și dansa prea mult, și, cu vitejie de pisicuță neștiutoare, se avânta în tachinări și flirturi cu oameni care, la fel de bine, puteau s-o zdrobească sau să fie fermecați de ea. Cum era cazul năvalnicului și primejdiosului căpitan Eversea.

Toată lumea o îndrăgise.

Chase fusese indiferent. El prefera flirturile mult mai sofisticate, iar în Belgia, flirturile sofisticate se adresau în mod obișnuit frumosului căpitan și se încheiau frecvent într-un pat.

Pentru că în săptămânile de dinaintea băii de sânge de lângă Bruxelles, care pusese capăt acelui război blestemat, aristocrația belgiană găzduise un șir nesfârșit de petreceri frivole, strălucitoare, toate ticsite cu nobili englezi care veniseră să privească războiul de parcă era un spectacol cu marionete, iar Chase fusese obligat să danseze cu toate nevestele, inclusiv cu doamna March. Tânăra doamnă March fusese atrasă în special de Lady d'Aligny, o contesă belgiană tânără, drăguță, extraordinar de sofisticată și care putea fi ironică în cinci limbi europene. Cele două tinere își petreceau mult timp împreună, purtând conversații șoptite și cu ochi scânteietori, ascunse după evantaie din mătase pictată și fildeș – al lui Rosalind, un cadou din partea lui Lady d'Aligny. Își făcuseră obiceiul de a lua mereu ceaiul sau cina împreună și de a se plimba.

Chase nu fusese sigur că soții d'Aligny nu erau spioni. Își făcuse griji din pricina impulsivei prietenii a doamnei March cu ei – considera că abia dacă avea puțin mai multă minte decât un copil.

La una dintre seratele din magnificul *palais* al familiei d'Aligny, în timp ce căuta un bol cu punci, auzise vocea lui Rosalind împletindu-se cu a unui bărbat lângă ușile deschise care dădeau spre terasă. Cuvintele lor aveau tonul inconfundabil al flirtului. Fără nici o rușine, se apropiase de una dintre coloanele care flancau ușile duble, pentru a asculta și a privi.

Rosalind și soldatul râdeau încet, iar când râsul se stinse, bărbatul spusese:

– E nostim, dar colonelul March este un nesuferit atât de arogant, încât...

– Sergent Maris!

Rostise cuvintele cu voce joasă. Dar înghețată. *Foarte* surprinzător din partea doamnei March. Ea, întruchiparea farmecului superficial și dispusă a râde din orice.

Chase își îndreptase trupul și devenise atent.

– Ce... te face să crezi că voi tolera să aud asemenea lucruri despre soțul meu?

Vocea îi fusese joasă și calmă.

Urmase o scurtă tăcere. Curmată în cele din urmă de râsul scurt și surprins al sergentului Maris. Care în mod clar spera că ea glumise. Văzând însă că ea nu spunea nimic, părând pur și simplu a aștepta un răspuns, el începuse să se bâlbâie:

– Dar... dar... doamnă March... credeam... dar el este atât de...

Chase își amintea cât de foarte, foarte blând fusese tonul ei. Era genul de blândețe *compensatoare* la care apelau oamenii care aveau un mare respect față de puterea furiei proprii. Era blândă pentru că era *furioasă*.

Fusese fascinat.

– Te-ai înșelat, sergent Maris, continuase ea pe acel ton foarte blând. El este soțul meu și comandantul tău, așa că va avea permanent respectul dumitale, iar dumneata vei vorbi mereu despre el cu respect. Mi-a făcut plăcere conversația noastră deoarece, până acum, ai fost respectuos. Îți voi ierta această scăpare și nu îi voi relata soțului meu discuția noastră. Dacă voi auzi vreodată că l-ai mai insultat în felul acesta, voi avea grijă să fii biciuit.

Toate astea spuse pe un ton aproape ca și cum și-ar fi cerut scuze. Toate astea spuse cu o voce foarte domoală.

Dar îl străpunsese pe soldat cu privirea.

Timp de câteva clipe îndelungate, acesta păruse incapabil să se clintească. Într-un final, se îndepărtase spăsit, făcând plecăciuni și murmurând scuze de parcă ea chiar ar fi avut o suliță cu care să-l străpungă.

Ea privise în urma lui, cu ochii în flăcări, cu maxilarul delicat încleștat, cu obrajii îmbujorați. Aparent, pierdută în gânduri. Apoi, în cele din urmă, trăsese adânc aer în piept și păruse să suspine.

Apoi, își ridicase privirea. Ochii ei licăriseră surprinși când îl văzuse pe Chase.

Își dăduse seama instantaneu că fusese martor la toată scena.

Încremenise, iar pe chip începuseră să i se perinde tot felul de sentimente, de parcă nu se putea decide în clipa aceea căruia să-i cedeze.

Apoi, renunțase – fusese prinsă. Ridicase dintr-un umăr. După care, cu bărbia ridicată, îi susținuse privirea preț de unul sau două momente impenetrabile, așteptându-i reacția, verdictul.

El nu se putuse abține – îi zâmbise fără nici o jenă și bătuse din palme lent și în surdină. Buzele lui mimară rostirea cuvântului „bravo". Ea făcuse aproape exact ce ar fi făcut el.

Ea își mușcase buza pentru a-și reprima un zâmbet. Dinții albi se afundaseră scurt în buza ei plină și moale – își amintise această imagine mult timp după aceea.

Apoi, îi făcuse o reverență adâncă, teatrală, sarcastică, ce îl făcuse să zâmbească și mai larg, după care se îndreptase spre una dintre surorile ei, care, aproape toată seara, flirtase puțin cam prea fățiș cu un alt soldat, lucru pe care de fapt îl făceau în majoritatea serilor. Atunci, își dăduse seama că Rosalind March avea mereu grijă de surorile ei.

Cu acea ocazie, atmosfera dintre ei se destinsese întru câtva. Și fiindcă el era cel mai apropiat confident al soțului ei, o întâlnea mai tot timpul – la baluri, la dineuri de amploare sau restrânse –, iar atmosfera destinsă devenise prietenie.

Dacă se putea numi prietenie politețea atentă cu o tentă de conștientizare senzuală.

Chase se pomenise catalogând cele mai mici detalii legate de ea.

Înclinarea capului, rotirea umărului – ea făcea acest gest când credea că nimeni nu o privea, iar el știa că era modul ei de a scăpa de mantia de grație și gravitate care îi fusese pusă din clipa în care devenise soție de colonel. O purta de bunăvoie, dar nu se simțise niciodată confortabil cu ea, și Chase era sigur că numai el băgase de seamă efortul ei. Semnul din naștere discret de pe clavicula ei, care semăna cu un evantai. Licărul dur, repede disimulat, care apărea în ochii ei verzi când cineva făcea o remarcă prostească și care trăda o minte surprinzător de intolerantă. Deferența afectuoasă cu care i se adresa întotdeauna soțului ei. Miriadele de nuanțe subtile ale părului ei, de la... ei bine, blond-deschis, în lipsa unui cuvânt mai dramatic, la castaniul strălucitor al mierii, unghia roasă a degetului mic de la mâna stângă, un semn al grijilor pe care Rosalind March nu le trăda niciodată altfel, și – datorită unei conspirații între lumina lumânărilor, o încăpere rece, un șal căzut, un corsaj de mătase și o privire sincronizată strategic – conturul precis al sfârcurilor.

Știa că, în general, ea mirosea vag a apă de trandafiri.

Într-o seară, Chase dansase cu ea și descoperise că mirosea vag a apă de trandafiri și a săpunul de bărbierit al soțului ei, așa cum mirosea o femeie care tocmai primise un sărut – sau avusese parte de considerabil mai mult – de la soțul ei înainte de a se duce la o serată.

Gelozia fusese ca o lovitură de spadă șocantă primită în piept.

Preț de o clipă, fusese incapabil să vorbească și chiar să respire.

Tot timpul cât durase dansul, păstrase o tăcere mohorâtă. Îi făcuse o plăcere perversă să-i respingă conversația la fel cum o fereastră respinge pietricelele aruncate de un iubit în toiul nopții.

Știuse că se purta copilărește. Știuse că era impardonabil de nepoliticos. Poate, chiar laș, un cuvânt pentru care ar fi provocat la duel pe oricine ar fi fost atât de prost, încât să i-l adreseze, doar că nici măcar frații lui nu erau *atât* de proști.

Pentru numele lui Dumnezeu, în copilărie citise *Le Morte d'Artur!* Și cu toate că îi plăcuseră aventurile și bătăliile, considerase mereu că relațiile dintre Arthur și Lancelot, și Guinevere – drama! Chinul! Dumnezeule mare! – erau nepractice și *categoric* de evitat.

Adevărul era că nu știa ce să facă.

Se afla la mâna a ceva ce nu înțelegea. Iar în clipa aceea, se simțise ca un copil, nu ca un soldat călit în lupte.

Văzuse durerea întunecând ochii ei de un verde-deschis.

Apoi furia.

Apoi mândria rănită.

Iar când, după aceea, apăruse înțelegerea, el știuse că dăduse de necaz. Fata era mai deșteaptă decât ar fi preferat el. Decât, din motive numai de ea știuse, prefera ea să se știe.

Iar după aceea, dezinvoltura dintre ei dispăruse de parcă nici n-ar fi existat vreodată.

Începuse și ea să-l urmărească, la fel cum făcea el. Și din aceleași motive. Tăcerea îi despărțea. Fascinația îi unea.

Fusese numai și numai vina lui.

Se cunoștea pe sine și o cunoștea pe ea, ceea ce însemna că ar fi trebuit să știe cum avea să se sfârșească totul.

Alungă amintirile și reveni la urgența prezentului – căutarea birtului Mumford Arms.

– Apă de trandafiri, murmură el posomorât, mergând mai departe.

Putea foarte bine să dea vina pe apa de trandafiri.

– Ce apă de trandafiri? Se poate bea?

Al naibii golănaș încă se ținea după el. Chase îi aruncă o privire sumbră.

– Ar trebui să fii beat criță ca să bei așa ceva. E... ceva cu care se dau fetele. Pentru a mirosi ca fetele. Pentru a mirosi ca... florile.

Fața băiatului se strâmbă neîncrezătoare.

– Eu nu știu nici o fată care să miroasă a *flori*.

– Nu mă îndoiesc de asta.

– Nu-mi plac deloc fetele.

– Asta înseamnă că ești un flăcău deștept.

Golănașul radie de solidaritate masculină, deloc descurajat de tonul descurajant al lui Chase.

– Tu ai băut vreodată apă de trandafiri?

– N-am fost niciodată atât de beat, nu.

– Dar whisky ai băut?

– Da.

– Whisky de secară?

– Da.

– Gin?

– Da.

O putea ține așa toată ziua.

– Sânge?

– O dată sau de două ori.

– *Uau!* Băiatul sări încântat în sus, apoi începu să țopăie într-o parte. Chase se uită urât la el pentru a-l potoli, iar țopăiala încetă și golănașul se grăbi să continue: Sânge!

– Din necesitate, rosti Chase cu asprime.

– Dintr-o stacană? Stacana e ca o cană cu capac?

– Din necesitate. Asta înseamnă să faci ceva pentru că trebuie, nu neapărat pentru că vrei. A fost imediat după bătălia de la Waterloo. Tot câmpul de luptă era plin cu soldați morți sau muribunzi, iar bidoanele cu apă erau aproape toate goale și toți soldații răniți au zăcut ore în șir pe câmp, aproape o zi întreagă, fără nimic de băut și de mâncat. Pentru o gură de apă, cu sau fără sânge în ea, aproape că am fi preferat să purtăm din nou acea bătălie. Așa că da, doream să trăiesc. Iar apa pe care am găsit-o într-o fântână avea gust de sânge și mulți dintre noi am băut din ea.

Golănașul rămase mut de admirație.

Chase își dădu seama că era prima dată când spusese cuiva în detaliu acea parte a poveștii. Începu să înțeleagă de ce tatălui și unchilor săi le plăcea să le zică povești băieților – creând o legendă, o puteai înfrumuseța cu groază. Așa că, atunci când prețul părea prea mare, lumea își putea aminti de curajul tău, nu de carnagiu. Iar el își putea aminti de niște vremuri când se simțise important.

– La Waterloo, ai fost ologit?

– Așa s-ar putea spune.

– Pot să-l văd? Piciorul?

– Nu.

– Ce s-a-ntâmplat?

Chase recită fără să-i scape nimic:

– M-am pomenit cu o mare greutate deasupra mea și nu vedeam nimic – totul era negru în fața ochilor. Am crezut că am orbit. Auzeam gemete și plânsete de pretutindeni din jurul meu, țipete și cuvinte rostite în engleză și în franceză. M-am șters la ochi și am descoperit că nu orbisem – doar erau acoperiți cu sânge care curgea dintr-o rană de la cap. Fusesem împușcat aici.

Fără a se opri din mers, Chase își ridică pălăria și arătă spre cicatricea albă. Băiatul o privi fascinat și sări de două ori pentru a o vedea mai bine.

– Nu ți-a ajuns la creier?

– Nu, nu mi-a ajuns la creier. Doar scalpul mi-a fost rănit, iar scalpul sângerează mult când e zgâriat – asta ca să știi în caz că, vreodată, te vei răni la cap.

Băiatul își duse mâna la cap, parcă pentru a verifica integritatea structurală a propriului scalp.

– Mi-am șters cu mâinile sângele de pe ochi, ca să pot vedea, și am descoperit că greutatea era trupul unui soldat francez. Era mort, zăcea direct pe mine, iar ochii lui priveau direct în ai mei.

Vorbise de parcă băiatul era bărbat – știa că băieții preferau să li se vorbească astfel. Și el prefera asta – adevărul nestirbit. În acea zi, nu fusese singurul care se trezise îndurerat sub un cadavru. În acele momente, nu fusese eroicul căpitan Eversea. Ci doar un alt englez al cărui trup fusese rănit în timp ce își făcea datoria față de țară.

Băiatul se opri locului, paralizat pentru câteva clipe de măreția sângeroasă a celor auzite.

Chase profită de ocazie pentru a accelera pasul.

Însă al naibii băiat o luă la fugă pentru a-l ajunge din urmă.

– Tu l-ai omorât? întrebă el cu răsuflarea tăiată. Pe broscoiul de pe tine?

– Probabil că da. Asta era treaba mea, să omor soldați francezi înainte de a ne omorî ei pe noi.

– Io aș fi omorât sute! Golănașul sări și ațintì o muschetă invizibilă către un trecător. *Bum!*

Trecătorul tresări și, ducându-și o mână la inimă, se încruntă la băiat. Puștiul rânji.

Bărbatul împușcat cu muscheta-fantomă îi aruncă lui Chase o privire prin care îi solicita compătimirea. Acesta îl ignoră deoarece și el avea nevoie de compătimire.

– A, dar nu era atât de ușor. Soldații francezi erau luptători foarte buni, iar nouă nu ne făcea plăcere să ucidem, dar ne făcea plăcere să ne îndeplinim datoria față de țară. După ce bătălia s-a încheiat, căruțele sanitare i-au luat pe toți soldații răniți pe care i-au putut căra, englezi și francezi, și i-au dus la spitale, iar acolo am fost toți la fel. Toți eram războinici.

Chase știa că ideea de a-ți admira dușmanul cuprindea o filosofie de nepătruns pentru un băiat de zece ani, în mod tipic însetat de sânge. Spera însă că golănașul se va plictisi, va pune capăt potopului de întrebări și îl va lăsa pradă șuvoiului de amintiri abundent, dureros și confuz.

Ea părea mai în vârstă. Nu îmbătrânită. Trăsăturile ei fine erau mai... limpezi. Nu mai aveau moliciunea copilăriei, erau mai rafinate de circumstanțe. Avea 25 de ani.

Pielea ei. Își amintea că pielea ei fusese nespus de delicată.

Simți un val de dorință atât de șocant de puternică, încât respirația i se poticni. O, Dumnezeule! Chiar în timp ce, cu suspiciune, mirare și resentimente, mintea răsucea pe toate părțile amintirile legate de ea, trupul lui reacționa la acele amintiri.

Piciorul său își alese acel moment pentru a-i aminti că nu mai era ce fusese cândva, iar el își încleștă dinții pentru a-și stăpâni valul de durere care creștea și păși hotărât mai departe.

Golănașul îl urmă la fel de hotărât.

– Ai avut un cal frumos? Și o armă grozavă?

– Da și da. Am fost căpitan de artilerie.

– Ai văzut-o? Pe soția colonelului? Când mureai în țărână?

Când murea în țărână? Se gândi că, de fapt, da, fusese cât pe ce să moară în țărână.

– Nu.

Recunoscuse cu durere acest lucru.

O, Dumnezeule, ce n-ar fi dat s-o vadă! Avusese impresia că o aude. Avusese impresia că îi simte parfumul, de apă de trandafiri și dulceață, prin mirosul de noroi și cai, prin duhoarea acră de sânge, sudoare și praf de pușcă. Și atunci, știuse că era pe moarte fiindcă își dăduse seama că era imposibil. Se gândise că, poate, cineva deschisese o fereastră a iadului și lăsase să intre parfumul raiului.

Știuse atunci că, dacă ea era ultimul lucru de pe pământ pe care îl chemau simțurile lui, pierderea ei – faptul că nu o va putea avea niciodată – era inexprimabilă.

– De ce n-ai văzut-o?

– În dimineața bătăliei, nu mai eram sub comanda colonelului.

Piciorul îi zvâcni din nou dureros, amintindu-i îndatoritor de infamia lui – și de plăcerea șocantă – care determinaseră *acel* curs al evenimentelor.

Iar acum, ea dorea *ajutorul* lui.

Se amăgea dacă își închipuia că un tablou oribil cu o vacă avea ceva de-a face cu sora ei.

– O! Băiatul își pierduse interesul față de acest aspect al povestirii. Reveni la cel sângeros. Deci, cum ai ajuns să șchiopătezi?

– Am fost împușcat rău în picior. Au vrut să mi-l taie cu un fierăstrău mare, dar eu nu i-am lăsat.

– Ptiu! exclamă golănașul, cu răsuflarea tăiată. A curs mult sânge, te-a durut? Se vedeau oasele?

– A curs destul de mult sânge și m-a durut, dar nimeni nu mi-a spus dacă se vedeau oasele, iar eu n-am putut să văd. Dar m-au cusut și am stat în Quatre Bras, la mica fermă a unei familii cumsecade, până am putut să merg din nou, apoi m-am întors acasă, în Anglia.

Însă înainte de asta, refuzase să-l lase pe vreunul dintre oamenii lui grav răniți să moară singur. Auzise confesiuni, se prefăcuse a fi persoana iubită strigată de cei cuprinși de ceața febrei, șezuse lângă ei până când nu mai putuseră vorbi deloc și se asigurase că muriseră știindu-se prețuiți de căpitanul lor. Dar curând se simțise prea rău pentru a face asta, după care totul devenise o ceață a febrei și a durerii.

De atunci, schija tot încerca să ajungă la suprafața pielii, la fel cum făceau și amintirile. Waterloo încă era încastrat în el, iar împreună cu acesta, și Rosalind March.

Valuri tăcute de adulare aproape tangibilă se revărsau dinspre băiat. Chase ar fi putut la fel de bine să fi încheiat un basm fermecător cu „și au trăit fericiți până la adânci bătrânețe".

– Vreau să mă fac *soldat!* rosti golănașul în cele din urmă, cu venerație șoptită.

Chase pufni și își văzu mai departe de drum, băiatul mergând în urma lui ca un paj după o trăsură regală.

– Pot să lucrez pentru tine, spuse el cu răsuflarea tăiată. Să-ți zic unde poți găsi băuturi tari și să-ți duc mesajele, și alte din astea.

Interesantă definiție a unei slujbe.

– Nu poți. În clipa asta, nu doresc să angajez pe nimeni. Doresc un whisky și o fem... o bere bună.

Abia atunci, se decisese să adauge o femeie la obiectivul său.

– Credeam că vrei doar o băutură tare.

Vicleană remarcă.

– O să găsesc una, fii sigur de asta, rosti Chase cu asprime. Se opri brusc. Unde naiba-i cârciuma aia afurisită? Mi-ai spus adevărul despre locul unde se află?

Băiatul ignoră importanta întrebare.

– O să mă înveți să mă bat?

– Nu.

Chase se gândi că era foarte probabil ca puștiul să învețe și singur să se bată. Își coborî privirea spre băiețelul murdar. Ochii lui erau atât de albaștri, încât ar fi putut să fie înrudit cu neamul Eversea. Poate că păreau atât de albaștri în contrast cu mizeria de pe fața lui. Se uită la el câteva clipe.

– Ai un nume? se pomeni întrebând și regretă imediat.

Puștiul părea a-și dori conversația la fel de mult ca șilingii, iar Chase nu dorea să mai aibă de-a face cu el.

– Da. Blade.

Numele fu însoți de o ridicare semeață a bărbiei.

– Nu-i adevărat. Care-i numele tău real?

– Liam.

Liam păru surprins de incapacitatea lui de a evita să răspundă la întrebările lui Chase.

Chase își luă privirea de la Liam și se uită spre Mumford Arms, care părea un miraj.

– Ai frați, Liam? întrebă el cu asprime, gândindu-se că așa învățase *el* să se bată.

– O grămadă.

Întoarse capul spre el.

– Dar surori?

– O grămadă.

Chase suspină.

– Câți frați și câte surori ai, de fapt?

– O soră, recunoscu el posac.

Rostise cuvintele de parcă faptul că avea o soră era un defect de caracter.

Chase știa că era nedrept să-și folosească tonul de căpitan cu un copil. Totuși, își pierdea răbdarea când auzea minciuni.

– Mama? Tatăl?

Băiatul ridică din umeri. De fapt, dintr-un singur umăr osos, aproape indiferent. Gestul putea însemna orice.

Chase se simți brusc copleșit de oboseală. Se săturase de băiat, de întrebările pe care acesta i le pusese, de el însuși, de ziua în curs, de ziua trecută, de ziua următoare, și mai mult decât orice, tânjea după acea băutură tare și... da, categoric după o femeie. Prea multe lucruri noi și prea multe lucruri vechi i se întâmplau într-o singură zi, iar adevărul era că își dorea să fie lăsat în pace.

Scoase cu bruschețe o monedă din buzunar și i-o întinse.

– Pleacă, Liam! rosti el cu asprime.

Încăpățânat, băiatul rămase locului.

– *Pleacă!*

Îl spuse încet, dar în cuvânt se deslușise forța sumbră, impersonală a comenzii nenegociabile.

Iar Liam era o persoană care părea avidă să se supună cuiva, oricui, care părea sigur de cum stăteau lucrurile.

Sigur de cum stăteau lucrurile. Ha!

Liam ezită frământând moneda între degete, știind că era plătit ca să plece.

Și se supuse.

Se răsuci și o luă la fugă, trecând intenționat printr-o băltoacă pentru a-l stropi pe un trecător, care întoarse capul după el și îl înjură. Parcă mecanic, Liam și duse mâna la nas și își flutură degetele, apoi, ferindu-se de căruțe trase de cai, de vânzători ambulanți și de trecători inocenți sau mai puțin inocenți, goni Dumnezeu știa încotro.

„S-o ia dracu' de cârciumă Mumford Arms, oriunde o fi", decise Chase. Își dorea acel gen de uitare care alunga durerea și oferea o mare plăcere și știa exact unde s-o găsească.

Capitolul 5

Rosalind zăbovi acolo mult timp după plecare lui Chase, așa cum face cineva care așteaptă replicile unui cutremur. De fiecare dată

după ce pleca, încăperile păreau mai goale decât înainte de venirea lui. Dumnezeule mare, Montmorency părea nefiresc de tăcut! Dar curând își dădu seama...

Se auzea doar ceara unei făclii de pe perete picurând în ceară deja topită. Atât tot. Nici măcar un scârțâit al lemnului, zgomotul firesc cu care o clădire răspunde la vicisitudinile intemperiilor și vârstei. Nici măcar ecoul îndepărtat al unor pași pe marmură. Nici o voce. În mod clar, pereții erau prea groși pentru a îngădui intrarea zgomotului de pe strada lipsită de eleganță. Și nici aer nu prea era.

Dar în fond, muzeului Montmorency părea să-i lipsească o anumită atractivitate universală, fiind amplasat departe de stradă, de parcă recunoștea cu capul plecat superioritatea altor muzee.

Rosalind aruncă o ultimă privire tabloului, vacii mari și placide și îngerului cu piept mare, apoi suspină. Ce legătură putea să fie între pictura aceea și *Lucy?* Lucy, care era prea dispusă să râdă din orice, care tânjea după lux, care aspira neobosită să obțină ceva ce credea că ar face-o fericită când de fapt doar un nou început cu multe *lucruri* ar fi reușit asta. Lucy, micuța ei soră care nu mai era deloc micuță, ci o femeie foarte drăguță căreia nu i se oferise niciodată vreun motiv să se maturizeze, iar asta era parțial vina ei – Rosalind știa foarte bine –, pentru că luase pe umerii ei povara de a fi suficient de matură pentru ele toate. Ar fi trebuit s-o supravegheze mai îndeaproape pe Lucy, dar, după Waterloo, fusese în Derbyshire, unde lâncezise savurând rara solitudine. Așteptând cu o curioasă detașare să vadă ce turnură va lua viața ei după război.

Își netezi pelerina elegantă cu palmele umede.

Poate că *era* nebună. Căutând indicii cu disperarea cuiva care, căzând de la mare înălțime, dă din mâini și din picioare încercând să se agațe de orice. Detesta incertitudinea bruscă pe care o simțea, dar deslușise certitudinea obișnuită a căpitanului Eversea atunci când acesta vorbise. Era tentant să-i dea ascultare, să concluzioneze că, *desigur, era* pe o pistă greșită. Că se amăgise.

Acesta era motivul pentru care nu-i spusese nimic despre scrisoarea pe care o primise cu o săptămână în urmă. Pentru că își putea imagina ce expresie ar fi avut el *atunci.*

Nesemnată, compusă dintr-o singură propoziție vagă, scrisă neglijent. O înspăimântase deoarece sosise de îndată ce ea începuse să pună întrebări în legătură cu dispariția lui Lucy. Dar se gândise că, în lumina logicii de o precizie chirurgicală a căpitanului Eversea,

ar fi părut circumstanțială. Fără îndoială, din cauză că își făcea griji pentru Lucy, se speria mai ușor.

Suspină și se răsuci pentru a porni spre ieșirea din muzeu.

Și atunci, zări cu coada ochiului un bărbat care străbătu grăbit încăperea alăturată.

Șocul îi curmă un țipăt care i-ar fi sfârtecat gâtul.

Un sunet răgușit jenant îi scăpă în cele din urmă printre buze. Inima îi zvâcni în piept cu atâta putere, încât Rosalind se sprijini de perete pentru a nu-și pierde echilibrul.

Ar fi putut jura că bărbatul purta un... pieptar. Și o pelerină pe care o ținea cu eleganță dată spre spate în timp ce mergea.

Și... *pantaloni bufanți.*

Era foarte sigură că ar fi auzit dacă o altă ființă omenească s-ar fi aflat în apropiere. Dar fusese o ființă omenească *vie* în apropiere?

Își reveni trăgând adânc aer în piept de câteva ori, apoi se pomeni sfâșiată între două impulsuri – să investigheze și să fugă.

Curiozitatea, minunatul panaceu împotriva tuturor lucrurilor înfricoșătoare, o determină să intre în acea încăpere înainte de a-și da seama ce făcea. Se opri și se întrebă ironică dacă nu cumva curajul din fire nu presupunea un deficit de minte.

Totuși, oricum o fi fost ea de fapt, nu era și nici nu fusese vreodată o lașă.

Rămase locului, ascultă și, hotărâtă, încercă să *simtă* dacă era ceva în neregulă. Dacă acolo se afla vreun alt om.

Din nou, nu auzi și nu simți absolut nimic.

Se simți îmboldită să cerceteze camera cu privirea. Era plină cu mobilier de pe vremea regelui Henric al VIII-lea, conform plăcuțelor de aramă de pe perete. Un scrin enorm, complicat sculptat, decorat cu un amestec de spirale strălucitoare și susținut pe delicate picioare aurite – cu siguranță, aveai nevoie de o scară pentru a vedea ce se afla în sertarul de sus. Să fi fost o coroană? O masă de scris la fel de delicată și de strălucitoare ca restul mobilierului, cu lemnul sculptat după tiparul blănii unei feline a junglei, cu o călimară și un toc pe ea, părea a-și aștepta proprietarul să instaleze și să consemneze întâmplările zilei: „Biciuit slugă obraznică. Devorat pulpă de căprior. Sedus amantă".

Decise că seducerea probabil că avusese loc în patul cu baldachin de dimensiunea unei calești, care ocupa centrul încăperii. Un pat de o masculinitate arogantă, categorică, cu draperia mângâind

salteaua pe care, cu siguranță, se ajunsese la sute de extaze regale asudate. Un pat la fel de arogant precum căpitanul Eversea. La fel de puternic în siguranța sa de sine.

Înainte de a conștientiza pe deplin ce făcea, Rosalind ajunse suficient de aproape pentru a-l putea atinge, pare-se atrasă de magnetismul pur.

În realitate, nu se simțea deloc îndreptățită să se afle în prezența unui lucru atât de senzual. Îl privi un moment, mușcându-și buza. Apoi, întinse ezitant, pe furiș, o mână. Și o retrase brusc. După aceea, trase adânc aer în piept, privi cu îndrăzneală decadenta draperie din catifea, apoi, cu hotărâre, își încleștă pumnul în ea. Trase anevoie aer în piept. Pleoapele îi fluturară și i se închiseră din deferență față de simțuri.

Și își aminti.

Nici măcar o dată nu... *tânjise* după atingerea soțului ei. El făcea dragoste cu entuziasmul și rigoarea lipsită de imaginație ale unui soldat bătrân vânjos, iar ea nu putea spune că îi repugnase pentru că erau multe de zis despre recunoștință și pace, și un trup cald întins noaptea alături de al ei. Dar dacă el ar fi supraviețuit războiului, ea și-ar fi petrecut tot restul zilelor alături de el, purtând povara unei... feroce dorințe stăpânite. O conștientizare, un sentiment de infinită posibilitate senzuală pe care ea n-ar fi îndrăznit niciodată să îl recunoască sau să și-l permită, de teamă ca nu cumva regretul să nu se dovedească a fi mai mult decât putea îndura.

Nu regretul de a fi comis o indiscreție. Ci regretul că ar fi putut să moară fără a afla vreodată dacă o dorință atât de incendiară avea vreo legătură cu iubirea.

Moștenirea pe care i-o lăsase Chase. N-ar fi putut spune că-i era recunoscătoare pentru asta.

Dar acea dorință stăpânită o înțepa în clipa aceea, ca un picior amorțit.

Când clătină din cap pentru a alunga toropeala pe care nu și-o permitea, se întrezări într-o oglindă – avea suprafața bine lustruită, dar era un pic neregulată, iar rama era o rețea de crengi și satiri. Reflexia vălurită o privi la rându-i, iar ea remarcă jenată cât de alb îi devenise chipul la vederea acelui bărbat.

Aha! Ușurată, se gândi că probabil își văzuse reflexia în oglindă. Slavă Domnului, nu fusese un *bărbat*. Și nici vreo afurisită de *fantomă*. Probabil, când se răsucise, confundase mișcarea propriei pelerine cu o mantie. La urma urmelor, *era* puțin ametită – la micul dejun

nu băuse decât o ceașcă de ceai și nu făcuse decât să fărâmițeze o felie de pâine prăjită, dar avea să mănânce copios în seara aceea.

După ce se convinse că era singură, îi fu brusc greu să-și alunge senzația că invada intimitatea indiscutabil aristocrată a cuiva. Începu să se retragă spre ușă.

– Scuze pentru deranj, murmură ea politicoasă.

– O, nu-i nici un deranj, se auzi o voce plăcută din spatele ei.

De data aceea, țipătul nu-i mai fu reținut de absolut nimic.

Velvet Glove[1] se potrivea oricărui bărbat care îi trecea pragul, la fel ca obiectul descris de nume – oferea un confort delicios. Era luminat doar atât cât umbre misterioase să umple colțurile, iar covoarele și tapițeriile din mătase, satin și catifea în nuanțe roz, crem și bej să evoce prin texturile și culorile lor minunățiile nudului feminin. Fotoliile și canapele – și paturile, desigur – erau la fel de luxuriante și de ademenitoare precum poala stăpânei lor, Ducesa. Numele ei adevărat era Maggie Trotter, dar în general acesta se pierduse în decursul timpului. Nimeni nu-și amintea cum de se alesese cu acel apelativ aristocratic, dar în fond la Velvet Glove multe se uitau.

Chase spera ca minunata tradiție să continue și în seara aceea, cu ajutorul unei băuturi tari și al unei femei.

– Căpitane Eversea! Ducesa îl salută cu un respect discret, rezervat pentru membrii casei regale.

Chase nu se simți prostește flatat, ca oricare alt bărbat care intra la Velvet Glove și care era întâmpinat cam la fel, dar totuși deferența era incontestabil plăcută.

– A trecut mult, mult prea mult timp. Cât, un an? Doi ani?

Chase nu-și amintea, așa că ignoră întrebarea.

– Bună sera, Ducesă. Făcu o plecăciune adâncă, deoarece era parte a ritualului, apoi o sărută pe obraz, pentru că o plăcea. Îi simți pielea colbăită sub buzele sale, iar ea mirosea a pudră și a ruj, și a diverse alte sulemeneli feminine. Mă bucur să te văd. Ești strălucitoare.

Strălucirea se datora parțial rujului și luminii lămpii, dar vârsta și profesia o trădau.

– Diadema ți se potrivește, adăugă el.

Ea încuviință din cap cu un gest regesc și își atinse cu mâna părul cu o coafură complicată și vopsit cu henna, pe care o diademă stătea într-o poziție precară.

[1] Mănușă de catifea

– Mulțumesc, căpitane Eversea. Este nouă. Și autentică. Ei bine, aproape autentică. E un cadou de la un admirator.

– Iar dumneata ai mulți admiratori.

– Firește.

– Mă poți socoti printre ei.

Ea își înclină capul și se uită la el preț de câteva clipe în care păstră tăcerea.

– Te rog să mă ierți, căpitane Eversea, dacă voi comenta că acest compliment al dumitale îmi pare oarecum superficial. Aș putea sugera că ești puțin cam distras astă-seară? Sau poate că ai *nevoie* să fii distras?

Chase râse.

Iar când râse, toate capetele femeilor din acel loc se răsuciră atât de repede și de la unison, încât aproape că se creă un curent de aer.

În clipa aceea, el își dădu seama că era ceva în neregulă – al lui fusese *singurul* râs bărbătesc pe care îl auzise de când intrase acolo. Din experiența lui, în salonul din față de la Velvet Glove se aflau de obicei perechi sau chiar triouri de bărbați și femei care chicoteau și șușoteau, flirturile fiind punctate de clinchet de pahare și de clipocitul băuturilor turnate și băute la nesfârșit, precum și de scârțâitul scărilor pe care vreun bărbat era condus, adesea rapid.

Însă în seara aceea nu se auzeau decât sporadice conversații feminine cu voce joasă și – aproape de neimaginat – foșnetul cărților de joc trase din cutie în timpul unei partide de faro. Fetele ședeau în jurul unei mese și, exceptând faptul că toată *marfa* li se vedea prin veșmintele diafane, ca niște delicatese etalate în vitrina unei prăvălii, ar fi putut foarte bine să fie niște doamne respectabile la o masă de joc de la clubul Almack[1]. Una dintre fete își legăna plictisită pantoful pe degetele de la picioare. Alta avea bărbia sprijinită în palmă și își mușca gânditoare buza de jos, în timp ce își examina încruntată cărțile.

– Bună seara, doamnelor, rosti el solemn.

Toate adoptară brusc atitudini care să le sublinieze cel mai bine calitățile, jocul de cărți fiind uitat. Unele deciseră că buzele țuguiate le avantajau cel mai mult. Două dintre ele optară pentru zâmbete. El

[1] Almack's Assembly Rooms a fost un club social din Londra, care a funcționat din 1765 până în 1871, fiind unul dintre primele la care aveau acces și bărbați, și femei. (n.tr.)

întoarse capul și se uită cu o sprânceană ridicată la Ducesă, apoi își ridică bărbia, arătând întrebător spre fete.

– Este ciudat, dar în ultima vreme a fost liniște, îi mărturisi ea coborându-și vocea de parcă acolo s-ar fi aflat multă lume, care ar fi putut s-o audă. Probabil că, undeva la țară, are loc o mare partidă de vânătoare sau ceva de genul ăsta.

– S-ar putea. Tot ce pot să-ți spun este că în Sussex cel puțin era liniște când am plecat. Tocmai am sosit la Londra, iar la clubul White n-am ajuns încă, așa că n-am informații despre vreo partidă de vânătoare care să-i fi trimis pe bărbați prin alte părți sau despre scandaluri care să-i țină acasă, în loc să frecventeze bordelurile. Însă mâine, sunt așteptat la o serată dată de familia Callender, unde mă voi întâlni cu câțiva prieteni care apreciază distracțiile. Poate că voi afla câte ceva.

– Abia ai sosit la Londra și ai venit direct la noi. Sunt cu adevărat flatată.

– Chiar așa ar trebui să fii, fu el de acord, ceea ce o făcu să râdă. Au apărut cumva unele zvonuri neplăcute legate de stabilimentul dumitale, care i-ar fi putut alunga pe vizitatori?

– Nu mai multe decât de obicei. Nimic ce clienții noștri obișnuiți ar crede vreo clipă. Ducesa își conducea bordelul cu aceeași fermitate și cu aceeași grijă cu care căpitanul Eversea își comanda regimentul. Clienții s-au rărit doar în câte o seară pe săptămână sau cam așa ceva. Poate, două sau trei. Te rog, spune-i lordului Kinkade că Marie-Claude tânjește după el. E vizitatorul ei favorit.

– Vizitatorul.

Ce eufemism politicos pentru cineva care, de obicei, o țintuia cu vigoare pe Marie-Claude într-un pat!

Chase se întrebă brusc dacă el voia s-o țintuiască cu vigoare pe Marie-Claude într-un pat. Ea era una dintre fetele care deciseseră că buzele țuguiate o avantajau. Și chiar așa era. Dacă făcea anumite lucruri cu *ea*, gura ei cărnoasă îl putea tenta pe un bărbat s-o treacă în testament, îl putea determina să facă lucruri nebunești pentru ea.

– O să-i... spun.

Ducesa remarcă direcția privirii lui.

– Ce putem face pentru dumneata în seara asta, căpitane Eversea?

Pluralul folosit avea un iz de decadență atrăgătoare, iar ea știa asta.

Chase ridică o sprânceană și zâmbi pe jumătate, dând de înțeles că a apreciat formularea, și încercă să și le imagineze pe cele patru fete încântătoare transferându-și atenția de la jocul de faro la nevoile trupului său. Dar fu ca și cum ar fi încercat să prindă o reflexie în apă – cu cât se străduia mai tare, cu atât mai împrăștiată și mai tulbure devenea. Imaginea refuză să capete formă.

Brusc, se simți din nou furios pe Rosalind.

Pentru că nici măcar 40 de femei pretinzând că i-ar oferi plăceri timp de 40 de nopți nu ar fi putut ostoi dorința care îl adusese acolo.

Venise acolo ca să uite. Însă îi devenise clar că, mai întâi, trebuia să-și amintească.

Totul.

–Aș vrea să beau niște whisky, îi spuse el Ducesei. Și ai grijă, te rog, ca paharul să nu rămână gol.

Capitolul 6

Ce *naiba?!*

Capul lui Rosalind se răsuci ca o giruetă în furtună, căutând sursa vocii. Și atunci, îl văzu.

Sau... nu era om?

I se făcu pielea de găină pe brațe. În capul unei scări sprijinite de perete lângă o marionetă enormă se afla un... bărbat. Dar la prima vedere, părea aidoma păpușii. Mâinile îi erau atât de noduroase și de maronii, încât păreau cioplite în lemn, iar obrajii îi străluceau atât de rumeni, de tari și de rotunzi de parcă depozitase nuci în ei, asta spre deosebire de fălci, pe care gravitația le slăbise și le trăsese în jos. Privindu-l mai bine, văzu că tocmai fălcile căzute îl făceau să pară a fi vărul marionetei.

Ochii îi erau mari, de un albastru ciudat de cristalin și ascunși în pliurile pielii. Zâmbea – un zâmbet obosit. Unul care marionetei nu i-ar fi reușit.

La urma urmelor, era făcută din lemn.

Își dădu seama că mâna i se ridicase la inima care mai că-i sărise din piept. Și-o coborî repede, rușinată și destul de iritată. Începea

să-i displacă efectul distrugător pe care ciudatul muzeu îl avea asupra nervilor ei.

Ochii bărbatului licăreau amuzați.

– Scuzele mele, doamnă. N-am vrut să vă sperii. M-am gândit că poate mie v-ați adresat când v-ați cerut iertare pentru deranj, având în vedere că nimeni altcineva nu e aici.

O greșeală firească din moment ce ea nu se adresase cuiva anume, ci doar vorbise singură, ca o proastă. Adevărul era că probabil nu l-ar fi zărit dacă el n-ar fi vorbit sau dacă nu s-ar fi mișcat. Ceea ce era un alt lucru care o făcu să-și piardă curajul. Era de parcă, intrând pe porțile muzeului Montmorency, oricine risca să devină un exponat.

În timp ce aștepta răspunsul ei, bărbatul începu a se îndeletnici cu ceea ce părea a fi întreținerea marionetei. Îi verifică articulația brațului cu o asemenea tandrețe de parcă ar fi fost o ființă omenească dragă, nu o bucată de lemn sculptată intenționat urâtă.

Bătăile inimii lui Rosalind se domoliră, iar ea urmări îngrijirile liniștitoare.

– Oh, nu, *eu* vă rog să mă scuzați, izbuti ea să rostească în cele din urmă. Vocea îi fusese puțin cam firavă. De obicei, nu mă port atât de prostește. Doar că aici totul este atât de nemișcat, iar eu... am crezut că sunt singură. Am gândit cu voce tare.

Avu mare grijă să nu pomenească de fantomă. Sau de halucinație. Sau de ce-o fi fost bărbatul cu ciorapi lungi.

El încuviință din cap de parcă explicația ei era foarte normală.

– Da, Montmorency este un loc tăcut. Poți fi tentat să gândești cu voce tare.

Dumnezeule mare! Asta era puțin spus.

– Sunteți custodele muzeului, domnule?

El îndreptă pantalonii marionetei pe firavele picioare din lemn.

– Da, dar mă ocup în special de păpuși, doamnă. De secole, suntem o familie de păpușari. Iar din când în când, fac și ceva tâmplărie pentru muzeu. Ați admirat tabloul?

O urmărise? Stai – îi urmărise pe ea *și* pe Chase?

Ascultase ce vorbiseră?

Părul fin de la ceafă i se zbârli de repulsie. Nu-i plăcea să fie privită când nu știa, mai ales având în vedere tot ce se întâmplase în ultimul timp. Dar trebuia să admită că, după toate probabilitățile, nu l-ar fi văzut pe bărbat, dacă acesta n-ar fi vorbit sau nu s-ar fi mișcat, atât de reușit era camuflajul lui.

– M-am *uitat* la tablou, recunoscu ea.

El zâmbi vag, apreciind distincția făcută de ea.

– Dar căpitanul Eversea? Și el s-a uitat?

Probabil că o auzise adresându-i-se lui Chase. Îl privi fix.

– Da, spuse ea precaută, în cele din urmă.

– Ce v-a atras la tablou?

Întrebarea *părea* neutră – își întorsese capul de la ea când i-o pusese și începuse să verifice mobilitatea gâtului marionetei. Îl prinse cu ambele mâini și îl răsuci cu o mișcare care o făcu pe Rosalind să-și ridice automat mâinile la gât. Le lăsă repede jos.

– Mi-a... amintit de sora mea.

Aparent satisfăcut de capul păpușii, bărbatul scoase o cârpă din cutia cu scule, ridică bluza urâtei marionete și începu să-i lustruiască pieptul de lemn cu un soi de ulei cu miros înțepător.

Rosalind se simți nefiresc de tentată să-și ferească privirea. Se simți ușurată când el îi coborî bluza.

– Ce interesant! rosti el gânditor. Mie îmi amintește de fiica mea.

Ea nu intenționa să-i spună de ce îi amintea de sora ei.

El nu mai zise nimic altceva despre fiica lui.

Se priviră unul pe altul în tăcere, preț de câteva clipe.

Apoi, el își reluă hotărât treaba. Începu să frece cu cârpa fața de lemn a păpușii. Rosalind se strâmbă când el își băgă degetele în nările sculptate și le răsuci.

– Dumneavoastră... vă place tabloul, domnule?

Se întrebă brusc ce părere avea acel meșteșugar despre Rubinetto.

El își șterse mâinile noduroase cu o cârpă prinsă la betelia pantalonilor.

– Nu.

Cuvântul fusese lipsit de inflexiuni și prompt.

Începu să coboare scara, fiecare treaptă scârțâind sub greutatea lui. Se aplecă pentru a apuca mânerul unei cutii cu scule, îi făcu o scurtă plecăciune în semn de rămas-bun, apoi trecu pe lângă ea și porni prin muzeu fără a se uita îndărăt.

La al doilea whisky băut la Velvet Glove, Chase își aminti de ziua în care serviciul de informații englez confirmase că soții d'Aligny spionau pentru Franța.

Astfel, aflase că Lady d'Aligny era nepoata unui oficial francez de rang înalt apropiat lui Napoleon și că aceasta furnizase informații legate de pozițiile trupelor engleze. Fără îndoială, aflase informațiile

flirtând strategic cu soldați englezi, iar Chase se întrebase cine trebuia biciuit. Sau mai rău.

Nu era atât de naiv, încât să se considere trădat de soții d'Aligny, simțise doar o dezamăgire fatalistă. Războiul era război, iar englezii frecventau în secret și fără probleme înalta societate franceză, socializând cu cei din cercul lui Bonaparte, împrietenindu-se cu ei, trădându-i pe acei prieteni și trimițându-i lui Wellington informații atât utile, cât și triviale.

Și, desigur, dansând cu soțiile francezilor.

Așa era dintotdeauna la război.

Colonelul March avusese o atitudine filosofică și plină de umor amar. Bătrân soldat hârșit în lupte, slab ca un țâr, doar puțin încovoiat de umeri din pricina unei răni vechi, colonelul avea ochi pătrunzători, nu istoviți. Când își dăduse jos pălăria, Chase constatase brusc că părul prietenului său era ciudat de moale. Fin ca pânza de păianjen. Puținul care mai rămăsese.

– Desigur, nu le putem refuza brusc toate invitațiile, pentru că astfel își vor da seama că știm, iar asta îi va pune pe oamenii noștri în primejdie, spusese colonelul. Ei dau cele mai bune mese din toată Belgia. Însă e bine că știm, nu?

– Da, domnule. Dar cum rămâne cu doamna March? Este prietenă bună cu Lady d'Aligny.

– O să-i zic lui Rosalind să-și reducă vizitele și o să-i spun și care sunt motivele pentru care îi cer asta. Va fi... foarte dezamăgită. Colonelul detesta s-o dezamăgească pe Rosalind. Dar e o fată rațională.

N-ar fi fost chiar primul cuvânt pe care Chase l-ar fi ales pentru a o descrie pe Rosalind. Dar colonelul nu își vedea soția la fel de limpede cum o vedea el.

Sau poate că o vedea exact așa cum dorea s-o vadă.

Așa încât se gândise că era de datoria *lui* s-o supravegheze pe Rosalind, deși abia dacă vorbise cu ea în ultimele săptămâni.

Două zile mai târziu, tocmai pleca de la o întrunire matinală cu colonelul și cu alți doi ofițeri, unul dintre ei fiind Kinkade, când o văzuse străbătând holul de la intrare al casei lor atât de repede, încât rochia plutea în urma ei. Ea aruncase o privire prin hol înainte de a se repezi în coridorul îngust care ducea spre bucătărie și de acolo spre intrarea servitorilor.

Chase își dăduse seama instantaneu că ea dorea să plece pe furiș din casă.

În mâna ei se afla o coală de hârtie pe jumătate mototolită.

Din doi pași, ajunsese la un metru de ea.

– Bună ziua, doamnă March. Unde vă duceți?

Ea tresări vizibil. Se opri brusc.

Apoi, umerii ei se îndreptaseră cu resemnare. Se răsucise foarte încet. Ochii ei ardeau când îi întâlni pe ai lui.

Întrebarea lui fusese foarte directă.

Dar el era foarte direct în general, iar ea știa asta.

– Păreți a fi pretutindeni, domnule căpitan Eversea. Și totuși, vorbim foarte rar, nu-i așa?

Impresionantă tactică! O încercare de a-l face să intre în defensivă.

– Nu doriți să-mi răspundeți la întrebare, doamnă March?

O ezitare. Simțise vârtejul gândurilor ei.

– *Chiar* este destinația mea treaba dumneavoastră, domnule căpitan Eversea?

Încercase să fie imperativă. La urma urmelor, era soția comandantului său.

Însă el se mulțumise să zâmbească lent, cu asprime, un zâmbet total înțelegător, care o făcuse curând să fosnească nervoasă hârtia pe care o ținea în mână. Era deșteaptă, dar tânără și fără îndoială neexperimentată în privința minținutului, fiindcă pur și simplu nu-i stătea în fire. Altminteri, ar fi știut că atitudinea ei evazivă era echivalentă cu o mărturisire.

– Este categoric treaba mea dacă intenționați s-o vizitați pe Lady d'Aligny, deși colonelul v-a rugat să n-o faceți.

Ea încremeni vizibil. Spre meritul ei, nu neg și nici nu minți în privința locului unde intenționa să se ducă. Însă el văzu o licărire de durere în ochii ei. Hârtia fosni – mâna ei tremura.

Undeva în grădină, o pasăre începu o serie de triluri.

– Dar e prietena mea! Încercase să spună cuvintele cu calm. Dar el îi deslușise durerea din glas, iar pumnul i se încleștase involuntar. Ea ridică mesajul ca și când ar fi etalat dovada prieteniei lor. M-a invitat la ceai. Zice că îi lipsește compania mea, iar mie îmi lipsește a ei, și au trecut trei zile de când n-am mai văzut-o. Cu siguranță, doar un ceai... Ceva apropiat de o sfidare încăpățânată începu să-i înăspreasc că încântătorul chip. Cu siguranță, n-are ce să fie rău într-un simplu ceai, domnule căpitan Ever...

Văzând expresia rece și implacabilă a feței lui, lăsă propoziția neterminată.

– Ea nu vă este prietenă, doamnă March. Se folosește de dumneavoastră. Suntem în război. Fără îndoială, colonelul v-a comunicat dorințele sale în privința lui Lady d'Aligny. Nu vă purtați copilărește!

Rostise cuvintele cu fermitate. Dar și cu blândețe. Ca și cum mesajul din mâna ei era un pistol încărcat și ațintit spre pieptul lui, iar el încerca s-o convingă să-l lase jos.

Ea își îndreptă repede privirea spre mesaj, sprâncenele fine coborând și ele. În încercarea de a ascunde durerea, dezamăgirea și confuzia.

Dar el oricum văzuse totul.

Și în clipa aceea, îi simți durerea atât de acut de parcă ar fi fost propria durere.

Și în mod absurd, atunci se înfurie cu adevărat pe soții d'Aligny.

Dar ce fel de soldat era dacă, brusc, bunăstarea doamnei March era mai importantă pentru el decât trădarea soților d'Aligny?

Ea își înălță din nou capul. Preț de câteva clipe, se priviră în tăcere. Ochii ei verzi păreau nefiresc de strălucitori. Două pete rozalii îi apăruseră pe pomeți.

– De unde știți că nu este prietena mea? Poate că este interesată de mine pentru că îi place compania mea, nu pentru că ar putea avea norocul să trădez armata britanică în vreun fel care să-i fie de folos. Și vă jur că n-am făcut asta niciodată.

Cuvintele ei fuseseră atât de disperate, de zguduitor de naive și de surprinzător și matur ironice, încât el nu știu ce să răspundă pe moment.

– Știu că n-ați făcut asta niciodată, doamnă March. Soțul dumneavoastră a avut grijă să nu o puteți face și nu v-ar pune niciodată într-o astfel de situație, nici nu s-ar folosi de prietenia dumneavoastră cu Lady d'Aligny. Mă tem că loialitatea pe care o aveți față de Lady d'Aligny este admirabilă, dar nemeritată, doamnă March, așa încât trebuie să renunțați la ea.

Nu îi făcea plăcere s-o dezamăgească, s-o vadă confruntându-se cu o trădare. Probabil, prima de care avea parte.

Dar deodată, ochii ei străluciră precum cremenea, iar rozul palid din obrajii ei se aprinse.

Ah! Temperamentul pe care doamna March încercase cu atâta hotărâre să-l disimuleze începea să se manifeste.

– În ciuda a ce-oi fi crezând, faptul că tot insiști să mi te adresezi cu „doamna March" nu mărește distanța dintre noi... căpitane Eversea. S-ar putea crede că te străduiești să nu uiți că *sunt* o doamnă.... March.

El încremeni.

Ce războinic brutal era Rosalind March! Îi identificase și îi lovise cu precizie punctul slab, așa cum nimeni n-o mai făcuse niciodată. Îl lăsase fără cuvinte și neajutorat preț de câteva clipe, lucru care i se întâmpla prima oară în viața lui.

Din păcate, slăbiciunea lui era și a ei.

Își dăduse seama că mersese prea departe. Îl privi fix. Buzele ei se întredeschiseră puțin din cauza șocului. Propria nesăbuință o înspăimântase.

El fu incapabil să vorbească. Se simțea înfiorător de stânjenit din pricină că ea avea dreptate.

Și furios că fusese descoperit de o femeie.

Nu avea să uite niciodată rochia purtată de ea în ziua aceea – din muselină albă presărată cu mici picățele și mai albe și cu o dantelă fină la gât. Mânecile erau înfoiate și scurte. Brațele, goale. Șuvițe delicate i se desprinseseră din cocul de la ceafă și îi încadrau chipul. Buzele îi erau ademenitoare – cărnoase, de un roz palid, cea de jos mai plină decât cea de sus. Un cordon de satin crem legat în talie reflecta lumina la fel ca pielea ei.

Faptul că mintea și vocea ei moale îl puteau tăia până la os părea greșit, anormal. Ea era toată numai moliciune.

În cele din urmă, ea își desprinse privirea de a lui.

Dar ridicase între ei un zid care nu mai putea fi dărâmat. Acel moment reprezenta o prăpastie pentru amândoi.

Totuși, ea încercă un râs conciliant. Fu un eșec – scurt și nervos.

– O, nu te teme, viteazule căpitan. Mă consider avertizată. Mă voi supune. N-ai de ce să te agiți așa.

Mâna ei se ridică pentru a-l atinge ușor. A flirt sau pentru a-l liniști, sau pentru a-l împăca – presupuse el.

El o prinse din zbor, de parcă ar fi fost o cobră care ataca.

Nu-i dăduse răgaz nici măcar să icnească. Ochii ei verzi erau întunecați, iar pupilele, enorme din pricina stupefacției pure. Era prea surprinsă pentru a-i fi teamă de el.

Deocamdată.

El o ținu de încheietură, poate puțin prea strâns.

Impresiile începură să apară: Dumnezeule, pielea ei era fantastic de fină! Moale. Atât de delicată! Cum ar fi putut să scape nezgâriată din acel război?

Cum de soarta îngăduia să fie atinsă de altcineva în afară de el?

Un gând ridicol, trădător. Dar puse stăpânire pe el. Și îl îndureră. Îl sfidă.

După câteva secunde, se simți fascinat de faptul că îi atingea pielea în afara unui context social care să-i permită a o face. Trebuia să-i vorbească sau măcar să-i elibereze mâna.

Nu fu capabil să facă nici una, nici alta.

Tăcerea începu să pulseze.

Rosalind înghiți un nod. El o privi fascinat. Pupilele ei erau uriașe, făcându-i ochii de un verde-deschis să pară cenușii. Părea că nu-și putea desprinde privirea de ceva de pe fața lui. Respirația ei precipitată alungă șuvițele rătăcite pe lângă obrajii săi.

Rosalind fu cea care curmă tăcerea, cu o șoaptă:

– De ce te *temi* de mine?

O femeie mai sofisticată ar fi făcut acele cuvinte să sune ca o insinuare sau ca o tachinare. Dar ea nu era genul acela de femeie, nu încă. Era sincer confuză și îndurerată de ce se petrecea între ei – deslușea asta din vocea ei. Și sesiză și frică.

Dar ea nu-și putu ascunde fascinația. Firește, care femeie normală n-ar fi fost fascinată să descopere câtă putere avea asupra unui bărbat ca el?

Chase deveni brusc conștient de cât de singuri erau în acel coridor. Parcă era un culoar secret, separat de restul casei, la fel cum sentimentele lor reprezentau un secret pentru restul lumii.

„Tu ar trebui să te temi de mine, doamnă March!"

„Pentru că și eu mă tem de mine."

Pentru că el nu era genul care să facă risipă de cuvinte și pentru că ea cunoștea răspunsul la propria întrebare, iar răbdarea nu era punctul lui forte, Chase nu spuse nimic. În schimb, ca prin vis, se văzu răsucindu-i încet mâna. Și ridicând-o încet la buzele lui.

Apoi, o sărută în palmă, sărut care cu siguranță o arse, o înfieră cu tandrețea sa pur carnală.

„Iată-ți răspunsul, doamnă March!"

Respirația ei se poticni audibil. Brațul ei tresări cu putere.

Iar fiindcă el în nici un caz nu era laș, ci doar un militar fără busolă și hartă pe acest teren necunoscut, își ridică buzele din palma ei și o privi în ochi pentru a evalua consecințele a ceea ce tocmai făcuse.

Dar nu-i eliberă mâna.

Ea nu încercă să și-o retragă.

Roșeața îi cuprinsese gâtul, obrajii, partea de sus a sânilor. Ochii îi străluceau de sentimente prea complexe și prea diverse pentru ca el

să le poată descifra. Genele ei coborâră din pricina confuziei, dar ea le ridică repede, cu un efort al voinței, iar odată cu ele i se ridică și bărbia. Bravadă. Dorea ca el să știe că nici ea nu era lașă.

Nici unul nu spuse nimic.

În timp ce tăcerea devenea tot mai absurdă și încă ținându-i mâna, Chase i-o ridică suficient de încet pentru ca gestul să constituie o provocare, pentru a-i da toate șansele să și-o retragă.

Nu o făcu. Era fascinată.

Iar degetele lui, ca niște cercetași, deschiseră încet-încet calea buzelor de-a lungul venei albăstrii de pe interiorul brațului, către îndoitura cotului. Parfumul de trandafiri era mai puternic acolo.

Acolo, depuse următorul sărut.

Hotărât matur, fierbinte, relaxat – era genul de sărut pe care i l-ar fi dat unei amante experimentate după ce s-ar fi epuizat unul pe altul în pat. Îi atinse brațul cu buzele, le deschise pentru a-i atinge cu limba pielea sărată, dulce și mătăsoasă. Buzele lui zăboviră suficient de mult acolo pentru a-i simți pulsul grăbit. Fierbințeala pielii ei dădu în vileag goana sângelui prin trupul ei – el savură gândul de a ști cum o făcea să se simtă, gândul de a ști că sfârcurile i se întăriseră, că probabil se umezea delicios de dulce între picioare. Savură și ce simțea el. Pielea i se înfierbântase toată. Mădularul i se ridicase și se umflase. Nu făcu absolut nimic pentru a ascunde asta.

Își pierduse mințile.

Respirația ei devenise anevoioasă. Era fie înspăimântată, fie excitată. Cel mai probabil, ambele.

Mâna lui coborî de la cot la încheietură și i-o cuprinse delicat, între degetul mare și arătător.

Oferindu-i posibilitatea de a-și retrage mâna.

Îi întâlni privirea. Își dori ca ea să-și retragă mâna. Să-l plesnească. Să spună ceva, orice, dar preferabil vreo idioțenie sau un lucru suficient de disprețuitor pentru a-l vindeca de ce simțea, pentru a-i opri pe amândoi.

Însă ea părea că devenise mută și îmbujorată.

Privirea lui coborî spre corsajul ei – sfârcurile dădeau să străpungă muselina fină a rochiei. Iar ochii lui zăboviră acolo, și el era sigur că spuneau fără vorbe și elocvent ce ar fi vrut el să le facă. Să le lingă. Să le atingă. Să le sugă.

Nu-i păsa că îi vedea privirea ațintită asupra sânilor ei.

Ea observă că el o observa. Mâna ei fu străbătută de un mic spasm – o încercare de a se elibera.

El îi dădu drumul imediat.

Ea își ridică mâna. El aștepta să fie plesnit.

Însă mâna ei plană o clipă, părând încremenită în timp. Apoi, parcă abia îndrăznind, se apropie de el și coborî cu delicatețe pe obrazul lui. Își trecu încet degetele peste maxilarul lui, de parcă ar fi provocat o fiară sălbatică să se repeadă la ea.

El o privi fix. Inima îi bubuia dureros, marțial.

Știa că afurisita făcuse un test. Pentru a vedea dacă expresia de pe chipul lui se schimba la atingerea ei.

Și Dumnezeu să-l ajute, era sigur că i se schimbase pentru că văzu pe chip ceva care îl descumpăni. Dincolo de defensivă, de mândrie, de dorință... exista ceva ce părea a fi compătimire. Ea înțelesese.

Când degetele ei rămaseră nemișcate pe obrazul lui, el își întoarse fața în palma ei. Nu se putu abține să n-o facă. Și se urî pentru asta.

Ea îi cuprinse obrazul în palmă, preț de o clipă. Apoi, mâna i se îndreptă foarte încet spre ceafa lui. Palma ei era rece, moale, dureros de feminină. Iar pe cealaltă, și-o puse pe pieptul lui și o ridică încet pe umăr. Făcându-și intenția foarte clară.

În felul acela, se făcuse complice la trădarea soțului ei. Deci, avea și ea sentimentul onoarei.

Nu dorea ca el să-și asume întreaga vină.

Cu o mișcare rapidă instinctivă, Chase o luă în brațe, iar trupul ei se mulă pe al lui cu un instinct și o perfecțiune uluitoare. Îi cuprinse ceafa cu o mână, ridicându-i părul scurt de la spate. Cu cealaltă, o apucă de talie.

Își apăsă cu putere și hotărâre trupul, mădularul dureros de ea, îi simți picioarele depărtându-se pentru ca și ea să-și lipească cu putere trupul de al lui. Se strângeau cu atâta forță, încât fără îndoială era dureros, dar era cea mai dulce durere imaginabilă.

Îi dădu capul spre spate, în palma lui. Brațele ei îi cuprinseră umerii, capul.

Sărutul fu o încleștare senzuală, rapidă și furioasă, și imperfectă pentru că erau furioși unul pe celălalt și fiecare pe sine și pentru că erau înlănțuiți de o dorință pe care nu o puteau potoli pe deplin. Ea era neexperimentată. Era fantastic de dulce. Era încordată și tremura. Degetele lui coborâră de pe ceafa ei, se opriră pe dantela corsajului și o traseră în jos până când găsiră satinul sânului, apoi sfârcul neregulat și tare, pe care îl cuprinseră și îl frecară cu putere. Ea icni o înjurătură în gura lui și se lipi și mai tare de el.

Sfinte Dumnezeule!

Avea gânduri diabolice, trădătoare – oare colonelul, dragul lui prieten, se urca pur și simplu pe ea și își făcea mendrele? Oare avea ea habar câtă plăcere putea oferi trupul ei? Oare avea ea habar câte știa el și cum o putea face să se simtă?

Trupul ei, în stângăcia sa deplină, știa instinctiv. Gemu în gura ei.

Chase știa că acel sărut era o greșeală dintr-un milion de alte motive decât cel evident, dar în principal pentru că simțise în el o posibilitate ametitoare, ceva la fel de înțepător ca o tăietură adâncă de spadă, ceva care se putea să fi fost plăcere sau durere, sau amândouă. Îl frământau o mie de lucruri pe care știa că nu le-ar putea exprima niciodată pentru că niciodată nu-i trebuise vocabularul de care era nevoie pentru a o face. Gustul ei, felul în care trupul ei se contopea cu al lui erau lucruri cu totul noi.

Surprins, își dădu seama că tremura.

Că se prăbușea. Căzu la nesfârșit. Buzele ei erau un nor, limba ei ca un satin fierbinte o atingea pe a lui, testând-o, împletindu-se cu ea, apucând-o, iar dorința îl strânse cu putere în ghearele ei. Iar el știu cumva că nu putea să cadă pentru totdeauna, la fel cum un om atârnat în streang nu putea să cadă la nesfârșit.

Trebuia să-i pună capăt. Era în puterea lui să se salveze pe sine și s-o salveze pe ea.

Îi puse capăt. Cumva.

Iar apoi, cumva, ea nu se mai afla în brațele lui.

Preț de o clipă, se simți ușurat.

Iar în clipa următoare, simți o apăsare și o tristețe cum nimic din acel război crâncen nu reușise să-i provoace.

Din nou se așternuse tăcerea. Acea liniște era sunetul vieții lui, care se transformase pentru totdeauna.

Se gândi că trădarea suna astfel și se simți amarnic impresionat de nou descoperitul simț al melodramei.

Din depărtare, printr-o ușă întredeschisă, auziră niște răcnete. Părea să fie Kinkade, care probabil părăsise întrunirea. Chase deslușì doar ultima parte:

– ... iar dacă te mai atingi de cizmele mele însângerate, o să-ți fac fundul arșice, Crimway, m-ai auzit?

– Îmi iubesc soțul, căpitane Eversea.

Vocea ei fusese joasă și fermă.

– Și eu țin la el.

Vocea lui fusese abia audibilă.

Ea trase cu putere aer în piept și suspină. El își dădu seama că ea încerca să-și domolească pulsul. Apoi, ea dădu scurt din cap, sensul fiind: „Bine".

Rosalind avu nevoie de ceva mai mult timp pentru a-și veni în fire, deoarece era doar o tânără femeie în plin război, iar el probabil că era al doilea bărbat cu care se sărutase în toată viața ei, în vreme ce el ar fi avut nevoie de mai bine de un sfert de oră pentru a-și aminti toate amantele.

O văzu îndreptându-și spatele și retrăgându-se în sine, ochii ei expresivi devenind distanți și impersonali.

Asta era. La urma urmelor, la un moment dat în acel război ea devenise soție de colonel. Chase se gândi că era foarte posibil ca și el să fi contribuit la asta.

O altă voce, a sergentului Wilkerson, ajunse până la ei:

– ... și nu mi-ați zis să lustruiesc...?

Ah, chinurile războiului!

Pe fondul acelor sunete vulgare și prostești, ea îl părăsi.

La două zile după ce o sărutase pe doamna March, colonelul March îl informase pe Chase că fusese repartizat la un alt regiment.

O întrunire sumară. Un ordin dat rapid și succint. Și asta fusese tot.

Era posibil ca transferul să fi fost o coincidență – Chase era bine privit și era nevoie de el, iar transferurile nu erau ceva neobișnuit. Însă el știa că nu despre asta fusese vorba.

Nu avea să uite niciodată expresia de pe chipul prietenului său. Nu fusese rece sau furioasă, sau plină de regret.

Ci impasibilă.

Ceea ce era mult, mult mai rău decât orice altceva.

Chase nu avea să fie niciodată sigur în privința a cât de multe știuse Mathew. Oare Rosalind îi spusese?

Iar acasă, toată lumea îl considera pe căpitanul Eversea un erou. Se gândi că până și el ajunsese să creadă că era un afurisit de erou.

Atunci însă, habar n-avusese cine era.

Așa că rămăsese câteva clipe într-o tăcere mormântală. Apoi, incapabil să vorbească, doar dăduse din cap când i se permisese să plece. Și făcuse o plecăciune.

Iar după aceea, cu piciorul rănit grav, nu se mai gândise la asta.

Fusese ultima dată când îi văzuse pe colonelul March și pe Rosalind March.

La Velvet Glove, dădu de dușcă un alt whisky. Îl arse mai puțin când îi alunecă pe gât, ceea ce însemna că amintirile și durerea se estompau și ele.

Capitolul 7

În vreme ce Chase bea pentru a și-o aminti și pentru a o uita apoi, Rosalind descoperi că acel copil al străzii sălbatic și murdar pe care îl trimisese după Chase stătea pe treptele muzeului, lingându-și degetele de ultimele firimituri ale unei plăcinte cu carne. Se cutremură gândindu-se câtă mizerie intra în gura lui împreună cu acele firimituri și trecu pe lângă el.

El se ridică imediat și porni pe urmele ei.

Nesimțindu-se în largul ei, grăbi pasul, iar când ajunse la poartă, își întoarse capul într-o parte și în cealaltă, căutând în zadar o trăsură.

– V-ați întâlnit cu tipul șontorog la muzeu?

Rosalind își simți sprâncenele ridicându-se cu hotărâre. Se răsuci spre el și îl privi în lungul nasului, ca un soldat care ațintea țeava unui tun.

– Dacă vorbești despre el, îl numești „căpitanul Eversea".

Liam se holbă confuz la ea. Apoi, mica obrăznicătură enervantă rânji.

– Vorbiți de parcă ați fi *el*. Căpitanul Eversea.

Rosalind ezită să se lase fermecată.

– Da, el se pricepe foarte bine să dea ordine.

– Deci, l-ați văzut?

– L-am văzut și îți mulțumesc că ai făcut ce te-am rugat. Apreciez un om care se ține de cuvânt.

Flatat, băiatul își îndreptă umerii ca un păun care își desface coada. Bănuise ea că avea să fie încântat.

Începu să-și dorească să-l poată ușui ca pe un păun.

– Știați că s-a trezit cu un broscoi mort deasupra lui, la Waterloo? întrebă băiatul pe ton de conversație. L-au împușcat în picior, iar el nu știa dacă oasele i se vedeau sau nu, dar nu i-au tăiat piciorul.

„O, Dumnezeule!"

Preț de câteva clipe, fu incapabilă să spună ceva. Se opri pentru a absorbi forța cuvintelor.

– Știam, rosti ea încet.

În vreme ce zeloasă, loială și înnebunită își căutase soțul pe câmpul de luptă în acea zi, știuse că oricare dintre acele trupuri frânte era posibil să fi fost al lui Chase. Al lui era chipul pe care îl văzuse în minte când îl strigase pe Mathew, iar de-atunci, trăise cu povara acestui gând.

– E căpitanul Eversea bărbatul matale, doa'nă March?

– Nu!

Dintr-un anumit motiv, vehemența ei i se păru amuzantă lui Liam. Era tot numai rânjete cu subînțeles.

Ea rosti cu asprime:

– Sunt văduvă. N-am nici un băr... Nu sunt măritată.

– Trebuie că sunteți văduva *colonelului.*

Ea îi aruncă o privire tăioasă lui Liam.

– De unde știi asta?

– Căpitanul Eversea mi-a zis că sunteți soție de colonel.

– Se pare că tu și căpitanul Eversea ați stat la taifas, rosti ea sec.

– Am stat! confirmă Liam vesel. A zis că are nevoie de o băutură tare și de o femeie.

– Chiar așa?

– Pro'abil că-i foarte obosit după bătaie.

Ea încremeni locului. Apoi, se răsuci încet spre Liam.

– Ce bătaie? rosti ea cu voce slabă, după o clipă.

– Cu ăia doi tipi răi care a sărit la el cu cuțitele. Imediat după ce i-am dat mesajul matale. Iar el...

Liam începu să mimeze fantasticele aspecte ale atacului, completând cu lovituri și răsuciri, și detalii descriptive de genul „direct în coaie" și „*poc* în burtă", apoi „i-a trosnit cu bastonul".

Rosalind îl privi încremenită din pricina șocului.

– Căpitanul Eversea e un adevărat Avraam! E tare viteaz! N-are nici măcar o zgârietură! concluzionă Liam gâfâind puțin. Le-a luat cele două cuțite, iar ăia a rămas pe jos, icnind, aproape morți.

Ea ascultă stupefiată, încruntându-se cu asprime la el – un fel de nedreaptă împușcare a mesagerului. Băiatul păru confuz când o văzu încruntându-se.

Deci, Chase fusese implicat într-o luptă violentă, în timpul căreia scăpase de doi bărbați așa cum cineva și-ar fi scuturat o scamă

de pe haină. Iar apoi, apăruse la muzeu de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

Se gândi imediat la două lucruri, iar pe primul – cum îndrăznea cineva să încerce să-i facă rău? – îl alungă în favoarea unuia mai important – *acela* era bărbatul pe care ea sperase să-l convingă s-o ajute după ce el o refuzase cu atâta răceală? El fusese întotdeauna extraordinar, dar proaspăta dovadă că rămăsese exact la fel de extraordinar ca întotdeauna nu o alina cu nimic.

Descurajată din nou, suspină. Kinkade, pe de altă parte... un soldat bun, unul dintre cei mai apropiați prieteni ai lui Chase în timpul războiului și deloc asemenea lui Chase în privința încăpățânării. Dar în fond nimeni nu-i semăna în această privință. Să-l convingă personal pe Kinkade s-o ajute era probabil cea mai bună șansă pe care o avea.

– E adevărată povestea ta? Îl fixă pe băiat cu o privire care îi impunea să spună adevărul. Despre bătaie?

– Întrebați-l pe căpitan, rosti vesel băiatul, părând doar puțin jignit.

Liam se legănă câteva clipe agățat de barele porții, care avea să fie încuiată cam peste o jumătate de oră. Trupul lui aproape că era suficient de mic pentru a se strecura printre ele. Dădu să încerce, doar ca să vadă dacă putea, apoi se decise să renunțe și ieși în modul firesc pe poartă, în urma lui Rosalind.

Rosalind îl privi și se gândi că un copil considera aproape totul a fi o jucărie, experimenta, testa. Simți un regret ca un junghi dureros, dar asupra căruia refuză să zăbovească – și-ar fi dorit tare mult să aibă un copil.

„Nu-l întreba!" Știa că a pune acea întrebare însemna un soi de angajament, o recunoaștere a cuiva. O făcu totuși:

– Cum te cheamă, tinere?

O ezitare în timp ce el păru a se decide să-i spună adevărul.

– Liam.

– Eu sunt doamna March. Liam, ai vrea să mai câștigi un...

Scotoci prin săculeț.

– O fac pentru juma de penny, orice-ar fi, dacă îmi promiteți că-mi dați de lucru.

Ea îi aruncă o privire tăioasă.

– Dumnezeule mare! Ești om de afaceri?

– Da, confirmă el bucuros de parcă era prima dată când auzea expresia și cu aerul cuiva care avea s-o folosească iarăși și iarăși. Sunt om de afaceri!

Rosalind se opri din scotocitul în săculeț și privi în lungul străzii. Încă nu se vedea nici o trăsură, iar lumina care scădea și fantoma în ciorapi lungi pe care o văzuse în muzeu, și gândul că doi bărbați îl atacaseră cu pumnalele pe muritorul, dar aparent nemuritorul Chase Eversea – adevărul era că toate astea o făceau să se simtă extrem de nervoasă.

– Fetele! suspină Liam.

Își băgă două degete în gură și scoase un fluierat atât de strident, încât ea își acoperi urechile cu palmele.

Într-un minut se auzi huruitul unei trăsuri, care își făcu apariția imediat după aceea, caii pășind cu o oarecare oboseală, iar felinarele fiind deja aprinse în așteptarea serii.

Liam se răsuci spre ea. Și își ridică sprâncenele blonde pe chipul murdar.

– Te pricepi foarte bine, aprobă ea cu răceală.

– Da, rosti el cu aplomb afectat și întinse mâna pentru a lua jumătatea de penny pe care ea i-o puse în palmă.

– Îți place să muncești, Liam? întrebă ea repede.

– Îmi place să mănânc.

Rostise cuvintele cu naturalețe, fără autocompătimire și plin de amuzament.

Rosalind simți că i se taie respirația. Se încruntă din nou, uimindu-l pe băiat, de parcă încruntarea ar fi putut alunga sentimentul incomod, înduioșător, imposibil. Era atât de îndrăzneț și de obraznic, și de *murdar.* Mai ales pe picioare.

Piciorușele lui erau atât de mici.

Își îndepărtă repede privirea de la ele.

– Vreau să știu unde locuiește lordul Callender, spuse ea în timp ce trăsura se apropia.

– În Washington Square. Toată lumea știe unde locuiește lordul Callender, rosti Liam compătimitor. Mi-a dat un penny. Aici, la muzeu, când a ieșit. Mi-a dat nu doar o dată.

Sunase ca o sugestie. Ea îi dădu încă o jumătate de penny, iar de data aceea își îngădui să-i zâmbească.

– Eu am locuit la țară, Liam. Nu sunt atât de sofisticată ca tine.

El se repezi să țină capetele cailor cât ea urcă în trăsură, părând și mai mic în contrast cu caii, în contrast cu întunericul care se

lăsa. Oricine o fi fost, mama lui trebuia să-l culeagă seara de pe străzi, să-l bage în casă și să încuie ușa în urma lui pentru a-l feri de primejdiile care pândeau chiar și din colțurile cele mai sigure ale Londrei.

Însă Liam părea să considere Londra terenul lui de joacă. Rosalind se îndoia că el avea o mamă.

– Salutările mele căpitanului Eversea!

Obrăznicătură mică! Ultimul lucru pe care îl văzu fu rânjetul care străluci pe fețișoara murdară când se repezi să-i închidă portiera.

Era un miracol că închisul ușii nu o costase încă o jumătate de penny.

Cinci pahare de whisky mai târziu, Chase fu surprins să se pomenească lângă Marie-Claude într-un pat de la etajul stabilimentului Velvet Glove. Ea îi mângâia coapsa, dar asta avea efectul contrar celui intenționat – îl adormea.

Cum de se întâmplase asta? A, da – un pahar de whisky se transformase în patru, apoi în cinci.

– Rosalind? murmură el.

– Dacă doriți, *monsieur,* rosti Marie-Claude.

Se sprijini de tăblia patului, incapabil să-și mențin trupul drept. Râse scurt. Sfinte Dumnezeule! Nu-l putea păcăli – *ea* nu era Rosalind.

Brusc, asta păru a fi o dilemă cumplită, dar în fond băuse cinci pahare de whisky.

Închise ochii. Ah, *acolo* era Rosalind! În amintirile lui.

Mâna lui Marie-Claude ajunse pe mădularul lui și începu să-l mângâie.

El o înșfăcă de încheietură la fel de brusc ca pe Rosalind, cu mulți ani în urmă, luând-o prin surprindere.

– Scuze, bolborosi el politicos.

Nu putea accepta asta câtă vreme Rosalind era în gândurile lui.

Totuși, cum Dumnezeu izbutise să ajungă acolo? Memoria lui nu părea să fi reținut urcatul scărilor. Și-o consumase pe toată amintindu-și-o pe Rosalind.

Suspină. Din experiența lui, whisky-ul era în general o greșeală. Nu rezolva nimic.

În orice caz, nu ceva atât de incurabil cum era Rosalind March.

„Ar trebui să te însori, Chase." Brusc, cuvintele lui Colin răsunară în caverna saturată cu whisky a minții lui. Chase râse scurt, strident,

ironic, un râs care o făcu pe Marie-Claude să tresară. Adevărul era că – și măcar pentru asta îi putea fi recunoscător whisky-ului că-i dezvăluise –, dacă ar fi știut Colin ce impact avuseseră acele cuvinte asupra lui, dacă ar fi avut idee cât regret și ce dor chinuitor stârniseră în el, nu le-ar mai fi repetat niciodată.

Colin nu era chiar *total* nesimțit.

Chase îndepărtă cu blândețe mâna lui Marie-Claude și se ridică, dar o făcu în etape – mai întâi, își îndreptă bustul, apoi, după ce capul i se stabiliză, se ridică în picioare, iar când camera încetă să se învârtească, se răsuci și atunci remarcă – probabil pentru prima dată – patul și tabloul categoric erotic atârnat deasupra sa.

Un înger brunet sufla în ceva care semăna mai degrabă cu o parte anatomică decât cu o trompetă.

Cei din tablou – îngerul și norocosul beneficiar al atenției sale – păreau foarte mulțumiți de cursul evenimentelor.

Îngerul i se păru destul de familiar. Chase privi îndelung tabloul. Marie-Claude se gândi că era fascinat din cu totul alt motiv.

– Vreți să... rosti ea și făcu un gest ilustrativ.

– Nu, mulțumesc, Marie-Claude, spuse el absent.

O plăti pentru deranj – probabil absurd de mult – și o lăsă nedumerită. Avea să se ducă acasă și să doarmă. Coborî scările, ținându-se de pereți și sprijinindu-se în baston pentru a nu-și pierde echilibrul, dar gândindu-se în continuare.

Pe toți dracii!

Era sigur că mai văzuse îngerul, dar, în clipa aceea, nu-și putea aminti unde.

Când Rosalind ajunse în cele din urmă acasă, felinarele care încadrau ușa casei ei cu fațadă din stuc – împrumutate de la soțul surorii ei Jenny – erau aprinse, și, în ciuda a tot ce i se întâmplase, fu cuprinsă de un val de încântare. Casa avea o ușă de un roșu aprins, care îi plăcea mult, iar jardinierele de la geamuri erau pline cu flori strălucitoare de vară târzie, care o duceau bine în ciuda aerului rece. O menajeră venea o dată pe zi pentru a face diverse treburi, precum adusul cărbunilor, pregătitul focurilor și făcutul pieței. Cât fusese căsătorită, servitorii făcuseră pentru Rosalind lucruri care ei îi plăcea sincer să le facă, așa că se decisese ca, la Londra, să le facă singură. Prefera asta. Solitudinea încă era un lux după anii în care fusese soție de colonel și, înainte de asta, mamă-surogat pentru două surori dificile.

Tocmai băgase cheia în ușă când văzu hârtia împăturită aflată la picioarele ei.

Mâna îi încremeni pe clanță.

Simți un junghi rece în stomac. Apoi suspină, luă hârtia, intră, trânti ușa și o încuie bine.

Se sili să străbată calmă încăpere cât aprinse lămpile – o manifestare de bravadă înainte de a catadicsi să acorde atenție hârtiei. O flutură pentru a o despături.

Credeam că te-am avertizat, doamnă March.

Fir-ar să fie!

În primul bilet fusese scris:

N-aș face asta, dacă aș fi în locul dumitale.

Privi fix hârtia, încercând să-și dea seama ce simțea.

Pentru numele lui Dumnezeu, dacă cineva îi trimitea o scrisoare de amenințare, ar fi trebuit s-o întocmească așa cum trebuia. Cu aluzii la moarte și distrugere sau, poate, amenințări clare că persoanele dragi vor avea de suferit. Nu astfel de lucruri palide.

Se părea că se simțea furioasă.

Incompetența amenințărilor era enervantă, nemaivorbind de faptul că cineva părea a dori s-o înspăimânte – pe *ea*, Rosalind March! Care avusese parte de sărăcie, de un mariaj, de Waterloo și de un sărut ilicit, care îi înmuiase genunchii și îi schimbase viața, cu indiscutabil cel mai fascinant bărbat din Anglia! Era de râsul lumii, sincer.

Și totuși...

Împături cu grijă mesajul și îl băgă în cutia de trabucuri, unde, dintr-un impuls, decisese să-l pună și pe primul. De fapt, nu mai era o cutie de trabucuri, ci una în care păstra nasturi, dar tot mai mirosea a nesuferitele trabucuri preferate de răposatul ei soț, Mathew, ceea ce o transforma într-un soi de talisman, după cum decisese ea.

Lăsă jos capacul cutiei, încuind mesajele ca pe doi prizonieri.

Apoi urcă la etaj și scoase de sub pat o casetă din lemn zăvorâtă. Balamalele scârțâiră îndelung când deschise capacul, ca și cum caseta ar fi căscat după un somn adânc. Nu mai fusese deschisă de ani de zile.

Pistolul încă strălucea în culcușul său din catifea. Mânerul și țeava erau din oțel albăstrui, iar delicata rețea de vinișoare argintii era

intactă. Era un obiect frumos. Un pistol mare. Un pistol *zdravăn* – nu genul de pistolaș pe care îl bagi într-un săculeț de damă sau într-o cizmă. Știa că Chase Eversea avea mereu unul compact în cizmă, deși, având în vedere ce-i povestise Liam, se părea că nu-i era necesar. Era de așteptat ca el să-și folosească cu ușurință bastonul pe post de armă.

Însă *ea* nu avea să mai facă nici măcar un pas fără acel pistol.

Trase zăvorul casetei și o puse deoparte.

Apoi, deschise cufărul pe care îl adusese cu ea la Londra și scoase o rochie din brocart cenușiu-albăstrui – un fel de mătase strălucitoare. Cu decolteu adânc tivit cu un satin mai delicat, avea o croială simplă, dar elegantă, discretă în atemporalitatea sa și îi scotea frumos în evidență silueta fină. La fel ca pistolul, nu mai fusese scoasă de la locul ei de mult timp. Fu bucuroasă că o luase la Londra, cedând unui impuls.

În mod ironic, pistolul și rochia aveau culori asemănătoare.

Ezitând, cu un zâmbet strâmb, puse o mână pe spatele rochiei, în dreptul taliei, amintindu-și ultima ocazie cu care o purtase – un bal dat de soții d'Aligny. Toți bărbații se întrecuseră să danseze cu ea. Însă ea nu își amintea decât dansul – valsul – cu căpitanul Eversea. Își aminti cum el pusese mâna în acel loc, chiar pe talie, acolo unde se afla palma ei.

Fusese în seara în care el pur și simplu încetase să îi vorbească. Seara în care ea realizase și înțelesese cu adevărat magnitudinea propriei puteri feminine și puterea pe care o avea asupra lui Chase.

Probabil că Chase nu mai dansa. Iar ea nu mai era acea fetișcană.

Însă rochia și pistolul erau talismanele ei.

„Uniforma mea de luptă", se gândi ea sec. Uniforma pe care avea s-o poarte în seara următoare la Callender, când se va confrunta cu Kinkade.

A doua zi, Chase se trezi și rămase foarte, foarte nemișcat, încercând să se decidă dacă nu prefera mai degrabă să fie împușcat decât să se simtă cum se simțea. Parcă avea ceva în cap care se străduia să iasă spărgându-i-l din interior.

De ce uita mereu că whisky-ul era o idee extrem de proastă?

Auzi o bătaie rapidă în ușă. Zgomotul îi provocă o agonie viscerală, dar se simți incapabil până și să geamă.

–V-am adus cafea, domnule Eversea! zise menajera precaută, blestemați și binecuvântați fie-i ochii. Multă, adăugă ea o clipă mai

târziu, constatând că nu primește nici un răspuns. Nu trebuie să mâncați nimic. E doar cafea.

Ea îl strigă din nou, câteva momente mai târziu.

El aproape că zâmbi. Dar mișcarea mușchilor buzelor îi provocă o durere cumplită, așa că renunță.

– Domnule Chase?

Menajeră părea îngrijorată. Trebuia să scoată un sunet pentru a o liniști.

– Hî, izbuti el în cele din urmă.

Oare era îmbrăcat? Își coborî ochii – care păreau să fi fost înlocuiți, în timpul nopții, cu niște bile de plumb fierbinți și zgrunțuroase – cu mare grijă spre piept, pentru a investiga. Era îmbrăcat cu toate hainele. Și avea și cizmele. Și haina. Nici măcar nu se învelise cu pătura.

Așteptă câteva clipe pentru a absorbi informația.

– Intră, rosti el cu voce răgușită.

Ea deschise ușa și intră aducând o stacană de cafea aburindă, care avea un miros atât de îmbătător, încât fu efectiv un miracol că el nu își vărsă mațele. Menajera puse cafeaua pe masa de scris de lângă fereastră, se opri și-l privi cum zăcea în pat, clătină din cap, ieși și închise cu grijă ușa în urma ei.

El avu nevoie de câteva secunde lungi pentru a-și reveni din durerea provocată de zgomotul închiderii ușii.

De ce ajunsese în halul acela? A, da. Desigur.

Afurisita de Rosalind March!

Decise că întâlnirile cu Rosalind se încheiau inevitabil cu durere și neplăcut. Ar fi trebuit să știe că era cazul s-o evite.

Însă o amintire pe care aproape că o înecase în whisky apăru din negurile creierului său. Acel înger din tabloul de la Velvet Glove... ar fi putut jura că era același înger din tabloul de Rubinetto de la Montmorency.

Iar el n-ar fi știut asta dacă Rosalind nu l-ar fi făcut să bea o cantitate zdravănă de whisky.

Poate că acela era destinul lui.

Dar whisky-ul și destinul păreau adesea totuna pentru cel care bea whisky.

Pe toți dracii!

Deschise foarte puțin ochii și văzu că menajera îi pusese și corespondența pe tava cu cafea. Însă având în vedere că încă nu putea vorbi,

nu era sigur că și-ar putea aminti sensul literelor. Corespondența trebuia să aștepte.

Să se ridice din pat fu scopul lui în următoarea oră. Izbuti în cele din urmă, tratându-și trupul cu mare respect. Bău toată stacana cu cafea, în tranșe, înghițind porțiile una câte una pe măsură ce se simțea tot mai bine, mâinile tremurându-i tot mai puțin cu fiecare ceșcuță. Apoi, se spălă temeinic în lavoarul din dormitor, frecându-și fața și subsuorile, spinarea și locul dintre picioare, peste tot unde se adunase transpirația mirositoare. Se bărbieri cu o mână tremurătoare și reuși să nu se taie decât o dată.

Avea să facă o baie adevărată înainte de a se duce la Callender, în seara aceea.

În câteva ore, capul ajunse doar să-l doară, nu să-i bubuie, și se gândi că ar trebui să fie în stare să mănânce. Așa că se duse la parter – cizmele și bastonul anunțând personalul casei că stăpânul înviase – luând cu el corespondența.

Descoperi că locuința îi fusese curățată fără milă cât el zăcuse. Mobila, oglinzile și argintăria nu doar că străluceau, ci erau orbitoare. Ochii i se contractară în orbite, iar el îi acoperi cu mâna.

Intră rapid în bibliotecă, încăpere care era mult mai întunecată.

Deschise o fereastră. Aerul era suficient de proaspăt, exceptând obișnuitele mirosuri ale vieții londoneze purtate haotic de adierea vântului – de praf, cărbuni și cai, iar din când în când, un iz sărat dinspre Tamisa.

Aprecie faptul că mirosurile nu-i întoarseră stomacul pe dos. Venise vremea să se ocupe de corespondență.

Prima fu o scrisoare foarte prietenoasă de la Kinkade.

Mă bucur că ești la Londra, bătrâne pustnic. Mai întâi, ne vedem la Callender, bătrâne, apoi mergem să bem ceva, iar după aceea, Dumnezeu știe ce-o să mai facem.

Al tău,

K.

Ah, Kinkade! Era plăcut să știe că cineva încă mai trăia pe lumea „după aceea, Dumnezeu știe ce-o să mai facem". Totuși, judecând după felul cum se simțise în dimineața aceea, bănuia că i-ar fi greu să mai trăiască pe acea lume.

Lui Chase îi era însă greu să și-l imagineze pe Kinkade donând acel Rubinetto muzeului Montmorency. Deoarece *știa* câte ceva despre gusturile lui Kinkade în materie de artă.

Își aminti de o seară tipică, lângă un foc, înconjurați de soldați plictisiți. Kinkade îi dăduse o foaie de hârtie.

– Ce părere ai, Eversea?

Pe marginea unei scrisori pe care o primise de la fratele lui, Kinkade schițase cu un băț ars nudul unei femei durdulii, cu sfârcurile ridicate precum fitilurile unor tunuri.

– Cred că sânii sunt prea mici, îl criticase Chase sec.

Kinkade îl luase foarte în serios și se pusese din nou pe treabă cu bățul ascuțit, cu limba ițindu-i-se printre dinți de concentrare.

În timpul războiului, plictiseala fusese un dușman la fel de cumplit ca și francezii. Unii bărbații începuseră să țină jurnale. Alți soldați, precum contele de Rawden, poet cunoscut ca Libertinul, scriseseră poezii. Unii se apucaseră de jocuri de noroc. Kinkade schița ocazional nuduri feminine și era generos în privința lor, făcându-le cadou bărbaților și acceptând vesel criticile și sugestiile, dar rar ținând cont de ele, deoarece avea propria viziune. Le semna O. McCaucus-Bigg.

Câte un soldat nou-venit se mira, având în vedere că nu era numele lui Kinkade.

– O. McCaucus-Bigg[1]?

– Ce fanfaron ești! se răstea Kinkade. Nu-i atât de mare ca al meu, flăcăule!

Era o glumă bună, potrivită pentru băieți de 13 ani și ostași plictisiți.

Pe scurt, dacă Kinkade nu suferise vreo transformare de care Chase nu știa, gusturile sale artistice nu includeau vaci și heruvimi, iar faptul că se aflase în posesia și ulterior renunțase la acel tablou – dacă chiar îl donase muzeului Montmorency – era surprinzător. Poate că primise tablourile odată cu vreo moștenire. Fără îndoială, aveau o poveste interesantă fiindcă Kinkade – slavă Domnului! – era invariabil amuzant.

Chase și-o imagină pe Rosalind cu acea concentrare încremenită care îi era atât de caracteristică. Cu o culoare atât de frumoasă, ochii ei semănau cu primăvara. Îl frapase mereu ciudățenia faptului că puteau fi incandescenți când furia sau inteligența îi aprindea.

Se uită pe fereastră. O văzu pe Rosalind. Nu Londra. Și suspină.

[1] Se pronunță similar cu *oh, my cock is big* – oh, penisul meu e mare. (n.tr.)

Genevieve probabil că știa despre Rubinetto. Nu era sigur pe cine altcineva să întrebe.

Ce bine ar fi fost dacă n-ar fi văzut blestematul de înger de la Velvet Glove – nu s-ar mai fi simțit *obligat* să pună întrebări.

Clătină cu putere din cap pentru a se elibera de Rosalind – deși fusese un pic cam prematur să clatine cu putere din cap, așa că stomacul său protestă zgomotos –, apoi luă plicul următor. Acesta purta sigiliul Eversea. Ezită, furios că fusese nedreptățit.

Apoi, suspină, capitulă și rupse sigiliul.

Scrisul era al lui Colin. Chase își adună forțele.

Dragă Chase,

Viteluşul o duce foarte bine, iar Madeleine îți trimite salutări. Sperăm că îți face plăcere şederea la Londra și așteptăm cu nerăbdare vești despre vărul nostru și potențialul vicar. Nu uita să-l vizitezi. Trebuie să aflăm dacă nu-i vreun om plictisitor.

P.S.: Chiar ar trebui să te însori. Face foarte bine pentru nervi.

P.P.S.: I-am dat vițelului numele tău, Charles. Are niște „bijuterii" impresionante. M-am gândit că ți-ar face plăcere.

Chase se holbă la scrisoare. Afurisitul de frate-său! Se simți sfâșiat între nevoia de a râde și dorința de a face hârtia ghemotoc și a o azvârli. Colin nu avea nici un *drept* să-l facă să râdă.

Era vina lui Colin că el se afla acolo. Colin – care supraviețuise duelurilor, curselor de cai, sfaturilor proaste la jocurile de noroc, înecului, căzăturii de pe spalierul casei unei contese măritate, războiului și spânzurătorii, care cu alte cuvinte se distrase epocal – devenise un simplu fermier după ce se însurase. Numai despre asta vorbea – vaci, oi, șanțuri de drenaj și recolte. Seară de seară, Chase – care se baza pe Colin pentru a-l distrage de la gândurile sumbre despre sine – ședea în fața fratelui său și aștepta ca acesta să înceteze a fi nesuferit.

Însă cu patru seri în urmă, la Pig & Thistle, când Colin începuse să mimeze cum ajutase la nașterea dificilă a unui vițel, întinzându-și și retrăgându-și exuberant brațul pentru a arăta cum își băgase mâna în vacă, și când imitase mugetele disperate ale vacii – pentru numele lui Dumnezeu, mugetele disperate ale *vacii!* –, în vreme ce proaspăta lui soție, Madeleine, se aplecase în față strălucind de mândrie și cu răsuflarea întretăiată de suspans, ca și cum Colin povestea isprăvile sale eroice de la Salamanca...

Ei bine, fusese mai mult decât ar fi putut îndura oricine. Iar ceea ce murmurase Chase – pe bună dreptate – fusese:

– Nu mai suport!

Colin nici măcar nu-și încetinise narațiunea. Dar chiar și prin minunata amețeală pe care i-o provocase berea, Chase zărise ochii verzi ai lui Colin licărind spre soția lui, de parcă un contrabandist trimitea cu un felinar semnale unei ambarcațiuni din largul coastei – genul de lucru pe care îl fac oamenii căsătoriți, transmițând grămezi de informații și luând decizii fără a spune o vorbă.

Își putea imagina ce se întâmplase după aceea – Colin îi zisese lui Marcus, celălalt frate, care azvârlea săgeți la țintă la Pig & Thistle, ca să-și impresioneze nevasta. Marcus îi spusese surorii lor, Olivia, pentru că ei doi erau foarte apropiați. Olivia, care văzuse în asta o modalitate de a-și băga nasul, dăduse repede fuga la mama lor, nu la *Genevieve,* care era mult mai cumsecade și care ar fi venit să-l compătimească și să-l avertizeze. Iar mama îi zisese tatălui, lui Jacob. Care îl trimisese la Londra pentru că „îi va prinde bine".

„Mi-au tras-o", gândi Chase.

După toate probabilitățile, familia lui nu-l mai suporta.

Trilul unei păsări se auzi din grădină. Îi aminti în mod neplăcut de ziua în care fusese programată spânzurarea lui Colin – de liniștea din casă și de păsările care cântau nepăsătoare în grădină.

Puse încet pe masă scrisoarea de la fratele lui.

La naiba, tare tăcută era casa fără ceilalți membri ai familiei Eversea!

Își spuse că totuși o prefera așa.

Luă alt plic.

Își dădu seama după sigiliu ce anume era. Deveni nerăbdător, dar nu foarte tare – credea că știa ce se afla în plic. Își strecură degetul sub ceară, o rupse și află că, într-adevăr, Compania Indiilor de Est ar aprecia un ofițer cu talentele sale, că era excepțional de bine văzut, că avea cele mai bune recomandări și că marea corabie *The Courage,* care făcea curse regulate spre India, avea să plece peste două săptămâni, iar ei se așteptau să-l vadă la bord.

Rămase năucit, cu scrisoarea în mână. La urma urmelor, pentru asta era făcut, pentru viața de ofițer al Coroanei. Era ciudat să-și vadă viitorul trasat în câteva rânduri. Însă era plăcut să i se amintească de calitățile sale, având în vedere că prima lui zi la Londra nu fusese altceva decât o lungă trecere în revistă a slăbiciunilor lui.

Decizând ce avea de făcut în privința uneia dintre slăbiciuni, luă o foaie din topul de hârtii.

Totuși, probabil că nu existase nici o îndoială că asta va face.

Îi scrise lui Genevieve:

Dragă Gen,

Rubinetto. Pictor italian renascentist care se ocupă de peisaje... admițând că acel tablou poate fi numit peisaj. Are vaci, copaci și heruvimi. Și un înger cu pieptul mare. E foarte urât și confuz. Se află la muzeul Montmorency. Te rog, comunică-mi imediat, prin mesager, ce știi despre el.

Al tău,

Chase

Presără nisip peste hârtie și o închise cu un disc de ceară pe care aplică sigiliul Eversea. Avea să trimită biletul prin mesager, nu prin poștă, ceea ce probabil că va alarma familia, dar, întrucât Colin devenise atât de anost, iar toți ceilalți păreau cufundați în rutina mariajelor, fără îndoială că Pennyroyal Green trebuia zgâlțâit puțin. Acesta fiind motivul real pentru care făcuse ce făcuse.

Însă nici măcar el nu crezu asta.

„Ah, Rosalind!" Zâmbi pe jumătate cu amărăciune, ironizându-se singur. „Măcar o atingere din vârful buzelor. Vezi ce mă împingi să fac pentru tine, cu toate că știu că nu e bine?"

Își spuse că nu mai avea nimic altceva de făcut.

Împinse cu putere scaunul de lângă birou, parcă pentru a se disocia de acea scrisoare și de ce însemna ea, apoi se duse să-și mai ia cafea. Trebuia să se fortifice și să se pregătească pentru „Dumnezeu știe ce-o să mai facem după aceea", care avea să urmeze după balul de la Callender, din seara aceea.

Capitolul 8

Trăsuri după trăsuri se opriseră în fața reședinței Callender pentru a-și lăsa pasagerii, în curând piațeta fiind ticsită cu vehicule nemișcate și cu cai frustrați. Nou-veniții nu mai aveau nici o speranță să ajungă până în apropierea casei. Cu atitudini filosofice,

birjarii trăgeau câte o duşcă din ploşti şi purtau conversaţii vesele şi nerușinate, strigând unii la alţii pe deasupra caleştilor, landourilor şi cupeurilor, iar invitaţii se strecurau cu prudenţă şi resemnaţi prin înghesuială, gata să meargă pe jos chiar şi kilometri întregi. Era un preţ mic pentru a participa la o petrecere care promitea să fie legendară.

Rosalind se uită pe geamul trăsurii ei. De la distanţă, casa era atât de extravagant luminată, încât părea cuprinsă de flăcări. Apropiindu-se, descoperi că zumzăia ca un stup cu albine furioase – rezultatul a sute de voci care ţipau simultan pentru a se face auzite. Se felicită pentru sincronizare – putea intra neobservată la petrecere cu condiţia ca o mulţime substanţială să fie deja prezentă.

Trăsura ei, ca multe altele, fu silită să oprească la o distanţă destul de mare de casă. Parcurse pe jos restul drumului, ridicându-şi rochia deoarece pe străzile Londrei de regulă erau tot felul de lichide care distrugeau pantofii, precum şi anumite surprize solide. Dar seara era plăcută şi calmă, doar cu o adiere uşoară, iar ea ajunse la destinaţie fără a-şi stropi pantofii sau poalele rochiei şi fără a transpira neplăcut, acolo alăturându-se prompt şi pe furiş unui grup mare de bărbaţi şi femei care treceau râzând pe lângă lachei.

Având în vedere că femeia de lângă ea avea la turbanul bine strâns ceea ce părea a fi o întreagă coadă de păun vopsită în roşu, Rosalind se gândi că, în mod cert, nimeni nu avea să se uite la ea de două ori. Grupul râdea zgomotos din cine ştie ce motiv, aşa că râse şi ea veselă, cu capul dat pe spate pentru a-şi arăta dinţii şi a-şi ascunde faţa, având evantaiul deja desfăcut şi fluturându-l în încercarea de a atrage spre el privirea lacheului care, impasibil, dar cu atenţie, presupuse ea, studia pe toată lumea pentru a se asigura că nu intra nimeni clandestin pe uşă.

Şi astfel, strălucitorul val uman în veşminte sclipitoare o purtă dincolo de uşă, fără ca vreun lacheu să pună câinii pe ea pentru a o da afară, pomenindu-se în interiorul reşedinţei Callender împinsă delicat de colo-colo de către ceilalţi, ca un lemn purtat de ape.

Însufleţită, săltăreaţă şi desăvârşită, muzica se revărsa din sala de bal şi dinspre scări, iar ea porni într-acolo împreună cu restul petrecăreţilor. Simţindu-se tot mai temerară şi mai nechibzuită.

Când văzu furnicarul de oameni – capete brunete, blonde, roşcate, cu coafuri complicate, pene şi diademe –, se simţi ameţită şi fascinată de parcă s-ar fi aflat pe o faleză de unde privea marea. Pentru numele lui Dumnezeu, cum de-şi imaginase că îl putea găsi pe

Kinkade în această mulțime când nu-l mai văzuse de cinci ani, iar bărbații îmbrăcați elegant parcă erau toți la fel? Sub ea, zâmbetele albe erau la fel de omniprezente ca șiragurile de perle, iar deasupra, un candelabru din șiruri și ornamente din cristal trona ca un fel de lună. Stătuse prea mult la țară. Strălucirea îi rănea ochii.

Toți țipau pentru a se face auziți. Era copleșitor.

Totuși, îi plăceau mult rochiile frumoase. Iar acolo, erau nenumărate.

Ochii ei priviră cu lăcomie rochiile albe feciorelnice și în nuanțe delicate, complicatele broderii și ornamentele cu mărgele, veșmintele sobre ale doamnelor mai în vârstă și ale văduvelor. Studie bijuteriile și coafurile. Nu avea de ce să-i fie jenă de părul ei prins simplu, dar frumos, strălucitor, bogat și de invidiat. Iar pe măsură ce simțurile începură să i se acomodeze cu spectacolul, inima ei își aminti cum era, și începu să-și dorească să poată dansa. Așa cum n-o mai făcuse de când se întorsese din Belgia. De când își pierduse inocența din cauza războiului, a soților d'Aligny și a lui Chase.

Totuși, fiindcă nu fusese invitată, era posibil ca gazdele s-o remarce rapid dacă începea să se învârtească prin sala de bal.

Dar, cu siguranță, nu avea să-i pese nimănui dacă bătea tactul cu piciorul. Se strecură între un mare grup care râdea și un colț ocupat de o coloană groasă. Pantoful ei începu să lovească podeaua, umerii începură să i se legene, evantaiul îi flutura sub bărbie – și atunci, îl văzu pe Kinkade.

Își stăpâni un icnet și se lipi de perete.

El străbătea mulțimea, dând din cap spre cineva, adresând câteva cuvinte altcuiva. Își dădu seama de ce îl reperase – părea să nu fi îmbătrânit deloc față de ultima oară când îl văzuse, spre deosebire de Chase, ale cărui trăsături deveniseră mai dure. Deși era posibil ca atotputernicul candelabru să învăluie pe toată lumea într-o lumină prielnică. Încă era zvelt, iar trăsăturile colțuroase îi erau frumoase. Chipul lui se întoarse spre ea, iar ochii îi licăriră argintii preț de o clipă și, pentru o fracțiune de secundă, ea avu impresia că o văzuse.

Dar nu, expresia lui nu se schimbă. Salută vesel un alt bărbat, dar merse mai departe. Părea să aibă o destinație precisă și se îndrepta cu hotărâre singur într-acolo.

Dacă nu-l urma, el avea să dispară și era posibil să nu-l mai vadă din nou.

Privi spinarea lui Kinkade până când acesta începu să urce o scară. Care, fără îndoială, ducea spre apartamentele familiei.

Ezită. Își spuse că totuși scara nu era păzită de Scila și Caribda. Putea minți cu ușurință dacă era prinsă.

Așa că așteptă bătând câteva măsuri cu piciorul.

Apoi, urcă și ea scara.

Chase intră hotărât în mulțimea care urca scara din față a casei Callender în perechi sau în grupuri și izbuti să se amestece în ea adresându-le zâmbete sumare cunoștințelor care îi strigau salutări pe care nu le putea auzi din pricina zgomotului și adresându-le zâmbete prelungi doamnelor, fiindcă de ce nu, plus că era o plăcere să le facă pe câteva să încremenească locului și să le simtă privirile lipite de spatele lui în timp ce se îndepărta.

– Domnule căpitan Eversea! Mă bucur să vă văd la Londra, domnule.

Lacheul lui Callender avea o memorie impresionantă. Dar la fel era și a lui Chase.

– Mulțumesc, Morton. Mă bucur să mă aflu aici.

Însă era din ce în e mai puțin sigur că asta era adevărat.

O cascadă de râs feminin strident străbătu tumultul vocilor. Evident, cineva se îmbătase și era categoric în culmea fericirii; în seara aceea, destule femei aveau să-și piardă cunoștința și să fie scoase în grădină ca să-și revină, altminteri familia Callender ar fi considerat petrecerea un eșec.

Gândurile probabil că i se citiră pe chip pentru că detectă ceea ce păru a fi un licăr de simpatie în ochii lacheului.

– Dacă doriți să vă alăturați lordului Callender, domnului Kinkade și altor câtorva gentlemeni, să știți că a urcat în bibliotecă. Am primit instrucțiuni să vă trimit acolo și mi s-a cerut să vă repet textual: „Binevoiește a-ți arăta mutra urâtă în seara asta".

Dansul era o îndeletnicire rară pentru el în ultima vreme sau chiar interzisă, fiindcă nu-i făcea nici o plăcere, așa că a se duce direct la trabucuri și conversație despre cai, femei, trăsuri, arme, politică, bani, război, porecle și altele asemenea măcar părea o modalitate perfect agreabilă de a începe seara.

O luă pe scara secundară, cea care ducea sus, știind că, foarte probabil, avea să găsească biblioteca la al doilea etaj. La primul palier, din fericire, era substanțial mai multă liniște. La al treilea, zumzetul vocilor și muzica păreau fantomatice datorită distanței.

Coti la dreapta. Auzise voci masculine și genul de râsete nestăpânite, obscene, care se aud lângă focurile de pe câmpul de bătălie, așa că se îndreptă într-acolo.

Podeaua etajului la care se afla biblioteca era acoperită cu covoare persane groase vișiniu cu crem, care îi estompară zgomotul pașilor. După doi astfel de pași neauziți, se opri brusc.

Interesant!

Avu impresia că simte un miros de... trandafiri.

Se încruntă. Era slab. Dar suficient pentru a-i trimite un fior de atenționare și suspiciune pe șira spinării.

Dar fără îndoială că erau trandafiri de seră în vreo vază din bibliotecă.

– ... iar eu am spus: „Lumina de gaz este viitorul, bătrâne!"

Păruse a fi Ireton.

Chase văzu imediat că era o bibliotecă mare, opera unui colecționar serios. Dulapuri înalte, elegante erau aliniate nu doar pe lângă pereți, ci și dintr-o parte în alta, între ele existând culoare înguste, astfel încât trebui să treacă prin ele pentru a ajunge la șemineu și la prietenii lui, pe care îi putea auzi, dar nu și vedea. Fiecare raft era ticsit cu cărți care chiar arătau de parcă fuseseră citite la un moment dat. Auriul scrisului de pe cotoare strălucea slab în vreme ce pantofii și bastonul său se afundau în covor.

Se opri brusc. Parfumul de trandafiri devenise deodată mai puternic. Și foarte familiar.

Își dădu seama. Știu înainte să o vadă.

Mai întâi, pur și simplu privi și gândi: „Impresionant!" Pentru că, în afară de luciul vag al rochiei, nimic nu strălucea la ea – nu avea bijuterii, piepteni decorativi, diademe –, dar formele delicate ale trupului ei făceau ca simplitatea rochiei să fie fascinantă. Nuanța rochiei o făcea să se contopească cu umbrele de pe covor și rafturi. Ar fi putut să fie luată cu ușurință drept o fantomă. Dar de fapt, el – sau oricine altcineva – mai degrabă n-ar fi remarcat-o pe femeia care trăgea cu urechea între șirurile de dulapuri.

Doar parfumul de trandafiri o trăda.

În ciuda propriei voințe, trupul lui reacționă la prezența ei. Ea stătea puțin înclinată, cu șezutul în afară, cu pieptul revărsat în față, privind cu atenție prin spațiul pe care îl crease între două cărți mari. O, Doamne! În mod ironic, trupul ei era dureros de frumos în poziția aceea. Chase se imagină coborându-și ușor mâna de la ceafa ei pe spinarea zveltă, pe talia îngustă, până la dulcea arcuire

a șezutului, savurând simetria perfectă a corpului ei. Mușchii stomacului i se strânseră.

Dar Rosalind March *spiona*.

Și el ce naiba trebuia să facă?

Se simți sfâșiat între dorința de a o proteja din nou – pentru a nu fi prinsă și a nu mai auzi cuvintele pe care știa că era foarte probabil să le audă – și dorința de a-i proteja pe acei bărbați de spionatul ei. Știa despre ce fel de lucruri discutau niște soldați. Foarte puține dintre ele erau potrivite pentru urechile unei femei.

Reuși să identifice vocile. Kinkade, Ireton, Lawton, Kirkham, Callender. Ridicându-se, amestecându-se, suprapunându-se una peste alta. Multe râsete. Obscenități. Auzi clinchetul paharelor de cristal și gâlgâitul brandy-ului înghițit și tăiatul trabucurilor, iar după câteva secunde, primele pufăituri tentante ale unor trabucuri bune.

Dacă nu li se alătura în clipa aceea, se chema că și el îi spiona.

Pe toți dracii! S-o oprească pe Rosalind era cea mai bună modalitate de a proteja pe toată lumea.

Covorul gros absorbi zgomotul făcut de picioarele și de bastonul lui. Pielea pantofilor îi făcu pe plac și nu scârțâi. Bărbații erau momentan asurziți de alcool și de râsete, și de orchestra zgomotoasă din sala de bal, și în fond, de ce și-ar fi încordat auzul pentru a-și da seama dacă nu cumva cineva se *furișase* să asculte ce vorbeau?

Nici măcar doamna March nu-l auzi. Atât de concentrată îi urmărea pe bărbați.

După câțiva pași, ajunse atât de aproape, încât îi simți mirosul – nu doar de trandafiri, ci și de ceva moale și cald. Săpun, plante puse în locul unde își ținuse rochia, ceva care îi era unic. Văzu un firav firicel alb strălucind în coafura ei aflată în penumbră. Simți cum i se taie respirația. Nu avea nici 30 de ani, dar războiul și surorile ei fluș-turatice își lăsaseră amprenta asupra ei.

Toate lucrurile mărunte legate de Rosalind avuseseră mereu un impact puternic asupra lui. N-ar fi putut spune cu certitudine de ce. Dar toate păreau a spune povestea ei adevărată.

Ajunse la doar câțiva centimetri de ea, se opri și așteptă ca ea să-i simtă căldura trupului.

După câteva secunde, ea își îndreptă brusc trupul.

Ceea ce făcu ca trupul ei mătăsos să se lipească chinuitor de pieptul lui dur. Indiferent de circumstanțe, nu era *deloc* neplăcut.

Mâna ei înmănușată se repezi spre gură pentru a-și înăbuși icnetul sugrumat. Își întoarse bărbia în încercarea de a se uita peste umăr, dar el se afla atât de aproape, încât îi fu imposibil.

Gâtul îi pulsă când ea înghiți un nod. Ochii îi erau măriți de spaimă, nările îi fremătau.

Nici unul dintre ei nu putu vorbi – de fapt, abia dacă respirau – pentru a nu risca să fie prinși.

– ... ea mi-a spus: „O să te călăresc până mâine!" Și pe Dumnezeul meu, chiar a făcut-o!

– Asta care era? Mildred?

Păruse a fi vocea lui Callender.

– Nu, nu, cea mică. Cassandra! Când făceam pe piratii.

Când făceau *ce*? Nici o femeie n-ar fi trebuit să asculte așa ceva.

Însă pieptul lui Chase se încălzea delicios de la căldura frumoasei femei lipite de el, ceea ce îi distrăgea atenția de la conversație.

– ... m-a dus la etaj după aceea.

Nici un bărbat n-ar fi trebuit să-și facă griji că o femeie asculta asta.

– ... un abonament. Exorbitant. Exclusivist. M-am decis că-i o treabă foarte deșteaptă. Acum, am început să mă gândesc la vânzarea acțiunilor pe...

Acela fusese Kinkade.

Firicelele fine de păr care se prelingeau ca niște ferigi pe ceafa albă a lui Rosalind îl fascinau. Pulsul îi bătea vizibil în gât.

Se strădui din răsputeri să nu se aplece și să nu lingă acel loc.

– ... de unde dracu' o să obții capitalul, Kinkade? Ești înglodat în datorii până peste cap, nu-i așa?

Fundul ei atinse începutul a ceea ce promitea să fie o erecție impresionantă.

Sfântă Fecioară!

– ... a fost o sirenă extraordinară...

Ce Dumnezeu? O *sirenă?*

Conversația nu avea nici un înțeles, dar părea fascinantă, iar în combinație cu senzuala femeie din fața lui, care intenționat – era sigur de asta – își frecase ușurel fundul de mădularul lui acum întărit, îl făcu să se simtă ca scufundat într-un vis indus de droguri.

Rosalind își întoarse din nou capul – dorea să-l vadă. Chase văzu că buzele ei erau ușor întredeschise, iar respirația îi devenise superficială. Pleoapele îi erau coborâte aproape complet, iar genele întunecate îi tremurau pe pomeți. Lipite de el, coastele ei se mișcară.

Înghiți și el un nod. Își aplecase capul pentru ca respirația lui sacadată să fie estompată de părul ei strălucitor. Și atunci, văzu țesătura fină a rochiei sale mulate și dezvăluind explicit formele fundului ei rotund, neted și tare ca o piersică.

Fu sigur că nu purta nimic pe sub rochie, în afară de ciorapi.

– ... Ireton a trebuit să fugă ca să scape. Dar a fost prins. Totuși, a ajuns în Covent Garden!

Bărbații izbucniră în hohote de râs.

Pentru că, în momentul acela, păru un lucru firesc și de neevitat, își trecu ușurel un deget peste despicătura feselor dezvăluită de rochie.

Rosalind încremeni de șoc, după cum presupuse el.

„Păcat, Rosalind", gândi el. Repetă gestul, o atingere ușoară, începând din acel dulce și diabolic de erotic loc de la baza spinării ei și coborând prin dulcea despărțitură dintre fese.

Apoi, o făcu din nou. Ademenind-o. Tachinând-o.

Până când fundul ei se legănă, frecându-se deliberat de erecția lui.

O, Doamne! El se împinse cu putere în ea, ceea ce era posibil să fi fost o greșeală, dar voința nu-l mai asculta, trupul lui făcând totul după placul său.

Oare ce începuse?

Concluzia lui nedemnă fu că *ea* începuse prin simplul fapt că se afla acolo.

Palmele lui coborâră pentru a-i cuprinde și apoi pentru a-i strânge fundul, iar capul ei se lăsă pe spate, pe pieptul lui, oferindu-i o priveliște splendidă asupra sânilor care se ridicau și coborau, se ridicau și coborau.

El dădu drumul fundului ei și îi cuprinse delicat antebrațele cu degetele, pentru a i le ridica. Brațele ei se ridicară fără a se opune.

Apoi, puse mâinile ei peste sâni. Și i le plimbă cu mișcări circulare peste sfârcuri.

„Doar o sugestie, Rosalind. O sugestie *incredibil* de senzuală. O modalitate de a contribui la propria plăcere."

Pentru că el era genul care planifica, avea planuri pentru mâinile *lui* și pentru plăcerea ei.

– ... l-am găsit la Tatersall's[1], pentru nevastă-mea.

[1] Înființată în 1766, este cea mai mare casă de licitație pentru cai de curse din Marea Britanie și Irlanda. În prezent, numele său e Tatersalls. (n.tr.)

Chase începu să-i ridice partea din față a rochiei. Încet, încetișor, ca nu cumva să foșnească prea tare, dar, din fericire, alunecă ușor pe ciorapii ei de mătase și pe pielea fină. O strânse îngrămădită într-o mână. Apoi, își trecu palma peste buclele mătăsoase și – o, Doamne! – minunat de umede dintre picioarele ei.

Șocul o făcu să încremenească. Însă tot trupul ei avea să devină maleabil în câteva secunde. Știa ce avea de făcut.

Încet, ușurel, degetul lui trecu prin îmbinarea dintre pliurile moi. Agățându-se în acele bucle mătăsoase. Tacticos, pe îndelete, împletindu-se în ele în timp ce se freca de fundul ei.

Ea încă era rigidă. Însă respirația îi devenise sacadată.

– ... calul ăla n-ar fi fost în stare să alerge nici ca să-și salveze viața! obiectă cineva.

Vocile prietenilor lui Chase se auzeau acum parcă din altă lume. Degetul lui trecea prin acea căldură umedă de parcă o atrăgea într-un alt prezent. Încet de parcă nu erau deloc în primejdie să fie prinși. Chinuitor de încet. Din nou.

Și din nou.

Pielea ei pulsa la atingerea lui.

Din nou ușurel. Picioarele ei se depărtară, iar degetul lui intră în umezeala catifelată.

El aproape că șovăi.

Ea îi simți respirația pe gât și îi trase cu bruschețe corsajul în jos, oferindu-i priveliștea sfârcurilor de un roz palid și tari, pe care le apucase cu propriile degete.

El deveni foarte sigur că, niciodată în viața lui, nu fusese atât de excitat.

– ... cea mai bună idee pe care ai avut-o vreodată, Kinkade.

Mirosul de mosc al dorinței îi învălui. Genunchii ei începură să tremure.

El o cuprinse strâns cu un braț, pentru a o susține, apoi trupul lui preluă greutatea ei, iar el își strecură un deget adânc în ea.

– ... iar eu am spus: „Acele acțiuni nu vor valora nimic după finalizarea căii ferate dintre Stockton și Darlington..."

Ea își răsuci capul în umărul lui și își mușcă buza de jos, iar el îi văzu din nou dinții albi înfipți în buză, ca în seara petrecerii de la familia d'Aligny. Respirația ei rapidă era fierbinte și umedă în cămașa lui. Ochii ei erau strâns închiși. Iar când el îi văzu degetele pe sâni, frecându-i cu mișcări lente, își simți excitarea ca un drog, ca

o nebunie, atât de puternică, încât fu sigur că putea să o aibă acolo, să se cufunde în ea acolo, în spatele rafturilor cu cărți.

Degetul lui intră în ea... și ieși. Intră, ieși. O pătrunse cu putere, cu mișcări filigranate repetitive pe pielea ei fierbinte, ca satinul. Își dorea ca ea să conștientizeze ce dorea, să i-o ceară categoric cu trupul ei. Iar ea, în cele din urmă, începu să se frece de mâna lui și împreună găsiră un ritm rapid și primitiv, care avea să ducă la un final frumos și inevitabil, și de sperat, tăcut.

El începu să-și imagineze cu febrilitate că o apleca puțin în față pentru a obține unghiul potrivit ca s-o penetreze. Îi plăcu să-și imagineze ce credea ea că va face el, pentru că suspansul era un stimulent pentru dorința lui, care devenise imperioasă.

Își retrase fără nici un chef mâna dintre picioarele ei și începu să-i ridice rochia la spate.

Iar trupul ei încremeni brusc, devenind rigid ca o scândură.

Și el încremeni. Uimit.

Apoi... cumplit și sumbru de suspicios.

Coapsele ei erau foarte puțin îndepărtate, iar înainte de a apuca să le strângă, își strecurase o mână între ele – ceva voluminos și vag strălucitor era prins de coapsa ei cu o pereche de jartiere din satin, una roz, alta albă.

Ea își strânse coapsele pe mâna lui – de fapt, doar încercă –, dar mâna lui deja se băgase acolo.

Urmări cu degetele conturul obiectului. Pentru o clipă, contrastul dintre pielea ei mătăsoasă și metalul letal și dur al armei fu fantastic de erotic, iar din cauza excitării absurd de intense, nu pricepu instantaneu semnificația faptului.

O clipă mai târziu, dorința se evaporă, înlocuită de șoc și de furie.

Ce dracu' intenționa ea să facă cu un *pistol?*

El încremeni.

La fel și ea. Dorința ei cedase complet locul spaimei. După cum era și normal. „Afurisită femeie!"

Cu degete delicate ca o pană și cu inima bubuind de tensiune, și cu dorința transformată în furie, făcu ce-ar fi făcut oriunde pe întuneric cu un pistol – se asigură că avea piedica pusă.

O avea.

Își îndepărtă mâinile de pe coapsele ei mătăsoase, iar rochia acum mototolită căzu nevăzută și mâinile lui îi cuprinseră cu putere umerii.

Gura lui Rosalind era uscată de groază.

În ciuda acestui fapt, se simțea... neîmplinită. Simțea o fluturare rece în stomac și în sinea ei, irațional, regreta amarnic eliberarea zguduitoare care știa că ar fi urmat. Ar fi trebuit să se simtă indignată de purtarea lui, însă ea participase activ – câtă deșănțare din partea ei! Când naiba începuse să i se pară normal – „De ce nu m-ar avea căpitanul Eversea în spatele rafturilor cu cărți din bibliotecă?"

Dar tot felul de nebunii i se păreau firești când el era în preajmă.

Măcar dacă el nu i-ar fi ridicat rochia atât de *sus*. Poate că n-ar fi văzu pistolul.

Sfinte Dumnezeule! Chiar o luase razna? Slavă Domnului că îi ridicase rochia atât de mult, altminteri cine știe ce-ar fi făcut ea. Iar dacă o femeie nu poate ascunde un pistol pe coapsă, unde altundeva să-l ascundă?

Chase o răsuci cu fața la el. Încet.

Ea nu dorea să se întoarcă, dar nu era ca și cum mâinile acelea i-ar fi dat de ales. Ochii ei ajunseră la nivelul lavalierei lui. Riscă să-și ridice privirea.

Ochii lui licăreau cu căldura țevii unei arme.

El rosti fără glas: „Du-te. Jos".

O privi până când ea făcu ceea ce părea că aștepta de la ea – dădu cu vigoare din cap, în semn că înțelesese.

„Încet", adăugă el.

Nu adăugă „altfel o încurci", dar cuvintele erau sugerate de expresia lui. Se întrebă ce intenționa el să facă.

Chase nu putea ieși pur și simplu din spatele rafturilor, cu acea erecție care încă nu-i trecuse.

Ea aștepta.

El se retrase foarte încet de lângă ea, mergând pe lângă perete spre intrarea în bibliotecă. Exact așa cum intrase ea. Cu câte un pas făcut cu grijă. Chase părea să asculte cu atenție, iar Rosalind, cu răsuflarea tăiată din pricina tensiunii, ascultă și ea, dar nici una dintre voci nu-și reduse volumul și nici nu conteni sporovăiala – nimic din ritmul reuniunii masculine aparent improvizate nu păru a sugera

remarcarea faptului că cineva spiona sau se furișa de-a-ndăratelea, sau ceva.

El ajunse la ușă.

Apoi, imediat, Chase se năpusti înăuntru cu un însuflețit:

– Domnilor!

Rosalind tresări.

– Chiar ne întrebam când o să apari, E'ershea!

Cineva se îmbătase și își pierduse capacitatea de a pronunța anumite consoane.

– Chase, rosti altcineva pe un ton aristocratic.

Rosalind începu să se retragă încet, la fel cum făcuse Chase. Cu câte un pas ușor, foarte ușor, făcut cu mare grijă.

– Căpitane!

Se părea că avură loc multe bătăi bărbătești pe spate și multe strângeri de mână. Fură schimbate salutări afectuoase, vulgare, nedeslușite, genul pe care ea le auzise cândva rostite de soldați.

Se retrase tot mai mult, simțind peretele rece pe decupajul în formă de semilună de la spatele rochiei.

Colțul după care putea să dispară și coridorul erau chinuitor de aproape.

Chase vorbea:

– M-am rătăcit prin casă, domnilor, și am dat de o veche prietenă, lucru care face parte din plăcerile oferite de Londra. Am stat cam mult de vorbă cu ea și credeam că am timp să stau și cu voi la taclale, dar mă tem că trebuie să plec. Am un alt angajament.

Se iscă un cor de proteste.

– Sigur nu există nici un alt loc unde ar merita să te duci în seara asta.

Fusese vocea rafinată a lui Kinkade. Rosalind o recunoscuse și, pe toți dracii, dorea să discute cu el, dar nu mai îndrăznea.

Nu auzi nimic din răspunsul lui Chase, probabil că fie făcuse cu ochiul, fie făcuse vreun gest masculin ilustrativ și vulgar – își putea imagina asta cu ușurință –, fiindcă bărbații ceilalți izbucniră în hohote de râs și în huiduieli.

– Ai dreptate, Eversea, ăsta e un loc unde merită să te duci oricând. Kinkade vorbise și păruse sincer. Dar îți mulțumim că, pentru câteva clipe, ne-ai onorat cu prezența ta, căpitane. Și călărește-o o dată și pentru mine.

Pe toți dracii! Pleca? Crezuse că el intenționase să rămână cu ceilalți și pur și simplu o alungase de-acolo.

Acela fu momentul în care o luă la fugă.

Vocile se stinseră în timp ce ea alerga prin coridor cu fusta ridicată și strânsă în mâini, cu chipul în flăcări, cu stomacul ca un bloc de gheață din pricina spaimei care o motiva să plece cât mai repede de-acolo. Sfeșnicele aprinse de pe pereți se perindară ca prin ceață când goni pe lângă ele.

Părul începu să i se desprindă – era atât de bogat, încât agrafele nu-l puteau ține atât de mult, așa că șuvițele îi căzură una câte una.

Aproape că alunecă atunci când dădu colțul coridorului. Dacă reușea să fugă de el – firește că acum putea să fugă de el (ce gând nedemn!) –, nu mai trebuia să facă față mâniei lui.

Deocamdată, nu avea curajul necesar pentru asta.

În cele din urmă – slavă Domnului! –, ajunse la scară. Puse o mână pe balustrada rece, frumos lustruită. În suprafața ei strălucitoare, își văzu fața schimonosită în timp ce se repezi pe treptele de marmură, pantofii ei răsunând cu putere, rochia strânsă cu nepăsare într-un pumn pentru a avea picioarele libere. Își privea pantofii cu grijă, atentă ca să nu cadă. Viteza cu care vârfurile lor loveau marmura o ameți.

Și se opri brusc.

Desigur, holul de la intrare și ușa erau ticsite de o mulțime de oameni.

Fir-ar să fie!

Se năpusti în mulțime cu grația unui înotător care plonjează în apă. Încercă o evadare curajoasă, strecurându-se printre oamenii spre ușa casei, unduindu-se ca un jucător de polo printre mătăsuri, între museline și redingote, dând la o parte veșmintele care se agățau de ea în timp ce îi împingea pe unii și pe alții pentru a-și croi drum, o dată fiind lovită în ochi de o pană, lăsând în urmă icnetele indignate ale celor pe care îi lovea cu cotul.

Văzu ușa. Grupul de lachei. Micul dreptunghi negru al întunericului de-afară. Simți o adiere a aerului serii.

Și fu oprită cu o smucitură bruscă, de o mână mare și fierbinte, care o apucă de cot.

O încercare vagă de a se elibera îi dădu de înțeles că nu avea nici o șansă.

Se uită peste umăr și tresări când întâlni o pereche de ochi albaștri furioși și o gură strânsă cu fermitate.

Se smuci din nou, inutil.

De unde apăruse? Al naibii de iute mai era! Chiar că era „un adevărat Avraam"!

– Apleacă-ți capul, îi porunci el.

Joasă și rece, chiar la urechea ei, vocea nu admitea nici un refuz.

O scoase repede pe ușă – o *împinse* mai degrabă –, deschizând calea cu înălțimea lui, cu bastonul și cu nepăsarea cu care îi călca pe ceilalți pe picioare. Ajunseră în aerul binecuvântat de răcoros, prin contrast, al serii, și el cu capul aplecat în piept pentru a-și ascunde fața, ca să protejeze reputația ei.

Îi simți șchiopătatul ușor în timp ce o trase pe scările casei.

Năucitor de puternice și rapide, bătăile inimii îi accelerară circulația sângelui, iar urechile începură să-i țiuie.

„De ce te temi de mine?" îl întrebase ea cu mulți ani în urmă. Cât de neiertat de tânără fusese! Îl tachinase, flirtase cu el, îl testase pentru că ea se temea de el – căpitanul Eversea era atât de puternic, de sigur de sine. I se părea atât de inaccesibil.

În încercările ei de a-l dezarma, fusese ca o pisicuță care se zbârlește.

Ar fi trebuit să știe că nu trebuia s-o facă. El avea limitele lui. Iar amândoi suportaseră consecințele.

Ar fi trebuit să știe că nu trebuia s-o facă nici acum.

Adevărul era că nu făcuse decât să-i pricinuiască durere lui Chase, iar amândoi aproape că se făcuseră de rușine din nou.

Mâinile și picioarele îi erau reci de frică, deși seara era caldă. Nu-și putea da seama ce intenții avea el în privința ei. Comparativ cu a lui, furia ei era copilărească.

O scosese din mulțimea venită la bal, iar acum, se aflau pe stradă, strecurându-se printre tot felul de birje și trăsuri de diferite vechimi și calități. Degetele lui înmănușate nu se putea spune că erau înfipte în brațul ei, dar nici bine nu se simțea în strânsoarea lui.

– Unde locuiești, doamnă March? În apropiere? Ai venit cu o birjă?

De ce o întreba asta? Avea de gând s-o conducă acasă?

Speranța și o ușurare sălbatică o cuprinseră.

– La trei străzi distanță. Dincolo de piațetă. Am o mică...

Fu surprinsă când își auzi vocea. Subțire, fragilă.

Furia și tensiunea lui o făceau să-i fie greu să vorbească.

– Am o casă. Foarte aproape.

Capitolul 9

Plimbarea fu neplăcută, rapidă și tăcută.

Recent instalate în cartier, felinarele cu gaz luminau mici petice de caldarâm, creând table de șah din lumină și întuneric de-a lungul străzii. Brațul lui era rigid, el era alert ca o panteră gata să sară. Pasul îi era doar ușor neregulat. Ea avu pe jumătate impresia că el ar fi apreciat un alt atac, pentru că i-ar fi dat ocazia să-și descarce o parte din furie.

Rosalind coti spre casă și urcă scările. Cu mâna tremurând, căută la nesfârșit cheia, dar mâna lui rămase unde se afla, strângându-i brațul.

Deschise ușa. Se răsuci spre el cu o speranță naivă.

– Mulțumesc, căpitane Eversea. Îți doresc...

El o împinse în casă și închise ușa cu o oarecare forță.

Și, în sfârșit, dădu drumul cotului ei.

Rosalind și-l frecă în timp ce el își dădu jos haina și pălăria și le puse cu precizie rapidă pe masa unde s-ar fi aflat corespondența și invitațiile ei, dacă ar fi avut cine să-i aducă corespondența și invitațiile.

– De ce dracu' ai un pistol legat de coapsă? rosti el cu o voce ușoară ca fumul, *mult* prea rezonabilă.

Ceva se întâmplase cu plămânii ei. Păreau deconectați de restul corpului. Nu putea respira. Dar în fond, nu putea nici să gândească și nici să respire.

În schimb, îi auzi, ceea ce nu putea prevesti nimic bun.

– Te întreb din nou: De ce ai un pistol legat de coapsă, doamnă March?

– Eu...

Brusc, el se lăsă în genunchi în fața ei, și, înainte ca ea să poată icni, mâinile lui îi ridicară cu brutalitate rochia. Îi apucă rapid cu un deget jartiera și o tăie cu un cuțit înspăimântător de ascuțit, care păru să apară de nicăieri. Mătasea cedă ca untul sub tăișul lamei și ajunse între degetele lui.

Procedă la fel și cu cealaltă jartieră.

Arma îi căzu greoaie în palmă.

Vârfurile degetelor lui rămaseră pe locul unde fusese pistolul, pe pielea satinată și vulnerabilă dintre picioarele ei. Le lăsă acolo, rochia ei fiind ridicată până la V-ul picioarelor despărțite doar cât fusese grosimea armei.

Ea tremura îngrozită.

Și se strădui din răsputeri să nu-și desfacă picioarele și să nu-l invite înăuntru: „O, te rog, te rog!"

Cu mâna fierbinte încă pe coapsa ei goală, el îi privi chipul. Își răsfiră degetele savurându-i pielea, chinuind-o. Tachinând-o. Înspăimântând-o.

Ochii lui se aprinseră incandescenți când văzură expresia de pe chipul ei. Își coborî privirea, încercând să-și domolească respirația. Și cu un gest calculat, își coborî degetele tot mai jos pe pielea ei, retrăgându-și-le în cele din urmă. Lăsându-i o dâră fierbinte pe piele. Împiedicându-se puțin în marginea ciorapilor ei.

Apoi, îi coborî rochia.

Și se așeză pe un fotoliu.

Toate astea, în câteva secunde.

Ea rămase fără grai.

Iar el nu spuse absolut nimic.

Trecură câteva momente până când Rosalind își recăpătară stăpânirea de sine. Respirațiile lor păreau nefiresc de zgomotoase în cameră.

Focul aproape că se stinsese, iar ea își dori să-l atâțe puțin, dar ezita să se miște deocamdată.

În acea lungă tăcere, nu-și putu imagina ce-i trecea lui prin minte. Totuși, își dădu seama când se instală o oarecare pace, când partea cea mai rea a furiei lui trecu. Fu ceva palpabil.

– Ceai? sugeră ea.

Gura lui se strâmbă.

Rosalind ieși din cameră. În mica bucătărie, umplu un ceainic și îl puse la fiert. Menajera lăsase focul să ardă cu flacără mică.

Când se întoarse în salon, îl găsi studiind pistolul.

– E al lui Mathew, spuse el.

Ea își regăsi vocea. Îi ieși firavă:

– Da. A fost al lui Mathew. L-am luat pentru a mă proteja.

– A te proteja, rosti el sec. A te proteja. Își înălță capul și o privi neîncrezător. Și dacă se declanșa în timp ce dansai un cadril, ricoșa

dintr-un bol de punci și reteza lanțul candelabrului, care cădea și zdrobea crema societății londoneze?

Cu siguranță, era un scenariu posibil.

– Chestia cu „crema" este subiectivă, nu crezi?

Doi ochi de marmură albastră o priviră fix.

– Nu am fost tocmai invitată la bal, așa că nu aveam de gând să dansez cadril.

Deci, n-ar fi putut să-l farmece în seara aceea. Ochii continuară s-o sfredelească.

– N-ai fost invitată? rosti el sec. Atunci, presupun că n-ai fost invitată nici la etaj, pentru a savura un brandy și un trabuc cu gentlemenii.

– Dar dacă afurisitul *tău* de pistol pe care îl porți permanent în cizmă ți s-ar fi descărcat în picior în timpul unui viguros...

O, pe toți dracii!

Fusese cât pe ce să spună „cadril", dar zilele în care el dansa cadril probabil că erau de domeniul trecutului.

Chase își miji ochii. În copilărie, ea avusese un frumos șal spaniol, puțin cam ponosit, care fusese transmis în familia ei de la o fată la alta și care provenea de la o mătușă. Rosalind obișnuia să pretindă că faldurile sale lucioase o puteau face invizibilă.

Tare și-ar fi dorit să aibă șalul în clipa aceea.

Deschise ochii fiindcă oricum trebuia s-o facă la un moment dat.

El o privea și al naibii să fie dacă nu părea amuzat.

– Afurisit? repetă el cu voce moale.

Ea simți că se înroșește din nou.

– Un viguros *ce*, doamnă March?

Acea voce joasă îi atinse simțurile ca o eșarfă de mătase. Era nedrept. Era nedrept!

– Ce-ți imaginezi că fac cu vigoare în ultima vreme?

El avea un adevărat talent, o pricepere diabolică de a ști când Rosalind se simțea stânjenită, transformându-i apoi jena în ceva aproape chinuitor.

Fiindcă în clipa aceea, ea își imagină cu precizie ce ar face el viguros și bine. Avu impresia că încă simțea cinci puncte fierbinți în interiorul coapsei, acolo unde el își apăsase degetele. Își imagină degetele lui lungi și calde pătrunzând-o. Pielea ei pulsă ca și cum încă ar fi atins-o.

Dacă el n-ar fi găsit pistolul, poate că ea ar fi... el ar fi... ei ar fi...

Ei bine, poate că ea ar fi dormit în noaptea aceea mai bine decât o făcuse de ani de zile.

Se simți brusc teribil de înspăimântată de repeziciunea cu care capitulase, de rapiditatea cu care simțurile ei cedaseră în fața senzualității. O neliniștea să constate că cineva avea acel gen de putere asupra ei.

El o privea îndeaproape. Cu ochii atât de întunecați de fascinație de parcă ar fi urmărit desfășurându-se în realitate tot ce își imaginase ea.

– Dacă pistolul s-ar fi descărcat accidental, probabil că m-ar fi ucis pe mine înainte de a omorî pe altcineva, îl asigură ea.

Încercând să pară relaxată.

Lumina dispăru instantaneu din ochii lui.

– Da.

Nu fusese un cuvânt, ci mai degrabă un șuierat printre dinții încleștați. Ca și cum un copil mai greu de minte ar fi găsit în sfârșit soluția corectă la o problemă.

Aha, deci pentru el conta dacă ea s-ar fi omorât din greșeală.

– Dar pistolul avea piedica pusă...

– Da, am știut asta din clipa în care l-am atins.

Vocea fusese seacă și ironică. „Când te atingeam pe tine" erau cuvintele nerostite.

– Știu să-l încarc, să trag și cum să nimeresc ținta, căpitane Ev...

– Pentru numele lui Dumnezeu! Mâna mea a ajuns în... Scutură cu putere din cap. Știi că numele meu este Chase. Te rog, folosește-l!

Departe de ea gândul de a contrazice un argument atât de solid. Demonstrase clar că nu era suficient de respectabilă pentru a obiecta împotriva lipsei de formalism.

– Foarte bine, Chase. Țintesc foarte bine. N-am fost cocoloșită. Nu sunt... *fragilă*. Nu sunt neștiutoare în privința armelor. Înțeleg foarte bine care-i rostul lor. M-am gândit că nu este înțelept să plec de-acasă fără el și trebuia să-l pun undeva. În corsaj sau în săculeț nu încăpea. Este un pistol bun și solid.

– Dar de ce a trebuit să-l iei la tine? De ce l-ai spionat? Intenționai să-l amenințI cu pistolul pentru a-ți da informații? Pe Kinkade? Intenționai să-l fluturi în sala de bal și să faci acuzații?

– Nu! Chiar crezi că sunt atât... de proastă și de nesăbuită?

Tăcere.

O!

Ultima dată când o salvase de propria nesăbuință și-ar fi putut distruge cariera – aproape că o făcuse. Schimbase viețile amândurora pentru totdeauna.

Și chiar și în clipa aceea, durerea acelui moment, rușinea, îndoielile lui legate de caracterul ei și, da, vina licăreau în ochii lui.

Puțin din interesanta tensiune se risipi, iar o senzație dulce-amară îi luă locul. Iar ea se întrebă dacă ei vor pomeni vreodată de asta sau dacă se va interpune între ei pentru totdeauna.

Era pedeapsa ei.

– Îți jur că nu aș face niciodată ceva atât de necugetat. N-am nici o intenție să-mi fac rău mie sau să fac rău cremei societății londoneze ori domnului Kinkade. Dumnezeule, Chase! Este vorba de Lucy! Am dorit doar să am ocazia să vorbesc cu Kinkade, fiindcă până acum n-am reușit s-o fac. Pentru că a *refuzat* să stea de vorbă cu mine. Rostul pistolului era să-mi ofere protecție.

– La un bal? De ce te temi? vru el să știe. Rosalind? insistă el pe un ton mai dur, văzând că nu-i răspunde.

Sunase ca o amenințare.

Ea trase aer în piept și se ridică privindu-l cu atenție.

Se apropie de cutia cu trabucuri și scoase cele două scrisori. Amândouă miroseau vag a tutun, ceea ce însemna că miroseau vag a fostul ei soț. Ezită să i le dea lui Chase, deoarece, fără îndoială, și el avea să-și amintească.

În cele din urmă, i le dădu.

– Pe asta am primit-o ieri. Mă aștepta când am venit acasă de la muzeu. Prima a sosit cu o săptămână mai devreme.

El le citi în tăcere.

– Sunt prostești, adăugă ea repede. Deliberat ambigue. Nu știu de ce ar crede cineva că așa ceva m-ar speria. Dacă cineva chiar și-ar fi dorit să-mi facă rău, pur și simplu mi-ar fi făcut.

Totuși, era evident că o înspăimântaseră din moment ce își legase un pistol de coapsă cu niște jartiere, înainte de a ieși în public.

Ea îi privi chipul. Nimic din expresia lui nu spunea că le considera prostești. De fapt, devenea tot mai dură pe măsură ce el studia cele două propoziții scurte.

Ceea ce îi potolea și nu-i potolea frica.

– Au fost scrise de aceeași persoană, rosti el în cele din urmă. Din câte îmi dau seama, scrisul e masculin. A folosit același tip de hârtie în ambele ocazii. Le foșni între degete. Vocea îi fusese îngândurată.

Făcu o pauză. Lașii care speră să înspăimânte o femeie în acest mod merită împușcați, rosti el preocupat.

– Așa că mi-am luat pistolul.

Replica ei se dorise a fi o glumă.

El nu râse. Își ridică privirea spre ea.

– În locul tău, n-aș fi făcut-o.

Umbra unui zâmbet răutăcios apăru pe chipul lui. Care dispăru când privirile li se întâlniră.

– Aceea a sosit la scurt timp după ce-am început să pun întrebări despre Lucy. Cealaltă a venit ieri. Ca scrisori de amenințare, sunt totuși foarte neutre, nu-i așa?

– Într-un mod care le face și mai sinistre.

El tocmai rostise cu voce tare ceea ce ea nu dorise să audă.

Apoi, rămase tăcut, pierdut în gânduri, dorindu-și ca acele scrisori să-i fi oferit mai multe informații.

Ceainicul începu să șuiere, ceea ce o făcu să tresară.

Se repezi în bucătărie. Îndeplinirea rutinei familiare o liniști – deschise cutia cu ceai și puse cu linguriță ceai negru chinezesc în ceainicul de porțelan chinezesc, delicat, dar nu cu pretenții, având un trandafir de un roșu strălucitor pictat în centru. Turnă apa clocotită peste frunzele de ceai. Privi gânditoare cum minunata negreală fortifiantă coloră apa și își aminti de vremurile când băuse ceai împreună cu Chase și cu soțul ei în Belgia. Fuseseră niște vremuri care, cel puțin la suprafață, păruseră mai pașnice. Însă știa că Chase prefera ceaiul fără zahăr și lapte – își amintea asta. Și știa asta deoarece, la un moment dat, adunase în tăcere toate detaliile pe care le cunoștea despre el, de parcă ar fi fost guinee. Din acest motiv, perioada petrecută în Belgia fusese în realitate la fel de pașnică precum o plimbare pe un podeț peste un râu de lavă.

Din fericire, ea nu mai era fetișcana de-atunci.

Aranjă pe o tavă ceainicul și două cești, apoi, încă îngândurată, o duse în salon și, cu un clinchet de porțelanuri plăcut de domestic, o puse pe mica măsuță dintre ei.

Turnă ceai în ambele cești.

Chase privi tava. Capul i se răsuci spre ceașca lui. Dar nu o luă. Părea preocupat.

Ea sorbi din ceai.

– Ar trebui să ne căsătorim, rosti el cu fermitate.

Rosalind se înecă, iar ceaiul din gura ei fu împroșcat pretutindeni.

Își petrecu următoarele câteva secunde tușind neelegant din pricina șocului.

Lacrimile i se revărsau fierbinți din ochi. Chase se aplecă în față, evident gata să intre în acțiune dacă devenea necesar să o bată pe spinare. Mâna lui se ridică pregătită. Ea își flutură palma în semn că nu era cazul.

Iar după alte câteva clipe, își reveni.

După câteva clipe lungi.

Simți nevoia să-și tragă nasul și să-și șteargă ochii, fiind sigură că fața i se înroșise, și speră că nu-și pătase rochia.

În încăpere se așternu tăcerea.

El nu-și ceru scuze. Dar de ce ar fi făcut-o? Nu avusese de unde să știe că o cerere în căsătorie o va face să se înece.

Rămăsese nefiresc de încremenit. De fapt, părea să aștepte răspunsul ei.

– Eu... ei bine, presupun... *Poftim?* Ar trebui să... ne căsătorim?

El ezită puțin.

– Da.

Rosalind se holbă la el și ceva apăru în ochii lui, ceva ce ea nu putu descifra. Oare se luase singur prin surprindere?

El rămase perfect nemișcat.

– Unul... cu altul?

Parcă fusese lovită de trăsnet.

– Da.

Inflexiunea vocii lui – mai bine zis, lipsa ei – era înnebunitoare. Habar n-avea ce să creadă și nici ce gândea el.

Se cufundă într-o tăcere stupefiată. Tăcerea lui era indescifrabilă.

Fața începu s-o mănânce – tusea îi zguduise coafura, iar părul i se desprinsese irevocabil și ceaiul îi lipise de obraji câteva fire rătăcite.

– *De ce?*

O altă ezitare scurtă.

– Aș îndrăzni să spun că nu ți-a displăcut ce s-a întâmplat în biblioteca lui Kinkade, începu el.

Cuvintele nerostite fiind: „Și nici ce s-a petrecut cu ani în urmă".

Oh! O, Doamne! Își simți fața atât de fierbinte, încât nu s-ar fi mirat dacă ar fi început să se ridice aburi din ea.

Era *inimaginabil* de necivilizat!

Și foarte adevărat.

Dar se părea că el nu terminase. Se părea că fața ei stacojie era un răspuns suficient de bun la primul lui comentariu – nu, nu-i

displăcuse. A plăcea, a displăcea – ce cuvinte palide din partea acestui căpitan Eversea de obicei categoric pentru a descrie ce simțea ea legat de cele întâmplate în bibliotecă.

– Iar eu va trebui să mă însor la un moment dat.

Ea îl privi fix și își stăpâni un hohot de râs surprins. Numai căpitanul Eversea ar fi putut face o cerere în căsătorie care să sune ca un *ordin*. Ca o soluție la o anumită problemă. Dar *care* problemă? Oare o cerea în căsătorie dintr-un sentiment al onoarei – pentru că ea îl tentase să-și treacă mâinile peste coapsele ei, iar el cedase și era clar că ar fi cedat la mult, mult mai multe și s-ar fi implicat bucuros? Din dorința de a-i proteja onoarea? Din dorința de a rezolva onorabil cele petrecute între ei în trecut?

Rosti cu mare grijă, ca și cum i-ar fi oferit un obiect încins:

– Chase... are vreo legătură cu ce s-a întâmplat între noi în... Belgia?

– Nu!

Sec și prompt. Cu un licăr de avertisment în ochi și stârnindu-i familiara senzație că se repezise cu capul înainte într-un zid.

Ah! Deci nu despre asta era vorba.

Îl privi fix. El era un bărbat al absolutului și nimic nu era mai absolut decât căsătoria. În plus, simțea invariabil nevoia de a face ceea ce era *corect*.

Dar totul i se păru brusc greșit. Cu ce să înceapă?

– Chase, de ce Dumnezeu crezi că ne-am *potrivi?*

Of, bine! Se părea că nu reușise să înceapă într-un mod diplomat.

El se foi puțin. Trase sesizabil cu putere aer în piept.

– Nu-mi pot imagina cine s-ar potrivi cu mine, dacă prin „potrivire" înțelegi să-mi împărtășească preocupările și să aibă un temperament similar. Sunt mult prea dificil și am un mod de viață clar definit. Oricum, nu sunt sigur că „potrivirea" este suficientă pentru a te căsători cu cineva, fiindcă, în fond, cât de bine cunoaște cineva persoana cu care se căsătorește? Bănuiesc că ne vom potrivi în anumite privințe, iar în altele, nu.

Acele „anumite privințe" erau evidente pentru amândoi.

Ea fu surprinsă să-i audă cuvintele atât de oneste și de îndrăznețe. Dar de fapt, erau în stilul lui.

Îl privi fix. El o privi la rându-i, calm, cu acel chip fascinant, înnebunitor de imposibil de descifrat. Și cu toate că romantismul ei, atât cât mai avea, se simți rănit mortal, trupul ei reacționă – o furnicătură în zona sfârcurilor, un fior la ceafă, o mâncărime între picioare –

de parcă îi oferea sugestii utile despre locurile pe care căpitanul Eversea era bine să le atingă data viitoare.

Simți o presiune intensificându-i-se în piept. O ilaritate neîncrezătoare? Nevoia de a o lua la goană?

Își dădu seama că era o dezamăgire tot mai mare.

Deoarece, prin sugestia rostită cu voce calmă, căpitanul Eversea distrugea vestigiile chinuitei fantezii romantice legate de amintirea lui. În fragedă tinerețe, i se refuzase așa ceva – petrecuse multe nopți nedormite întrebându-se dacă ar trebui să cumpere cărbuni pentru a încălzi casa sau să cumpere pește pentru a face mâncare, deoarece și căldura, și mâncarea erau un lux. Sărăcia și caracterul practic îi impuseseră să accepte măritișul cu un colonel bogat, îndrăgostit de ea, în clipa în care acesta îi ceruse mâna. Dar nu-și imaginase niciodată cu adevărat un „și au trăit fericiți până la adânci bătrânețe" cu căpitanul Eversea. Și totuși...

Mai *fusese* dorită. Mai fusese adorată.

Acum, își dorea să fie iubită. Și să iubească la rândul ei.

Se uită la bărbatul acesta teribil de frumos și nu putu asocia cu el delicatul cuvânt „iubire".

„Dorință", cu siguranță.

Dar era posibil să existe o oarecare vulnerabilitate în el, *era posibil* să existe sentimente, nu doar mândrie și dorință. Dar ea simțea că în acel bărbat inflexibil era ceva ce ea avea să-și dorească mereu.

Da, era dificil și avea un mod de viață clar definit.

El încă vorbea.

– ... așa că iată-ne, necăsătoriți și la vârsta căsătoriei, și familiarizați unul cu altul...

– *Familiarizați* unul cu altul?

El își privi din nou ceaiul. Remarcase că ea își amintise cum îl prefera.

– ... și, după cum am spus, va trebui să mă însor până la urmă, așa că aș putea foarte bine s-o fac acum, nu mai târziu. Și nu există nici un motiv pentru care tu să nu te măriți din nou. Eu te pot proteja de asta... Ridică scrisorile, indicând amenințarea pe care o reprezentau. ... și de tine. Și am o avere rezonabilă.

Cu asta, discursul lui se încheie. Părea să-și fi expus cazul – după cum îl considera el.

Și din nou, adoptă o atitudine expectativă.

Ea se simțea năucită.

Rămase tăcută, căutându-și cuvintele. Până la urmă, acestea ieșiră poticnite:

– Oricât... de profund măgulitor și romantic este acest sentiment, Chase, și în ciuda a ce... ei bine, a ce s-a întâmplat mai devreme în seara asta – lucru care nu putem îngădui să se repete –, și... oricât de atrăgător ai prezentat... situația... astea nu sunt motive suficiente pentru a ne căsători.

Urmă o pauză.

– Nu sunt?

Vocea lui fusese ciudată. Ea nu-și putu da seama dacă nu cumva vocea lui nu fusese amuzată. Sau ușurată. Sau pur și simplu exprimând curiozitatea în privința a ceea ce avea să spună ea în continuare.

Ochii lui licăreau straniu.

Ei îi displăcu faptul că nu reușea să-i descifreze expresia și avu din nou senzația că el era în avantaj, ceea ce părea teribil de nedrept având în vedere că ea tocmai îl respinsese.

Avu impresia că el aștepta un răspuns la ceea ce ea considerase o întrebare retorică.

– Nu. Nu sunt.

El nu spuse nimic. El își îndreptă privirea spre genunchii lui și păru să-i găsească fascinanți preț de o secundă sau două. Apoi se uită din nou în ochii ei, cu o atitudine expectativă. Părea să se străduiască a rămâne foarte nemișcat, nefiresc chiar. Postura lui avea ceva stoic.

O, Doamne! Ar fi preferat să moară decât să-i rănească sentimentele – oare el avea sentimente? – sau mândria formidabilă. Strânse cu putere ceașca de ceai în mâini. Încheieturile degetelor îi erau albe.

Iar tăcerea lui prelungită o sili să-i mărturisească și alte adevăruri stânjenitoare.

– Și oricât de mișcătoare este... cererea ta în căsătorie... nu sunt sigură că vreau să mă mai mărit. Îți jur că ăsta e adevărul! Uitasem cum este să fii rezervată. N-am talent pentru dramatism, precum Lady d'Aligny sau... acea fată din Sussex care a amenințat că se aruncă într-o fântână în urma unei dispute cu un pretendent la mâna ei...

– Violet Redmond, îi furniză el numele, pe un ton surprinzător de blând.

Toată lumea auzise acea poveste despre Violet Redmond.

– Violet Redmond. Și nu sunt *bătrână*, știu asta. Totuși, nu mai sunt chiar la vârsta măritișului. Dar știu că m-aș putea mărita din nou. Nu-i nevoie să-mi spui toate astea – sunt o femeie în toată firea și văduvă pe deasupra. Nu am de gând să mă sinucid sau să mă

martirizez, sau să fac altceva la fel de dramatic și de prostesc. Dacă aș dori să mă mărit cu tine, aș face-o.

Isprăvise ce avusese de spus.

Se sprijini de spătarul fotoliului, strângând cu putere ceașca. Mai era foarte puțin ceai în ea, printre câteva frunze rătăcite. Dacă ar fi știut să citească în frunzele de ceai, oare ar fi fost avertizată că va fi cerută în căsătorie și astfel n-ar mai fi împrăștiat ceaiul pretutindeni?

El aștepta. Ca și cum n-ar fi fost foarte sigur dacă ea intenționa să mai spună ceva.

Ea aștepta pentru că era sigură că zisese tot ce dorise.

Dar se dovedi că el avea dreptate.

Tăcerea lui o făcu să renunțe la a ei. Îl văzuse făcând asta cu subalternii lui. El știa întotdeauna când o poveste nu era spusă până la capăt. Chiar nu exista nici o apărare împotriva căpitanului Eversea când el se decidea să fie răbdător. Prin raritatea sa, răbdarea lui era, în anumite privințe, mai puternică decât intoleranța sa.

– Doar că... mie nu mi s-a permis niciodată să decid ce vreau. Întotdeauna am făcut ce a trebuit să fac pentru ca eu și surorile mele să avem cele necesare traiului – mâncare, un acoperiș deasupra capului și alte cele. M-am îngrijit doar de nevoile momentului, fără a mă gândi dincolo de asta. Și cu toate că știu că nu mă deosebesc de *alte* femei în această privință, s-ar putea să mă deosebesc de alte femei pe care le cunoști tu. Iar acum... acum, am un venit de la fostul meu soț, indiferent cât de modest este. Ceea ce îmi permite să fac cam ce vreau. I-am fost recunoscătoare lui Mathew și l-am iubit, fiindcă a fost un om bun și pentru tăria lui de caracter. Acum, mă aflu în situația în care trebuie să-mi dau seama ce vreau *eu*. Și nu știu ce sau pe cine anume vreau.

Confesiunea o făcu să se simtă ciudat și expusă.

Nu pentru că îi era rușine de ea, ci fiindcă era prima dată când rostea astfel de lucruri cu voce tare. Era ca și cum ar fi încercat să vorbească o limbă nouă, având grijă să pronunțe cuvintele corect. Se simți pe jumătate supărată pe el pentru că o silise să-i spună toate astea.

Era ciudat ce putea obține el pur și simplu tăcând.

– Așa că trebuie să-ți refuz cererea în căsătorie. Dar îți mulțumesc pentru... galanteria... de a o fi făcut.

– Cu plăcere, rosti el imediat.

Manierele reflexe ale familiei Eversea. Ochii lui erau ațintiți asupra chipului ei, dar gândurile îi erau în cu totul altă parte. Fața lui

avea o expresie absentă. Nu părea deloc zdrobit de refuz. De fapt, nici nu părea s-o asculte. Ea începu să se simtă puțin iritată.

– Nu-i nevoie să pari atât de ușurat.

– Par ușurat?

Păruse surprins.

– Puțin.

Totuși, expresia de pe chipul lui nu era chiar de ușurare. Era mai degrabă un amestec de sentimente, iar ea nu reuși să le distingă unul de altul. În orice caz, clar nu era descurajat. Era posibil să fie surprins.

Și nu fu tocmai zdrobit de refuzul ei.

Ea se întrebă în treacăt dacă nu cumva propriul gest îl surprindea. Însă el nu era genul de bărbat care să se pripească sau nesăbuit. Nu era ca fratele lui, care făcea serenade conteselor și cădea de pe spaliere cu iederă sau ce mai spuneau ziarele că făcuse. Îl văzuse pe Chase luând adesea rapid decizii dificile, curajoase, *corecte*, în situații primejdioase. Ceea ce făcea ca propunerea lui să fie și mai deconcertantă.

Îl privi la rândul ei cu calm.

Era de parcă lumina soarelui se reflecta într-un lac liniștit – acei ochi erau de un albastru atât de *nedrept*. Inima ei se strânse de plăcerea, de efortul de a se uita în ei.

– Peste două săptămâni, o să plec în India, rosti el pe un ton de conversație.

Ea tresări.

– Pentru a servi ca ofițer în cadrul companiei Indiilor de Est. Presupun că la asta mă pricep cel mai bine – să-mi servesc țara. Pentru asta am fost făcut. O să plec cu *The Courage*.

El avea să plece din nou. La fel de repede pe cât revenise în viața ei. Preț de câteva clipe, simți un regret copleșitor.

Urmat de o acceptare care friza o ușurare profundă.

– Ei bine, rosti ea cu blândețe, eu nu vreau să plec în India.

El încuviință scurt din cap.

– Presupun că asta lămurește lucrurile.

De parcă tot ce spusese ea *nu* le lămurise.

El își privi ceaiul și se încruntă de parcă încerca să se decidă dacă mai voia sau nu. Nu luă ceașca.

O tăcere sufocantă se așternu precum praful. Când deveni de nesuportat, ea râse ușurel pentru a o curma. Dorise ca râsul să

fie relaxat și să alunge atmosfera neplăcută, bizară, dar făcu exact contrariul.

Totuși, îl subestimase pe Chase. În ciuda atmosferei bizare, când el vorbi, vocea îi fu naturală. Și la fel de natural, dădu un ordin:

– Nu-ți pot permite să umbli de colo-colo cu un pistol legat de coapsă.

Ea aproape că se enervă când auzi cuvântul „permite".

Dar își aminti că el așa vorbea și așa gândea – totul la el era legat de datorie și de dat ordine, și de protejare, și de bine, și de rău. Însă dacă avea vreo legătură cu ce simțea pentru *ea* sau cu sentimentul de responsabilitate, asta conta prea puțin în acel moment.

Tot ce conta era Lucy.

– Nu sunt atât de proastă, încât să refuz un ajutor sau protecție, Chase, dacă ai de gând să-mi oferi asta. Îmi prețuiesc viața. Dacă cineva vrea să-mi facă rău, m-aș simți mai în siguranță știind că îmi porți de grijă. Ți-aș fi recunoscătoare pentru ajutor. Mi-ar plăcea să-mi văd nepotul crescând. Mi-ar plăcea s-o văd pe Lucy din nou. N-aș *suporta* să n-o mai văd pe Lucy niciodată.

El rămase tăcut. Oare ce se petrecea în mintea lui? Oare trebuia să-l întrebe? Se gândi că de fapt nu prea își dorea să știe.

– Nepotul tău are aproape un an acum? întrebă el.

– Da, rosti ea uimită.

– I-a ieșit vreun dinte?

El își amintise.

Ochii lui zâmbiră puțin văzându-i surpriza. Nu fusese un zâmbet adevărat, dar pe-aproape. Iar ea crezuse că el nu auzise nimic din ce spusese ea. Toate aceste mici surprize îi distrugeau de-a binelea echilibrul deja precar.

– O să vorbești cu Kinkade pentru mine?

Chase suspină.

– El este un om ocupat, Rosalind, și nu-ți ascunde nimic. Ți-a răspuns la întrebări cât de bine a putut. Multiplică de o mie de ori întrebările pe care i le-ai pus despre sora ta și îți vei da seama cu ce se confruntă zi de zi. Toate petițiile înduioșătoare încep să semene una cu alta. În fiecare lună, în Londra au loc sute, dacă nu chiar mii de infracțiuni grave sau mai puțin grave.

– Dar nu comise de sora mea, rosti ea cu o oarecare sfidare. Dacă a comis sau nu fapta s-ar putea să nici nu conteze.

Amândoi știau foarte bine asta.

Întreaga cârmuire era *determinată* de conexiunile dintre oameni. Oamenii trăiau și mureau, prosperau sau decădeau, se ridicau sau cădeau în funcție de rețeaua relațiilor dintre ei. Ea fusese soția unui colonel respectat, dar acum el era mort, iar ea nu avea decât un venit modest și nici un fel de legături de familie.

Intenționa să se folosească pe deplin de singura relație pe care o avea – Chase.

– Și sinceră să fiu, Chase... nu știu dacă asta te scandalizează sau nu... dar nu-mi pasă dacă a furat sau nu. O să mă ocup de Lucy după ce o găsesc.

El se gândea. Bătând ritmic cu degetele într-un braț al fotoliului.

– El o să facă asta pentru tine, Chase. O să depună un efort mai mare pentru a o găsi. Dacă nu o face pentru mine, pentru tine o va face.

– Spune-mi, Rosalind, rosti el brusc. Cine a arestat-o?

– Un polițist din Covent Garden. Magazinul unde Lucy... a *probat* brățara se află în Covent Garden. Cred că s-a dus acolo pentru a se întâlni cu niște prieteni cu care urma să meargă la teatru, dar nu știu de ce era singură. N-ar fi trebuit să fie.

Cuvintele nespuse erau: „Eu ar fi trebuit să fiu cu ea".

– Este o femeie în toată firea, Rosalind. Oricât de mult dorim să ne protejăm frații, ei tot vor face lucruri care îi duc la Newgate.

Un umor sec din partea unui om al cărui frate ajunsese știre de senzație la nivel național ca urmare a ceea ce *se presupunea* că făcuse. Chase știa din proprie experiență cum arăta interiorul unei închisori.

– Iar acel polițist a dus-o pe Lucy în fața unui magistrat? întrebă el.

– Iar apoi, se pare că a ajuns la închisoare, fiindcă acolo am văzut-o după aceea.

Degetele lui băturâ mai departe ritmic în brațul fotoliului. Ca un metronom pentru torentul gândurilor sale.

În cele din urmă, trase aer în piept, expiră îndelung, apoi dădu din cap.

– Foarte bine. Mâine, o să-l întreb pe Kinkade despre Lucy. Dar tu *nu poți* veni cu mine. Vreau să aflu adevărul *nedistorsionat*, iar mie mi-l va spune. O să vin la tine de îndată ce aflu ceva. Și poți conta pe mine pentru protecție și ajutor – după cum te-ai exprimat – până la plecarea mea în India.

Stilul lui de a da ordine în general o făcea să se răzvrătească.

– Mulțumesc, spuse ea în schimb, plină de demnitate. Ai recunoștința mea profundă.

„Și jartierele mele tăiate."

Se aflau acolo, atârnând inerte din pumnul lui. Se uită la ele.

El urmă direcția privirii ei. Și în loc să i le dea înapoi, le băgă destul de hotărât în buzunar. „Ca pe un trofeu", se gândi ea.

– S-ar putea să afli despre sora ta lucruri pe care n-ai dori să le știi.

– În general, e greu să fiu surprinsă. Mă voi baza pe discreția ta inegalabilă și pe abilitatea ta desăvârșită de a-i interoga pe oameni.

– Inteligent din partea ta, confirmă el.

Își îndreptă brusc trupul și se ridică în picioare sprijinindu-se cu o mână pe strălucitorul cap de cal din aur care forma mânerul bastonului său.

Se ridică și ea, netezindu-și fusta rochiei și verificând pe furiș dacă nu o împroșcase cu ceai. Își îndepărtă alte câteva fire de păr pe care ceaiul i le lipise de obraji. Se întrebă dacă nu cumva avea ceai în gene.

Asta apropo de faptul că era greu să fie surprinsă. Era o minciună, firește – el tocmai o surprinsese din cale-afară. În clipele acelea, își căutase cuvintele cu disperarea cu care un supraviețuitor de pe o corabie scufundată ar fi căutat orice resturi plutitoare.

Să dorească pe cineva – o, și cât de tare îl dorea pe acel cineva anume! – și să dăruiască cuiva tot restul vieții ei erau două lucruri complet diferite.

Și adevărul era că se temea de ambele. Era mult mai simplu să nu-l facă pe nici unul.

Era bucuroasă că el avea să plece în India.

El își puse pălăria pe cap și se întoarse din nou spre ea. Ochii îi erau indescifrabili deasupra lavalierei înfoiate și albe ca zăpada. Gura îi era o linie dreaptă. Atitudinea îi era mult mai calmă decât ar fi preferat ea având în vedere că îi refuzase cererea în căsătorie. Pielea îi strălucea ca urmare a recentului bărbierit temeinic. Era complet stăpân pe sine, de încredere și solid. Preț de câteva clipe, își coborî spre ea privirea gânditoare, iar ea crezu că el avea să spună ceva despre faptul că îl respinsese și se rugă în sinea ei să n-o facă pentru că atmosfera bizară abia fusese risipită de conversația lor.

Însă el o surprinse din nou – își trecu delicat un deget pe sub un fir de păr pe care ceaiul i-l lipise de buze și pe care ea în mod evident îl ratase.

Își ridică privirea spre el și fu prinsă cu putere în câmpul magnetic albastru al ochilor lui, în timp ce el îi îndepărta încet firul de păr de pe buze.

Iar asta fu cumva suficient pentru ca fiecare celulă din corpul ei să se aprindă rapid, una câte una, până când se simți la fel de delicat și de strălucitor aprinsă precum candelabrul din sala de bal a reședinței Callender. El apucă firul de păr între degetul mare și cel arătător, și le trecu peste el, apoi îl puse la locul lui, alături de celelalte care încadrau chipul ei.

Îl privi un moment, parcă pentru a se asigura că stătea la locul lui.

Zâmbi doar cu un colț al gurii.

Îi atinsese doar părul.

Iar ea simți brusc cum i se taie răsuflarea din dorință pentru el.

– Mă voi strădui să îndur dezamăgirea, Rosalind, spuse el încet.

Ea și-ar fi dorit să afle dacă ironia amuzată din vocea lui era la adresa ei sau la a lui.

Iar el făcu o plecăciune și plecă.

Capitolul 10

Chase dormi foarte prost. Toată noaptea, piciorul îl înjunghiase dureros la diverse intervale, iar gândurile și planurile i se perindaseră la nesfârșit prin minte, ca niște soldați mărșăluind spre câmpul de luptă.

Se trezi simțindu-se de parcă supraviețuise unui chef monstru, dar fără amintirile plăcute asociate cu așa ceva.

Trecură câteva clipe până când se trezi de-a binelea, iar memoria îi reveni. Iar când se întâmplă asta, se cufundă și mai adânc în pat, simțindu-se de parcă tocmai fusese ucis. Și la fel de straniu cum se simțise cu ani în urmă, după ce o sărutase pe Rosalind March.

Cu un amuzament amar, se gândi că Rosalind March se născuse cu scopul expres de a-l umili pe el.

Dar în fond, de fiecare dată când se simțise de parcă tocmai fusese ucis, reușise cumva să revină pe câmpul de luptă.

Fu înclinat să dea din nou vina pe Colin. Când fratele lui îi spusese „ar trebui să te însori, Chase", el cumva nu se gândise la posibilitatea

de a fi respins atât de ferm odată ce se hotăra s-o facă, deși *ar fi trebuit* să se gândească. Colin zisese asta de parcă era ceva la îndemâna oricui. Ceva de genul „ar trebui să te duci la Brighton".

Pentru Dumnezeu, de ce o ceruse de nevastă cu o seară în urmă? N-ar fi putut să dea vina pe un impuls de moment – el în nici un caz nu era impulsiv, toate deciziile îi erau bine cumpănite. Dar în fond, cumpănirea lui era întotdeauna rapidă și ținea cont de instinct, iar el avea invariabil *dreptate*... și invariabil i se dădea ascultare.

Așa că avusese toate motivele să fie surprins când ea îl refuzase.

Cererea în căsătorie din seara trecută probabil că fusese reacția lui la ce-i spusese instinctul, dar nu știa la ce se referise acel instinct anume. La rezolvarea problemei de a o salva pe Rosalind de ea însăși? La rezolvarea sentimentului de vinovăție provocat de indiscreția care îl bântuise atâția ani? Sau la căpătarea certitudinii că ea avea să fie în patul lui pentru totdeauna?

Nimic din toate astea nu părea tocmai în regulă.

Suspină. Rosalind voia să-și dea seama ce anume dorea *ea*.

Părea foarte rezonabil să vrei așa ceva.

Fiindcă adevărul era că, în clipa aceea, el nu se gândise decât la ce dorea *el*. Și de ce să nu vrea și ea același lucru? În fond, el avea dreptate în general.

Iar apoi, ascultând-o, își dorise cu disperare, în mod pervers, ca ea să aibă tot ce voia.

Ceea ce, firește, era posibil să nu-l includă pe el.

Ceea ce nu era deloc ce dorea *el*.

Totuși, *trupul* ei fusese foarte sigur că îl voia pe el. Iar asta putea fi cheia pentru a o convinge că, la urma urmelor, pe el îl dorea.

Trupul *lui* era foarte, foarte sigur că o voia pe ea. Mai mult chiar decât își dorea să respire.

Iar mai presus de orice, el voia ca ea să fie în siguranță și fericită pentru totdeauna.

Și își dădu seama că era o dorință extraordinar de altruistă și foarte surprinzătoare având în vedere că asta era posibil să însemne că nu va căpăta ce voia, iar el în general obținea ce dorea pentru că avea grijă să se asigure că așa se va întâmpla.

Și astfel, se trezi cu o mahmureală provocată de logică frustrată, de dorință neîmplinită și de surprinderea persistentă că – pentru numele lui Dumnezeu! – fusese în stare să facă o *cerere în căsătorie*.

Dar după cum promisese, târziu seara trecută, îi trimisese vorbă lui Kinkade, întrebându-l dacă îi putea face o vizită în dimineața aceea, fiindcă se părea că ea asta își dorea cu adevărat de la el.

Kinkade îi răspunsese prompt – Kinkade era mereu treaz la cele mai absurde ore –, propunându-i să se întâlnească la un local din Covent Garden. Fără îndoială, Kinkade intenționa să-și petreacă ziua cu o actriță care locuia deasupra, ceea ce ar fi însemnat că nu trebuia decât să coboare câteva scări, pentru scurt timp.

Capul lui Chase bubuia de gânduri contradictorii, complexe, grele. Desigur, astea erau lucrurile lui favorite.

În mod pervers, în ciuda dezamăgirii și a frustrării, nu se mai simțise de ani în șir atât de însuflețit de un scop și coborî la parter atât de devreme și atât de treaz, încât le uimi pe servitoare.

La micul dejun, găsi scrisoarea de răspuns a eficientei sale surori Genevieve, se pare livrată de un mesager foarte grăbit.

Dragă Chase,

Îți mulțumesc pentru scrisoarea tipic exuberantă. Urgența mi s-a părut un pic alarmantă, însă numai mie, fiindcă mama este obișnuită cu lucruri alarmante din partea bărbaților familiei. Am fost foarte încântată să descopăr că te inițiezi în artă. Tabloul chiar pare hidos. N-am auzit în viața mea de Rubinetto și nu-mi amintesc de acest tablou din colecția muzeului Montmorency, deși acolo există multe picturi respectabile. Te rog, cere cuiva să-ți traducă numele în engleză, fiindcă mie mi-e jenă s-o fac în scrisoare. Sau îl știi deja și mă necăjești? Arată bine vărul nostru vicar? Acest lucru este foarte important! Să nu vii acasă până nu afli.

Cu multă dragoste, sora ta,

Genevieve

În ciuda faptului că fusese *alungat*, Chase zâmbi. Dintre surorile lui, Olivia era aprigă, iar Genevieve, blândă, dar el bănuia uneori că fetele aprige sufereau cel mai mult, iar cele blânde aveau nevoie doar de o pală de vânt potrivită din partea vieții pentru a deveni aprige. Își făcea griji pentru amândouă.

Știa că Rubinetto însemna „cocoș" sau „penis".

După ce bău aproape o stacană de cafea, ieși în cele din urmă din casă.

Crezuse că aerul proaspăt avea să-i învioreze mintea și spiritul, dar aerul era dens ca o pătură plină de transpirație, așa că nu-i îmbunătăți cu nimic starea de spirit. Până să ajungă la Kinkade, hainele probabil că aveau să i se lipească de trup, așa că își dori să-și fi luat la el o cămașă curată, pentru a se putea schimba înainte de a se duce la Rosalind.

Își dori să arunce la o parte întreaga *lume* ca pe o pătură nădușită.

Totuși, merse mai departe. Repede, abia șchiopătând.

Destinația lui din Covent Garden îl duse din nou pe lângă piațeta părăginită de lângă muzeul Montmorency, unde ziua lui deveni mult, mult mai proastă.

Fiindcă un teatru de păpuși fusese instalat acolo.

Încetini pasul, așa cum ar fi făcut oricine dacă ar fi întâlnit un accident de trăsură cu trupuri risipite pretutindeni.

Și nu era doar un oarecare spectacol cu marionete. Ghinionul vru ca reprezentația să fie mult mai elaborată. Pe scenă, două păpuși dansau spasmodic – cu brațele cumva împreunate, dând din picioare oarecum la unison, ceea ce el presupuse că însemna un păpușar priceput, altminteri marionetele ar fi ajuns să se prăbușească pe scenă într-o învălmășeală de mâini și picioare, lucru care pentru el n-ar fi contat deloc. Era însă stupefiat de faptul că își putea cineva *dori* să se facă păpușar.

Își suprimă un fior visceral și dădu să se întoarcă pe unde venise.

Dar în clipa aceea – sfinte Dumnezeule! –, auzi două oribile voci de marionete cântând în falset:

– Și de-ați crezut că nicicând nu veți zări / Sfârșitul lui Colin Eversea, / Veniți cu mine, flăcăi, și veți vedea / Cum frumosul flăcău e tare bucuros / Că mare dreptate-ați avut – e liber! / Toată lumea! / Și de-ați crezut că nicicând nu veți zări...

Ascultătoare, „toată lumea" începu să cânte.

Chase făcu un efort pentru a nu-și acoperi urechile cu mâinile. Totuși, își îndesă mai bine pălăria pe cap.

Pentru numele lui Dumnezeu! Povestea asta nu se mai sfârșea niciodată.

În orice caz, melodia era insinuantă, molipsitoare. În timp ce Colin fusese în pușcărie, iar eliberarea sa începuse să pară probabilă, Chase și frații lui inventaseră propriile versuri, în general legate de apetitul lui sexual, de mirosul trupului și de inteligența sa. Lucruri

de acest gen. Își imagină că interpreții din toată Anglia consideraseră că era păcat ca o melodie foarte bună să se irosească doar pentru că, până la urmă, Colin nu fusese spânzurat, după cum fusese programat, așa încât continuaseră să inventeze versuri.

Într-un trecător moment de groază, Chase se întrebă dacă tot vor apărea diverse versiuni până când Colin va îmbătrâni.

Una îi veni pe loc în minte: „Și de-ați crezut că nicicând nu-l veți zări / Pe sclipitorul Colin Eversea / Cu mâna pân' la umăr într-o vacă... / Veniți cu mine, băieți! Veniți cu mine!"

Mulțimea ovaționă și bătu încântată din palme, iar marionetele făcură plecăciuni în stilul lor dezarticulat, clipind din pleoapele de lemn, punându-și brațele din lemn pe pântecele din lemn în timpul plecăciunilor.

Se opri din drumul său prin mulțime. Făcuse doi pași hotărâți, sperând că înălțimea și masivitatea lui îi vor face pe oameni să se dea la o parte. Apăruse o pălărie care părea să treacă din mână în mână, fără îndoială trimisă din spatele scenei, iar clinchetul monedelor aruncate în ea cu veselie se împletea cu râsete și ovații.

Oamenii îl imobilizară între ei.

Studie mulțimea ca pe un câmp de luptă, pentru a evalua cel mai bun loc pe unde să-și croiască drum, și tocmai se gândea să-l lovească pe bărbatul de alături cu bastonul în fluierul piciorului – asta ca să înceapă de undeva – când marionetele începură un alt cântec.

Avu senzația că păpușile îi zgâriau șira spinării cu degetele lor ca niște gheare.

Incapabil să se abțină, aruncă o privire peste umăr. După cum constată, cântecul era însoțit de un dans vesel. Două marionete se apropiau și se îndepărtau una de alta, pe scenă.

– Hei, tra-la-la, tra, / Pisica și vioara, / Vaca sări peste lună, / Cățelul râse văzând așa ceva, / Iar farfuria fugi cu lingura.

Niște versuri de copil tâmpit despre intrigile de la curtea bătrânei regine Elisabeta. Chiar că era foarte ieftin să distrezi masele.

Încercă din nou să se miște. Dar încă era bine prins la înghesuială. Își întoarse umărul, gândindu-se că s-ar putea strecura pieziș, dar un domn voluminos păru să se reverse ca prin farmec în spațiul creat de el.

O semilună vopsită în auriu apăru brusc deasupra scenei, răsucindu-se pe sârma sa, strălucind în soare ca un pumnal cu lama curbă. Urmară cinci stele, apoi se ivi inevitabila vacă. Și aceasta era o marionetă, reprezentând un animal mare, dolofan și blajin,

care se pregătea să sară peste semilună, mânuit de păpușarul care trăgea sforile.

Chase își dori cu disperare să scape înainte ca niște păpuși înfățișând o farfurie și o lingură să se alăture petrecerii.

Cu un efort de voință, se strecură printre două femei mari și un bărbat rotund, îmbrăcat cu o haină albastră, care, fascinați de spectacol, păreau înrădăcinați ca niște copaci și habar n-aveau de unica persoană din mulțime care încerca să se îndepărteze de scenă. Era nedemn de el, dar o făcu – își sprijini bastonul în semn de avertizare, dar fără să apese prea tare, pe gheata unui bărbat aflat alături. Omul se îndepărtă foarte puțin.

În această manieră necivilizată – strecurându-se, folosindu-se de coate și de baston –, izbuti să ajungă la marginea mulțimii, moment în care începu alt cântecel:

– Hei, tra-la-la, tra, / Vaca-i la mijloc, / Iar heruvimul cântă. / Toți domnii râd / De fetele-ntinse pe spate. / Toți aflându-se sub semilună.

Chase încremeni.

Foarte ezitant, foarte încet, se răsuci spre teatrul de păpuși. Perii fini de la ceafă i se zburliră. Își trase pălăria și mai mult pe ochi, pentru a-i feri de soare, și privi spre scenă.

Ceilalți oameni zâmbeau și aplaudau încântați de noul cântecel.

Bătăile din palme se stinseră în cele din urmă, iar mulțimea se risipi, oamenii îndepărtându-se unul câte unul sau în perechi fericite că se distraseră ieftin, încă râzând, unii încă fredonând.

În cele din urmă, doar el și marionetele rămaseră în piațetă.

De la cei aproape cinci metri la care se afla, vedea clar micul teatru de păpuși.

Marionetele erau în continuare pe scenă, una lângă alta, parcă într-o bizară solidaritate păpușească împotriva omului mare și muritor, făcut din carne și oase, care se uita la ele. În afara unei adieri care ridica poalele rochiei păpușii feminine, marionetele erau perfect nemișcate, ceea ce însemna că erau *ținute* nemișcate din voința persoanei care le trăgea sforile, altminteri vânticelul ar fi legănat și membrele lor fragile, făcându-le să se bălăngănească hidos, ca niște condamnați recent spânzurați. În spatele greoaielor pleoape din lemn mărginite de mici gene zbârlite se aflau două perechi de ochi mari, turcoaz...

Care se holbau la el.

Studie păpușile, inventariind detaliile pentru a-și împiedica pielea să-l furnice. Marioneta masculină avea un nas formidabil, ca o vâslă. Nu era chiar semiluna pe care o formau nasul și bărbia lui Punch, care se curbau în jos și în sus, pentru a se întâlni, dar nasul era totuși falic și avea o diformitate deliberată. După părerea lui, nu era deloc amuzant. Fețele lor erau netede, de o luminozitate mată, sculptate și șlefuite astfel încât să reprezinte o parodie exagerată a trăsăturilor omenești – cu bărbii prelungi și ochi uriași. Chipurile le erau vopsite în culori strălucitoare – pometii proeminenți erau purpurii, buzele cărnoase erau de un roșu intens, iar enormii ochi turcoaz aveau în centru o pupilă neagră. Părul de un galben strălucitor al păpușii feminine era făcut din ceva fin, probabil fire de mătase, și era pieptănat spre spate într-un stil pe care Genevieve l-ar fi apreciat, dar care nu i-ar fi reușit niciodată.

Nici una dintre păpuși nu clipi.

Preț de 30 de secunde lungi, Chase se uită la ele de parcă ar fi fost niște spioni inamici. Ciudatele furnicături de la ceafă se amplificară. De parcă micile gene țepoase ale marionetelor l-ar fi atins.

Brrrrr!

Se răsuci pe călcâie și porni cu pași zgomotoși pe caldarâm, din direcția de unde venise, lovind pietrele cu bastonul. Avu impresia că simte în ceafă privirea de lemn a marionetelor.

„Vaca-i la mijloc."

Cu siguranță, era un cântecel de copii care fusese vulgarizat. Însă el nu avea copii, așa că nu avea de unde să știe cântecele la modă.

Își spuse că vacile erau capricioase. Și omniprezente. La urma urmelor, vaca sărise peste lună în primul cântecel, unul pe care îl știa toată lumea. Nu era deloc de mirare că trebuise să facă alte lucruri în al doilea.

„Heruvimul cântă."

Iar îngerii...

Ei bine, îngerii erau oriunde și în orice. În sculpturile șemineurilor, la cornișe, în imnuri, pe țesăturile care îmbrăcau altarele, în vitralii.

Tablouri. Bordeluri.

„Sub o semilună."

Da, era o semilună în tabloul acela.

Toate acele lucruri erau în hidosul tablou de la muzeul Montmorency. Cel care, chipurile, ar fi fost donat de Kinkade. Cel de care Rosalind fusese fascinată.

„Toți domnii râd de fetele întinse pe spate."

Imaginea i se păru sinistră, dar asta poate din pricina faptului că versurile fuseseră cântate de marionete.

Era clar că mulțimea nu vedea lucrurile în același mod. Dar nici nu priveau prin lentilele prin care se uita el.

Chase se apropie de un bărbat corpolent, care freca un măr de partea din față a cămășii sale cenușii, în timp ce mergea. Îl recunoscu că se aflase în mulțimea care urmărise spectacolul păpușilor. Bărbatul se opri și, încet, calculat, deschise gura pentru a ghilotina mărul. Chase spuse:

– Sunt foarte reușite, nu-i așa?

Bărbatul închise surprins gura și își ridică privirea spre înaltul căpitan Eversea, care se uita în jos. Rânji dezarmant. Chase reflectă că nu era reacția obișnuită la vederea lui, dar poate că marionetele îl binedispuseseră pe om.

Acesta arătă cu degetul mare spre spate, dar nu întoarse capul către teatru.

– Păpușile? Așa este! Sunt amuzante, nu-i așa? Ați auzit partea despre Colin Eversea? Bărbatul trase amenințător aer în piept – Chase se dădu îndărăt, pregătindu-se –, apoi izbucni voios: Oh, și de-ați crezut că nicicând nu veți zări...

– Am. Auzit!

Bărbatul clipi surprins.

Chase își drese glasul – nu dorise să se răstească.

– Adică, *da,* am auzit, adăugă el repede, cu ceea ce spera că era o veselie convingătoare. La, la, la, toată lumea să cânte! De fapt, m-am oprit să privesc marionetele pentru că am auzit cântecul. Este una dintre melodiile mele preferate.

Fu uimit de faptul că, da, *se oprise* pentru că auzise cântecul.

Avu sentimentul că, deocamdată, trebuia să alunge gândul și să-l examineze când avea să fie singur.

Sau poate că Rosalind îi afecta judecata.

– L-au cântat pentru spânzurarea lu' domnu' Eversea. Au făcut ca în realitate, la teatrul de păpuși – cu un mic eșafod și cu un lat care se legăna...

– Foarte interesant, într-adevăr! exclamă Chase repede. Că exista un cântec care comemora evenimentul era una, dar că se punea în scenă episodul în care Colin aproape că fusese spânzurat i se păru

cam deplasat. Îmi pare rău că am ratat asta. Cântă des cântecul despre Colin Eversea? La marionete, mă refer?

– Până azi, nu le-am mai auzit cântând cântecul ăsta. Domnu' Eversea e liber acu', că nu era vinovat deloc! Imaginați-vă una ca asta! Mă întreb ce mai face acu'.

– Și eu mă întreb. Domnule, despre păpușari, știți ceva?

Umerii bărbatului se ridicară și coborâră a neștiință, apoi, ca și cum nu s-ar mai fi putut abține, mâna i se repezi spre gură, iar el mușcă o jumătate din măr. Următoarele lui propoziții fură estompate de mestecarea fructului. Stropi fini de zeamă de măr îi însoțiră cuvintele, învăluindu-l pe Chase precum ceața din Sussex.

– No. Nu știu. Io numa' mă uit și le dau câte un penny când pot. La sfârșit, ei trimit pălăria prin mulțime.

Întinse cealaltă jumătate de măr spre Chase și își ridică întrebător o sprânceană. Chase îl refuză cu o ușoară clătinare a capului. De data asta bărbatul ridică dintr-un singur umăr și, spre ușurarea lui Chase, înghiți.

– Vin des aici? Păpușarii?

– De două sau de trei ori pe săptămână, dacă vremea e frumoasă.

Privi aprobator spre soarele care îi învăluia într-o căldură agreabilă. Îi dăduse o informație utilă lui Chase.

– Mulțumesc, domnule.

– Martin mă cheamă și poate c-o să ne mai vedem.

– Eu sunt... domnul Charles. Dacă vremea va fi frumoasă, o să vin mâine.

– Splendid!

Domnul Martin era încântat că întâlnise un alt admirator al marionetelor, așa că se despărțiră după un schimb de plecăciuni politicoase, Martin fluierând vesel melodia despre fratele lui Chase, iar Chase realizând că avea s-o audă în minte toată ziua.

Colin s-ar fi amuzat teribil.

Martin se opri pentru a pocni din călcâiele ghetelor sale mari înainte de a intra vesel la Mumford Arms, exact când cineva era dat afară. Cineva care se aflase acolo toată dimineața, judecând după felul cum se clătină pe picioare ca o căruță cu o roată strâmbă și după cum își roti brațele ca o morișcă dizgrațioasă înainte de a ateriza pe jos.

Chase aruncă o ultimă privire peste umăr.

Orice urmă a teatrului de păpuși dispăruse, iar piața era goală, cu excepția unei pisici negre, care se furișa pe lângă clădirile ponosite,

intrând și ieșind din burlane parcă doar din pură plăcere că era suficient de zveltă pentru a face asta.

Capitolul 11

Chase se gândi că The Final Curtain[1] era un nume sumbru pentru o cârciumă, dar, atâta vreme cât acolo se serveau băuturi tari, din partea lui n-aveau decât s-o numească și Devil's Arse[2]. Era clar plină cu actrițe ambițioase și cu balerine, și cu bărbați care își cheltuiau banii cu ele. S-ar fi putut renunța foarte bine la jumătate din scaune, deoarece, din câte se părea, femeile preferau să stea în poala bărbaților.

Kinkade stătea în picioare în fundul încăperii, lângă o masă goală, de parcă o păzea. Poate că din deferență față de faptul că nu se mai văzuse cu Chase de peste un an, nu avea o actriță în poală. Chase fu foarte impresionat de asta.

– Te-ai rănit la picior dansând, Eversea? rosti Kinkade pe post de salut, când îl văzu de Chase apropiindu-se de el.

– Ți s-a spart oglinda când te-ai uitat în ea, Kinkade.

Și cu aceste tachinări, legăturile afectuoase fură reînnodate, spre satisfacția ambilor bărbați.

– Poftim!

Kinkade împinse cu piciorul un scaun spre Chase.

Pungile de sub ochi și fața cenușie trădau orice plăceri de care va fi avut parte Kinkade noaptea trecută. Fără îndoială, trăsese un chef pe *cinste* în noaptea precedentă. Ceea ce era o contradicție în temeni, după cum presupuse Chase. Asta era!

Chase se așeză, iar Kinkade rămase în picioare pentru că cicatricele războiului erau pe spatele lui, iar șederea prea îndelungată era dureroasă.

Oricum, doamnele îl considerau mult mai atrăgător când stătea în picioare.

– Cum te-ai distrat, Eversea?

– Surprinzător de bine.

Ceea ce nu era întru totul o minciună.

---

[1] Cortina finală

[2] Fundul diavolului

– Ai de gând să-mi împărtășești numele femeii?

– Nu intenționez să împărtășesc nimic din ea cu nimeni, rosti el criptic.

Bănuia că nici asta nu era întru totul o minciună. Bătu în masă cu putere, iar o ospătăriță, care părea toată numai sâni, se apropie de ei.

– Bere, iubito, decise el. Neagră.

Se gândi cu dor la chestia magică din halbele de la Pig & Thistle. Poate că și la Final Curtain exista ceva băubil.

Kinkade adulmecă disprețuitor un trabuc.

– Ce mizerie! Cadou de la un prieten, dar acum bănuiesc că mai degrabă și-a bătut joc de mine decât că a vrut să-mi facă o plăcere. Îmi amintește de colonelul March. Îți amintești ce trabucuri oribile insista să fumeze? Un amestec de tutun care avea un gust unic. Și îl miroseai pe om de la o poștă.

Chase își amintea foarte bine.

– Îmi amintesc. Nu l-am putut convinge să treacă la altceva. March știa foarte bine ce voia. A fost un om bun.

Ce platitudine inutilă! Dar, în fond, platitudinile erau utile pentru a scăpa de sentimentul de vinovăție și a-l împiedica pe interlocutor să aprofundeze subiectul.

– Apropo de acele vremuri, continuă Chase pe un ton relaxat. Kinkade, am auzit de Lucy Locke. Este adevărat că a fost arestată? Parcă a fost un incident nefericit legat de o brățară? Având în vedere poziția ta la Ministerul de Interne, bănuiesc că știi ceva despre asta.

Kinkade tocmai își aprindea trabucul și se afla cu spatele la el. Încă zvelt în ciuda rigurosului stil de viață care presupunea băutură și mâncare în exces, hainele îi erau strâmte pe corp. Arăta ca un crai, dar începea să fie prea bătrân pentru a fi un crai, iar peste un an sau doi, înfățișarea lui demnă urma să aibă de suferit din această pricină. Surprins, Chase observă că părul prietenului său se rărea – îi văzu pielea albă a capului printre firele de păr blond.

Kinkade se răsuci spre el. Chipul îi era îngândurat. Suflă fumul.

– Mi-a părut rău de asta. N-am putut face nimic.

– Serios?

– Ei bine, bătrâne, fapt este că Lucy Locke a mai furat cel puțin o dată înainte de asta, iar eu am văzut-o. M-a implorat să nu suflu un cuvânt. Și a fost al dracului de neplăcut având în vedere că a furat de la gazda unei petreceri la care ne aflam.

Urâtă veste!

– Ce-a furat?

– Un fleac. A obținut o invitație la o petrecere dată de soții Burke – în Washington Square, cunoști casa. A fost o petrecere mare. Lucy era adusă în înalta societate de Delilah Moreton, căreia îi place să se înconjoare de fete la fel de drăguțe ca ea, indiferent dacă au sau nu creier. Presupun că-i o chestie estetică. Am găsit-o pe Lucy în camera lui Lady Burke, palmând ceva de pe noptiera ei. S-a dovedit a fi un pieptăn.

Kinkade arătă spre părul său de parcă ar fi fost nevoie să ilustreze cuvintele.

– Un obiect de care tu nu vei mai avea nevoie peste vreun an.

– O, bună replică, bătrâne! Kinkade era încântat. Viril! Sunt viril! Cu cât mai chel sus, cu atât mai tare o durată mai mare jos. E un fapt dovedit. Acel pieptăn era de genul celor pe care femeile le folosesc pentru a-și prinde părul. Era o podoabă scumpă. Din fildeș.

– Dar *tu* ce căutai în camera lui Lady Burke?

Chase o cunoștea pe Lady Burke. Ocazional, uita să-și smulgă părul din alunița pe care o avea într-o parte a bărbiei, care părea să apară sezonier, precum grâul. În afară de asta, era destul de atrăgătoare, într-un mod destul de neglijent, și avea o conversație acidă și informată, ceea ce făcea ca alunița păroasă să fie cu atât mai surprinzătoare.

Kinkade ezită.

– Poate că o căutam pe Lucy, se confesă el. E o fată apetisantă, nu poți nega asta, Eversea. Te provoc s-o faci. După cină, am văzut-o pe Lucy urcând pe furiș la etaj. Vezi tu, băusem puțin. De fapt, puțin mai mult. Am văzut-o urcând, iar câteva secunde mai târziu, mărturisesc că am cedat în mod necivilizat impulsului de a o urmări. M-am gândit că... o să-i fur un sărut. Că o să avem o conversație intimă, după cum se spune.

– Cât de *necaracteristic* pentru tine!

Berea lui Chase sosi. El strecură banii în palma barmaniței, iar ea îi făcu cu ochiul.

– Nu-i așa? fu Kinkade de acord într-un mod ironic. De obicei, cedez impulsurilor animalice în... locuri unde se cedează unor astfel de impulsuri.

– Un enunț admirabil formulat!

– Mersi!

– Ea se dusese la etaj ca să fure?

Lucy Locke nu prea avea minte, dar niciodată nu-și imaginase că ar fi o hoață. Gustă berea și se strâmbă. Era cumplită.

– Nu pot să fiu sigur. Cred că a dorit să arunce o privire. Ea e ca o ciupercă – nu știu cum să zic altfel –, care a vrut mereu să vadă cum trăiesc copacii. Am văzut cu toții asta. Dacă n-ar fi arătat cum arată, niciodată n-ar fi fost invitată în diverse locuri, dar n-are minte să se folosească strategic de frumusețea ei. Spre deosebire de sora ei mai mare, care a pus mâna pe un colonel și care a fermecat un regiment întreg, și care ne-a ținut pe toți în frâu, nu-i așa? Fără îndoială, când Lucy a văzut pieptănul n-a putut rezista, fiindcă ea nu și l-ar fi permis niciodată și ar fi putut să se fălească cu el în fața fetelor bogate. Era suficient de mic pentru a-l băga în corsaj, așa că acolo l-a pus. Dar bănuiesc că deja își făcuse obiceiul să fure. Și avea și datorii la jocurile de noroc. E posibil să fi căutat ceva care să poată fi amanetat.

Chase ar fi dorit să nu-i spună nimic din toate astea lui Rosalind.

– Și tu ce-ai făcut?

– I-am zis să-l pună la loc, iar ea mi-a cumpărat tăcerea îngăduindu-mi să i-l scot din corsaj. Îl băgase adânc în el. L-am scos pe-ndelete.

Kinkade chiar vorbea serios?

– A fost sugestia ei sau a ta?

– Detectez vreo urmă de moralitate, Eversea?

Kinkade adulmecă și strâmbă din nas.

– Ceea ce duhnește este trabucul tău, Kinkade.

– Desigur. Ei bine, firește că a fost sugestia mea. Nu sunt prost, gândesc cu capul, iar ea era prea înspăimântată pentru a mai gândi cu ceva.

Kinkade păru puțin prea încântat de sine.

Ceva nefamiliar se prelinse pe șira spinării lui Chase, o senzație subtilă și nouă, și dificil de identificat. Imaginea lui Lucy Locke, oricât de lipsită de minte era, îngăduindu-i lui Kinkade să-i scotocească prin corsaj nu era plăcută. Era respingătoare. Era mai degrabă un abuz de putere decât un flirt.

Chase se întrebă dacă nu cumva îmbătrânea.

Gustă din nou berea. Tot cumplită era.

– Știi unde se află Lucy? Doamna Rosalind March mi-a spus că a dispărut. Totuși, nu cred că ar fi ușor să ieși de la Newgate fără ca nimeni să *bage de seamă*.

– Nu se știe dacă a ajuns la Newgate, bătrâne. Dacă a fost acolo – ei bine, n-a fost înregistrată. Te asigur că am întrebat. N-am găsit pe nimeni care să afirme că a văzut-o acolo.

Acest lucru fu neașteptat.

– Dar doamna March zice că și-a vizitat sora la închisoare. Și a fost o vizită neplăcută.

– Asta spune și în scrisorile pe care mi le-a trimis. Nici o vizită la Newgate nu este plăcută. Dar, Eversea, acolo există sute, mii de infractori cărora trebuie să li se țină socoteala. Multe sunt femei. La Newgate, când prizonierii mor, sunt îngropați repede sub var nestins. Toată coșmelia duhnește din pricina asta. Din cauza lui Colin, ai petrecut ceva vreme în locul ăla mizerabil, așa că știi. Poate că, din greșeală, a fost înregistrată cu alt nume. Poate că a fost mutată din greșeală. E posibil să fi ajuns din greșeală pe o corabie care transportă deținuți – una a plecat spre Botany Bay cu două zile în urmă. Și mai sunt și corăbiile dezafectate care au fost transformate în închisori. În unele dintre ele sunt ținute femeile care urmează să fie trimise în Australia. Astea sunt închisorile din ziua de azi. S-au mai făcut și altădată greșeli și, având în vedere cum stau lucrurile, e de mirare că nu se fac mai des. E un lucru rău, însă la fel sunt și infracțiunile.

Chase asculta cumva cu urechile lui Rosalind, iar cuvintele lui Kinkade i se părură șocant de nepăsătoare și de crude. Dacă cineva ar fi vorbit atât de *rațional* despre dispariția uneia dintre surorile lui, probabil că s-ar fi sufocat de furie. Dar înțelegea punctul de vedere al lui Kinkade.

Și totuși, nu era deloc în regulă.

– Dar Lucy Locke este prietena ta, Kinkade, rosti el calm.

Urmară câteva clipe de tăcere. Ochii argintii ai lui Kinkade îl priviră neutri.

– Definește „prietenă", Eversea.

Rosti cuvintele pe un ton firesc. Dar o ambiguitate tensionată se remarcase dincolo de ele. Lui Chase nu-i plăcu pentru că, din experiența lui, Kinkade nu avea *nimic* subtil.

– În regulă. Atunci, era o cunoștință.

– Din astea, am multe, iar multe sunt drăguțe, dar ea e singura pe care am arestat-o pentru furt – asta-i realitatea. Nu pot pretinde că i-aș fi foarte loial, dar *m-am interesat* de soarta ei, însă dincolo de asta nu știu cum aș putea s-o ajut pe Lucy. Dar cum Dumnezeu s-a făcut de ți-a spus doamna March de Lucy?

– M-am întâlnit întâmplător cu doamna Rosalind March aici, la Londra, și am întrebat-o ce mai fac surorile ei.

Nu era o minciună.

Kinkade rămase tăcut câteva clipe.

– Dar cealaltă soră ce mai face?

– Are un soț și un copil.

– Felicitări! rosti Kinkade absent.

Kinkade trase îndelung din trabuc, parcă sperând că va căpăta un gust mai bun pe măsură ce fuma din el.

– Mai merită să te uiți la ea? întrebă el gânditor, după câteva clipe. La doamna March?

– Nu arată ca un gargui.

Chase simți nevoia s-o protejeze pe Rosalind, să n-o amestece în conversație.

– Rosalind March... rosti Kinkade pe un ton meditativ. Îți amintești că toți eram îndrăgostiți de ea?

– Nu, rosti sec Chase.

– Presupun că tu nu o vedeai așa cum o vedeam noi, având în vedere că erai foarte apropiat de colonel. Un prieten drag al familiei și toate alea.

Chase avu din nou impresia că detectează ironie în tonul lui. Și totuși, el îi auzea cuvintele prin filtrul propriei conștiințe.

– Dă-mi voie să-ți amintesc, Chase! Ea era o adevărată apariție. O frumusețe. Tânără, remarcabilă, plină de viață. Mare noroc a avut Mathew, Dumnezeu să-l odihnească! Chestia e că vedeam o bună parte din sânii ei cu rochiile alea, dar m-am întrebat întotdeauna cum îi arată în special picioarele. Avea un semn din naștere – Kinkade arătă spre clavicula lui – aici. Îmi plăcea tare mult să-i aud vocea. Și cum râdea. Râsul ăla suna ca speranța, ca dezghețul de primăvară.

– Foarte byronian din partea ta, Kinkade. Îmi faci inima să suspine.

– Nici nu-ți pot spune de câte ori mi-am imaginat sfârcurile.

Chase își dădu seama că ar fi trebuit să râdă, dar dinții i se încleștară și scrâșniră în timp ce el își reprimă ceva sumbru și feroce. Și îl deranjă faptul că, brusc, se simțea neplăcut în preajma lui Kinkade, care pur și simplu era așa cum fusese întotdeauna, și da, sfârcurile lui Rosalind March erau demne de fantezia oricărui bărbat.

Se strădui să zâmbească, un zâmbet care nu i se reflectă în ochi, și fu sigur că Kinkade băgă de seamă. Chase se foi pe scaun, provocându-și un junghi dureros în picior, și speră că prietenul său avea să atribuie tensiunea acestui fapt.

– Le-ai desenat, încercă el.

„Ele" fiind sfârcurile.

– În minte, în fiecare seară, după fiecare bal. Dar n-am apucat niciodată să le schițez în cărbune, pentru posteritate, dacă asta mă întrebi. Și n-am păstrat nici celelalte desene.

– Nu-ți face griji, Kinkade! N-am nevoie să mă uit la desene sau la tablouri când Velvet Glove este la doi pași. Apropo, Ducesa îți trimite salutări.

– Serios? Ce drăguț din partea ei!

Kinkade pufăi din trabuc. Apoi își înghiți restul de bere din ziua aceea și se strâmbă.

– Parcă-i pișat de porc, îl compătimi Chase. Și se pare că lui Marie-Claude îi e dor de tine și este îmbufnată din cauza asta. Tipa de la Velvet Glove.

– Marie-Claude se îmbufnează pentru efect. N-are inima frântă și poate că regretă că punga îi devine tot mai ușurică. Dar te saturi de același lucru zi de zi, nu-i așa? Covent Garden, bordeluri, tripouri, curse de cai. Simți nevoia de *varietate*. De originalitate. De ceva care să facă viața să merite trăită. Trebuie să cauți mereu noi modalități de a nu muri de plictiseală.

Interesantă opinie din partea unuia care nu părea să se fi schimbat deloc față de clipa când îl cunoscuse, cu excepția părului, care i se rărea.

– Cred că ăsta-i motivul pentru care plec în India, spuse Chase. O să mă angajez la Compania Indiilor de Est.

– Am auzit de planurile tale. Numești asta „varietate", Eversea? Încătușat de armată. Încătușat de o femeie. Kinkade scoase un țâțâit. De ce atât de mulți bărbați par a simți nevoia să se *încătușeze* de ceva? Tu ești un *gentleman*, Eversea.

Păru indignat. Își desfăcu larg brațele, ceea ce Chase presupuse că însemna că voia să-i aducă aminte că lumea îi aparținea.

– Structură, apartenență, scop, fraternitate, călătorie, lucruri interesante, rosti Chase. Un test pentru a vedea cât poți îndura. Onoare, îi spuse el lui Kinkade cu un amuzament ironic. Astea sunt motivele.

– Sincer, eu aș prefera să văd câtă plăcere pot îndura, nu cât de mult pot suporta să dorm în noroi, alături de soldați care trag pârțuri.

– Tu le trăgeai cel mai tare, dacă îmi amintesc bine.

– Îți amintești bine, zise Kinkade solemn.

– Ai fost un soldat bun, Kinkade.

– Am fost motivat de dorința de a supraviețui.

– Nu a fost doar asta.

Kinkade păru a se gândi la cuvintele lui Kinkade. La o masă alăturată, o femeie țipă și plesni fără convingere o mână care i se strecura sub rochie, iar bărbatul căruia îi aparținea mâna începu să râdă și să tot râdă.

Apoi Kinkade încuviință scurt din cap.

– În regulă. Nu a fost doar asta.

Trase aer în piept cu putere, părând că era nerăbdător sau că simțea un disconfort. Avea și el răni vechi, mai puțin grave decât ale lui Chase, dar cicatricele de pe spinarea lui făceau dificile șederea și statul în picioare un timp îndelungat. Luă un scaun, îl răsuci și îl încălecă.

– Unii oameni devin bărbați în armată, Kinkade.

– Iar alții sunt distruși de armată. Iar dacă înlocuiești cuvântul „armată" cu „femeie", propoziția este la fel de adevărată.

Chase avu impresia distinctă că Kinkade nu... nu îl lua chiar peste picior, dar îi atingea deliberat toate punctele sensibile. Oare îl testa?

Deși, din nou, era posibil să confunde propria conștiință cu intențiile lui Kinkade. Chase era conștient că slăbiciunea lui față de o femeie anume era posibil să-i fi distrus cariera. Admițând că nu o făcuse, cu siguranță îi modificase traiectoria, iar acesta era motivul pentru care se afla în clipa aceea în fața prietenului său.

Însă Kinkade n-ar fi avut de unde să știe asta.

– Chiar ar fi posibil? întrebă Chase pe un ton neutru. Crezi că o femeie te poate ridica sau distruge, Kinkade? Să te schimbe și așa mai departe? Nu te vezi, într-o bună zi, cu piciorul... se opri. „Piciorul încătușat" îl făcu să se gândească la perioada pe care Colin o petrecuse în pușcărie, când picioarele fratelui mai mic se târau din cauza greutății nedreptelor lanțuri, așa că renunță la expresie. Nu te vezi însurat? Vei avea nevoie de urmași pentru a-ți umple casele.

– O, firește că o să-mi iau o nevastă într-o zi. Una blajină, nepăsătoare, plăcută privirii, lată în șolduri și cu o zestre generoasă. Astfel, voi continua să trăiesc așa cum am făcut-o întotdeauna. Distrându-mă după cum am chef. Am trecut printr-o baie de sânge, așa că voi avea grijă ca viața mea să fie un monument de confort și de dezmăț.

– Ești un romantic, Kinkade, rosti Chase ironic.

– E greu să-ți dai seama.

Chase nu râse.

– Apropo de căsătorie, Colin ce mai face? Am auzit tot felul de lucruri.

– Face bine.

Nu dorea să vorbească despre Colin. Și nici despre vaci.

Și cu atât mai puțin despre căsătorie.

Își strecură mâna în buzunar pentru a pipăi jartierele. Preț de o clipă, își imagină că încă aveau căldura pielii ei, satinul lor amintindu-i de satinul lăptos dintre picioarele ei, iar gândul îi făcu mușchii stomacului să i se strângă, nemaivorbind de efectul pe care îl avu asupra vintrelor.

O fi fost el ferm respins ca soț, dar faptul că o dorea pe Rosalind March – și că Rosalind March îl dorea pe *el* – rămăsese...

„Nu se mai poate repeta", spusese ea.

Se întrebă cât de onorabil ar fi dacă încerca s-o convingă că dorea să meargă mult, mult mai departe decât o făcuseră în bibliotecă. Și dacă asta ar fi înțelept pentru oricare dintre ei.

Nu dorea să vorbească despre căsătorie sau despre vaci. Dar jartierele îi amintiră de Rosalind, iar despre cai era dispus să vorbească. Își trecu degetele peste acele jartiere și își dădu seama că în părerea lui bună despre Kinkade apăruse o fisură.

Chase cedă curiozității și găsi o modalitate de a începe.

– Apropo de desene, Kinkade, deasupra șemineului din biblioteca ta există tabloul unui cal – îți amintești? Un roib înalt, cu cap frumos. E de Ward?

– Da. Tata l-a angajat pe Ward să-l picteze. Era calul favorit al tatei. Îl chema Brandywine. A câștigat un derby sau două. A avut zeci de mânji. Presupun că tata se identifica, în privința asta, cu el. Cu calul, nu cu pictorul. N-am nici cea mai vagă idee câți copii are *el*.

Kinkade era binecuvântat – sau blestemat – cu nenumărați frați.

– Genevieve, sora mea – parcă ai cunoscut-o sezonul trecut, nu? –, este pasionata de artă din familia noastră. Are multe cunoștințe în domeniu. E în stare să cadă în extaz în fața tablourilor. Eu am izbutit să evit cu totul educația în arte. Știu ce-mi place și ce nu.

– Știi întotdeauna, Eversea. Zâmbi vag. Și ai știut întotdeauna.

Ospătărița se apropie de ei.

– Ai ceva care să nu aibă gust de urină de porc? întrebă Chase cu toată seriozitatea.

– Nu, iubire. Poate vrei să încerci pișatul de măgar.

– Adu-mi din ăla atunci.

Îi zâmbi, iar ea se schimbă la față de parcă ar fi primit o lovitură în cap. Ochii i se umplură de stele și se topi toată.

– Du-te, iubito, rosti Kinkade cu blândețe și clătină din cap spre Chase.

Femeia se îndepărtă unduindu-se amețită de fericire.

Chase își întoarse din nou privirea spre Kinkade.

– Tu ai *cumpărat* vreodată un obiect de artă? Eu n-aș ști de unde să încep.

– Obiectele de artă nu se *cumpără*, Eversea. Se *moștenesc*. Se primesc la pachet cu casele.

Kinkade își întinse picioarele și își flutură apatic o mână, precum un dirijor care dorea ca viorile să înceapă a cânta. Casele și proprietățile familiile Kinkade erau pur și simplu pretutindeni. Două case în Londra, un teatru abandonat, în Covent Garden, numit Mezza Luna, domenii în Northumberland, Plymouth și Țara Galilor. Nu aveau valoarea proprietăților familiei Eversea, fiindcă strămoșii acesteia dețineau domenii încă de când William Cuceritorul pusese piciorul pe țărmul englez, dar anvergura lor era totuși impresionantă.

– Și dacă moștenești un tablou pe care nu-l poți suferi? Ai datoria să-l păstrezi? Ești obligat să păstrezi fiecare cal, câine sau strămoș? Îl donezi la British Museum?

Kinkade păru amuzat.

– Tu vorbești de strămoși? Totuși, eu nu-mi pot imagina să am sentimente puternice în privința unui tablou, într-un sens sau altul. Eu n-am făcut nimic cu tablourile moștenite – din partea mea, n-au decât să rămână acolo unde se află. Dar în privința caselor, nu prea ai de ales, nu-i așa? Sau a domeniilor. E al naibii de scump să le întreții pe toate.

Deci nu el donase tabloul de Rubinetto muzeului Montmorency.

Sau... minția.

Chase își dădu seama că Kinkade nu avusese niciodată sentimente puternice față de nimic, în vreme ce el avea în general sentimente puternice, într-un sens sau altul, față de orice. Și poate că tocmai de aceea, reușiseră să se tolereze unul pe altul atât de mult timp, luând toleranța drept prietenie.

Și poate că tocmai această capacitate de a nu avea sentimente puternice îl ajutase pe Kinkade să aibă succes în rolul său de la Ministerul de Interne. Totuși, în ciuda responsabilității lui de a hotărî soarta atât de multor oameni, prietenul lui era ciudat de neimplicat,

după cum i se păru lui Chase, ceea ce îl făcea la fel de imprevizibil ca o cometă care se îndrepta spre Pământ – nu aveai de unde să știi unde urma să aterizeze.

Desigur, putea și orbita la întâmplare pentru totdeauna.

Se gândi că era un mod cumplit de a-ți petrece eternitatea.

Dar în fond, probabil că acest lucru era valabil pentru mulți dintre membrii răsfățați ai aristocrației, neatinși de realitățile financiare ale vremurilor sau de greutățile îndurate de unii soldați după război.

Cum era posibil ca o fată să dispară pur și simplu de la Newgate?

Oare era adevărată povestea lui Rosalind?

Firește că era! N-ar fi inventat o astfel de minciună despre surorile ei. Își dedicase viața bunăstării lor. Spre deosebire de Kinkade, ea *avea motive* să-i pese.

Urina de măgar sosi, iar Chase ridică paharul spre prietenul lui, care, la rându-i, își ridică paharul în care mai rămăseseră doar depunerile din bere.

– Mama dorește ca un pictor la modă să ne facă tablourile, spuse Chase. Cunoști vreun portretist în Londra?

– Îi cunosc pe toți artiștii la modă, dar nici unul nu e portretist. Sau pictor.

– Păcat! Apropo de modă, Kinkade, a apărut cineva nou și interesant, pe care ar merita să-l cunosc?

– Și cam cine anume ți-ar plăcea?

– Începe cu o listă a femeilor interesante.

– Credeam că deja te-a prins una în mrejele ei, Eversea.

– Cine spune că trebuie să-mi limitez interesul la o singură femeie?

– Păcat că a trebuit să pleci devreme aseară, fiindcă la bal a fost o contesă pe care ar trebui s-o cunoști, deoarece, din experiență îți spun, își poate ridica picioarele deasupra capului...

Lista femeilor interesante fu lungă și detaliată, fiindcă Kinkade era generos în privința definiției cuvântului „interesant".

Conversația trivială îl potopi, permițându-i lui Chase să gândească și să participe în același timp, ținându-și mâna în buzunarul hainei și trecându-și printre degete cele două jartiere de satin.

Cel mai fascinant lucru din încăpere era ceasul de deasupra barului deoarece îi arăta că, peste două ore, o putea vizita pe Rosalind.

Știa că va trebui s-o ducă direct la muzeul Montmorency.

Capitolul 12

Rosalind purta o rochie verde pentru că îi făcea ochii și mai verzi și pentru că făcea pupilele lui Chase să se dilate când se uita la ea, așa cum știuse ea că avea să se întâmple.

Și uitându-se la Chase, care umplea cu totul micul ei salonaș, decise că nu exista nimic pe lume care ar fi putut face ochii lui mai albaștri decât erau deja.

În afară de o anumită solemnitate a atitudinii, el nu dădea nici un semn că ar fi doborât de refuzarea cererii în căsătorie. Era plin de demnitate și respectuos. Ea se simți ușurată.

Dar starea de spirit i se întunecă atunci când el îi relată întâlnirea cu Kinkade.

– Nu mă va ajuta?

– El spune că a încercat să te ajute. Zice că nu există nici o înregistrare a lui Lucy la Newgate. Și mai spune că nu a donat nimic nici unui muzeu.

Ea simți cum îi îngheață palmele.

– Îți jur, Chase, am văzut-o acolo. Am văzut-o, iar ea mi-a zis...

– Te cred!

– Nu se poate ca ea... să fi dispărut pur și simplu. *Cineva* știe unde se află. Cineva trebuie...

– Așa este.

– Iar custodele de la Montmorency mi-a spus că un domn Kinkade a donat acel...

– Te cred.

Vocea lui avea ceva nespus de reconfortant. Era calmă, egală, sigură. Ea trase adânc aer în piept, inspirând forța emanată de el.

Totuși, acum ea nu mai avea nimic sau cel puțin așa părea. Povara disperării îi apăsă pieptul, și se pomeni brusc făcând eforturi de a respira. Dar ea nu renunța *niciodată* fără luptă, deși toate drumurile păreau închise.

– Ce pot face? întrebă ea.

Încercase să pară puternică. Totuși, o urmă de disperare se deslușise în vocea ei.

Avea să-și dea seama mai târziu că fusese extraordinar din partea lui că așteptase până când ea își înghițise ceaiul și pusese ceașca pe farfurioară înainte de a-i răspunde:

– Aș vrea să te duc la un bordel.

Ea rămase foarte, foarte nemișcată.

Oare... *auzise* bine? Cu siguranță, nu spusese...

Simți dogoarea cuprinzându-i rapid obrajii. Își puse mâinile pe genunchi – o încercare de a-și struni nervii. Era sigură că el avea acum în fața ochilor o femeie roșie ca racul.

Și totuși... rostit de el, cuvântul „bordel" o atinsese la baza șirei spinării ca un deget lung și cu vârful aspru.

Dintr-o coincidență, la fel cum erau și degetele lui Chase.

– Dar... începu ea.

Dar? Dar ce? Răspunsul corect probabil că era o indignare justificată. Sau măcar un „de ce?"

El adăugă foarte serios și cu o grabă ironică:

– Rosalind, nu fiindcă aș crede că ar trebui să ceri o slujbă acolo. Nu că aș intenționa să insult puterea atracției tale.

Ochii care îi licăreau glumeți contraziceau atitudinea solemnă.

– Nu-i nimic, rosti ea cu glas slab.

Afurisitul de el îi prelungi intenționat confuzia câteva clipe în plus. O, pentru numele lui Dumnezeu! Nu era o copilă. Trase aer în piept.

– Să presupun că această vizită are legătură cu Lucy?

Vocea îi fusese calmă și rece, lucru de care era mândră, dar cam firavă, ceea ce era un neajuns.

– Ei bine, uite cum stă treaba: Sora mea Genevieve n-a auzit niciodată de un pictor pe nume Rubinetto. Și te asigur că știe o grămadă de lucruri plictisitoare despre toți pictorii importanți și neimportanți, în special despre cei italieni. Ceea ce s-ar putea să fie important sau nu. Dar mi-am adus aminte...

Un moment.

– Sora ta e la Londra?

O ezitare.

– Sora mea e în Sussex.

Ceea ce însemna că el îi scrisese surorii lui pentru a o întreba de Rubinetto, imediat după ce se întâlniseră la muzeu. Fusese cel puțin foarte *curios*.

Pentru el, dacă nu pentru ea.

Totuși, asta însemna ceva, iar ea îi zâmbi lent.

Deconcertat, Chase se încruntă sumbru la ea. Știind că ea își dăduse seama.

Ceea ce nu făcu decât ca zâmbetul ei să devină mai larg, pentru că era încântată să-l deconcerteze și ea pe el.

– După cum spuneam, mi-am adus aminte că acel heruvim avea ceva *foarte* familiar. Iar acum știu. Cred că am văzut acel heruvim într-un tablou de la un bordel, un tablou cu un stil foarte asemănător cu al lui Rubinetto. La Velvet Glove.

Rostise cuvintele atât de firesc, încât ea le pricepu semnificația abia după câteva momente.

Velvet Glove?

– „O băutură tare și o femeie", murmură ea citându-l pe Liam.

Și uitându-se pieziș la Chase.

– Poftim? rosti el politicos.

Ea preferă să nu-l lămurească. Își drese glasul:

– Și tu... ai vizitat bordelul ăsta?

Acest lucru părea cât se poate de evident. Nu știa de ce îl întrebase.

– De mai multe ori.

Se uită la ea cu o nepăsare înnebunitoare.

Ea știa cum era cu bărbații și cu bordelurile. Mai ales cu *soldații* și cu bordelurile. Doar că era cumva groaznic de neplăcut să și-l imagineze alegând o femeie la fel cum ea ar fi intrat la *madame* Marceau ca să discute despre o pălărie nouă. Sau ca și cum s-ar fi dus la măcelar să cumpere un cotlet.

Era groaznic de neplăcut să și-l imagineze cu altă femeie.

– Rosalind?

– Da?

Fusese cufundată în gânduri, așa că tresărise surprinsă.

– Știi că sunt bărbat, nu-i așa? rosti el cu blândețe.

Ochii lui erau plini de licăriri de neiertat.

– E greu să treci acest fapt cu vederea, rosti ea sec.

El fu încântat de răspuns, așa că îi adresă o jumătate de zâmbet scurt.

– Foarte bine, spuse el repede. Se bucura puțin cam prea mult de confuzia ei. Ar trebui să te avertizez că îngerul din acest tablou practică activități care, în mod normal, nu sunt asociate cu îngerii.

– Practică box? rosti ea încet.

Rosalind avu ciudata senzație că mai degrabă observa conversația decât participa la ea. Fără îndoială, o ușoară senzație de dematerializare pricinuită de faptul că discuta firesc despre un bordel.

Numit – Dumnezeule mare! – Velvet Glove.

– Instrumentul la care cântă este un organ, nu o harpă.

Mintea ei explodă instantaneu de întrebări tulburătoare și nepotrivite, alungând toate gândurile raționale.

El așteptă răbdător ca ea să vorbească. Iar când îi fu clar că nu avea s-o facă, rosti cu răceală:

– Te las pe tine să decizi dacă vrei sau nu să-l vezi. Dar cred că ar trebui să-l vezi. Dar acum, cred că ar trebui să mai vizităm o dată muzeul Montmorency și să punem niște întrebări. Mergem?

Când coborâră din trăsura familiei Eversea, văzură că un băiețel murdar se distra sărind de pe o treaptă pe alta a scării de la intrarea în muzeu.

Curtea nu dădea nici un indiciu că înăuntru s-ar fi aflat hoarde de vizitatori. Sunetul picioarelor goale lovind piatra răsuna în jur.

Îi salută pe cei doi cu o extravagantă fluturare a brațelor. Chase reflectă că băieții își fluturau mereu brațele de parcă încă încercau a se obișnui cu faptul că le aveau.

– Liam, tu ești tot timpul în fața muzeului? întrebă Rosalind părând puțin îngrijorată.

Liam pufni ca și cum ea ar fi spus ceva amuzant.

– Nimeni nu e mereu *undeva*, decât dacă zace într-un mormânt, nu-i așa?

Chase și Rosalind se uitară unul la altul. Filosofie de copil al străzii.

– Dar ăsta-i un loc unde vin bogătașii, nu? Iar eu câștig din când în când câte un șiling.

Era un răspuns ciudat având în vedere că muzeul Montmorency păruse pustiu și data trecută când fusese el acolo.

– Care bogătași?

– Callender, el plătește cel mai bine când țin caii de la trăsură, răspunse Liam dând din mâini de parcă și-ar fi pompat cuvintele din gură. *Ireton* niciodată. Nici măcar o juma' de penny. Zgârcitul! Și mai sunt și alții. Îi recunosc pe cei cu bani. Tu ești bogat, îi spuse el lui Chase, demonstrând că într-adevăr îi recunoștea pe cei cu bani. Într-o zi, și eu o să fiu.

Spusese asta cu o asemenea siguranță de sine, încât Chase se văzu pe el la zece ani.

– De unde știi că acești bogătași sunt Callender și Ireton? întrebă Rosalind.

– După blazoanele de pe trăsurile lor. Callender are un landou, nu? Liam îi adresase întrebarea lui Chase, în mod clar gândindu-se că Rosalind, fiind fată, nu se pricepea la astfel de lucruri. Cu patru murgi?

Cu sprâncenele arcuite și cu buzele strânse pentru a nu izbucni în râs, Rosalind se uită la Chase, în așteptarea confirmării.

Chase reflectă un moment la felul cum era genul masculin al speciei lor – un bărbat putea să-l cunoască pe altul de 20 de ani, dar să nu-și amintească numele soției acestuia, însă probabil că numele cailor săi le știa.

– Da, are un landou cu patru murgi.

– Are o lance pe scutul blazonului și un leu, nu?

Liam își ridică ilustrativ brațele și se prefăcu că rage.

Într-adevăr, blazonul lui Callender conținea o lance, un scut și un leu.

– Da.

– Are păr cenușiu? E bătrân? Are un punct mare aici, pe obraz? rosti Liam arătând spre propriul obraz.

Chase presupuse că, prin „punct", Liam se referea la „aluniță" pe care lordul chiar o avea. Callender era cu vreo zece ani mai în vârstă decât el, ceea ce însemna că avea puțin peste 40 de ani.

– Dar... când i-ai văzut, Liam? Astăzi a venit vreun bogătaș la Montmorency?

– O, da! Chiar Callender a intrat. Și cineva a ieșit din muzeu chiar înainte de răsărit.

– Vrei să spui că *a venit* la muzeu.

– Vreau să spun că *a ieșit* din muzeu.

Chase se uită la Liam cu privirea lui care smulgea adevărul.

– Uneori, ei intră, dar nu mai ies. Alteori, ies, dar nu intră, insistă băiatul cu încăpățânare.

– Liam, rosti Rosalind cu blândețe, de ce vorbești în dodii?

Liam fu atât de indignat, încât încetă a-și mai flutura brațele și se propti bine pe picioare.

– Ăsta-i *adevărul!*

– Dar tu nu ești mereu aici pentru a-i vedea intrând și ieșind, îi atrase ea atenția.

– Da. Dar *uneori* sunt aci toată ziua. Iar în dimineața asta, am fost aci. Am primit un penny când bogătașul a ieșit prin spate și a plecat. Am primit un penny și de la Callender.

– Îți amintești cum arăta bogătașul?

– Nu l-am mai văzut niciodată. Hainele lui erau ca ale tale, dar avea încălțări ciudate. Cu barete. I se vedeau degetele! Atunci, de ce s-a mai ostenit să și le pună? Liam era amuzat. Arătau ca niște pantofi tăiați cu cuțitul.

– Purta *sandale?* Extraordinar! Ca un țăran italian?

Băiatul se încruntă.

– San...?

– Nu contează.

– De când tot vin și pleacă așa bogătașii ăștia? întrebă Rosalind pe un ton tăios.

– Întotdeauna sunt *niște* bogătași care vin și pleacă, spus Liam filosofic. Întotdeauna au fost. Dar în ultima vreme sunt mult mai mulți. Chiar am reușit să plătim *chiria* camerei în care stăm noi, adăugă el cu mândrie.

Cine era „noi"?

Intenționat, nici el, nici Rosalind nu întrebară.

– Este posibil ca tu pur și simplu să nu fi *văzut* pe cineva care a intrat și a ieșit?

– Sunt două locuri pe unde se poate intra și ieși, căpitane Eversea. Liam își folosi ambele brațe și arătă simultan spre poarta mare și spre o poartă mai mică, aflată în dreapta, imediat după colțul clădirii – intrarea de serviciu, din câte se părea –, la care se ajungea coborând câteva trepte, care era încadrată de un gard scund și dădea spre un grajd. Oricine o folosea putea fi văzut din curte. Știu asta pentru că, o dată pe săptămână, sora mea are treabă la muzeu. Șterge praful și deretică.

– Mulțumim, Liam.

Liam ridică cu modestie din umerii osoși și întinse o mână pentru că, în ceea ce-l privea, „mulțumesc" însemna în general că trebuia să fie plătit pentru ceva, chiar dacă nu avea nici cea mai vagă idee cu ce le fusese de folos.

Chase se încruntă la băiat suficient de îndelung pentru ca fețișoara acestuia să înceapă a se strâmba îngrijorată. Abia apoi îi dădu o jumătate de penny.

– Mulțumirile mele, rosti Liam imitând aproape perfect accentul lui Chase, apoi bagă moneda în buzunarul pantalonilor murdari.

– Ce maniere alese ai, Liam, spuse sec Chase, apoi o luă pe Rosalind de braț și o conduse pe trepte.

– Da, de-astea am, confirmă băiatul după ce se gândi puțin, după care începu din nou să sară din treaptă în treaptă, în așteptarea următorului bogătaș. De-astea am.

– Bună dimineața.

Funcționarul de la intrare sări în picioare.

– MacGregor, *domnule!*

Chase încercă să nu zâmbească. În mod nepotrivit, îl salutase pe tonul cu care i-ar fi dat un ordin.

Domnul MacGregor își ridică privirea spre Chase, apoi se uită la Rosalind și... clipi.

Apoi... ei bine, Chase crezu că de admirație, dar MacGregor încremeni și păli vizibil. Asta dacă nu cumva era paloarea de după o beție.

– În ce regiment ai fost, MacGregor? întrebă el cu voce joasă.

Ochii lui MacGregor licăriră surprinși.

– Fifty-first Foot[1], domnule.

Chase nu-l întrebă pe MacGregor cum de ajunsese să lucreze la muzeu. Avea noroc că obținuse o slujbă de orice fel – atât de mulți soldați din clasa de jos nu aveau de lucru după război. Se simțeau pierduți și fără rost, trăind în sărăcie.

– L-ai cunoscut pe sergentul Beresford? Era un om tare bun.

– Da, l-am cunoscut bine pe Beresford, domnule. Așa-i, era un om tare bun. Și ați fost comandantul unui prieten de-al meu, Percy Emry. Spunea că a fost o onoare. Zicea că nu i-ar fi plăcut deloc să vă aibă drept inamic.

Chase își înclină capul, acceptând complimentul. Așa cum era.

– Și eu mă simt onorat că un soldat atât de viteaz vorbea cu respect despre mine.

Atât Beresford, cât și sergentul Emry muriseră la Waterloo.

Cearcăne adânci de oboseală se vedeau sub ochii funcționarului, care erau albaștri înconjurați de rozaliu, mai degrabă decât de alb.

– Te-ai culcat târziu noaptea trecută, sergent? întrebă el brusc.

Ochii acestuia se lărgiră de surpriză.

– Ăăă...

– Mi se pare că ești puțin cam palid.

O ezitare.

– Nevastă-mea tocmai mi-a născut un copil, căpitane.

[1] Regiment de infanterie al armatei britanice, activ între anii 1755–1881 (n.red.)

Naşterea unui copil era ultimul lucru de care dorea Chase să audă.

– Felicitările mele!

– Mulţumesc, rosti MacGregor cu un glas cam slab.

– Am o întrebare pentru tine, MacGregor. Familia mea doreşte să doneze câteva obiecte vechi unuia dintre muzeele londoneze bune. Consider că Montmorency este destul de interesant.

– O donaţie? MacGregor păru sincer surprins. Ar fi foarte amabil din partea dumneavoastră, domnule. După cum probabil bine ştiţi, de obicei British Museum primeşte astfel de daruri. British Museum ne-a suflat laţul cu care urma să fie spânzurat domnul Colin Eversea, spuse el cu tristeţe. Fratele dumneavoastră, clarifică el inutil.

– Ăăă... ei bine, nu la genul ăsta de lucruri mă refeream când vorbeam de donaţie.

– Noi suntem invariabil neglijaţi în favoarea altora, zise MacGregor morocănos. Muzeul Montmorency.

Chase schimbă direcţia conversaţiei.

– Familia Eversea s-a gândit să doneze un tablou – avem multe tablouri istorice care ar fi de interes pentru publicul britanic – sau o armură – pentru că avem mai mult de zece în casa din Sussex. Colecţia pe care o aveţi la Montmorency nu provine doar din moştenirea contelui de Bavelock, nu?

– Nu, domnule. Am completat-o ulterior şi cu alte lucruri.

– Cum sunt evaluate şi acceptate obiectele?

MacGregor ezită din nou.

– Ne-ar prinde bine o armură frumoasă.

Nu fusese tocmai un răspuns. Se eschivase? Ultimele grăunţe ale răbdării lui Chase se cerneau prin ochiurile sitei.

– Dacă ar fi să aducă cineva o căruţă în faţa clădirii şi să vă lase pe trepte câteva scaune, o roată de tors şi o schiţă a bunicii sale, aţi găsi loc pentru ele înăuntru? Poate, lângă marionete?

– Firește că nu, domnule! Comitetul decide dacă merită să fie expuse. Dar dacă ar fi să aduceţi hainele pe care mai tânărul domn Eversea le-a purtat în acea zi funestă...

Destul!

– Cine a donat tabloul de Rubinetto din aripa estică? se răsti el.

Sergentul MacGregor avu nevoie de câteva clipe pentru a-şi reveni din şocul provocat de tonul răstit. Îşi adună puterile.

– Mă tem că nu-mi amintesc, domnule.

Chase avu grijă să nu se uite la Rosalind, căreia bărbatul din fața lui îi spusese că toate tablourile italienești fuseseră donate de familia Kinkade.

– Păcat că ai o memorie atât de proastă, MacGregor.

– Mi-a părut întotdeauna rău din pricina asta, domnule.

Îl privi calm pe Chase, dar albul din jurul gurii căpătase o tentă verzuie. Genele lui blonde tremurau de nervozitate. Vârful nasului îi era roz. Chase își aminti de un șoricel pe care îl ținuse în pumn, cu năsucul tremurând și cu ochișorii roz înspăimântați.

– De când atârnă tabloul pe perete?

– De câteva luni.

Un răspuns afurisit de vag din partea unui bărbat care probabil avea cunoștințe enciclopedice despre întregul muzeu.

– Vezi tu, MacGregor, motivul pentru care te întreb asta este că parcă îmi amintesc că un alt tablou se afla pe acel perete și am venit sperând că l-aș putea vedea. Dar este posibil să fi confundat Montmorency cu British Museum. Se decisese că era util să menționeze un rival. Ați schimbat cumva locurile tablourilor în muzeu? Familia Eversea are unul sau două tablouri italienești pe care ar vrea să le pună la dispoziția publicului britanic.

– Nu-mi amintesc să fi schimbat locurile tablourilor, domnule. Suntem pur și simplu bucuroși că avem un tablou de un pictor de... calibrul lui Rubinetto, pentru a-l pune pe acel perete.

Un alt răspuns care nu era un răspuns.

Ceea ce, din punctul de vedere al lui Chase, era un răspuns. Cumva.

Bănuia că MacGregor fusese instruit de cineva să dea cât mai puține informații. Dacă nu tuturor, atunci lui în mod special.

– Am întrebat de Rubinetto pentru că este pus într-un loc foarte bun. Sala are o temperatură potrivită și nu există prea multă lumină, care ar face culorile să pălească. Donația noastră s-ar putea să depindă de atârnarea tabloului exact pe acel perete. Cuvintele lui conținuseră o vagă avertizare plină de regret. N-am văzut nici un alt loc la fel de potrivit. Tabloul la care mă gândesc s-ar potrivi de minune în acea încăpere.

– Astfel de lucruri sunt decise de către comitet, domnule, rosti MacGregor precaut. Dar le voi comunica membrilor săi preferințele dumneavoastră.

– S-ar putea să am prieteni în comitetul ăsta, prieteni care ar putea influența decizia. Spune-mi, te rog, numele câtorva dintre membrii comitetului.

– O, eu nu cunosc numele membrilor comitetului, domnule. Sunt doar un funcționar.

În doar două zile, un om foarte îndatoritor devenise puțin comunicativ.

Chase se încruntă la el.

Funcționarul tresări. Dar nu spuse nimic în plus.

Ce informații avea? Chase le inventarie. Poate că aveau legătură una cu alta, poate că nu. Parcă ar fi efectuat săpături arheologice. Deocamdată, aveau foarte puțin sens.

– Aș putea să vizitez din nou aripa aceea? Pentru a mă asigura că donația noastră s-ar potrivi cel mai bine acolo?

– Sunteți mereu bine-venit să vizitați aripa aceea în timpul programului de vizitare, rosti MacGregor cu curaj.

Totuși, Chase firește că știa cum să profite de piciorul lui beteag, așa că următoarea întrebare fu cu referire la șchiopătatul lui, ceea ce-l făcu să se simtă genial.

– Există cumva vreo ieșire mai convenabilă din muzeu, una mai apropiată de aripa estică? întrebă Chase cu delicatețe.

Și se uită semnificativ la bastonul său. Apoi din nou la fostul soldat. Fără nici o rușine.

– Mai este doar intrarea negustorilor – poate că ați remarcat-o în dreapta clădirii, lângă partea din față? –, dar este încuiată tot timpul, mai puțin când așteptăm o livrare de cărbuni sau de produse de curățat și dimineață, când așteptăm personalul care se ocupă de curățenie. Și mă tem că intrarea negustorilor nu-i mai apropiată de aripa estică decât aceasta, domnule.

– Probabil că aveți un adevărat batalion de oameni care fac curat. Tăcuți și discreți. Încă n-am văzut nici măcar unul.

– Vă mulțumim pentru aprecierea dumneavoastră, domnule. Nu sunt chiar un batalion, ci doar vreo zece persoane foarte eficiente și atente, care șterg praful și lustruiesc totul în fiecare marți, așa că, dacă n-ați fost aici într-o marți, nu le-ați văzut. Ocazional, mai vin și meșteri pentru diverse reparații și întreținere. Și avem pe cineva care se ocupă de lumânări în fiecare dimineață și seară.

Chase privi pagina la care era deschis registrul. Doar patru nume erau scrise acolo – nici unul cunoscut și nici unul al lui Callender.

– Bănuiesc că nu cereți personalului să se semneze în registru, nu?

– O, nu, domnule. Registrul este numai pentru oaspeți.

„Uneori, ei intră, dar nu mai ies. Alteori, ies, dar nu intră."

Chase făcu un adevărat spectacol din semnarea în registru.

Apoi Rosalind se apropie pentru a semna și ea, dar se împiedică și exclamă:

– O, Doamne!

Încercând să se sprijine, răsturnă registrul. Acesta aterizează pe podea, ratând milimetric cizma lui Chase.

– Vai, sunt atât de neîndemânatică! Îmi pare groaznic de rău!

Funcționarul se aplecă să-l ridice, dar Chase fu mai rapid.

– Dați-mi voie, doamnă Smithson.

Chase îl ridică fără grabă, ocazie cu care îl frunzări calm și curios – speră că și neobservat.

Privirea lui parcurse cu repeziciune paginile registrului.

Prima dată când îl răsfoise, nu văzuse numele lui Callender și Ireton în registrul muzeului Montmorency. Nu le văzu nici acum.

Și nu văzu nici numele altor „bogătași" – cel puțin, nici unul pe care să-l cunoască. Cercurile lumii bune londoneze și mai ales cercurile frecventate de familia Eversea erau pur și simplu ticsite cu bogătași.

Oare îi mințise Liam? Dar *de ce?* Pentru a-i impresiona cu cunoștințele lui despre bogătași?

Puse registrul cel mare la loc pe masă și îl deschise la pagina zilei respective.

– Mulțumesc, sergent MacGregor.

Rosalind își trecu numele în registru – „dna Smithson". Îi zâmbi lui MacGregor, care nu putu să nu-i zâmbească și el, apoi îl urmă pe Chase în muzeu.

Un tur rapid al muzeului le dezvălui că nu mai exista decât un singur vizitator – o tânără care părea elevă sau pictoriță și care, așezată în fața unui tablou renascentist, desena grăbită, cu limba între dinți.

Nu-l văzură nicăieri pe Callender.

Și ajunseră din nou în fața tabloului de Rubinetto.

Chase se uită în jur, pentru a vedea dacă nu cumva îi privea cineva, apoi ridică pe furiș marginea ramei. Peretele de sub tablou avea aceeași culoare ca în jurul acestuia.

Dacă tabloul ar fi fost pus acolo cu câteva luni în urmă, culoarea peretelui ar fi fost mai luminoasă în spatele lui, deoarece locul acela ar fi fost ferit de praf și de alte lucruri care l-ar fi afectat.

Ceea ce însemna că tabloul nu se afla de foarte mult timp acolo.

Se uită la Rosalind, care îl privi la rându-i. Înțelesese ce făcuse el.

– În regulă, Rosalind. Uită-te cu mare atenție la înger.

Marea bovină îi privea sentimentală din centrul tabloului, cu coada ridicată. Într-un colț de sus, îngerul cânta în continuare la harpă, trupul fiindu-i arcuit atât de tare, încât degetele albe de la picioare îi erau îndreptate în sus, toga îi aluneca pe gambele dolofane, iar pieptul i se revărsa în față, expunându-i sfârcurile roz. Buzele îi erau arcuite de un zâmbet somnoros satisfăcut, iar o pereche de aripi albe și vaporoase îl susținea pe cer. Părul îi era negru.

– Dacă un înger ar avea astfel de aripi, ar cădea cu fața într-o baltă de vacă. Chase era iritat. Ar trebui să fie cu cel puțin un metru mai late ca să se mențină în aer. Cu așa ceva, n-ar putea zbura niciodată, darămite să mai și țină o *harpă* în timp ce zboară.

– Mulțumesc, Icar, rosti Rosalind. E fascinant ce spui.

El se răsuci încet spre ea și îi zâmbi încântat. Și ea îi zâmbi – ar fi fost imposibil să n-o facă. Își zâmbiră unul altuia probabil mai mult decât ar fi fost necesar.

– În regulă. Rosalind, dacă ai vedea îngerul într-un alt context, l-ai recunoaște? Dacă ar fi pictat în aceleași culori, cu același... fizic... într-o... poziție similară?

Ea ezită.

– E destul de deosebit, nu-i așa?

– Categoric, deosebit este un mod de a-l descrie.

Ea avu grijă să nu se uite la Chase.

Deoarece contextul în chestiune se referea, desigur, la tabloul de la bordel, în care îngerul probabil că făcea ceva mult mai puțin inocent decât să cânte la harpă.

Se simți brusc foarte rușinată, foarte tânără și se supără întru câtva pe el pentru asta. Îi aminti de începuturile căsniciei cu colonelul March, când ea fusese într-o beznă totală în privința a orice – de la eticheta cuvenită la o cină formală la ce anume avea să i se întâmple în noaptea nunții.

Nu putea să se prefacă a fi sofisticată. Și știa că Chase nu trebuia să se prefacă. Absolut deloc. Simțea magnitudinea pură a cunoștințelor lui senzuale ori de câte ori o atingea.

Involuntar, gândurile îi îndreptară privirea spre sala alăturată, cea în care i se păruse că văzuse o fantomă și în care zăbovise lângă patul maiestuos, arogant, senzual, cu baldachin. Trase scurt aer în piept când amintirea dorinței o străfulgeră.

„Nu se mai poate repeta", îi spusese ea cu o seară în urmă. Fiindcă în biblioteca lui Callender, începuse să simtă că plăcerea oferită de el nu s-ar sfârși niciodată. Și știa asta pentru că simpla lui prezență – incitantă și ademenitoare – îi dădea senzația, chiar și în clipa aceea, că ar fi capabilă să facă orice i-ar cere. Iar ea nu îndrăznea.

Cu o expresie indescifrabilă pe chip, Chase se uită în direcția privirii ei. Se uită semnificativ la pat. Apoi o privi din nou.

Rosalind își îndreptă ochii – și fața puțin înfierbântată – spre înger. Care părea în continuare mulțumit de lume. Însă părea că nici el nu avea răspunsuri. Despre nimic.

Rosalind îl privi. Apoi se uită la Chase cu un zâmbet jalnic, aproape spășit.

I se tăie răsuflarea când văzu expresia care dispăru repede din ochii lui.

Înțelese că prezența ei era o permanentă biciuire a simțurilor lui și, poate, o testare nedreaptă a capacității sale de autocontrol.

Cum de ajunsese să joace acest rol în viața lui – de femeie față de care trebuia să păstreze distanța? De femeie care îl făcea să dea de necaz? Părea nedrept. Își dădu seama cât de mult o dorea el.

Se gândi cu amărăciune că viața era rareori dreaptă și la fel de rar îți oferea ce doreai.

– Probabil că-l voi recunoaște, spuse Rosalind încet. Pe înger.

El încuviință scurt din cap.

– Dacă vrei să vezi îngerul de la Velvet Glove, trimite după mine mâine-dimineață, Rosalind. Nu uita că, dacă e același înger, s-ar putea să descoperim cine este Rubinetto, de ce tabloul lui se află aici și dacă are vreo legătură cu dispariția lui Lucy.

În ciuda formidabilei sale puteri de convingere, căpitanul Eversea îi oferea un dar – răbdător, o lăsa pe ea să decidă.

Capitolul 13

Când ieșiră din muzeu, îl văzură pe Liam stând pe trepte și ținând într-o mână murdară o bucată de pâine în care fusese îndesată o felie de brânză, pe care o ducea la gură.

Chase îl întrebă:

– Liam, știi să numeri dincolo de zece?

Băiatul bagă sendvișul în buzunar, spre disperarea comună a lui Rosalind și Chase.

– Da, știu. Dar nu pe degete. Doar cu șilingi și penny. Știu să-i adun și să-i scad, și alte alea. Pot să vă arăt. Dacă aveți șilingi și penny.

Își bagă mâinile în buzunare și se legănă pe călcâiele murdare. Și rânji. Zâmbetul îi era adresat în cea mai mare măsură lui Rosalind, poate deoarece considera că ea s-ar înmuia mai ușor.

– Foarte isteț, Liam, rosti Chase. Câte mere se află pe rândul de jos al tarabei negustorului?

Arătă cu bastonul spre taraba aflată mai departe pe stradă.

– Cinci, spuse băiatul aproape instantaneu.

– Câți porumbei mănâncă acum... ce-or mânca ei?

Arătă spre niște porumbei care făceau ce fac porumbeii cel mai bine – se îngrămădeau lângă o băltoacă mare și dădeau o petrecere de prânz în versiune proprie.

Liam făcu o plecăciune, iar degetul lui împunse aerul de opt ori, repezindu-se în direcția porumbeilor. Băiatul ar fi trebuit să joace pe o scenă.

– Opt porumbei.

– Foarte bine. Am o însărcinare pentru tine.

– Însăr...

– O treabă.

Ochii băiatului se luminară. O treabă însemna bani.

– Îți pot încredința o misiune importantă?

– Da, căpitane Eversea.

– Aș vrea să știu câți oameni intră și câți ies din muzeul Montmorency cât stai aici. Știi să scrii?

– Nu! Liam pufni.

La ce-i trebuia să știe?

– Dar memorie pentru detalii ai?

– Detaliu înseamnă...?

Rosalind îl surprinse pe Chase apucându-l de braț și răsucindu-l dinspre băiat.

– Liam, ce culoare au ochii căpitanului Eversea?

– Albastru, răspunse băiatul instantaneu.

– Ce culoare au ochii doamnei March? continuă Chase.

Rosalind închise ochii imediat.

– Verde. Iar părul este maroniu-deschis. Are vocea blândă când nu-i furioasă. E înaltă pentru o față. Miroase bine, a trandafiri. Asta înseamnă detalii?

Chase se întrebă dacă nu cumva golănașul își bătea joc de ei. Sau dacă nu le citea mințile.

Micul drăcușor rânjea evident.

Rosalind deschise ochii. Dar obrajii ei căpătaseră culoarea trandafirilor menționați.

Evitară cu grijă să se uite unul la altul.

Băiatul încă rânjea uitându-se la ei.

Chase își drese glasul.

– Foarte bine. Cred că ne-am lămurit că ești atent la detalii, Liam. Așa că aș vrea să-i numeri pe oamenii pe care îi vezi astăzi, să memorezi ce ți se pare semnificativ și să-mi dai raportul.

– Știu multe cuvinte, căpitane Eversea, dar „semeni cumva" nu-i unul dintre ele.

Chase n-avea de gând să se pună la mintea acelui puști isteț.

– „Semnificativ" înseamnă „important" sau, în acest caz, „neobișnuit". Ține minte cuvântul, fiindcă s-ar putea să-l mai folosesc. Ține minte orice ți se pare neobișnuit, iar mâine-dimineață, o să-mi spui ce-ai văzut.

– Dar dacă vremea e frumoasă, s-ar putea ca marionetele să vină în piațetă. Îmi plac tare mult marionetele!

Dumnezeule mare! Chiar tuturor le plăceau marionetele? Ce era în neregulă cu lumea? Suspină.

– Atunci, o să discutăm după spectacolul marionetelor.

Anticiparea fu ca un gong. În mod neobișnuit, îl trezi pe Chase foarte devreme. Se năpusti grăbit pe scări, aproape speriindu-i de moarte pe servitorii neobișnuiți să-l vadă pe căpitanul Eversea la o oră atât de matinală și mergând grăbit de parcă uitase de șchiopătat. Dacă le-ar fi spus că motivul era că aștepta un mesaj de la o femeie pe care spera să o ducă la un bordel, fără îndoială că toți și-ar fi făcut cruce.

Sau poate că nu. Cei mai mulți lucrau pentru familia Eversea de decenii și ajunseseră să se aștepte la aproape orice.

Dar nici un mesaj de la Rosalind nu sosise încă.

Resemnat, ieși din casă.

Ziua era frumoasă – dacă se putea numi „frumoasă" o zi cu o căldură înăbușitoare, fără nici un nor de ploaie pe cer, cu o adiere ca o respirație fetidă și cu un strat generos de funingine îngălbenind cerul Londrei. Galben murdar – asta era culoarea Londrei. Albastrul

era culoarea Sussexului când cerul nu era ascuns de ceață sau acoperit cu nori groși de ploaie.

Își dori să-i poată spune lui Rosalind ce sacrificiu făcea pentru ea ducându-se la spectacolul de marionete. Nu îndrăznise să-i zică lui Rosalind că el avea impresia că *păpușile* i-ar putea vorbi probabil despre tabloul de la Montmorency.

În sfârșit.

Oamenii se adunau deja încântați în piațetă. Chase își înălță capul – marionetele se bâțâiau trase de sfori, pe scena lor miniaturală. Privi cu oarecare neîncredere. Văzuse cândva un om cuprins de convulsii după ce fusese lovit de un fulger.

Să privească marionetele era la fel de plăcut.

Doar nevoia de a se agăța de orice i-ar fi putut fi de folos lui Rosalind îl aduse mai aproape. Nu-l văzu pe Liam în mulțime, dar băiatul avea un talent aparte de a se contopi cu peisajul, mai ales dacă peisajul era murdar.

Auzi vocile stridente ale păpușilor ridicându-se în crescendo – probabil spunând o glumă –, apoi acestea fură acoperite de puternice hohote de râs.

Văzu un prieten în public și își făcu loc cu coatele, iar o dată se folosi de botul calului de aur de la bastonul său pentru a lovi în fund pe cineva care nu voia să se dea la o parte. Ridică sobru dintr-un umăr când fundul se mișcă, iar un cap se întoarse pentru a se uita urât la el, apoi își continuă manevrele prin mulțime, exagerându-și șchiopătatul.

Fără pic de rușine. Dar avea un obiectiv.

Se apropie suficient de mult pentru a vedea ochii de un turcoaz aprins ai păpușilor întorcându-se dintr-o parte în alta. Ar fi putut *jura* că îl căutau.

Se întrebă dacă astfel de gânduri însemnau că trebuia să bea mai mult sau că trebuia să bea mai puțin.

– Domnule Charles!

– Vai, domnule Martin!

Chase își duse mâna la borul pălăriei. Având capul gol, Martin dădu încântat din cap și îi întinse un măr. Era un măr timpuriu – mic, de un galben palid, cu o formă superbă și acoperit cu o tentă roșiatică. Chase se gândi la Rosalind și la lobii urechilor ei, care deveneau roz când se înfuria, și la chipul care i se îmbujora de dorință, și la fundulețul ei dulce, fin, mic ca un măr și care se potrivea de

minune în mâinile lui, așa că luă fructul cu plăcere și îl strânse încet între degete.

Fu tentat să închidă ochii doar pentru o clipă, ca să retrăiască din nou fanteziile care îl ținuseră treaz cea mai mare parte a nopții. Senzația atingerii fundulețului ei ferm ca o piersică, finețea pielii ei.

„Ah, Rosalind!"

Bănuia că, de-acum încolo era blestemat să o vadă metaforic în orice. În mere. În spinările femeilor dintr-o mulțime. În forma merelor. În tablouri. În culoarea verde.

Totuși, probabil că nu și în marionete.

– Le-am luat de la un negustor de pe Black Cat Lane. Le-a adus din Worcester.

În cele din urmă, Chase mușcă din măr. Domnul Martin îl privi. Într-adevăr, era un măr foarte bun. Era un *pearmain,* un măr în formă de pară. Mai târziu în decursul toamnei, avea să fie prea dulceag, dar deocamdată avea un echilibru aproape perfect între dulce și acrișor.

Și din nou se gândi că asta i se potrivea și lui Rosalind.

Chase ținu în gură bucata de măr, savurând-o, și simți vaga provocare a competiției fiindcă pe domeniul Eversea exista o străveche livadă, la fel și la ferma de care se ocupa Colin, unde merele erau coapte la începutul toamnei, când erau culese, iar apoi care pline cu fructe roșii erau trimise la Londra pentru a fi vândute celor precum domnul Martin. N-ar fi avut cum să crească la Pennyroyal Green fără să știe câte ceva despre agricultură.

Categoric însă, nu știa nici pe departe atât de multe pe cât părea Colin a dori să știe. Dar cei din familia Eversea aveau agricultura în sânge, precum se pricepeau să facă prostii.

Se întrebă ce fel de fermier ar fi el dacă s-ar apuca de asta.

Dădu din cap apreciativ.

– Mulțumesc. Într-adevăr, e un măr foarte bun.

I-l dădu înapoi lui Martin, care păru flatat și care făcu restul mărului să dispară dintr-o îmbucătură, apoi azvârli cotorul la nimereală peste umăr.

– Au! auzi ei din depărtare.

Martin avea un braț zdravăn.

– Ați fost soldat? întrebă Martin fără să se uite la Chase, din fericire împroșcându-i pe alții cu suc de măr deoarece nu dorea să piardă nici măcar o clipă de distracție.

– Am fost, rosti scurt Chase.

Era o concluzie ușor de tras având în vedere șchiopătatul și vârsta lui.

– Eu lucrez la docuri. Descarc corăbiile care vin din America și India, și de prin alte locuri.

– Eu o să plec spre India peste vreo săptămână.

– Nu mai spuneți!

Martin deveni curios.

– Voi lucra pentru Compania Indiilor de Est.

– Am văzut corăbiile sale venind și plecând de ani în șir. Una dintre ele este în port acum.

– *The Courage.* Cu ea voi pleca.

– Da, asta, confirmă Martin. Atunci vă doresc mult noroc.

– S-a cântat deja cântecul?

Chase nu trebui să specifice *care* cântec.

– Nu. Domnul Martin își ridică privirea spre cer, probabil încercând să estimeze ora. L-au cântat doar atunci. A, și văd că au trimis pălăria prin mulțime. Domnul Martin se ridică pe vârfuri, ca să vadă mai bine. Și-au făcut treaba pe ziua de azi, iar acum pleacă. Socotesc că nu pot sta cât e ziua de lungă. Trebuie să găsească și alt public. Am auzit că, din când în când, dau spectacole în Covent Garden și la Grays Inn.

Probabil, era o întâmplare că se cântase cântecul despre Colin când stătuse la marginea mulțimii și ascultase.

Chase se simți ușurat.

Brusc, entuziasmul făcu mulțimea să freamăte, iar, pretutindeni în jurul lui, oamenii apucară nerăbdători brațele vecinilor – era clar că marionetele se deciseseră să repete isprava.

– Și de-ați crezut că nicicând nu veți zări / Neamurile lui Colin Eversea, / Ei bine, priviți-le cu-atenție, băieți! / Cântați cu mine! / Din cap până-n picioare, / Toți îs niște ticăloși / Și așa au fost dintotdeauna!

Un cântec despre Colin era una, dar să fie insultat întregul clan era cu totul altceva. Indiferent dacă muzica era de calitate sau nu.

Și fără îndoială era.

Ochii lui Chase aruncară pumnale către scenă, în vreme ce marionetele îi denigrau vesele familia, iar mulțimea se distra copios.

– Tare îmi place un ticălos adevărat! Domnul Martin se ridică entuziasmat pe vârfuri. Cei din familia Eversea par a ști să se distreze!

– Bis! strigă previzibil mulțimea, bătând zgomotos din palme.

Păpușarii se conformară, și un alt cântec strident începu, de data asta dansul fiind mai senzual.

– Georgie, Georgie, drac pursânge / Pupă fetele și fă-le a plânge / Când lumea se duce la culcare / Lorzii îs adânc cufundați în pahare, / Iar îngerul privește stelele / Când ei fură fetele.

Chase încremeni.

Când ei fură fetele?

Un vers criptic și al naibii de înfiorător, menit a intriga... și iarăși, un afurisit de înger.

Iar lui îi repugna să fie intrigat de marionete.

Se răsuci pe călcâie și porni în direcție opusă, după ce își atinse grăbit borul pălăriei uitându-se la Martin, care păru surprins de plecarea lui bruscă.

Totuși, să înoate împotriva curentului mulțimii fu la fel de dificil precum străbaterea mulțimii de petrecăreți de la Callender. Oamenii încercau să profite din plin de distracția gratuită, simțindu-se total nemulțumiți când cineva încerca să le răpească fie și numai o clipă din ea, chiar dacă acel moment nu presupunea decât să-și urnească fundurile.

– Căpitane Eversea! auzi el o mică voce stridentă, cu accent *cockney*, de undeva de lângă șoldul lui.

– Dumnezeule!

Liam fu încântat că îl speriase.

– De unde știi că sunt căpitan? întrebă Chase țâfnos.

– De la doa'nă. Doa'na March. Ea mi-a zis să-ți zic „căpitan". Că altfel o încurc, adăugă el admirativ.

– Chiar a zis că altfel o încurci? se miră el fascinat.

– Nu, dar ar fi putut s-o zică. Vorbește exact ca tine, spuse Liam plin de admirație.

– Dar înainte de asta, cum îmi ziceai?

Lui Liam îi căzu falca. În mod clar, fusese cuprins de venerație pentru inteligența lui Chase. Dar n-avea de gând să trăncănească despre *el*.

– Las-o baltă, Liam! Nu doar că am fost în armată, dar cândva și eu am fost copil, și am avut trei frați. Așa că te întrec în toate privințele.

– Poate.

Chase se pomeni zâmbind la auzul concesiei precaute.

– Te distrează marionetele?

– Despre tine cântă? întrebă el cu viclenie. Deschise gura pentru a cânta: „O, de-ați crezut că nicicând nu veți zări..."

Chase se încruntă la el atât de sumbru, încât Liam închise gura instantaneu.

– Ai să-mi dai un raport, Liam?

– Da, căpitane. Șase bărbați au intrat. Nici o doa'nă. Trei bărbați au ieșit. Dar cei care au ieșit nu erau dintre cei care au intrat.

Ce naiba se petrecea acolo?

– Ești absolut sigur? întrebă el cu asprime.

Fusese în muzeu. În anumite privințe, era mai degrabă un mausoleu, atât de multă liniște era acolo. Lumea bună nu se îmbulzea acolo. Trebuiau să intre și să arunce o privire pentru a-și da seama ce se întâmpla acolo. După căderea întunericului.

Gândul de a face ceva împreună cu Rosalind după căderea întunericului îi stârni un fior de plăcere pe șira spinării.

– L-ai recunoscut pe vreunul dintre bărbați, Liam? Callender? Ireton?

– Nu, și m-am ales doar cu o juma de penny, rosti Liam cu regret semnificativ. De la un bărbat care a intrat prin spate.

– Bună treabă, Liam!

Liam se lumină la față.

– Mersi, căpitane Eversea, spuse el grav.

Chase scoase un șiling și își atinse borul pălăriei, pe jumătate sarcastic. Chase se gândi să se ducă pe Black Cat Lane și să încerce a găsi o birjă.

Se părea că Liam nu credea că „mulțumesc" era sinonim cu „la revedere", după cum sperase Chase.

Băiatul porni pe urmele lui.

– Sora mea nu s-a întors acasă aseară, rosti el pe un ton neutru.

Chase simți o răceală ciudată la ceafă.

– Unde stați? întrebă el reflex.

– Deasupra magazinului de colo.

Liam arătă atât de vag dincolo de piațetă, încât Chase fu sigur că mințea.

Chase merse mai departe. Bizar de panicat. Nu dorea să afle mai multe despre băiat. Liam continuă să se țină după el.

– Se întoarce mereu acasă seara?

Începu să-și facă griji că sora lui Liam era prostituată. Îl irita faptul că-și făcea griji.

Băiatul ridică din umeri. Chase se uită la el nedorind să-l întrebe, dar brusc incapabil să n-o facă. Ceea ce făcu ca întrebarea să sune mai aspră decât intenționase.

– Cum o cheamă pe sora ta?

– 'Ortensia.

Chase suspină.

– Nu-i adevărat.

– Ba da! insistă Liam îndepărtându-și picioarele și proptindu-se mai bine în ele, de parcă ar fi vrut să facă față forței puternice a siguranței lui Chase.

Chase îl privi fix.

– O cheamă Meggie, îi mărturisi Liam. Dar aș vrea s-o fi chemat 'Ortensia. E tare plăcut să zici asta, nu-i așa? 'Ortensia, 'Ortensia, 'Ortensia. Începu să țopăie pe caldarâm în ritmul fiecărei silabe a numelui cântat.

– Liam!

Chase trebuise să-l întrerupă înainte de a o lua razna.

– Da, căpitane Eversea.

– Nu-ți faci griji pentru sora ta?

– Nu. E grasă și crudă.

– Chiar așa?

Băiatul rămase tăcut. Țopăind gânditor pe caldarâm.

– Seamănă cu mama.

– Și mama ta unde-i?

– Ei bine, a murit, spuse el cu o oarecare resemnare.

– Serios? Îmi pare rău.

Liam nu zise nimic. Mai țopăi o dată, fără chef, doar de dragul rebeliunii.

– Dar tatăl tău?

Băiatul ridică din umeri.

– Ai un nume de familie?

– Plum[1].

Ceea ce însemna că putea să fie adevărat sau nu.

– Chiar este Meggie grasă și crudă?

[1] Prună (în limba engleză, în original) (n.tr.)

– Nu, recunoscu Liam după câteva clipe. De fapt, e foarte drăguță. E frumoasă. Frumoasă ca doa'na March.

Chase se îndoia foarte mult de asta, dar, în mod categoric, doamna March reprezenta standardul lui de frumusețe, așa că nu dezbătu subiectul.

– Și unde crezi că se află Meggie.

O ezitare. O expresie chinuită trecu peste chipul lui Liam.

– O să vină acasă.

Rostise cuvintele cu încredere, ca și cum s-ar fi adresat sieși. Le însoțise cu un mic zâmbet. Ca și cum el era singura persoană din lume care îl putea alina în absența lui Meggie.

Chase fu cuprins de revoltă, o presiune care i se intensifică în piept. Și rămase complet și cu răceală tăcut.

Nu era supărat pe băiat, ci pe felul cum era alcătuită lumea și pe ceea ce se considera a fi justiție, și pe complicațiile care păreau să i se aștearnă în cale cu două săptămâni înainte de a-i părăsi pe acel băiat și pe Rosalind, și familia, și țara.

Nu dorea să-i pese. Era neplăcut – sufletul îl durea, se crispa ca un mușchi nefolosit mult timp.

– Porți o cămașă nouă?

– Și tu vezi detaliile, căpitane Eversea. E de la doamna Bandycross. Am cumpărat-o cu un penny. Am vrut una ca a ta.

Era mult prea mare pentru el, dar era o cămașă decentă și curată, iar în această privință, probabil că putea fi considerată ca a lui. Chase își dădu seama că, probabil, fusese furată înainte ca Liam să o cumpere, fiindcă *totul* în Londra era un capital care putea fi furat, dat la schimb, vândut și revândut, așa că nu se osteni să întrebe cine era doamna Bandycross. Fără îndoială, o tăinuitoare de lucruri furate.

Cămașa băiatului era curată, dar nu și fața lui.

– Liam, n-ai prefera să fii curat?

– Nu sunt? întrebă el surprins.

Cum să răspunzi la o astfel de întrebare?

– Într-o oarecare măsură.

Liam se prinse ce însemna asta.

– Da' o să mă murdăresc din nou, nu? Apa din fântâni e pentru băut, nu pentru baie. Și pentru ceai, când ai ceai. Când Meggie vine acasă cu destui bani.

Și dacă Meggie nu venea acasă?

Chase se uită la Liam și se îngrozi de această posibilitate, și știu că și Liam simțea același lucru. Dar copiii aveau talentul de a-și imagina imposibilul și de a spera, iar acesta era imposibil de înfrânt. Dar era mic, iar lumea era indiferentă față de cei ca el și Meggie, și dacă nu mai exista nimeni între el și lume, putea să fie zdrobit.

O birjă se apropie huruind.

Chase trebui s-o oprească, disperat să afle dacă acasă îl aștepta un mesaj de la Rosalind, să știe dacă măcar pe ea putea s-o ajute. Să fie util măcar cuiva.

Să-i alunge îngrijorarea din ochi.

– Te duci la doa'na March? întrebă băiatul cu viclenie, frecându-și degetele murdare ale unui picior de gamba celuilalt.

– A, deci ți s-a prezentat, nu? Ți-a spus cum o cheamă?

– Am stat la o șuetă plăcută, cu câteva seri în urmă, spuse Liam în vreme ce Chase urcă în trăsură. Despre tine!

Sări pentru o clipă pe scara birjei, pentru pura plăcere de a face o poznă.

Apoi se dădu jos, iar el și rânjetul lui deveniră tot mai mici și mai mici în timp ce trăsura îl ducea pe Chase acasă.

Capitolul 14

Rosalind avu o senzație de ireal când urcă treptele bordelului, care scârțâiră acuzator.

„Tââârfă", păreau scările să scârțâie. „Tââârfă!"

Chase se afla în spatele ei. Fără îndoială, urmărind cum i se legăna fundul.

În decurs de două zile de la reîntâlnirea cu căpitanul Eversea, ea își îndepărtase îndatoritoare picioarele pentru ca el s-o poată pipăi mai bine în spatele unor rafturi cu cărți și îi refuzase cererea în căsătorie, care probabil că i-ar fi salvat onoarea și în ochii lui, și în ochii ei.

Se gândi că urcarea treptelor scârțâitoare ale unui bordel în vreme ce zece perechi de ochi curioși ai unor femei o sfredeleau era o urmare firească. Ba chiar îi fu prezentată unei femei al cărei nume părea să fie Ducesa.

Ducesa îi aruncă o privire înspăimântătoare lui Rosalind, apoi se uită la Chase și spuse:

– Bărbații ne-au lipsit în ultima vreme, nu fetele, așa că nu era nevoie să-ți aduci una.

Să-și aducă una? De parcă era un coș de picnic!

Chase se purta cu aplomb și lejeritate în acel loc.

– Mă tem că astăzi este un alt soi de vizită. Vreau să te întreb ceva despre tablouri. Ai ceva de Rubinetto?

– Cine naiba e Rubinetto? Ducesa era amuzată. Tablourile noastre nu vin cu certificat de origine. Nici măcar nu știu sigur dacă sunt semnate. Le avem de la artiști, și în special de la unul anume. Din când în când, ni le oferă la schimb, și nici una dintre fetele de-aici nu obiectează, pentru că e un diavol fermecător, și nu au de ce să obiecteze în privința lui.

– Schimburile sunt o minunată tradiție englezească, glumi Chase. Ei bine... Ducesă... asta ți s-ar putea părea cam... neobișnuit...

– Ne mândrim cu faptul că nimic nu ni se pare neobișnuit.

– Dar ar fi posibil ca prietena mea să se uite la un tablou?

– Să se... „uite" la un tablou?

Sprâncenele ducesei se ridicară neîncrezătoare. Iar fața lui Rosalind se încinse.

– Da. Este camera ocupată în clipa asta.

– În clipa asta, nu, dar, după cum evoluează lucrurile între Amanda și domnul Lavay, ar trebui să vă grăbiți cu... uitatul la tablou.

Așa că urcară la etaj.

Desigur, primul lucru pe care Rosalind îl remarcă fu patul. O cuvertură de catifea roz era întinsă pe o saltea groasă, iar la capul patului se afla un morman de perne dolofane.

La vederea lor, înghiți un nod.

– E acolo, rosti Chase încet.

Nu avu nevoie să se uite încotro arăta mâna lui. Văzuse tabloul de deasupra patului.

Încremeni.

Un gentleman – probabil că era un gentleman dacă avea bani de dat pe așa ceva – stătea tolănit pe o canapea, cu genunchii ridicați, cu picioarele mari, albe și păroase desfăcute, cu brațele întinse și sprijinite pe spătar și cu ochii dați peste cap de extaz. Avea bucle byroniene.

Între picioarele lui era îngenuncheat un înger aproape nud, cu excepția unor fâșii diafane care nu acopereau nimic din ceea ce în mod normal este acoperit de haine, și aplecat cu atenție spre el.

Penisul enorm al bărbatului era în gura fetei.

Rosalind avu impresia că nu mai poate respira.

Oricum, nu mai fu conștientă de funcționarea plămânilor. Dar simți brusc cum fiecare centimetru al pielii i se încinse și deveni sensibil de parcă fiecare celulă a trupului ei căpătase propria conștiință.

– Rosalind!

Ea tresări. Dar nu întoarse capul spre el. Dumnezeule, ce joasă și catifelată era vocea aceea! Parcă i-ar fi lins ceafa.

– Eu... începu ea cu voce răgușită.

Nu putea vorbi. Nu putu să-și ia ochii de la tablou. Izbuti totuși să-și coboare o clipă privirea pentru a căuta semnătura – nu exista nici una. Apoi ochii îi reveniră imediat la partea interesantă a tabloului.

– Rosalind!

Fiindcă părea că nu se putea întoarce spre el, deoarece vederea lui probabil că i-ar fi copleșit simțurile și mai tare, ceea ce era posibil să o facă să leșine, lucru care nu i se întâmplase niciodată în viața ei. Închise ochii.

– Ești șocată? întrebă el cu blândețe, părând îngrijorat.

Ea fu foarte sigură că, dacă ar fi găsit curajul să se uite în ochii lui, ar fi constatat că strălucea diavolește.

– Fi... firește că nu. Vocea încă îi era foarte slabă, dar izbuti să-i dea o tonalitate asemănătoare cu a indignării. Firește că am mai văzut astfel de lucruri.

Dumnezeule mare! De ce spusese *asta?*

Își dori instantaneu să fi purtat șalul care o făcea invizibilă. El o avertizase în privința tabloului.

El făcu eforturi pentru a-și menține vocea solemnă. Afurisit om!

– O! Serios?

Ea înghiți un nod. Tot nu reuși să-și adune suficient curaj pentru a se întoarce spre el.

– Chiar este...

Vocea i se stinse.

– Chiar este... ce?

Ea se întoarse.

– Chiar este atât de plăcut cum pare din tablou?

Fu rândul *lui* să rămână fără grai. O privi câteva clipe cu gura căscată.

Închise gura. Apoi cuvintele îi ieșiră poticnindu-se, fiindcă nu-i venea să creadă.

– Colonelul niciodată nu ți-a cerut să... adică... tu n-ai...

Cum ar fi putut ea să supraviețuiască incendiului care îi cuprinsese obrajii? Nu spuse nimic.

– *Nu* ți-a cerut?

Chase era total și cu adevărat șocat.

Părea un motiv ciudat de a fi șocat.

Rosalind știa că tăcerea ei răspundea la toate întrebările lui.

– Da, rosti el în cele din urmă, destul de calm, dar clar năucit. Este chiar extraordinar, cum înfățișează tabloul.

O tăcere scurtă.

– O!

Se străduise ca vocea să-i fie neutră, dar exclamația îi ieșise ca o cârâială stridentă. Îi era greu să se comporte firesc când Chase se uita astfel la ea, iar el avea ochii ăia, mâinile alea, trupul ăla, gura aia, gura aia, gura aia...

Curiozitatea și excitarea involuntară întrecură rațiunea și rușinea.

– Dar bărbații și femeile care sunt *căsătoriți...?*

– O, Dumnezeule mare! Fără îndoială, Rosalind, răspunse el instantaneu. Nu este ceva care se face doar în bordeluri.

Nu adăugă „este ceva foarte comun, prostuță mică", dar ea avu impresia că detectă acest gând printre cuvintele lui.

Preț de câteva clipe, se strădui să absoarbă cele aflate.

– Să-ți descriu plăcerea care se simte, Rosalind?

Avu impresia că vocea lui se auzise din ea. O simți pe piele de parcă ar fi fost mâinile lui.

Răspunsul ei ar fi trebuit să fie „nu".

Dar capul i se ridică și îi coborî fără vreo permisiune conștientă.

– Ei bine, este aproape de nedescris. Căldura plăcută, umedă a gurii unei femei pe... socoteala... unui bărbat... și suptul... și linsul... Rostise cuvintele lent. Chinuitor de lent. Aparent, pentru a-i permite, prevenitor, să-și imagineze tot ce-i spunea el. Te înnebunește de... extaz. După cum zic poeții, adăugă el cu o veselie diabolică.

Privind-o fix.

Ca hipnotizată, ea îi urmări buzele rostind cuvintele „căldura" și „plăcută", și „umedă", și „suptul" și se simți amețită de fascinație,

iar părțile ei plăcute și umede începură să zvâcnească de parcă el li s-ar fi adresat lor.

– N-am știut, rosti ea în cele din urmă, aproape cu tristețe.

– Și Rosalind... vocea lui deveni catifelată de înțelegere. Imaginează-ți că pozițiile îngerului și a gentlemanului sunt... inversate.

Ea se uită din nou la ei. Apoi privi repede în altă parte.

La bărbatul din fața ei, care era mult mai erotic decât tabloul, chiar și prin simplul fapt că era real.

– Se poate face... Vocea îi ieșise pițigăiată din pricina tensiunii. Își drese glasul... Și asta? Îl privi în ochi cu curaj. Adică un bărbat îi poate... unei femei...?

El fu mult mai explicit.

– Nimic nu este mai erotic decât să îngenunchezi între picioarele unei femei pe care o dorești și... s-o guști... s-o lingi... până când începe să se zvârcolească și să țipe de plăcere. Căldura și umezeala, și fierbințeala...

Rostise toate astea cu convingerea absolută care ei îi era atât de familiară și pe un ton cu care ar fi putut recita o listă cu rechiziții.

Îi simți pielea din nou febrilă. „Da, fă-mi asta."

– Ți... țipă?

Era foarte sigură că ea nu țipase nici măcar o dată cuprinsă de pasiune.

Oare chiar îi spunea adevărul?

Firește că da. Își dădu seama de asta bazându-se pe felul cum se simțise când el doar o sărutase. Și chiar când doar fusese pe cale s-o sărute.

Brusc, simți că i se înmoaie genunchii. Dădu să-și acopere fața cu mâinile. Apoi, din mândrie, le coborî. Dar știa cu certitudine ce culoare avea chipul ei, cât de firavă îi era vocea și cum îi tresălta corsajul, trădând tot ce simțea ea. Îi era greu să respire în timpul neașteptatului atac al lecției de educație erotică.

Apoi se instală tăcerea.

Privi lung îngerul, încă o dată.

– Rosalind...? spuse el cu blândețe.

Îi rostise numele ca pe o întrebare. De parcă tocmai se gândise la ceva.

Ea îl privi nefericită. Se temea de întrebarea pe care avea să i-o pună.

Fu rândul lui să-și dreagă glasul. Chipul îi era lipsit de expresie.

– El... te-a făcut să termini?

Avu nevoie de câteva clipe pentru a înțelege la ce se referea el.

– Desigur! rosti ea cu o loialitate indignată. De *cel puțin* cinci ori, din câte îmi amintesc!

Chase încremeni.

– De cinci ori... *la rând?*

Păruse tare abătut.

Ea se încruntă nedumerită de întrebare.

Apoi ochii lui se lărgiră, chipul i se lumină, capul i se ridică puțin și coborî a înțelegere.

– *Ohhhhh!*

Arăta oarecum tulburat, apoi expresia indescifrabilă luă locul tuturor celorlalte.

Înțelese și ea și fu cuprinsă de un șoc rece.

– E posibil... aș putea...?

– De... fiecare... dată, spuse el cu fermitate. Ei bine, dacă se face ce trebuie. Uneori, de mai multe ori pe... ei bine, pe... Și sunt atât de multe moduri de a...

Stop! Stop! Stop! Stop! *Stop!*

– Cum? Cuvântul se chinuise să iasă, dar fusese puțin cam sugrumat. Cum poți să...? Care sunt...?

Ea nu știa decât un singur mod.

Din câte se părea, la fel și soțul ei.

– Nici nu știu de unde să încep. Pe spate, cu susul în jos, la verticală, la orizontală, aplecată în față, cu partea greșită în sus, pe diagonală, goală, parțial îmbrăcată...

– *Cu partea greșită în sus?*

– Am vrut să văd dacă asculți. Poți s-o faci chiar și singură.

Asta bănuise și chiar o făcuse – la îndemnul lui –, participând la propria seducție în spatele rafturilor cu cărți.

– Eu...

– Rosalind...

Ea își ridică privirea spre el.

– Aș fi bucuros să-ți arăt toate astea. Oricând vrei. Meriți să le știi.

Cuvintele fuseseră delicate ca fumul, un cântec de leagăn senzual. Genunchii ei fură tentați să tremure, iar trupul, să se întindă pe patul spre care el privea grăitor.

Se lăsă o tăcere la fel de grea precum draperiile de catifea ale patului de la Montmorency.

– Dacă vrei, îți poți imagina că este patul lui Henric al VIII-lea de la Montmorency, Rosalind. Fiindcă și fanteziile sunt importante. Iar eu îți voi arăta.

– De unde... de unde știi? șopti ea stupefiată.

– Ai fi surprinsă să afli câte lucruri știu.

Și el vorbise în șoaptă.

– Mă îndoiesc.

El zâmbi cu ironie leneșă.

Ea închise strâns ochii. Era prea mult. Desigur, îi auzise pe soldați vorbind vulgar și discutând despre sex și nu fusese din cale-afară de tulburată de asta, fiindcă nu era o floricică fragilă. Dar toate acele lucruri fuseseră spuse foarte... *direct*. Conversațiile erau pline de cuvinte în jargon care se refereau la sâni, penisuri, acte sexuale și altele asemenea. Armata era categoric un loc foarte vulgar.

Dar ceea ce se petrecea în clipa aceea era ca și cum ar fi nimerit într-o lume paralelă cu cea în care trăia, cu propriile reguli și legi, și peisaj, și limbaj. Îi devenise clar că existau nesfârșite aspecte și profunzimi ale senzualității care meritau explorate, iar Chase, foarte probabil, o putea conduce prin toate. Se simți demoralizată și amețită, și furioasă. Știa că el fusese intenționat explicit – pentru a-i alunga reținerile. Ceea ce era foarte nedrept având în vedere că el deja știa ce-i putea face cu o simplă atingere.

Dar în realitate, aprecia că el o luminase.

Pentru că acum înțelegea ce îi lipsise. Și ce avea să piardă dacă nu avea parte de toate astea.

Și ce își dorea el cu adevărat de la ea.

Trase adânc aer în piept pentru a-și veni în fire.

– Îți mulțumesc că mi-ai împărtășit toate astea, izbuti ea să spună cu răceală.

Se simți mulțumită când el o privi surprins. Porni spre ușă și rosti cu fermitate peste umăr.

– Iar îngerul este categoric același.

Ducesa își ridică privirea când scârțâitul scărilor anunță sosirea lor.

– Ați aflat ce doreați să aflați? întrebă ea.

– Și ceva în plus, confirmă Chase remarcând că Rosalind îl privea cu ochii îngustați. Îngerul de la etaj este fascinant.

O urmă pe scări, privindu-i legănarea încântătoare a fundulețului ei dulce și tare ca o piersică și regretând ce-i făcuse puțin mai devreme. O făcuse parțial deliberat, dar nu fusese deloc o comportare cavalerească, iar momentul fusese foarte prost ales.

Se gândi că bărbații își alegeau adesea prost momentele când își doreau ceva foarte mult.

– A, da. Îmi dau seama de ce, spuse Ducesa. Acel înger i-a inspirat pe mulți gentlemeni să se implice în adevărate probe de anduranță și cred că prezența sa a făcut multe scule somnoroase să se scoale, având în vedere ce-i face sculei gentlemanului din tablou. Totuși, nu izbutește mereu, adăugă ea.

Dumnezeule! Era evident că Marie-Claude îi povestise Ducesei ceva despre el.

– Tabloul acela, continuă ea, și cel de deasupra canapelei fetei tolănite sunt opera unui domn, pe nume Wyndham.

Wyndham? Nu auzise în viața lui de un pictor pe nume Wyndham.

– Te-ar interesa să investești în artă erotică?

– S-ar putea, spuse Chase pe un ton neutru. Știi unde îl putem găsi pe domnul Wyndham? Am vrea să stăm puțin de vorbă cu el despre lucrările sale.

– Locuiește și lucrează pe Bethel Street – pare-mi-se, deasupra unei cizmării. Nu cred că sunt multe cizmării pe Bethel Street.

– Îți mulțumesc mult. Cum merg afacerile?

– Ceva mai bine de când o corabie americană și *The Courage* au ajuns în port. Am auzit că o să te pierdem curând fiindcă te vei îmbarca pe acea corabie frumoasă, așa-i? Gentlemanul bondoc de lângă șemineu e secundul de pe corabia americană. Domnul Lavay. Este hotărât să-și cheltuiască toți banii aici, iar noi nu putem decât să-l încurajăm.

– Mă bucur să aud că afacerile merg bine. Îi voi transmite domnului Kinkade salutările tale și mai ales ale lui Marie-Claude.

– Îți mulțumesc pentru gândul bun, căpitane Eversea. Încă îl așteptăm să revină la noi.

Chiar dacă remarcase că Kinkade nu-i transmisese salutările sale în replică la ale ei, nu comentă nimic.

– Ești sigur că nu te putem tenta să zăbovești?

Ochii ei trecură de la Chase la Ros alind și înapoi cu o viteză care îl făcu să se gândească la bilele de biliard.

– Desigur că mă puteți tenta să zăbovesc, Ducesă, rosti el galant, dar mă tem că astăzi nu pot să stau.

Căzură de acord să se ducă imediat la domnul Wyndham.

Din câte știa el despre artiști, aceștia locuiau în general la mansarde pentru că acolo chiria era mai mică. Însă pictorul căutat de ei stătea într-o zonă destul de respectabilă a orașului și, într-adevăr, deasupra unei cizmării. În timp ce urcau scările, auziră un bocănit ritmic, semn că un pantof era făcut sau reparat.

Ușa fu deschisă de o femeie cu fața agresivă și cărnoasă, cu părul acoperit de o basma, care ținea o mătură de parcă ar fi fost o suliță.

– E sus, rosti ea făcându-le semn cu bărbia.

Primul lucru pe care îl văzură în camera orbitor de însorită fu un tablou mult mai mare decât mărimea naturală, care nu înfățișa altceva decât kilometri de carne trandafirie și lăptoasă. Era remarcabil mai degrabă pentru entuziasmul artistului față de subiect – un nud feminin tolănit – decât pentru finețe.

– Un conte mi l-a comandat. Una peste alta, nu este un tablou foarte reușit, spuse peste umăr, cu candoare veselă, cel care era probabil pictorul Wyndham.

Era cu spatele la ei și căuta printre niște borcane cu pigmenți înșirate pe un raft, fiecare borcan fiind etichetat cu grijă, iar conținutul fiecăruia fiind gata să fie zdrobit și amestecat. Luă de pe raft borcanul pe care scria „Ocru".

– A, dar ea e drăguță, rosti Chase pe un ton apreciativ.

Rosalind studia curajoasă tabloul, fără să clipească. Femeia *era* cu adevărat impozantă: avea de două ori mărimea unei femei normale, stătea tolănită alene și era rotundă peste tot – coapsele albe erau rotunde, pântecul era rotund, brațele erau rotunde, sânii, enormi, iar pe cap și între coapse avea bucle luxuriante. O brunetă ostentativă. Un tablou foarte vulgar. Nu foarte atent lucrat și absolut deloc sentimental.

Wyndham păru amuzat de faptul că Chase nu-i contrazisese afirmația despre tablou.

– Amanta unui om bogat.

– Un bărbat norocos.

Schimbară un rânjet masculin în vreme ce Rosalind făcea eforturi să pară sofisticată.

– Meseria mea nu e dificilă. Îmi permite să duc un trai echilibrat, în pofida aparențelor actuale. Există perioade mai grele și perioade în care o duc foarte bine. Așa merge treaba.

– Aș dori să vă angajez pentru realizarea unui tablou.

– Să mă angajați pe *mine?* Probabil că frecventați bordelurile. Sau poate că vă gândiți să deschideți unul, domnule...?

– Charles.

Domnul Wyndham se răsuci complet ca să se uite bine la cei doi vizitatori.

Era un bărbat zvelt, palid din cauza vieții petrecute înăuntru și, din câte se părea, a nopților vesele de dezmăț. Era plin de pete de vopsea de culori aprinse pe cămașa largă și veche din olandă, cu doi nasturi descheiați la gât și cu mânecile suflecate. Părul îi era scurt – robabil pentru că așa îi era mai ușor să-l ferească de vopsea, după cum presupuse Chase – și doar o nuanță mai închis decât blana unei vulpi. Ochii lui aveau culoarea vinului de Xeres, erau înguști și, în lumina puternică din încăpere, străluceau de neastâmpăr, deși păreau cam obosiți. Se părea că avusese nasul spart la un moment dat.

Ochii lui Wyndham se lărgiră.

– Vă rog să mă iertați. V-am întrebat cu toată seriozitatea – eram curios unde mi-ați văzut lucrările sau de la cine ați auzit de mine. N-am observat că ați venit cu – o studie pe Rosalind o clipă, apoi se decise – o doamnă. Deși mă îndoiesc că aș fi fost mai puțin direct, dacă aș fi știut de prezența ei.

Îi zâmbi și îi făcu o plecăciune, iar Rosalind îi zâmbi și ea. Chase o *simți* cum se pregătea să flirteze. Dar își zise că, practic, era singurul mod în care o femeie putea să comunice cu acel bărbat.

– E cumva o vizită socială? Wyndham se răsuci brusc și strigă către scări: Doamnă Pomfrey! Te rog, adu-mi ceai pentru trei persoane.

Flirtând clar.

– Nu mi-ai dat nici un ban pentru piață, ticălos împuțit! Răcnetul feminin se auzi de undeva dinăuntrul casei. Nu pot cumpăra ceai cu *aer!* Bea *vopsea* dacă ți-e sete!

– Mă tem că nu vă pot oferi ceai, confirmă Wyndham pe un ton grav. Dar am... se uită prin încăpere. Brandy! Îl reperă pe un raft de sub fereastră, între două borcane cu ulei. Este un cadou de la un prieten. Care e conte, așa că brandy-ul se poate bea.

Își șterse mâinile cu o cârpă prinsă la betelia pantalonilor pătați cu vopsea și se uită în jur, aparent în căutarea paharelor, dar nu văzu

nici unul, așa că ridică din umeri, duse sticla la gură, trase o duș că, apoi i-o întinse lui Chase, care ridică și el din umeri, luă o înghițitură, după care îi întinse sticla lui Rosalind.

Care îl privi cu ochii în flăcări, nevenindu-i a crede.

Chase îi dădu înapoi sticla lui Wyndham, care o puse pe masa care se clătina, fiindcă avea un picior în mod clar mai scurt decât celelalte, asta dacă nu cumva podeaua mansardei nu era înclinată.

– Îmi cunoașteți lucrările, domnule? Unde le-ați văzut?

– La Velvet Glove.

– Desigur, desigur. Unul este deasupra canapelei, iar alte câteva sunt în camerele de la etaj, confirmă pictorul.

– Unul cu un înger...

Chase lăsă propoziția neterminată.

– Ei bine, nu este *chiar* un înger, îl corectă Wyndham, având în vedere ce face.

Cei doi bărbați schimbară alt rânjet masculin, timp în care Rosalind căută cu disperare un loc sigur spre care să se uite. Însă pretutindeni erau nuduri și bărbați care zâmbeau semnificativ.

– Dacă mi-ați văzut îngerii, probabil că ați fost într-un bordel, spuse Wyndham mulțumit de sine.

Apoi întoarse capul pentru a o admira cu îndrăzneală pe Rosalind.

Ea îi întoarse calmă privirea, măsurându-l.

– Bănuiesc că nu doriți să-i explicați prietenei dumneavoastră, domnule. Mă tem că nu. Și printre cunoștințele mele apropiate se numără tot felul de bărbați și de femei. Doriți s-o pictez? Sau poate doriți o sculptură? Sau poate... Mai bine tac și vă las să-mi explicați de ce un om cu evidentă stare se află aici însoțit de o femeie frumoasă de condiție bună.

– Mi-ați putea adresa mie întrebările, domnule Wyndham. Mă aflu chiar în fața dumneavoastră.

Și Rosalind putea fi dură.

El o privi sincer surprins.

– Îmi cer scuze, doamnă! De obicei, genul de femei care îi însoțesc pe domni în mansarda mea preferă să lase vorbitul în seama lor. Aș fi încântat să vă adresez dumneavoastră *toate* întrebările.

Fusese o afirmație sugestivă – „genul de femei" –, dar o rostise pe un ton atât de dezarmant, încât probabil că razele farmecului său ajunseseră tocmai pe malurile Tamisei. Cu siguranță, oamenii erau învăluiți de ele chiar în clipa aceea.

Probabil că domnul Wyndham putea să scape basma curată din aproape orice.

Chase îl plăcu din simplul motiv că omul părea pe de-a-ntregul el însuși.

De asemenea, fu sigur că nu l-ar îngădui vreodată pe Wyndham în preajma surorilor lui.

– Vă admirăm tehnica, domnule Wyndham, rosti el domol. Ați pictat vreodată și altceva decât artă de bordel? Ne gândeam că ne-ar plăcea ceva mai... pastoral. Pentru o casă aflată la țară. Ducesa este sigură că talentul dumneavoastră depășește...

– Nivelul togilor și al sânilor?

– Exact.

– Pastoral, hm?

Wyndham îi studie cu o privire pătrunzătoare. Intrigată. Amuzată.

– Mie îmi plac vacile, spuse Rosalind pe un ton vesel.

– Îi plac vacile, repetă Chase.

– De fapt, am pictat vaci, recunoscu Wyndham.

Și nu mai adăugă nimic.

Rosalind se încordă de nerăbdare.

Cu câteva zile în urmă, în timp ce îl asculta pe Colin, lui Chase nici măcar nu i-ar fi trecut prin minte că o discuție despre vaci îl va face atât de dornic să afle detalii. Dar își dădu seama că trebuia să se poarte cu grijă. Domnul Wyndham nu era prostul nimănui și avea aerul că nu părea să dea doi bani pe părerea cuiva despre el. Ceea ce însemna că era greu de speriat sau de controlat.

– Am putea vedea acest tablou pastoral sau ceva asemănător, ca să-mi dau seama dacă puteți să pictați ce ne-am dori?

Tocmai reușise să imite de minune o persoană pedantă. Genevieve ar fi fost mândră de el.

– Ei bine, adevărul este că am pictat niște peisaje pentru contele de Rawden, care Dumnezeu știe ce a făcut cu ele, că prin casă nu le-am văzut atârnate. Și am mai pictat unul, mult mai mare și mai complex, cu vaci, pentru un gentleman pe care adevărul este că nu l-am întâlnit niciodată. Însă am fost fericit că i-am luat banii. Un gentleman m-a abordat și mi-a cerut să pictez ceva care să poată trece drept opera unui renascentist italian. Ha! M-a amuzat! M-a informat că era pentru un client bogat, a cărui amantă era cam snoabă, dar nu foarte educată, prin urmare, nu ar fi sesizat diferența. Și mi-a mai spus că voi primi și alte comenzi dacă sunt discret, fiindcă nu

dorea să se știe că aflase de mine de la Velvet Glove. Îmi imaginez că era însurat. Așa că am pictat vaci și cai, și heruvimi și am pus și un înger pentru că mi-e ușor să-i pictez, iar el și-a dorit unul. A vrut să adaug și o lună, iar lunile sunt și ele ușor de pictat. Doar o... Trasă prin aer o linie curbă. La așa ceva vă gândiți?

Tocmai descrisese în amănunt tabloul de Rubinetto de la Montmorency.

Însă Chase știa că nu-l putea întreba pe Wyndham de ce îl semnase cu alt nume fără a dezvălui ce știa deja.

De asemenea, era foarte posibil ca domnul Wyndham să nu fi semnat el însuși tabloul. Semnătura „Rubinetto" era posibil să fi fost adăugată mai târziu.

Așa că puse o întrebare pe care domnul Wyndham o putea considera de înțeles:

– Păstrarea discreției are un preț?

Domnul Wyndham își lăsă capul pe spate în semn de apreciere a modului de abordare. Zâmbi lent.

– La cât anume vă gândiți, domnule?

– Zece lire.

– Mi-a fost comandat de un domn, pe nume Welland-Dowd[1].

Chase se holbă la el.

– Am etica și loialitatea unei pisici, mărturisi el. Și trebuie să-mi plătesc menajera.

– Îi al naibii de sigur că tre' să-ți plătești menajera!

Vocea răsunase deranjant de aproape. Zgomotul unei mături trecute cu violență printr-un colț se auzi de la baza scării. *Poc, poc, poc!*

– Treceți printr-o perioadă dificilă? întrebă Rosalind cu dulceață în glas.

– Își exprimă prin intermediul măturii dragostea frustrată pe care mi-o poartă, explică domnul Wyndham cu voce joasă.

– Aveți idee unde locuiește domnul Welland-Dowd? Știți ceva despre el? Aș vrea să văd tabloul. Mă întreb dacă nu cumva îl cunosc sau dacă n-aș putea să-i fiu prezentat fiindcă numele mi se pare familiar.

– Hm. Nu știu unde locuiește, dar vă pot spune că are o înfățișare comună. E slab și are nasul cam ascuțit, dar descrierea asta se potrivește pentru jumătate din englezi. Avea ochii mijiți, dar era multă

[1] În limba engleză, se pronunță similar cu *well-endowed* (bine dotat). (n.tr.)

lumină aici în cele două dăți când l-am văzut, așa că nu sunt sigur că asta îl caracterizează. Nu era îmbrăcat scump. Sau interesant. O haină albastră, încălțări de proveniență incertă. Una peste alta, cam modest. Caracteristica lui favorită din punctul meu de vedere au reprezentat-o buzunarele adânci.

Wyndham îi făcu cu ochiul.

Se auziră sunetul clopoțelului de la intrare, zgomotul unei mături azvârlite, pași grăbiți și o ușă deschisă violent. *Bum!*

– O curvă a venit să te vadă, neisprăvit amoral, împuțit și inutil! strigă de jos menajera.

– Amoral! rosti Chase impresionat. Un cuvânt nu prea folosit.

– Devine categoric shakespeariană după ce bea mai mult decât trebuie. Dar gătește acceptabil, când are din ce, și ține casa curată. Parcă nu se poate abține să nu deretice, chiar și când nu e plătită. Se răsuci spre ușă și strigă la rându-i: *Care* curvă, doamnă Pal... A, bună, Minette! spuse el văzând capul unei femei apărând pe scări. Nu e curvă, le explică el lui Chase și Rosalind. E model.

Minette dădu repede din cap pentru a-i confirma spusele, apoi le zâmbi și făcu o reverență.

Privind-o mai atent, lui Chase îi fu clar că aveau în față îngerul de la Velvet Glove și, după cum dorise soarta, din tabloul de Rubinetto.

Se întrebă dacă și Rosalind o recunoscuse. Avu impresia că o zări aruncând o privire pe furiș către pieptul ei, apoi spre chip și, da, da, iată expresia recunoașterii.

Și o expresie de fascinație nu tocmai cordială.

– Să plătesc îngerii sau s-o plătesc pe menajeră? Cum ar putea cineva să aleagă, domnule Charles? rosti Wyndham apropiindu-se de Minette, făcându-i o plecăciune, luând-o la braț și conducând-o spre ei.

Aduse cu el și un miros interesant de desfrâu – ulei și ceară de albine, diverse lucruri pe care artiștii le amestecă cu pigmenți pentru a face vopsea, brandy, un pic de sudoare stătută și fum de trabuc.

– Eu țin cu îngerii, domnule Wyndham.

– Mă gândeam eu că de partea lor veți fi.

Minette îi zâmbi lui Chase, iar în obraji îi apărură gropițe.

Rosalind nu păru încântată să aleagă între îngeri și menajeră, dar se încordă ca o pisică gata să atace.

Ceea ce lui Chase îi plăcu întru câtva.

Scoase zece lire din buzunar – o adevărată avere pentru pictor – și i le dădu.

– Mulțumesc pentru consultație, domnule Wyndham.

– Anunțați-mă ce veți decide în privința vacilor, spuse Wyndham destul de ironic. Acum, Minette, draga mea, azi vei poza ca sirenă...

Capitolul 15

Reușiră s-o evite pe menajera cu mătură periculoasă și ieșiră din casă. Femeia îi fulgeră cu privirea.

– Bună ziua, rosti ea cu o oarecare demnitate.

Dar trânti ușa în urma lor.

– Casa era impecabilă, recunoscu Chase în timp ce coborau treptele.

– Ai remarcat?

– Am fost soldat. Am fost antrenați să păstrăm lucrurile în ordine și să remarcăm când nu sunt. Ceea ce este ironic având în vedere că, în același timp, am fost învățați și să dormim în noroi și praf. Dar lucrurile mici sunt cele care ne ajută să ne păstrăm echilibrul. Vechile obiceiuri dispar foarte greu.

Rosalind știa că acest lucru era adevărat, mai ales în privința lui Chase.

– Crezi că Kinkade este Welland-Dowd? întrebă ea.

Chase izbucni într-un râs atât de necontrolat, încât toate capetele de pe stradă se întoarseră surprinse.

O, Dumnezeule! Înțelesese abia când rostise numele cu voce tare.

Welland-Dowd.

Well-endowed.

– Ei bine, nu sunt eu omul care să-l judece, iar în comparație cu *mine,* nimeni nu este *așa,* dar am înotat împreună cu el și pot spune că nu are de ce să se rușineze în privința...

– Nu, nu, *nu!*

Rosalind își acoperi urechile.

El râdea în continuare. Soldat obscen afurisit!

Nu se putu supăra pe el – râsul lui era magnific și se gândi că rar îl văzuse manifestându-se astfel în ultimele zile. Își simți inima ca

un zmeu de pânză care plutea și plutea tot mai departe în văzduh. Era neobișnuit și puțin înspăimântător să se simtă atât de ușoară, de liberă, de tentată să renunțe la control. Cu un efort, își struni inima, care se strânse din nou de îngrijorare.

Lucy!

Dacă aveau noroc, fiecare indiciu avea să-i ducă tot mai aproape de Lucy.

– Știm că tabloul a fost comandat cu un scop, spuse el, un scop care se pare că nu i-a fost comunicat domnului Wyndham. Dacă ar fi încercat să ne ascundă ceva, ar fi mințit. Așa că Rubinetto a fost pictat de un artist de bordel și pus într-un muzeu în care se pare că bărbații intră, dar din care nu ies sau din care ies fără să fi intrat. Trebuie să aruncăm o privire prin muzeu după lăsarea întunericului. În noaptea asta. Ceva este categoric în neregulă.

– Să aruncăm o privire prin muzeu în noaptea asta? După ce se *încuie?*

– Probabil că am putea intra pe ușa de serviciu. Cred că aș putea-o descuia cu ușurință sau, dacă nu, o voi forța. Dacă nici așa nu reușesc, o să încerc cu o fereastră.

Observă că ea îl privea surprinsă.

– Când Dumnezeu ai învățat să descui uși fără să ai cheie?

– Frații mei m-au învățat. Dar poate preferi să nu mă însoțești, adăugă el gândindu-se că, în fond, probabil nu era înțelept să o ia cu el.

Însă ea nu era o floricică plăpândă.

– Te voi însoți, rosti ea. După câteva clipe, întrebă: Oare ce înseamnă asta? *Nu* mă refer la nume, îl lămuri ea, văzând că el se uită la ea cu ochi strălucitori, pregătindu-se să-i explice cu ceea ce ea fu sigură că avea să fie o abundență de detalii fizice.

El ezită.

– Nu sunt sigur ce înseamnă, asta admițând că înseamnă ceva. Bărbatul descris de el nu seamănă deloc cu Kinkade. Doar știi cum arată Kinkade.

Într-adevăr, știa.

– De ce să comande cineva tabloul, pentru ca apoi să-l doneze unui muzeu? Iar muzeul de ce să-l *expună?*

– Pentru că este un Rubinetto autentic, iar din câte am înțeles tablourile de Rubinetto sunt foarte rare.

Rosalind râse.

– Mi-ar plăcea să am unul.

– Serios?

Chase rosti cuvântul pe un ton de parcă Rosalind i-ar fi dezvăluit un aspect tulburător al caracterului ei.

Ea zâmbi. Se întrebă dacă Chase își dădea seama cât de mult îi păsa lui de orice.

– Pare atât de... pașnic.

Nu era exact cuvântul pe care îl dorise. Asemenea amantei la care Wyndham făcuse referise, nici ea nu știa nimic despre artă. Dar faptul că domnul Wyndham era mulțumit de soarta sa se reflecta în lucrările lui.

– Pașnic?

Numai Chase putea să facă ca acel cuvânt să pară dezgustător. Nu seamănă cu nimic din lumea asta sau din cealaltă.

Vorbise de parcă asta era o trădare. Ceea ce o făcu să zâmbească din nou. Fu pe cale să-l întrebe ce știa *el* despre lumea cealaltă, dar se abținu. Ascultase delirul oamenilor chinuiți de febra căpătată din cauza rănilor, știa că aveau viziuni cumplite sau minunate. Îi auzise vorbind cu cei dragi chiar înainte să moară. Nu dorea să afle ce văzuse Chase la hotarul dintre viață și moarte, pentru că și-ar fi amintit de toate celelalte urmări posibile ale bătăliei de la Waterloo.

În nici una dintre ele, Chase nu s-ar fi aflat în clipa aceea lângă ea. Simți în ceafă fiorul rece al acestei posibilități.

– Exact, fu tot ce spuse.

El se uită încruntat la ea – îl derutase. Ei nu-i păsa. Din fericire, cu ani în urmă ea nu simțise nevoia de a se explica, iar fetișcana care fusese nu mai era. Părea mulțumită să străbată o stradă destul de rău famată, alături de un bărbat cu o reputație destul de proastă, care mai și șchiopăta puțin. Capul auriu al bastonului său licări aproape vesel în soare.

– În Derbyshire nu e pașnic? dori el să știe.

Ea fu tentată să-i povestească despre pământ, despre floricelele care creșteau frumos chiar lângă casa ei, despre vecini, care erau gălăgioși și vorbăreți, însă doar câteodată interesanți, despre casa care îi aparținea acum, datorită fostului ei soț, dar pe care niciodată nu o simțise cu adevărat a ei. Doar pentru a-l tortura cu detalii. Pentru a vedea cât de mult putea el suporta.

Apoi își dădu seama că detaliile nu erau necesare și că nu aveau nici o legătură cu răspunsul ei.

– Nu e genul meu de pașnic.

Nu realizase asta până când nu o spusese cu voce tare.

– Genul tău de pașnic?

Ea își dădu seama că el îi cerea să-i explice. Dar nu era sigură cum s-o facă.

– Am impresia că... deși tabloul este disperat de bizar și de fantezist, fiecare creatură din el pare mulțumită de situație și pare a o accepta, și e puțin... puțin visătoare. De parcă ar ști că totul este bine, că va fi bine mereu. Este plin de viață și ciudat, și puțin... ei bine, supranatural. Și e foarte plin de culoare.

În mod inexplicabil, Chase se simți fermecat până în măduva oaselor de acea listă de motive pentru care ei îi plăcea tabloul.

Dacă Genevieve ar fi auzit-o, s-ar fi holbat năucită la Rosalind, preț de câteva clipe, apoi ar fi pus cu blândețe o mână pe brațul ei și ar fi rostit îngrozită: „O, nu! O, nu, nu, nu! Dumnezeule mare, draga mea! Nu!" Genevieve i-ar fi explicat cu exactitate motivele pentru care tabloul era hidos, în vreme ce lui Chase instinctul îi spunea că este hidos. Nici măcar domnul Wyndham nu-și făcea iluzii în privința propriului talent.

Apoi Chase începu să înțeleagă. „Fiecare creatură din el pare mulțumită", remarcase ea.

Viața lui Rosalind fusese agitată și plină de culoare, și violentă, iar ea văzuse mai mult din lume decât surorile ei. După cum îi mărturisise ea, făcuse ce trebuise să facă. Iar acum își dorea să poată *alege* ce va face.

Înțelese mai bine în ce măsură fusese ea silită să cedeze circumstanțelor, neavând de ales. Dar înțelese și ce mare satisfacție îți oferea îndeplinirea datoriei. Calea ei către maturitate nu fusese deloc netedă, dar o străbătuse cu un curaj înnăscut. Nu dăduse înapoi în fața sângelui, a morții și a războiului.

Avea un simț al datoriei la fel de puternic ca al lui. Și era foarte curajoasă.

Curajoasă rima cu frumoasă.

Fusese singurul impuls poetic pe care îl avusese în viața lui. Își propuse să fie și ultimul, pentru că îl făcuse să se simtă ca un prost.

Măcar dacă n-ar fi admirat-o la fel de mult pe cât o dorea. Și brusc, simți ceva cu totul nou – se temea s-o seducă la fel de mult pe cât dorea s-o seducă și la fel de mult pe cât suspecta că putea fi sedusă.

Pentru că apoi ar fi trebuit s-o părăsească. Și sincer, nu credea că ar fi fost capabil să renunțe la ea.

Și nu credea că putea face dragoste cu ea fără să fie a lui.

Iar ea îi spusese foarte clar că nu dorea asta. Cu toate astea dorea ca ea să poată alege.

Așa că simți o fericire ciudată, plăcerea simplă de a fi cu ea amestecată cu o dezolare stranie. Precum acele raze de soare care reușiseră să străpungă norii de ploaie în prima zi în care ajunsese la Londra, ziua în care fusese atacat.

Cu toate astea, era o senzație ciudat de pașnică.

– Chiar este plin de culoare, acceptă el cu blândețe. Tabloul.

– De ce zâmbești? îi suspectă ea blândețea.

El ridică din umeri cu inocență. Merseră mai departe.

– În Sussex este pașnic? întrebă ea. La Pennyroyal Green?

– La Pennyroyal Green nu este niciodată pașnic, rosti el încruntat. Să nu crezi pe nimeni care ți-ar spune altceva.

– Fără îndoială, asta pentru că *tu* locuiești acolo.

Fu rândul ei să zâmbească.

Ochii ei dispărură când zâmbi, obrajii i se rotunjiră, chipul i se lumină, iar gura formă un fel de V. Zâmbetul ei fu total dezinvolt și o transformă din delicată, senzuală și frumoasă în simplă, dar veselă, luminoasă.

O privi tulburat.

– Motiv pentru care abia aștepți să te întorci, adăugă ea.

El ignoră comentariul.

– Sunt sigur că, prin comparație, India va fi semnificativ mai pașnică.

– De ce nu e pașnic în Sussex? În afară de faptul că amorala familie Redmond locuiește acolo.

– Ah! Foarte bună utilizare a cuvântului „amoral".

Ea ridică din umeri cu modestie.

– Ei bine, familia Redmond locuiește la Pennyroyal Green. Asta în primul rând. Probabil, știi ce părere au ai mei despre familia Redmond. Tot acolo locuiește și fratele meu Colin, despre care e posibil să fi auzit câte ceva – acum e însurat și a devenit o nesuferită autoritate în materie de vite. Și mai este și Academia pentru fete a domnișoarei Marietta Endicott, pe care noi o numim Școala de fete recalcitrante, fiindcă chiar asta este – toate fetele indisciplinate din Anglia sunt trimise acolo, ceea ce înseamnă că toți băieții din oraș dau târcoale.

Polly, fiica lui Ned Hawthorne – familia lui are de secole cârciuma Pig & Thistle –, pare că nu-l poate ierta pe Colin că nu s-a însurat cu ea și are doar 17 ani, adică vârsta la care astfel de lucruri sunt luate foarte în serios și sunt foarte dureroase. Uneori, din acest motiv, am probleme să fiu servit la Pig & Thistle.

– Nu mai spune!

– Sora mea Olivia susține că nu are de gând să ajungă fată bătrână doar pentru că ticălosul de Lyon Redmond a dispărut cu câțiva ani în urmă, dar, pe zi ce trece, devine tot mai slabă, iar ochii îi strălucesc tot mai tare.

– Și tu îți faci griji din cauza ei.

El ridică din umeri.

– Ian pare să calce pe urmele lui Colin. De pe vremea când atârna de balcoanele conteselor.

– Pare un peisaj plin de culoare.

Chase zâmbi din nou.

– Și e chiar și mai interesant de-atât. Eu am fost trimis la Londra, chipurile, pentru a verifica dacă un văr îndepărtat este potrivit pentru rolul de vicar la Pennyroyal Green, dar în realitate fiindcă familia nu mai suportă prezența mea. Nici nu m-am întâlnit cu el până acum.

Rosalind îl privi surprinsă.

– Familia ta îi angajează pe oamenii din Pennyroyal Green?

Îl amuză că ea nu se repezise să-l contrazică în privința faptului că familia lui nu-l mai suporta.

– Da. Oricât de improbabil ar părea. Se pare că el îmi este văr. De-a douăsprezecea spiță, dar numele lui de familie este Sylvaine, la fel ca al mamei. Domnul Adam Sylvaine. Este al doilea nume al meu.

Rosalind se opri și îl privi neîncrezătoare. Ei bine, de fapt se uită urât la el. Se opri și el.

– Ce-i? întrebă el iritat.

– Chase, trebuie să te duci imediat la el! Sunt convinsă că vrea să afle dacă va avea ce să mănânce sau dacă va putea să-și întemeieze o familie, sau dacă se va muta într-o casă nouă. Dacă tu nu îl consideri potrivit, poate că va primi o altă ofertă.

Părea consternată de lipsa lui de considerație.

Realitatea era că nici el nu se simțea mândru de sine.

Dar era vina ei. Se gândise exclusiv la *ea*.

Cu toate astea, o privi cu căutătura lui încruntată de căpitan, trufaș și ofensat.

În replică, ea se uită la el cu o privire verde implacabilă, rece și poruncitoare.

– De unde Dumnezeu să știu dacă e potrivit ca vicar? O astfel de decizie presupune o responsabilitate enormă. E clar că tata nu era în toate mințile când mi-a încredințat tocmai mie această sarcină blestemată – da, îmi dau seama că pare o contradicție de termeni. De ce zâmbești?

– De ce o consideri tu o responsabilitate enormă. Hai să fim serioși! *Câți* oameni ai avut sub comanda ta?

El rămase tăcut.

Ea porni mai departe.

– Nimeni nu se așteaptă să știi *totul*, căpitane Eversea.

Rosalind zâmbi pentru sine.

Chase avu grijă să nu se uite la ea. Era revoltător de deconcertant să înțeleagă cineva ce gândea în realitate.

Ciudat era că nu-l deranja că i se bătuse obrazul pentru a se duce la vărul lui, ci faptul că Rosalind îi bătuse obrazul.

Îi trimisese un bilet vărului său, cerându-și scuze pentru întârziere și spunându-i că fusese reținut și că nu putuse scăpa, ceea ce nu era întru totul o minciună, iar în replică, vărul său îl invitase degrabă la el.

Cum Dumnezeu să-și dea seama dacă era „potrivit" ca vicar?

Cunoștea Biblia – părinții insistaseră ca toate progeniturile să meargă în fiecare duminică la biserica din Pennyroyal Green, deși el era absolut sigur că îl văzuse pe taică-său dormind cu ochii deschiși nu doar o dată. De fapt, într-o vară, o muscă executase exact șase opturi aeriene – Chase le numărase – înainte de a se așeza pe nasul tatălui său în timpul slujbei, moment în care acesta, mormăind, își îndreptase brusc trupul, lovind strana din fața lui și strâmbând pălăria doamnei Notterley. Asta în ciuda faptului că avusese ochii deschiși și *toată lumea* putuse să vadă unde avea să aterizeze musca.

În orice caz, dormitul cu ochii deschiși era un talent foarte util când aveai o droaie de frați puși pe șotii.

Se întrebă dacă acel vicar era în stare să-și mențină enoriașii treji, și cum Dumnezeu avea să-și poată da el seama dacă era capabil de asta. Poate că ar trebui să-i ceară să țină o predică, iar el să-l

urmărească, precum un învățat de la Oxford, evaluându-l fără să zâmbească și lovindu-și palma cu o riglă. Sau să se uite la el cu privirea dură cu care un căpitan inspecta un subaltern.

În fond, îl putea provoca pe vărul lui la un joc de cărți. Dacă era un membru respectabil al familiei, avea jocul în sânge.

Deloc de mirare, având în vedere cartierul și locuința, Adam Sylvaine însuși deschise ușa.

Lumina unei lămpi îi îngădui să-l vadă pentru prima dată pe vărul său, ai cărui ochi erau aproape la nivelul ochilor lui. Era înalt. Blond. Surprinzător. Nu mai întâlnise vreun alt membru al familiei care să fie blond. Avea un chip prelung, elegant și ochi de culoare deschisă, care păreau însuflețiți pe fundalul tenului alb. După toate probabilitățile, erau albaștri.

– Charles Eversea, rosti Chase și făcu o plecăciune.

– Căpitane Eversea... vere! spuse Adam cu căldură, creând imediat o relație între ei. Mă bucur tare mult să te cunosc.

O voce plăcută. O plecăciune politicoasă. Deloc slugarnică. N-ar fi suportat slugărnicia. Nici un entuziasm exagerat. Părea sincer încântat să-l cunoască.

Adam se dădu la o parte și îl pofti pe Chase înăuntru, luându-i haina și pălăria. Chase nu-i dădu și bastonul.

– Îmi cer scuze pentru...

Adam arătă cu o mână spre încăperea simplă.

Chase văzu un salonaș unde ardea un foc mic, care, dimineața, era folosit și pentru prăjit pâinea. Fără îndoială, dormitorul era minuscul ca o celulă, iar coridorul, îngust.

– Am intenționat să rămân la Londra doar câteva zile, iar acest apartament este aproape de o bibliotecă. Iar de mâncat, mănânc în localul de vizavi.

Chase detesta când oamenii simțeau nevoia să se scuze pentru ceva ce nu era vina lor, dar își dădea seama că asta făcea parte din schimbul de amabilități. Apartamentul era perfect adecvat pentru cineva care implora un văr mult mai bogat să-i dea o slujbă și perfect adecvat ca locuință temporară, și totodată perfect adecvat pentru un om care dormise în noroi – așa cum făcuse el. Probabil că iritarea i se citi pe chip, pentru că sprâncenele vărului său se ridicară aproape unindu-se. Și mama lui putea face asta. Interesant talent!

– Ce vreau să spun este că te-aș fi primit la Whitehall, dar regele a avut nevoie de anticamerele sale.

Chase râse. Fusese o tentativă decentă de a glumi, dar vărul Adam era tensionat.

Se așternu tăcerea. Lui Chase, tăcerea îi conveni pe moment. Când se tăcea, oamenii aveau tendința de a dezvălui diverse lucruri despre ei.

Și Adam o făcu. Avea degete lungi, de erudit, cu care, din când în când, bătea ritmic în genunchi, de parcă acestea ar fi preferat să întoarcă paginile unei cărți. Era slab – cămașa atârna puțin cam prea largă pe el –, ceea ce era de așteptat din partea cuiva care probabil că citea mult și uita să mănânce făcând asta. Pantofii îi erau vechi, cu crăpături la vârfuri, dar fuseseră lustruiți recent. Mai observă că Adam avea umerii largi, la fel ca toți membrii familiei.

Chase rar știa cum să discute cu un erudit. Miles Redmond ar fi știut, fiindcă și el era un intelectual excentric. Își petrecuse mult timp aplecat asupra unei table de șah în fața șemineului de la Pig & Thistle, cu domnul Culpepper și cu domnul Cooke, și plănuind o altă călătorie în Mările Sudului. Plecase, se însurase cu o femeie pe care nimeni nu o cunoștea, o femeie încântătoare, despre care Chase n-ar fi crezut în ruptul capului că s-ar uita de două ori la Miles Redmond, și o adusese la biserică, fapt care făcuse ca multe gâturi să tremure în efortul de a se lungi pentru ca oamenii să se zgâiască mai bine.

În ultima vreme căsătoriile deveniseră o *epidemie* la Pennyroyal Green.

Poate că de aceea simțise impulsul de a o cere pe Rosalind în căsătorie – se molipsise.

Alungă gândul și se uită plin de speranță prin încăpere. Văzu doar un ceainic și două cești aranjate frumos pe o tavă, gata să fie umplute, câteva prăjituri cu lămâie aranjate pe o farfurie, dar nici o sticlă cu brandy. Nici măcar una cu vin de Xeres.

Întoarse încet capul spre vărul său și îl privi curios.

Adam își drese glasul:

– Îmi imaginez că ai venit ca să vezi dacă sunt potrivit pentru postul de vicar.

– De ce ai ales biserica? întrebă Chase fără vreun preambul.

– De ce ai ales armata?

Ia te uită! Un punct pentru vărul Adam, fiindcă nu se așteptase să i se răspundă cu o întrebare. Asta dacă nu cumva era o modalitate de a evita să-i răspundă la întrebare, ceea ce era un truc nesuferit al erudiților.

– Pentru că asta mi se potrivește cel mai bine, continuă Adam. Mi s-a părut firesc să fac asta.

Chase nu-și pusese niciodată în viața lui această întrebare și nici nu se gândise la motive.

Iar în privința preoților, din experiența lui, oamenii se făceau preoți pentru că nu aveau de ales.

– Tu de ce ai făcut-o? întrebă vărul lui.

Îl întrebase pe un ton atât de firesc, încât îi răspunse fără a se gândi măcar puțin:

– La asta mă pricep cel mai bine. Să fiu soldat și să-mi comand oamenii în bătălie pentru un scop bun. Să lupt pentru a apăra lucrurile care contează – familia și țara. Pentru menținerea păcii și libertății. Să păstrez ordinea și disciplina, și loialitatea, și camaraderia în onoarea tuturor acestor lucruri.

Spre deosebire de frații lui, Colin și Ian, armata lăsase asupra lui urme și la propriu, și la figurat. Și tot spre deosebire de Colin și Ian, părea a nu-și mai găsi locul nicăieri.

– Cred că eu mă pricep cel mai bine la religie. Oricât ar părea de ciudat, din motive similare.

Îl privi fix pe vărul său.

Care, la rându-i, îl privi fix. Apoi luă o prăjitură.

– Deci, vere Adam...

Adam își îndreptă alert trupul auzind tonul lui Chase. Care fusese provocator.

Exista ceva ce Chase dorea să afle.

– În profesia ta există niște reguli, nu? Iubește-ți aproapele și așa mai departe. Reguli pe care trebuie să le inoculezi enoriașilor și după care să trăiești.

– Presupun că lucrurile pot fi privite și așa. Deci... voi spune că da, rosti Adam așteptând atent, gândindu-se că era posibil să fie un test.

Dar Chase observă că părea și puțin amuzat.

– Și dacă nu-ți dai seama cum se aplică regulile într-o anumită situație? Dacă făcând bine într-o privință, faci rău în alta? Și o greșeală gravă anulează tot binele făcut?

Desigur, se gândea la Rosalind, la Kinkade și la colonelul March.

– Când regulile, așa cum le înțelegi tu, regulile *tale*, nu se pot aplica într-o anumită situație, spuse vărul lui, trebuie să lași instinctul să te ghideze către binele superior. Trebuie să ai încredere că bunele

tale intenții te vor îndruma să faci ce este corect, să faci ce consideri tu că e corect, și mai mult de-atât nimeni nu poate face. Nimeni nu cunoaște cu adevărat consecința finală a acțiunilor sale.

Chase își privi îndelung vărul.

Adam Sylvaine se uită calm la el.

În cele din urmă, Chase suspină.

– O, cred că ești potrivit pentru slujba asta, Adam, rosti el cu amărăciune.

Adam îi zâmbi. Chase observă că avea zâmbetul mamei sale, în mare în orice caz.

– Îți mulțumesc, căpitane...

– Te rog, spune-mi Chase!

Vorbiră puțin despre familie, apoi Chase se decise că era timpul să plece.

– Caută-mă dacă intenționezi să mai rămâi în oraș, Adam.

– O să mai stau cam o săptămână, apoi mă duc să-mi iau lucrurile și mă mut la vicariat. Abia aștept să cunosc restul familiei.

Chase se gândi că ar trebui să-l avertizeze pe Adam Sylvaine în privința familiei Redmond. Era o poziție interesantă pentru cineva din familia Eversea – să aibă în grijă o turmă de credincioși din care făcea parte familia Redmond era ca și cum i-ar fi cerut unei pisici să se îngrijească de bunăstarea spirituală a unor câini. Era posibil ca vărul lui să ajungă să se confrunte cu o dilemă morală, iar asta îl înveseli pe Chase, care adora să ofere cuiva o provocare interesantă.

Strânse mâna vărului său – strângerea de mână a lui Adam era puternică, fiindcă și el avea frați cu care se luptase – și porni spre ușă.

Abia când ajunse la ieșirea din micul apartament, observă că piciorul nu-l durea. *Deloc.*

Că avusese în mână bastonul, dar nu-l folosise.

Încremeni complet.

Chase rar cunoscuse frica adevărată.

O, există diverse tipuri de spaime. De pildă, teama de confruntarea cu un inamic bine înarmat, care îi era familiară. Era tolerabilă. Știa cum să se poarte într-o atare situație. Exista ceva cunoscut într-o situație necunoscută.

Dar asta era *cu totul* altceva. Era teama că înnebunise.

Își simți inima sărind din piept. Se simți din nou nesigur ca un copil, senzație pe care o detesta pentru că el nu simțise asta absolut niciodată ca adult.

Adică exceptând momentele petrecute cu Rosalind, desigur.

Se opri la ușă și se răsuci pentru a se uita la vărul Adam.

Poate că își imaginase. Poate că fusese un joc al luminii.

Dar avu impresia că Adam păruse îngrozit.

Totuși, oricare fusese expresia pe care Chase credea că o surprinsese pe chipul vărului său, aceasta se transformă rapid în zâmbet.

Chase ridică o mână în semn de rămas-bun. Adam ridică o mână în semn de rămas-bun.

Și, până să ajungă acasă, pe Chase începu din nou să-l doară piciorul.

Capitolul 16

A doua zi – o altă zi de vară londoneză, lipicioasă și cu cerul de culoarea lămâii –, o luă pe Rosalind și se duseră din nou la muzeul Montmorency, care, ca de obicei, nu prea forfotea de activitate.

Cel puțin nu una care să-i fie vizibilă cuiva din exterior.

Deloc surprinzător, Liam ședea pe trepte. Dintr-un anumit motiv, în ziua aceea părea foarte mic pe lângă fațada muzeului, așa cum nu mai păruse niciodată. Iar Chase își dădu seama că asta era din cauză că băiatul era permanent în mișcare – nu-l văzuse nicicând stând cu adevărat locului.

Liam își ridică privirea ca și cum capul începuse brusc să-i fie de două ori mai greu. Brațele îi erau întinse în față, sprijinite pe genunchi.

Când se apropiară, el răsfiră cele cinci degete de la o mână fără a ridica brațul, de parcă efortul ar fi fost prea mare pentru el.

– Nu vrei să ne lămurești, tinere?

În cele din urmă, Liam își ridică de-a binelea privirea, iar Rosalind simți cum i se taie respirația.

Ochii băiatului erau complet stinși. Chipul îi era inexpresiv, împietrit. Ca și cum încasase o lovitură.

– Lămu...?

Apoi se opri. De parcă nu-i păsa dacă avea să mai rostească vreodată un cuvânt sau nu.

– A ne lămuri înseamnă să ne spui, te rog, ce înseamnă *asta*.

Chase își răsfiră degetele la fel ca Liam. Rosalind deslușì subtila tensiune din vocea lui Chase, dar băiatul nu.

Deși nu dorea, Chase era îngrijorat.

Auzind tonul vocii lui Chase, Liam își îndreptă puțin trupul. Rosalind se gândi că acel ton era ca un ghimpe care putea trezi din amorțeală pe oricine.

– Ieri, cinci bărbați au intrat în muzeu, căpitane Eversea. Doi au ieșit.

Chase schimbă o privire cu Rosalind.

– Liam! rosti Chase cu o voce joasă, dar fermă, care vibra de încordare. Avu grijă să nu fie prea blândă fiindcă simțea că băiatul s-ar împotrivi. Te rog, uită-te la mine!

Capul lui Liam se ridică. Ochii aceia goi erau insuportabili. Rosalind se simți inexplicabil de înspăimântată.

– Ești bolnav? întrebă Chase cu voce calmă.

Și atunci, ea știu că și Chase era speriat. Rosalind și Chase avură mare grijă să nu se uite unul în ochii celuilalt pentru că, în clipa aceea, amândoi pricepură că li se întâmplase ceva irevocabil – își îngăduiseră să le pese de Liam.

Liam păru să-și muște interiorul buzei. În cele din urmă, vorbi:

– Mi-a zis că ea a furat o bucată de pâine. A chemat poliția. Și au luat-o.

O, Doamne! Își dădură seama că el se referise la Meggie.

Cel mai rău era că băiatul nu plângea. Avea expresia cuiva care suferea mult dincolo de lacrimi. Era năucit, dar totuși stoic, iar Rosalind abia putea respira din pricina panicii pe care o simțea în el.

Nici un băiețel de zece ani n-ar fi trebuit vreodată să arate astfel. Și totuși, el așa arăta, încercând să facă față unei alte pierderi, copleșit de faptul că viața îi răpea și puținul pe care îl mai putea numi al lui. Acum, era complet singur.

„Atât de puțin îl desparte pe *oricare* dintre noi de o asemenea durere!" gândi ea. „Ceea ce face ca viața să aibă sens sunt oamenii pe care îi iubim."

– Vorbești despre Meggie? Chase punea numai întrebări la obiect. Cine ți-a spus asta?

Liam părea să nu asculte întru totul.

– Până la urmă, n-o să se mai întoarcă acasă, mărturisi el rușinat.

– Liam! Răspunde-mi! Cine ți-a spus asta? *E posibil* să fi furat o bucată de pâine? Unde au dus-o? *Cine* a luat-o?

Liam ridică din umeri.

– Se poate s-o fi furat. A mai făcut-o și altă dată. Când nu câștigam suficient pentru a cumpăra mâncare. Toată lumea de la pensiune mi-a zis.

Avea dreptate. Nu conta. Furtul era furt și era greșit să furi, iar sistemul de justiție părea mult prea adesea nedrept. Spânzurarea era considerată un instrument de descurajare a infracționalității. Englezii preferau să elimine infractorii trimițându-i pe alt continent sau ucigându-i, după cum discutaseră el și Kinkade.

Iar în armată, soldații erau adesea biciuiți pentru furtișaguri. Și Chase fusese nevoit să ordone biciuirea câtorva pentru diverse fapte reprobabile.

Dar acum, nu erau la război.

Iar foamea era și ea greșită.

Și dispariția surorilor era greșită.

Brusc, binele și răul își pierdură semnificația convențională, iar el se gândi la cuvintele vărului său și fu extrem de bucuros că le auzise.

– Unde s-a întâmplat asta? Și știi cum îl cheamă pe acel polițist?

– Da. Patrulează prin Covent Garden în mai toate serile. Îl cheamă Buckthwaite. Toată lumea îl cunoaște. Da' ea nu-i la Urciorul de Piatră, nimeni n-a văzut-o acolo. Am încercat s-o găsesc. Am încercat...

Vocea i se stinse.

Amândoi știau că „urciorul de piatră" însemna Newgate.

Chase și Rosalind făcură un schimb de priviri. Ochii lui Chase erau aproape negri de furie, dar ceva stoic și hotărât îi înăsprea trăsăturile.

Rosalind îl privi rugătoare. El se uită la ea cu o expresie indescifrabilă.

Apoi amândoi se uitară în altă parte.

Fiecare înțelese ezitarea de a face ceea ce făcură în continuare, dar nu se puse nici o clipă problema să n-o facă.

– Vino, Liam!

Băiatul se uită cu o surprindere apatică la Chase. Ca și cum, în ziua aceea, îi lua mai mult să priceapă cuvintele.

Chase se aplecă, îl ridică, îl puse sub un braț – abia dându-i răgaz să scâncească – și îl băgă în trăsură.

Îl duseră acasă la Rosalind, pentru că era mai aproape și pentru că, exceptând-o pe menajeră, nu avea alți servitori care să fie scandalizați

de apariția unui băiat foarte murdar, și pentru că adevărul era că nici unul dintre ei n-ar fi putut suporta mirosul lui Liam pe parcursul unui drum ceva mai lung. Amintirea lui probabil că avea să zăbovească în tapițeria trăsurii până când avea să fie spălată și aerisită.

Pe drumul către casă deveni tot mai clar că Liam va trebui frecat bine pentru a putea fi tolerat în apropiere și că probabil lăsase amintirea mirosului său unic în orice loc pe care îl vizitase până atunci.

Așa că Rosalind puse la fiert patru cazane cu apă și le vărsă într-o cadă mare din aramă, apoi turnă apă rece pentru a pregăti o baie perfectă pentru un băiețel.

După care, îi chemă pe Chase și pe Liam la bucătărie.

Luă o bucată de săpun – fie că voia sau nu, Liam avea să miroasă a lavandă – și o trânti în palma lui Chase.

El o privi rugător.

– Tu trebuie s-o faci, știi asta. Doar... arată-i cum se face, dacă nu știe.

Chase suspină prelung. Bărbatul și băiatul se închiseră în bucătărie.

Se auziră apă revărsată și multe înjurături grosolane, apoi, din fericire, ca prin farmec izbucniră râsete, în vreme ce Rosalind asculta în salonaș, șezând într-un fotoliu, cu draperiile puțin trase la o parte pentru a îngădui soarelui să-i încălzească fața. Se simțea inexplicabil de epuizată, inexplicabil de senină, ciudat de neîngrădită. În clipa aceea, nu știa deloc ce să creadă despre tot ce se întâmpla, dar îi era cumplit de dor de Lucy și era bucuroasă să-i aibă pe Chase și pe Liam acolo, deși ei nu însemnau pentru ea decât incertitudine și posibilitatea de a-i frânge inima, dar era prea obosită ca să-i mai pese de asta. Era o senzație dulce și dulce-amăruie și era mult mai bine decât dacă ei n-ar fi fost acolo.

Doar că ei n-ar fi fost acolo dacă Lucy n-ar fi dispărut.

Aproape că ațipi ascultând vocea în surdină a lui Chase, care era ciudat de liniștitoare, deși, fără îndoială, îi spunea lui Liam povești sângeroase din război.

În mod straniu, era atât sunetul siguranței, cât și al unei spaime pe care nu o putea defini.

O jumătate de oră mai târziu, Chase pe jumătate îl cără, pe jumătate îl împinse pe Liam afară din bucătărie, băiatul oarecum rușinat fiind învelit într-o pătură, și îl depuse fără nici o ceremonie în fața focului, de parcă era un maldăr de rufe ude sau de vreascuri.

Preț de un minut, Liam se luptă să țină ochii deschiși. Urmăriră cum capul îi cădea în piept, cum își îndrepta repede trupul, surprins să se pomenească picotind, apoi iarăși ațipind și trezindu-se.

Povestea se repetă de cinci ori până când, în cele din urmă, adormi de-a binelea.

Într-o clipă, se cufundă în somnul adânc, cu zvârcoleli chinuite, de care au parte doar copiii.

Privindu-l, Rosalind aproape regretă că-l puseseră să facă baie. Fără stratul de murdărie pe post de armură necesară pentru camuflajul stradal, arăta ca oricare alt băiețel – mic, vulnerabil, obișnuit, palid. Un băiețel care putea fi rănit și abandonat, și uitat.

Simți o teroare mută, un sentiment de posesivitate, pe care le recunoscu ca făcând parte integrantă din atașamentul față de cineva.

Pe toți dracii!

Să te atașezi de cineva îți distrugea inima și nervii. Nu era de mirare că se învățase să nu se atașeze de oricine. Prețul era prea mare.

Când băiatul începu să sforăie ușurel, Chase îl ridică fără o vorbă și îl duse direct în dormitorul ei.

Se întoarse câteva momente mai târziu, se așeză în fotoliul din fața ei și își întinse cu grijă piciorul.

– E ușor ca un fulg, spuse el.

Rămaseră în tăcere. Știind că amândoi renunțaseră iremediabil la siguranța distanțării față de copil. Îi îngăduiseră să însemne ceva pentru ei. Nici unul dintre ei nu era încântat de asta, dar nici unul n-ar mai fi renunțat la el pentru nimic în lume.

Focul trosni zgomotos. Rosalind tresări.

Chase nu tresări. Era cu totul altundeva, cufundat într-o stare de spirit foarte, foarte sumbră. Ședea în fotoliul său, cu fața dură precum granitul, cu gura strânsă într-o linie amenințătoare, cu ochii întunecați ca gheața neagră, bastonul său bătând înnebunitor în podea la intervale regulate – *buf... buf... buf!*

– Și tu pari mai curat, încercă ea.

El tot nu se uită la ea.

– Dacă sunt mai curat, s-a întâmplat accidental.

Buf... buf... buf, continuă bastonul.

– Și miroși frumos, insistă ea.

În cele din urmă, el se uită la ea.

– Și tu la fel. Mereu miroși frumos.

Complimentul lui simplu o șoca.

El zâmbi vag, mulțumit că o lăsase fără cuvinte.

– A trandafiri, adăugă el cu voce joasă, susținându-i privirea.

– Da, rosti ea încet după un moment de tăcere surprinsă, simțindu-se *complet* dezarmată.

– Așa mă gândesc la tine. Mirosind a trandafiri.

Bine.

„Și cum altfel te gândești la mine, căpitane Eversea?"

Îi trecu prin minte că, deși îl plictiseau detaliile, Chase Eversea remarca detaliile care contau. Asculta mult mai mult decât vorbea. Îi păsa de ceea ce era cu adevărat important.

Și fusese atât de total și de nefiresc de răbdător cu ea, iar toate astea erau foarte *cuviincioase*, blestemat și binecuvântat fie el, toate privirile înflăcărate și atenția cu care o trata și distanța pe care o păstrase după momentul de la bordel. Partea din față a cămășii lui era atât de udă, încât devenise transparentă. Putea vedea prin ea planurile dure ale pieptului său, părul negru și ud buclându-se sub ea, gâtul neted și bronzat înălțându-se din ea. Mânecile îi erau suflecate până la coate, iar antebrațele groase, musculoase și acoperite și ele cu păr negru bărbătesc păreau extraordinar de fascinante. Din pricina apei, părul i se lipise de frunte.

El observă că ea îl privea, așa că își ridică mâna și îl dădu spre spate, unde rămase. Dar cam strâmb.

– E mai bine așa?

– Bănuiesc că depinde de ce înțelegi tu prin „bine".

Adevărul era că nu se uita la fruntea lui. Își imagina că îi dădea cămașa jos și că torcea „n-ar trebui să ne dăm jos hainele ude?", iar apoi îi ștergea încet pieptul în fața focului. Sau poate că îl lingea până se usca, precum o pisicuță. După aceea, el i-ar putea întoarce favoarea fiindcă, până atunci, și ea ar fi udă.

În anumite locuri.

Tăcerea deveni atât de densă, încât ai fi zis că începe să trosnească.

Rosalind remarcă faptul că nici unul dintre ei nu-și îndepărtase privirea din ochii celuilalt și se întrebă din nou dacă nu cumva el îi putea citi gândurile pentru că ochii lui deveniseră teribil de negri și *fantastic* de interesați.

Își dori ca el să vină la ea.

Și își ținu răsuflarea pentru că, brusc, se temu că el asta va face.

Chase se ridică. Puțin cam anevoie.

Apoi, foarte încet, se îndreptă spre ea așa cum cineva s-ar fi apropiat de un animal înspăimântat. Ea se ridică din fotoliu cu răsuflarea tăiată, încet, ca și cum modul lui de a se mișca îl dicta pe al ei.

Totuși, într-un colțișor al minții ei, nu era sigură dacă să-l întâlnească la jumătatea drumului sau s-o ia la fugă.

El se opri și se uită la ea. Mâinile îi păreau nefiresc de inerte pe lângă trup, și fu sigură că motivul îl reprezenta faptul că nu dorea s-o atingă. Sau că nu se putea decide de unde să înceapă a o atinge.

Sau nu știa sigur dacă atingerea lui era cu adevărat dorită.

La urma urmelor, ea îi refuzase ferm și în detaliu cererea în căsătorie, ceea ce ar fi însemnat acces la trupul lui pentru tot restul vieții ei.

El trase adânc aer în piept.

– Mă duc să vorbesc cu polițistul, spuse el. Cu Buckthwaite.

Ea clipi. Preț de o secundă, rămase mută de o dezamăgire profundă. Își regăsi vocea.

– Dar vreau să fiu cu tine când vorbești cu el.

– În mod categoric, nu vii cu mine!

– Dar... s-ar putea să fie primejdios.

– Dumnezeule mare! Atunci, mai bine nu mă duc! Primejdia e *înspăimântătoare!*

Ea se înfurie că el se amuza pe seama ei.

– Nu glumi!

– Rosalind, primejdia este doar în ochii privitorului. E doar un polițist. Un om al legii. Nu vom face decât să purtăm o... conversație.

Ei nu-i plăcu felul cum rostise el cuvântul „conversație". Îl tărăgănase puțin cam sumbru și cu puțin cam prea multă plăcere.

– Dar...

– Mai întâi, Lucy, iar acum, Meggie Plum. Rosalind, e același polițist care patrulează în zona din Covent Garden unde a fost arestată Lucy. Știu asta. Ceva e în neregulă. Trebuie s-o fac în seara asta. Mai târziu, vom merge la Montmorency, după cum am plănuit, iar tu vei avea parte de primejdie acolo. E bine așa? spuse el sec. Îl voi ruga pe vărul Adam să aibă grijă de Liam cât vom lipsi – în fond e un membru al familiei, așa că s-ar putea face util. Dar *tu* vei rămâne aici până mă întorc și vei ține ușa zăvorâtă până atunci.

Făcând rapid planuri, asumându-și responsabilitatea fără a se plânge o clipă, luând decizii pentru toată lumea, punându-i pe toți la treabă cu certitudinea lui. Ăsta era căpitanul Eversea.

– Foarte bine, rosti ea cu glas moale.

– Cum poate îndrăzni cineva, spuse el aproape de parcă ar fi vorbit cu sine, să vă facă rău ție, lui Liam și lui Lucy?

Zâmbi vag, neliniștitor. Cuvintele lui nu păruseră indignate, ci mai degrabă sumbru amuzate. Afirmând că pedeapsa era inerentă. De parcă aproape îl compătimea pe cel care încercase să-i facă rău cuiva la care el ținea.

Brusc, subtil, rapid, fără ca ea să-și dea seama, el ajunse atât de aproape de ea, încât umezeala cămășii lui îi atinse sânii. Fu instantaneu și pe neașteptate învăluită într-un miros de lavandă, sudoare și o vagă urmă de ceea ce ar fi putut să fie Bay Rum. Olandă udă. Bărbat. Chase. El era atât de aproape, încât se miră că nu începea să i se ridice abur din corsaj ca urmare a *apropierii* lui.

Totuși, mâinile lui rămaseră coborâte pe lângă trup.

Încet, încetișor, chipul lui coborî spre al ei. Ea încercă, dar nu-și putu împiedica ochii să se închidă. Într-un mod plăcut, îi era greu să respire, anticipația blocându-i plămânii.

Foarte ușurel, el își lipi obrazul de al ei, iar ea simți căldura pielii lui, începutul perciunilor, maxilarul dur. Fierbinte și ușoară, respirația lui îi atinse lobul urechii, apoi buzele lui ferme poposiră pe el, abia atingându-l, iar broboanele pielii de găină începură să danseze pe brațele, pe picioarele, pe șira spinării și chiar pe sufletul ei.

– Dumnezeule, cât de mult te doresc! șopti el.

Genunchii ei începură să tremure.

Apoi, foarte încet, el își îndepărtă obrazul.

Se retrase puțin și studie gânditor chipul ei pe care în mod cert se vedea amețeala.

După aceea, dădu din cap o dată, de parcă trăsese o concluzie sau luase o decizie, îi adresă una din acele jumătăți de zâmbet – diavolul! –, apoi plecă.

În Covent Garden era haosul obișnuit într-o zi de leafă. Adesea, bărbații erau plătiți în localuri, ceea ce făcea să le fie mai ușor să-și bea banii primiți, apoi începeau să se bată, luptele revărsându-se pe străzi, unde prostituatele îi ovaționau și le făceau invitații celor care rămâneau în picioare după ce totul se termina.

Prostituatele îi strigară și lui Chase invitații vesele și vulgare, pe care abia le putu înțelege dat fiind faptul că rămăsese puțin în urmă cu deprinderea accentului cockney. Dar știa că să întrebe o prostituată era modul în care putea afla unde era Buckthwaite, așa că asta făcu pentru că prostituatele știau mereu unde erau polițiștii.

– E la Queen of Bohemia, iubire. După ce termini cu el, grăbește-te să te întorci la mine.

Localul Queen of Bohemia era plin de o mulțime gălăgioasă, care bea gin până cădea sub masă. Cârciuma duhnea a trupuri nespălate de mult timp, a alcool vărsat și a diverse varietăți de fum. Dușumeaua era tocită și zgâriată de lupte și de secole de tras scaune și mese pe ea, și călcată în picioare de ghete. Tavanul era jos. Unul dintre stâlpii de susținere avea o latură carbonizată de un incendiu izbucnit cu multă vreme în urmă. Queen of Bohemia avea sute de ani vechime, dar se ținea bine.

Îl găsi pe Buckthwaite după ce întrebă o altă prostituată, care era călare pe un client a cărui respirație mirosind a gin îi umplu lui Chase ochii de lacrimi.

Buckthwaite avea o masă numai a lui, o mică insulă de aplicare cinică a legii în mijlocul haosului, și era gata să intervină dacă armele erau scoase sau dacă moartea părea iminentă, fiindcă slujba sa era o luptă dificilă, și el alegea încăierările implicate în această luptă. Era un bărbat solid, cu un aer că văzuse de toate și, asemenea clientelei, nici el nu era foarte curat. Părul îi era rar și unsuros. Cămașa îi era gri, deși ar fi trebuit să fie albă. Poate că acela era modul lui de a se încadra în peisaj.

Îl privi neimpresionat și îi zâmbi superior lui Chase când acesta se opri lângă masa lui.

Apoi se uită mai bine.

Privirea i se fixă asupra lui Chase. Părea evident că nu se putea decide cine sau ce era Chase, dar, cu siguranță, nu se potrivea la Queen of Bohemia și nu venise acolo pentru a-și primi leafa sau pentru a bea gin. Fața lui înroșită de bere și de soare deveni dură și precaută. Își ridică ironic halba de bere, în semn de salut. Interesant era că părea singura persoană de-acolo care nu era exuberant de beată.

– Ești domnul Buckthwaite? întrebă Chase politicos.

Buckthwaite nu se ridică.

– Da, domnule, rosti el tărăgănat, cu gravitate batjocoritoare. Dumneata cine ești?

– Căpitanul Charles Eversea.

– Sunt necazuri afară, căpitane? Rostise cuvintele pe un ton ironic, având în vedere că, desigur, afară nu erau *decât* necazuri. Ai nevoie de ajutorul meu.

– Mă aflu aici pentru a mă interesa de Meggie Plum și de Lucy Locke.

Ezitarea fu infinitezimală. La fel ca privirea aruncată rapid și încremenirea trupului. Apoi, cu un gest relaxat, Buckthwaite luă halba

și o duse la buze. Și bău jumătate din ea, în timp ce Chase îl privea. Buckthwaite se șterse la gură și spuse:

– Mă tem că nu cunosc vreo Meggie Plum sau vreo Lucy Locke, căpitane Eversea.

Chase îl privi gânditor câteva clipe. Buzele sale schițară un zâmbet vag.

Reflex, Buckthwaite începu să zâmbească și el.

Chase întinse o mână, își încleștă pumnul în partea din față a cămășii omului și, cu o smucitură brutală, îl ridică în picioare. Scaunul se prăvăli spre spate.

Îl trase pe Buckthwaite aproape de gura lui și șuieră cuvintele lent, șoptit și înveninat, direct la urechea polițistului:

– Nu. Mă. Minți. Buckthwaite.

Se afla suficient de aproape pentru a vedea vinișoarele feței bărbatului, tâmplele sure, ridurile de la colțurile ochilor și nasul care fusese spart cândva. Nările omului fremătau de spaimă. Pulsul îi bătea în gât. Privirea însă îi rămase destul de calmă.

– Sunt om al legii, domnule, rosti Buckthwaite fără a părea amenințător și cu puțină convingere. Poate că n-ar trebui să vă puneți cu mine.

Părea că voia să-l testeze pe Chase.

Chase îl eliberă din strânsoarea sufocantă, iar Buckthwaite aproape că își pierdu echilibrul. Făcu un pas îndărăt și, aproape reflex, își îndreptă cămașa. Îl privi pe Chase.

– De cine îți este frică mai tare în clipa asta, Buckthwaite? Care dintre noi crezi că este cel mai dispensabil? Care dintre noi crezi că este mai credibil? Care dintre noi crezi că este cel mai capabil să-și cumpere credibilitatea?

Buckthwaite râse scurt. Categoric, cu înverșunare.

– Avem martori, căpitane.

– Atunci, nu te osteni să-ți scoți pistolul. Al meu este îndreptat spre tine.

Și chiar era, pe sub haină.

Buckthwaite trase adânc aer în piept și renunță resemnat.

– O să discutăm afară, spuse Chase.

Afară nu era mult mai multă liniște decât la Queen of Bohemia.

Un hohot de râs răgușit izbucni mai departe pe stradă, unde niște bărbați păreau să compare picioarele unei prostituate cu ale alteia.

Ambele femei își ridicaseră îndatoritoare fustele. Pe trotuarul de vizavi de afla teatrul gol al lui Kinkade, Mezza Luna, având geamurile acoperite cu scânduri.

Buckthwaite și Chase se sprijiniră de peretele clădirii și priviră nepăsători. O seară acolo semăna foarte mult cu celelalte.

– Ai arestat-o pe Meggie Plum pentru că a furat o pâine, rosti Chase, dar se pare că fata a dispărut. Lucy Locke a ajuns la Newgate, fiindcă ar fi furat, chipurile, o brățară, și nu a mai fost văzută de o săptămână. Toată lumea neagă că ar fi fost acolo. Însă sigur a fost pentru că cineva a cărei onestitate este mai presus de orice îndoială – cineva care n-are nici o legătură cu sistemul nostru de justiție deosebit de încâlcit și de haotic, și de corupt – a văzut-o acolo și a vorbit cu ea. Cineva care ține la ea. Iar tu ai fost ultima persoană care le-a văzut pe aceste femei înainte de dispariția lor.

– Lucy n-ar fi trebuit să ajungă la Newgate, spuse Buckthwaite absent, după câteva clipe. A fost o greșeală.

Chase întoarse încet capul spre el.

– Explică-mi.

Buckthwaite scoase niște tutun dintr-o tabacheră aflată în haina lui și îl băgă în gură. Păru să aștepte ca acesta să-l fortifice înainte de a vorbi.

– Căpitane, cred că amândoi suntem de acord că treaba mea este să aplic legea. Iar legea în privința furtului e clară. Așa că, atunci când cineva este acuzat de o infracțiune, iar acuzația se susține, treaba mea e să-l arestez. Ambele femei au fost acuzate de furt de către bărbați cu o reputație bună. Iar eu le-am arestat.

– Unde se află acum? De ce nu sunt la închisoare?

– O, chiar ați fi vrut să fie la închisoare? Parcă nu credeați în justiția engleză, căpitane Eversea? Sau poate că... *exagerați* puțin. Nu există un cântecel drăguț despre fratele dumneavoastră? „O, de-ați crezut că nicicând nu veți zări..."

Dumnezeule! Era cea mai groaznică versiune a cântecului despre Colin pe care o auzise vreodată.

– Spune-mi unde sunt fetele!

Polițistul ezită. Chipul îi era alb din pricina poverii numeroaselor sentimente și motive contradictorii.

În fața lor, un bețiv dădu să-l lovească pe alt bețiv, dar o făcu extrem de lent, rată pe departe și își pierdu echilibrul cu această ocazie.

– Iată cum stă treaba, căpitane! Buckthwaite se întoarse spre Chase, își scoase cămașa din pantaloni și o ridică. Pieptul îi era șocant de brăzdat de cicatrice groase și albe, de parcă cineva încercase să-și croiască drum în el. Fără îndoială, aveți porția dumneavoastră de cicatrice. N-ați ajuns întâmplător să șchiopătați, nu-i așa? Știți cum le-am căpătat eu? Am fost atacat când încercam să arestez doi infractori. Erau niște criminali. Eu îmi făceam meseria. M-au atacat cu cuțitele. Aproape că am sângerat de moarte și mi-au trebuit luni în șir ca să-mi revin. Toată lumea s-a mirat că am supraviețuit, iar eu, cel mai mult dintre toți. Știți cu cât am fost plătit în perioada aceea, pentru suferința mea? Zâmbi ironic din nou. Cu nimic. Mi-am făcut meseria și aproape că am fost concediat, fiindcă era să mor pentru ea. Așa este apreciată aplicarea legii în Londra. Sunt un adevărat Sisif.

Chase îl studie rapid.

– Deci cineva te plătește pentru ca tu să faci ceva cu aceste fete. Acesta este motivul pentru care o faci. Ai nevoie de bani.

Tăcerea lui Buckthwaite îi confirmă spusele.

– Ca să faci *ce* cu aceste fete?

Răbdarea lui Chase era pe cale să se transforme în furie.

– Este foarte riscant să vă spun, căpitane Eversea.

– Buckthwaite, ai impresia că n-ai de ce să te temi de *mine?*

– A, dar sunteți un om de onoare... căpitane Eversea, rosti el ironic.

Ca și cum considera onoarea subiectivă și vrednică de dispreț.

– O, da! spuse Chase. Trista ta poveste este foarte, *foarte* mișcătoare. Apreciez un om care își face meseria în ciuda primejdiei și a ingratitudinii. Dar nu te las până nu-mi dai această informație, iar dacă descopăr că m-ai indus în eroare în vreun fel... ei bine... Chase privi cu interes cum un bărbat din fața lor se certa în privința prețului cu o prostituată indignată, care îi arătă pumnul. ... nu mi-ar plăcea să fiu în locul tău mâine, încheie el calm.

Întoarse capul și îi zâmbi lent, înnebunitor, zâmbet care clar îl zgudui pe polițist.

– Unde sunt fetele, Buckthwaite? Mai trăiesc?

Buckthwaite rămase tăcut câteva clipe.

– Nu știu, căpitane. Mi s-a spus că nu li se va face nimic rău. Că probabil le va fi mai bine decât dacă ar ajunge în fața unui judecător. Domnule, nu sunt din fire un om corupt, dar meseria are un fel... Vocea i se stinse. În clipa asta, ar fi legate în lanțuri sau ar muri pe

o corabie în drum spre Botany Bay, iar dumneavoastră știți asta. Nu aveau pe nimeni, nu? Erau niște *nimeni*. Nu aveau conexiuni.

Pe nimeni.

– Mă. Au. Pe. Mine.

Chase nu simțise niciodată o furie atât de crâncenă. Aproape că era ca o miasmă, o ceață care i se puse pe ochi. Probabil că îi schimbase înfățișarea, făcându-i chipul să arate precum craniul morții.

Pentru că Buckthwaite păru șocat – albul ochilor i se aprinse o clipă, luminând întunericul.

Furia aproape că îl împiedică pe Chase să respire și îl făcu să vorbească foarte încet, șuierând:

– Câte sunt? Cum le cheamă? Care este rolul tău? Unde sunt fetele?

Buckthwaite ezită din nou, înnebunitor.

– Căpitane, v-aș fi îndatorat dacă...

– Ia-mă de mână, rosti Chase cu răceală.

Buckthwaite se holbă surprins la pumnul pe care Chase îl întinse spre el.

– Ți-am spus să mă iei naibii de *mână!*

Buckthwaite îi dădu ascultare și se pomeni ținând în palmă mai multe bancnote pe care Chase le scosese din buzunar.

– În preț este inclus și faptul că nu veți menționa numele meu, da? Buckthwaite zâmbi ironic și scuipă spre gleznele unei prostituate care trecea pe lângă ei. Femeia îl înjură. Căpitane, rolul meu este să le găsesc pe cele mai drăguțe infractoare și să mă asigur că nu ajung la închisoare.

– Dar unde ajung?

– Sincer, nu știu. Tot ce vă pot spune este că treaba mea e să le aleg, iar eu chiar mă pricep să le aleg pe cele mai drăguțe. Și sunt plătit pentru fiecare fată care este considerată potrivită. Nu le duc la tribunal. Dar la arestarea lui Lucy a existat un martor, așa că a trebuit s-o duc în fața unui judecător, iar apoi la Urciorul de Piatră.

– Până acum, câte au fost considerate potrivite?

– Trei. Lucy Locke, Meggie Plum și Cora Myrtleberry.

Chase habar n-avea cine era Cora Myrtleberry.

– Sunt în viață?

– N-aș putea spune, căpitane. Bănuiesc că da.

– La *cine* le duceai pe fete? Vreau un nume!

Buckthwaite păru a face eforturi să ia o decizie.

– Nu l-am văzut niciodată. Doar am auzit de el.

– *Numele,* Buckthwaite, sau, să mă ajute Dumnezeu...

Pistolul său deja avea piedica trasă, iar Chase se asigură că Buckthwaite văzu asta.

– Oh, penisul meu e mare[1].

Buckthwaite rostise cuvintele cu o hotărâre sumbră, iar pentru o fracțiune de secundă în care se simți dezorientat, Chase crezu că omul pur și simplu îi dădea o informație personală. Sau mai degrabă, refuza să-i răspundă. Sau, infinit mai rău, îi dădea un indiciu despre ce se întâmpla. La câțiva metri distanță, o prostituată se lupta cu un client care îi trăsese corsajul în jos și îi scosese din el un sân, iar ea părea a dori să-l taxeze suplimentar pentru asta.

După o clipă, Chase pricepu.

Dar polițistul clarifică oricum:

– Ăsta-i numele, căpitane Eversea. O. McCaucus-Bigg.

Capitolul 17

Chase îi spuse tot ce aflase de la polițist, îi zise despre McCaucus-Bigg și despre Kinkade, și despre desene.

În trăsura familiei Eversea plutea tensiunea și o tăcere gânditoare. Ca de obicei, Chase refuzase să piardă timpul cu speculații sau să tragă concluzii până nu știa cu siguranță cum stăteau lucrurile.

La porunca lui Chase, vizitiul micșorase flacăra felinarelor, iar când ajunseră lângă piațetă, Chase bătu în acoperișul trăsurii. După ce aceasta se opri, o ajută pe Rosalind să coboare.

Merseră pe jos restul drumului, pășind cât mai puțin zgomotos posibil, ținându-se pe lângă gardul muzeului pentru a profita de întunericul de lângă el.

Rosalind abia respira de frică.

Zgomotul estompat al bastonului făcut de bastonul lui Chase pe caldarâm abia se auzea, iar pe întuneric, se auzea ca ecoul făcut de un obiect aruncat într-o fântână goală. Vocea ceasului ajunse la ei prin aerul nopții, dar ora bătută nu fu clară. Rosalind nu auzi decât că era „fix".

[1] În original, *Oh, my cock is big*

Noaptea, curtea muzeului se căsca practic în spatele zăbrelelor – mult prea mare și goală, fără nimic după care să te poți ascunde, fără nici o mișcare, fără oameni, copaci sau umbre. Norii treceau nervoși peste o semilună strălucitoare.

Gardul cu țepi i-ar fi străpuns dacă ar fi încercat să se urce pe el. Iar drumul peste pajiște părea nesfârșit, și, în afară de respirația lor, nimic nu întrerupea tăcerea, respirație care părea să fi căpătat un volum și o semnificație mult mai mari în liniștea deplină. Respirația și pașii lor atenți. Calculați precum ticăiturile ceasului.

Poarta mai mică dădea spre o grădină mică, neglijată, cu un dud foarte mare și bătrân, înconjurat de tufe crescute neîngrijit, în spatele cărora s-ar fi putut ascunde tot felul de atacatori.

Rosalind simțea că inima îi bătea în tot corpul și îi făcea urechile să-i țiuie. *Niciodată* în viața ei, nu-și imaginase că avea să intre prin efracție într-o clădire, având la ea un pistol.

Însă Chase se afla acolo, iar pistolul ei avea piedica trasă și ea nu era sigură că nu avea să tragă în primul lucru necunoscut care mișca.

Bine că nimic nu mișca.

Reuși să treacă peste poartă după ce își ridică în mod neelegant rochia, expunându-și picioarele acoperite de ciorapi aerului nopții și, desigur, privirii lui Chase. Reuși să nu-și rupă ciorapii, lucru de care fu absurd de bucuroasă în clipa aceea.

Bâjbâi pe întuneric în căutarea zăvorului, pe care izbuti să-l tragă cu ușurință. Jubilând, împinse mica poartă.

Balamalele scârțâiră de parcă ea ar fi înfipt un pumnal în inima porții.

Sfinte Dumnezeule!

Preț de o clipă, inima ei încetă să bată. Avu impresia că îi sare din piept și cade cu o bubuitură, ca o piatră.

Închise ochii, respirația fiindu-i primejdios de superficială din pricina terorii. Aflat dincolo de poartă, Chase o apucă de mână – a ei ca gheața, a lui caldă și puternică.

I-o ținu câteva clipe, trăgând-o pe Rosalind aproape de el, și amândoi, fără a spune nimic, ascultară cu atenție, în timp ce el o încălzea cu trupul lui.

În plină noapte, sunetele se auzeau ciudat, iar ea avu impresia că aude zgomot de copite din depărtare. I se păru că aude declamațiile unui bețiv și două voci ridicate care se certau. Se părea însă că

paznicul muzeului avea lucruri mai bune de făcut, mai ales că exista un gard metalic cu țepi.

Ea deschise ochii din nou, încă agățându-se de mâna lui Chase. Îi simți pulsul – era puternic și ritmic, și remarcabil de normal. O liniști.

El era foarte nemișcat, pur și simplu privind-o. Fascinat de chipul ei. Sau poate de faptul că se uitase îndelung la picioarele ei lungi. Ochii lui albaștri străluceau ca stelele în noaptea lipsită de stele.

Iar chipul lui – dur, aspru, hotărât, captivat – îi făcu inima să-i tresară din nou, de data aceea de anticipare primordială. „Te doresc", spusese el mai devreme în seara aceea.

Iar ea nu se îndoia nici măcar o clipă că el nu căpăta întotdeauna ceea ce dorea.

Se întrebă ce va face el pentru a obține asta.

Și dacă ea chiar intenționa să-i ofere ce-și dorea.

Chase o strânse rapid de mână – fusese o întrebare. Rupsese vraja.

Ea dădu din cap: „Mi-am revenit".

El se strecură pe poartă strângându-și haina pe lângă trup pentru a nu se agăța de ea. Nu o închiseră la loc, pentru ca blestemația aia să nu scârțâie din nou.

Înainte de a se îndepărta de ea, Rosalind îi aruncă o privire dezgustată, de parcă ar fi fost o trădătoare.

După doi metri, ajunseră la intrarea de serviciu, iar Chase îngenunche și petrecu câteva clipe lungi încercând să descuie broasca. Ascultând cu atenție zgomotele acesteia. După un clic discret, broasca se descuie. El se întoarse spre Rosalind și făcu un gest care însemna *„voilà!"*

Împinse ușa cu un deget. Aceasta se deschise doar puțin. O împinse din nou. Se mai deschise câțiva centimetri.

„Binecuvântate fie servitoarele care au grijă să ungă balamalele!" se gândi Rosalind.

Apoi Chase trase cu zgomot aer în piept și deschise complet ușa. Tăcere, întuneric și un aer stătut îi năpădiră.

Instantaneu, părură să-i lase fără grai, absorbindu-l parcă din ei ca o pompă.

Cu mare grijă, închiseră foarte, foarte încet ușa în urma lor.

Ușa se închise cu un clic.

Bezna îi cuprinse.

Ea bâjbâi în căutarea lui – câteva raze de lună rătăcite căzură pe pistolul lui, care avea piedica trasă, iar ea îl apucă de haină.

Rosalind auzi un foșnet. O scânteie se aprinse pe o lamă – Chase frecase o bucată de cremene de cuțitul său pentru a aprinde un rest de lumânare de mărimea degetului său mare. Lumânarea începu să ardă cu o flacără slabă. Era o lumină total inadecvată, dar era singura lumină care nu arunca pe tavan umbre ce puteau fi văzute dacă cineva s-ar fi uitat pe acele geamuri mari. Lumânarea nu lumina decât câțiva centimetri în fața lor, așa că aveau să înainteze încet.

După cum conveniseră, își scoaseră pistoalele care deja aveau piedicile trase. Dacă le-ar fi tras acolo, zgomotul ar fi răsunat ca o împușcătură în liniștea aceea.

Chase îi dădu lumânarea lui Rosalind și îi făcu semn s-o ia în față. Dorea s-o protejeze de orice s-ar fi furișat în urma lor, așa că ea avea să stabilească traseul recunoașterii pe care o făceau.

Coridorul de serviciu îi duse într-un hol plin cu tablouri renascentiste, o bogăție de culori pe pânze puse în rame inutil de grele și de somptuoase. Trecând pe lângă ele, lumânarea lumină fragmente de fețe, mâini, cai, îngeri și copaci. De acolo, intrară în muzeul efectiv.

Chase o urmă cu pași neregulați, bastonul său atingând ușurel podeaua, iar o mână atingând permanent talia ei. Și în ciuda delicateții atingerii, ea îi *simți* furia și hotărârea concentrată. Din căldura trupului. Din respirația sacadată care îi atingea vag ceafa.

El dorea ca totul să fie bine pentru ea, pentru Liam, pentru toți cei care fuseseră nedreptățiți vreodată, pentru el.

Iar *ea* dorea să fie atentă, să caute indicii care să-i spună ce legătură avea muzeul cu Lucy și cu celelalte fete care dispăruseră. Dar nu văzu nimic. Iar mirosul lui Chase, care se afla în spatele ei, începu să-i amețească simțurile. Parfumul floral al săpunului de lavandă pălise și devenise astringent, iar el mirosea acum a bărbat, a fum de trabuc impregnat în haina lui și poate puțin a cal... și a moscul dorinței.

Dădură un colț și intrară într-o sală plină cu insecte.

Era o încăpere mare și avea unul dintre acele geamuri înalte, cu partea de sus rotunjită, prin care s-ar fi revărsat lumina dacă nu s-ar fi interpus alte clădiri și norii. Un nor dezvălui luna pentru câteva clipe, iar insectele părură groaznice în razele care găsiră fereastra – fluturi enormi încremeniți, încă irizați în moarte, cu aripi fragile întinse pentru ca toată lumea să le poată admira. Mari scarabei întunecați, cu picioarele țepoase arătând ca niște spini falnici și

cu antenele părând a avea câțiva centimetri lungime datorită magiei umbrelor. Perișorii minusculi se mișcau de parcă insectele chiar se deplasau.

Mirosul lumânărilor stinse zăbovea în sală, captiv în aerul dens și aproape încremenit. Rosalind avu impresia că simte fum de trabuc, altul decât cel din haina lui Chase. De fapt, mirosea ca trabucurile răposatului ei soț.

Se opri. Se încruntă.

Se opri și el, atent, uitându-se întrebător la ea – de ce se oprise?

Ascultară. Ceea ce li se păru o eternitate. Rosalind se gândi că nu aveau să știe niciodată cât pentru că timpul părea să se fi oprit în loc în interiorul muzeului.

Nu auziră nimic în afara respirațiilor proprii. Ea își imagină că își auzea părul crescând. Se rugă să nu-i vină să strănute, apoi, firește, aproape că simți această nevoie, iar ochii i se umplură cu lacrimi din pricina efortului de a și-o reprima.

Ridică din umeri. Desigur, fără să spună nimic. Porniră mai departe.

Trecură prin sălile egiptene, chipurile solemne de pe sarcofage părând cenușii și obosite, și cumva deloc înspăimântătoare în întuneric. Se uitară în spatele lor, dar nu văzură decât pereții. Nici o mumie nu apăru din ele.

Trecură pe lângă lespezi din piatră în care erau gravate cuvinte străvechi. Lista de cumpărături a cuiva? Un poem? Nu mai conta, erau pentru totdeauna profunde pentru că fuseseră dăltuite în piatră.

Dar nu văzură absolut nimic care să le trezească interesul.

Ea se opri brusc. De data aceea, doar de plăcerea de a simți trupul dur al lui Chase lovindu-se de al ei. Iar de data aceea, el zăbovi lângă ea. Ca și cum nu s-ar fi îndurat să se îndepărteze.

Preț de câteva clipe, rămaseră nemișcați, neajutorați în subjugarea care pusese stăpânire pe ei. Degetele lui îi atinseră doar superficial talia. Oricare alt bărbat probabil că ar fi încercat măcar s-o sărute pe gât. În mod ciudat, exact când se decise că răbdarea nu-i era caracteristică lui Chase Eversea, își aminti că războiul era pe jumătate așteptarea să se întâmple ceva, iar autocontrolul făcea parte integrantă din caracterul lui.

La fel și onoarea. Știa că Chase dorea ca ea să vină la el. Să fie alegerea ei.

„Vreau să pot decide ce îmi doresc", îi spusese Rosalind.

El avea să plece în curând. Acel gând îi provocă o panică ciudată.

Merse mai departe.

Înaintară încet pe coridorul care ducea spre sala cu armuri strălucitoare și sulițe. Nici una dintre armuri nu se repezi brusc la ei, nici o pereche de ochi nu se văzu licărind pe sub viziere.

Totuși, ea își încetini pașii. Și se opri din nou.

Inspirație... expirație. Inspirație... expirație. Sunetul respirației lor. Putea la fel de bine să fi fost sunetul nopții pentru că nu se mai distingea de aceasta. Și tensiunea din el era altfel, se schimbase complet. Cu un efort foarte mare – de parcă s-ar fi luptat să se opună gravitației, fiindcă trupul ei știa exact unde dorea să zăbovească –, porni mai departe.

După ce ieșiră din sala armurilor, trecură prin holul plin de marionete hidoase – pe fețele lor stridente se întretăiau raze de lună rătăcite. Rosalind constată că Chase o grăbi puțin prin acel loc.

În cele din urmă, ajunseră în sala cu tablouri italiene pastorale.

Dincolo de ea era încăperea cu patul acela uriaș cu baldachin din catifea, cu oglindă, în care văzuse bărbatul fantomatic.

Nu dori să se uite într-acolo. Căpătase o semnificație prea tulburătoare.

Ca de obicei, tabloul nu le spuse nimic.

Începu să pară că n-ar fi contat dacă se apucau să danseze o gigă veselă prin clădire, încălțați cu saboți din lemn. În afară de eventualele fantome, după toate aparențele erau singuri în muzeu. Aveau să plece fără a fi aflat nimic în plus față de ce știau când intraseră.

Liniștea îi învălui, apoi deveni apăsătoare. Parcă instinctiv de comun acord, se opriră. Apoi, Chase trase îndelung aer în piept.

Sunetul parcă ar fi fost un tunet. Semnală o schimbare în atmosferă. Chase expiră cu o forță care îi zburli lui Rosalind părul fin de pe ceafă. Pielea de găină îi apăru instantaneu pe ceafă și pe brațe.

Și dispăru câteva momente mai târziu, când el își puse cu hotărâre mâinile pe umerii ei. Ea rămase nemișcată ca o pisicuță apucată de ceafă.

Chase o răsuci încet spre el. Nu cu blândețe. Nu cu brutalitate. Cu *hotărâre*. De parcă se decisese că era vremea să rezolve o problemă și știa exact cum să o facă. Pe scurt, așa cum făcea totul căpitanul Eversea.

O ținu la un cot distanță, cu mâinile pe umerii ei, strângând-o aproape acuzator, de parcă o prinsese comițând o infracțiune.

Ea riscă să-și ridice privirea spre ochii lui, a căror strălucire abia se distingea în întuneric. Semiîntunericul crea o mască de arlechin pe chipul lui. Nu reuși să-i distingă expresia. Nu conta. Tremurul degetelor lui trăda încordarea ca de arc a trupului său.

Iar în câteva secunde, căldura corpului lui, încă aflat la câțiva centimetri de al ei, o făcu să se simtă toropită. Rămaseră în poziția aceea, uitându-se unul la altul până când li se tăie respirația.

Și apoi... și apoi, degetul lui mare rupse ezitant rândurile strânsorii disciplinate.

Și o dată, de două ori, apoi iarăși, el o mângâie cu o mișcare delicată ca o pană pe clavicula fină. Cu gingășie, făcând din nou cunoștință cu textura pielii ei. Nesigur dacă era bine-venit.

Devastator.

Un suspin lung ieși cutremurându-se din cuptorul care deveniseră plămânii ei, iar ea simți nevoia să închidă ochii pentru o clipă. Simți efectiv că ia foc. Cu doar câteva zile mai devreme, un astfel de gând i s-ar fi părut comic. Ce exprimare *exagerată!*

Apoi se gândi că, în fond, toate clișeele erau inițial cugetări profunde. Ajunseseră clișee pentru că erau adevăruri universale incontestabile. Așa că asta era – i se aprinseseră călcâiele după căpitanul Charles Eversea.

El o privea. Ea își dădu seama că el aștepta un răspuns.

Așa că trase aer în piept. Și expiră.

Și încuviință scurt din cap.

Apoi se aplecă brusc.

Sărutul fu apăsat – simți cum perciunii lui scurți îi zgâriară obrazul, buzele și dinții li se ciocniră, iar apoi, iar apoi, Dumnezeule mare, simți gustul lui incomparabil, întunecat, dulce, fierbinte. Gemu sub apăsarea gurii lui. Mai degrabă o devoră decât o sărută – ea îl gustă, duelându-se cu el de la egal la egal. Se savurară unul pe altul. Aștepta-seră ani lungi și se părea că nu se puteau sătura unul de altul.

Când el o lipi repede și inexorabil de scrinul antic, ea își dădu seama că și posedarea avea să fie brutală. Totul la el era atât de implacabil de dur și de incomensurabil de puternic, încât ea știu că n-ar fi putut scăpa dacă ar fi încercat. O parte minusculă din ea se întrebă dacă el i-ar fi îngăduit să scape în caz că încerca, atât de mare era forța lui în clipa aceea, forța dorinței acumulate în ani întregi.

Iar toate astea ar fi trebuit s-o înspăimânte.

În schimb, ea îl ajută.

Respirația ei deveni superficială și sacadată de nerăbdare în timp ce își ridică partea din față a fustei cu mâini tremurătoare, iar mâinile lui i-o ridicau la spate. Brațele lui erau în spatele ei, mâinile lui coborâră grăbite pe șira spinării ei spre fund, pentru a o ridica și a o lipi de mădularul lui mărit și tare, deja atât de tare, încât aproape o duru, însă o străbătu și un fior puternic, iar ea știu că avea să termine mai curând decât dorea, dar nu suficient de curând.

El tremura, stângaci din cauza dorinței și, pentru o clipă, se opri pentru a-și băga bărbia în scobitura gâtului ei, în vreme ce ea își înfipse cu putere degetele în părul lui moale, mângâindu-l, alinându-l, deși era inutil. Acest bărbat avea în el bătălii, purta în el violențe îndurate pentru poporul și țara lui iubite, furie față de nedreptățile vieții, față de neputința lui de a face să le fie bine tuturor. Iar aceasta putea fi pur și simplu o eliberare pentru el, dar de ce o dorea nu conta deloc. Conta doar faptul că ea îi putea oferi ce își dorea el, pentru că exact asta își dorea și ea.

Nevoia clocoti în ea.

El îi întredeschise buzele, iar limba lui atinse locul unde inima ei bătea în gât, sărutând-o umed acolo – buze, limbă, răsuflare, limbă. Era de o mare finețe, dar în clipa aceea Rosalind nu avea nevoie de finețe. Își puse propria mână eficientă pe mădularul lui umflat și i-l ceru cu o mângâiere îndrăzneață și apăsată.

Brusc, el își lăsă de plăcere capul pe spate, iar răsuflarea îi ieși șuierând printre dinți. Chase îi îndepărtă mâna din pantalonii lui, ca de obicei manifestându-și eficiența și hotărârea – își putea descheia mult mai repede nasturii, operațiune pe care o încheie câteva secunde mai târziu, cu o viteză impresionantă.

Ea începu să se lupte fără eleganță cu kilometrii de olandă ai cămășii lui și începu să creadă că era ca un fel de truc al unui magician crud, care scotea la nesfârșit o eșarfă dintr-o pălărie, iar el își reprimă un hohot de râs.

În cele din urmă, cămașa fu dezbrăcată, iar ea își putu băga mâinile în pantalonii lui descheiați și îi împinse în jos.

Mușchii lui se încordară când, mai întâi, palmele și vârfurile degetelor ei începură să parcurgă conturul șoldurilor lui înguste, suprafața dură a pântecului, părul fin care îi începea de sub adâncitura buricului, pielea delicată de dedesubt – făcând cunoștință cu trupul lui –, iar apoi, palma ei îi cuprinse mădularul umflat și trecu peste el, savurând căldura și puterea lui.

El își lăsă brusc bărbia în piept, iar în suspinul lui probabil că se împletise numele ei sau o înjurătură de plăcere, însă ei îi fu imposibil să-și dea seama. Rochia ei era strânsă în pumnii lui, și amândoi reușiră împreună s-o ridice deasupra taliei ei, și pe sub rochie, ea nu mai rămase decât cu aerul fierbinte și nemișcat din muzeu.

Până când nu-i spusese el, ea nu știuse că un astfel de lucru se putea face în picioare, dar siguranța lui Chase era, ca de obicei, molipsitoare, așa că o convinse, o făcu să i se pară în regulă, ba chiar deosebit. Îi simți pe fund palmele puternice și fierbinți, degetele lui alunecând pe pielea ei fină, mângâind-o, excitând-o, apoi o tachină strecurându-și un deget în despicătura ei, verificând-o și descoperind că era umedă și pregătită, la fel cum fusese cu două seri în urmă, iar corpul ei vibra sub atingerea lui.

Apoi mădularul lui ajunse acolo, capul său fiind neted și umflat, și fierbinte. Ea șopti inutil, cu disperare:

–Acum, acum, Dumnezeule, acum!

El intră încet mai întâi... apoi, o penetră.

Forța pătrunderii o împinse spre spate, apoi o trase în față. Își înăbuși un geamăt la pieptul lui.

Încleștați, el se opri. Se aplecă și o sărută.

Ea își întoarse capul. Șopti cu hotărâre:

–Acum!

Îi ceruse asta și pentru el, și pentru ea – nu avea nevoie să fie sărutată. Voia să facă imediată dragoste cu ea.

Prea mult timp, trecuse prea mult timp.

Iar căpitanul Eversea, atât de obișnuit să dea ordine, îl ascultă pe al ei.

Iar când el se mișcă, alunecarea lui în ea o orbi.

Orgasmul o lovi ca un fulger – simți că ia foc, că devine lumină și flacără. Își înăbuși la pieptul lui extazul incredibil, stânjenitor, în vreme ce trupul ei pulsa împreună cu al lui. Probabil că oasele ei erau incinerate fiindcă aproape că nu mai reuși să se țină de gâtul lui, pentru că amândoi erau înfierbântați, iar sudoarea le făcea pielea alunecoasă, mâinile ei desprinzându-se una de alta de după gâtul lui.

Dar el o avea. O avea.

Chase nu avea să-i dea drumul niciodată pentru că era hotărât să nu renunțe la propria plăcere. Mâinile lui o țineau strâns, iar mâinile ei se găsiră din nou una peste cealaltă și se încleștară pe după gâtul lui, iar părul lui umezit de transpirație îi mângâie dosul palmelor.

Respirația lui șuiera la urechea ei în vreme ce șoldurile lui îi împingeau mădularul în ea cu o ferocitate născută din nevoia de a șterge tot ce se întâmplase în război, tot ce se întâmplase între ei, toată furia și dorința. Îl simțea pretutindeni în trupul ei.

Rosalind n-ar fi crezut că era posibil, dar nimic nu era imposibil în clipa aceea, în acel muzeu și în acel moment – un alt orgasm izbucni cu puterea unui foc, aprinzându-i fiecare celulă din corp. Ea îl lovi cu pumnul în umărul dur, de fericire nebună și de furie că el o putea face să simtă așa ceva, că o putea determina să facă orice, că o putea face să-l dorească tot mai mult, deși era deja în ea. Ritmul șoldurilor lui deveni frenetic, ciocnirea trupurilor lor fiind insuportabil de erotică.

Apoi simți ceva unduindu-se în ea, de o profunzime seismică, abisală, zdrobind-o de plăcere. Capul îi căzu greu la pieptul lui.

Respirația lui sacadată se frânse, iar el își dădu capul pe spate și își mușcă buza pentru a nu urla. Vederea ei era ciudat de încețoșată, dar zări strălucirea sudorii pe mușchii încordați ai gâtului lui.

Corpul lui încremeni. Ea îi simți tremurul, trupul ei îi simți cutremurarea de parcă ar fi fost a ei, atunci când el își dădu drumul fierbinte în ea.

Nu mai făcură altceva decât să respire.

Ar fi trebuit să simtă pace și împlinire, și satisfacție.

Dar Rosalind nu simțise niciodată o pace deplină în preajma lui Chase. Nu simți nici în clipele acelea.

În ciuda faptul că încă își simțea trupul lipsit de oase, cald și moale precum ceara și că stătea dreaptă doar pentru că el o susținea.

Simpla lui existență o solicita atât de mult!

Respirația îi reveni la normal, și își ridică privirea spre el. O studia puțin încruntat. Îi lăsă încet piciorul jos și își luă mâinile de pe coapsele ei. Ezită.

Apoi o mână i se ridică spre fața ei.

Spre stupefacția ei, îi șterse cu degetul mare lacrimi de sub ochi.

Oh! Asta explica vederea ei încețoșată.

Fu surprinsă, dar totuși nu foarte surprinsă – la urma urmelor, el o zguduise până în măduva oaselor, iar ea era femeie și nu-și dedicase viața stoicismului, așa cum făcuse el, așa cum făceau bărbații.

Ridică aparent nepăsătoare dintr-un umăr. Dintr-un anumit motiv, un colț al gurii lui se ridică.

Își coborî privirea spre mâna lui și îi frecă cu delicatețe, lent degetul mare de arătător. Băgându-și în piele lacrimile ei.

Urmă un lung moment de tăcere.

– Ei bine, am făcut-o și pe asta, șopti el.

Rosalind îl privi fix. *Nu* erau deloc cuvintele pe care le-ar fi ales *ea*. Nu erau nici pe departe o declarație de iubire. Dar la ce se așteptase, în fond? Dintre toate lucrurile imposibile care se întâmplau în seara aceea, ea se gândi că a-l iubi pe el era posibil să se dovedească a fi cel mai imposibil.

„Iubire." Se feri de acel gând de parcă s-ar fi repezit brusc la ea, din întuneric.

– Vino! șopti el.

Și se furișară afară din muzeu pe unde intraseră. Iar drumul până afară i se păru și o eternitate, și doar câteva secunde. Trupul ei încă nu era al ei. Era al lui. Încă îl simțea pretutindeni și aprecie liniștea și întunericul care îi permiteau să savureze netulburată toate senzațiile.

Când trecură din nou prin camera cu picturi italiene, Rosalind avu impresia că simte din nou mirosul trabucurilor pe care le fuma soțul ei.

Se întrebă dacă era mirosul vinovăției sau al eliberării.

*

După cum fusese instruit, Phillips, vizitiul lui Chase, veni să-i ia la doar o oră după plecarea lor – chiar trecuse numai o oră? –, iar ei urcară în trăsura care încă nu se oprise.

În interiorul frumos aranjat al vehiculului bine întreținut – care, după cum remarcă Rosalind, încă mirosea puțin a Liam înainte de a se spăla –, distanța dintre ei deveni clară, de parcă fiecare simțea nevoia să se izoleze cu gândurile lui.

Pentru a-și recăpăta echilibrul.

Ea se gândi că era ca și cum ar fi epuizat conversația după încheierea cu lăcomie și violență a unui post. Iar pentru ea, chiar se încheiase un post.

– Îmi pare rău că n-am găsit nimic.

El se gândea la faptul că nu găsise răspunsuri – el, care întotdeauna avea răspunsuri –, și nu la ea.

Ea zâmbi puțin, cu amărăciune.

– Ai... ai simțit miros de trabuc în muzeu? îl întrebă ea.

El clătină din cap.

– De ce?

– În noaptea asta, am simțit miros de trabuc. Deși nu era nimeni acolo.

„Poate că e doar conștiința mea, care se manifestă", gândi ea.

Capitolul 18

Ea aproape că moțăia doborâtă de oboseală când vizitiul opri caii în fața micii ei case cu ușă roșie. Chase coborî, apoi dădu să întindă mâna pentru a o ajuta să coboare.

– Phillips, poți aprinde felinarele! Vocea lui era aproape un murmur. Îți mulțumesc.

Vizitiul coborî pentru a face ce i se spusese, și, după câteva momente, trăsura păru să capete ochi strălucitori. Chase întinse mâna spre Rosalind, iar ea – cu trupul cuprins de o durere delicioasă, încântat să fi fost tratat așa cum un trup de femeie *ar trebui* tratat – i-o luă și coborî.

Cerul era de un cenușiu perlat. „Zorii", gândi ea somnoroasă.

– Rosalind, aș dori să-ți vorbesc în particular câteva clipe. Pot intra?

Cât de teribil de formal având în vedere că trupurile lor se împreunaseră cu doar câteva minute în urmă.

I se păru ciudat să vorbească cu voce normală după ce vorbise atât de mult în șoaptă.

Se simți ciudat de ușurată că el avea să plece. Dorea să rămână singură ca să rememoreze acele momente zguduitoare. Pentru a-și da seama dacă curiozitatea ei fusese satisfăcută. Dacă nevoia îi fusese satisfăcută. Dacă fuseseră doar curiozitate și nevoie.

Și se temu că el va repeta cererea în căsătorie.

Poate că onoarea îi impunea să o ceară de soție ori de câte ori o atingea. Nu i-ar fi plăcut să-l refuze din nou.

– Foarte bine, rosti ea încet.

Chase o urmă înăuntru.

Rămase în picioare și o privi timp de câteva clipe, cât ea se ocupă de câteva treburi domestice. Focul aproape că se stinsese, așa că îl atâță, reușind să mai obțină puțină căldură de la cărbunii aproape consumați. Aprinse două lămpi. Cercul de lumină creat de ele, care

se lărgea încet, era precum răsăritul soarelui prin contrast cu ora pe care o petrecuseră în întuneric și liniște.

El așteptă în tăcere până când ea făcu toate astea.

Apoi Rosalind se întoarse spre el și tresări. El era foarte nemișcat, cu fața albă și buzele strânse. Inima ei zvâcni în piept. Recunoștea durerea când o vedea.

– Chase, așază-te, îi ceru ea încet.

Cu o mișcare rapidă, trase alături de el vechiul fotoliu cu perna moale.

El se așeză și întinse piciorul, iar ea urmări cum el îndură în tăcere durerea cu care se alesese în Belgia. Ea știa că medicii de pe câmpul de luptă făcuseră tot ce putuseră. Îl cususeră pe Charles Eversea, nu-l lăsaseră fără picior. Dar durerea îi rămăsese.

Ea se așeză pe fotoliul aflat alături. O clipă mai târziu, își puse cu grijă mâinile pe piciorul lui, încercând să-l aline cu căldura lor. Pentru a-i face lui bine, dar pentru a-și face și ei. Nu putea îndura albeața din jurul gurii lui.

El o privi pe sub pleoapele coborâte, cu respirația puțin cam neregulată.

– Poate că, dacă îți înfigi degetele puțin...

Ea își înfipse degetele puțin și îi masă mușchiul mare aflat acolo.

După câteva momente, Chase suspină, o parte din albeața din jurul gurii dispărând.

– E mai bine, murmură el. Mulțumesc.

Își luă mâna de pe piciorul lui. În clipa aceea, amândoi părură să se retragă din nou în sine, stânjeniți de intimitatea care părea cumva mai intimă decât sexul.

– Știi, Rosalind...? Se opri, gândindu-se la ce dorea să spună. Aseară, când am plecat de la vărul meu, n-am simțit deloc durerea.

Poate că era mai bine să renunțe la a anticipa ce urma să spună el. Încă nu se dumirise foarte bine cum îi funcționa mintea.

– Ai... băut cu vicarul?

Se părea că, în ultima vreme, Chase bea cu toată lumea.

– Nu a fost un eufemism. Nu mi-a oferit decât un ceai. În camera lui, n-am văzut nici măcar o sticlă de brandy. Chase rostise cuvintele de parcă asta era culmea necuviinței. Am vorbit cu el, m-am bucurat de compania lui cât de mult m-aș putea bucura de compania cuiva cu care am o îndepărtată legătură de sânge, dar el e totuși un străin pentru mine. Dar efectiv, când am plecat, timp de câteva momente, n-am simțit nici o durere.

El încerca să-i spună ceva important, ceva pentru care nu avea cuvinte ca să se exprime.

Dar auzindu-i ultimele vorbe, mintea ei îngheță brusc, iar stomacul i se strânse.

– Te doare... tot timpul?

Avusese grijă să-mi mențină tonul calm și neutru investigativ, ca al unui medic. Însă își simți cu precizie contururile dureroase ale inimii în piept.

Când durerea lui devenise durerea ei?

Alungă acel gând.

El ezită puțin, ceea ce ei nu-i plăcu.

– Nu mă doare *tot* timpul. Se prefăcuse suficient de bine când rostise cuvintele, pentru ca ea să-l creadă, iar Rosalind eliberă respirația pe care își dădu seama că și-o ținuse. Variază. De la... Făcu o pauză și clătină din cap cu putere, un substitut elocvent al cuvântului „insuportabilă", la... aproape inexistentă. Dar atunci a fost altfel. A fost ca și cum... nu existase niciodată. Dispăruse cu totul. Dintr-un anumit motiv, păruse posomorât. Și te asigur că există o diferență substanțială.

El nu era un om care să trăiască cu fantezii. Nu era genul care să se grăbească a interpreta ceva drept o experiență religioasă. Ea se simți la fel de dezorientată cum probabil că se simțise el.

– El... te-a atins?

– Da, admise el cu un amuzament sumbru.

Ea nu știu ce să zică. Îi împărtăși minunarea și scepticismul. La fel ca el, nici ea nu avea înclinații spre fantezie.

– Nu a fost ca și cum ar fi pus mâinile pe mine sau ceva de genul ăsta. Doar ne-am strâns mâinile înainte să plec. M-am întors, am făcut cam patru pași spre ușă și abia atunci am remarcat. Mărturisesc că m-am simțit ca trăsnit de fulger. M-am răsucit și m-am uitat la el... Părea *înspăimântat*. Poate că a fost un joc al luminii, dar totuși nu cred. Însă cred că și-a dat seama ce simțeam. Adică... absolut nimic.

Asta era ceva ce depășea puterea de înțelegere a lui Rosalind și clar și pe a lui Chase. Își imagină tulburarea lui având în vedere ce considera el că era posibil și ce nu era. Având în vedere sentimentul absolutului pe care îl avea el.

– Ți-a plăcut de el? întrebă ea.

– Are darul vorbirii. Va fi apreciat de doamnele din localitate. Bănuiesc că se vor da la el cu mare amabilitate și strategic, invitându-l la cine și târguri locale, și la alte chestii de-astea. O să se îngrașe

rapid de la atâtea mese la care o să fie invitat. Stranele vor geme de mulțimea enoriașilor care vor veni la slujbele de duminică. Genevieve va leșina de încântare.

– Arată bine?

– Da, spuse el cu nepăsarea unui bărbat care știa că propria frumusețe era inegalabilă.

– E fermecător?

– Se descurcă.

Ea zâmbi.

– Ți-a plăcut de el?

– Bănuiesc că da. Îmi este rudă din partea mamei. Făcu o pauză. Sper că mi-am imaginat. Pentru binele lui.

Rosalind știu că el pentru binele lui spera că își imaginase.

– Chiar crezi că el poate...

– Habar n-am ce să cred.

Rostise cuvintele pe un ton atât de categoric, încât ea își dădu seama că el se temea să creadă că îi putea alunga cineva durerea fiindcă a crede că așa ceva era posibil ar fi fost chinuitor pentru oricine trăia cu o durere persistentă.

Părea o putere fantastică – puterea de a vindeca. O putere care impunea respect. Posibil, ciudată și primejdioasă. *Cu siguranță,* nu era adevărat. Poate că Chase, discutând cu vicarul, uitase de sine. Poate că, în mod miraculos, uitase cu totul de durere.

– Dar este interesant. Unii dintre noi poartă povara rănilor vechi. Cum o fi oare să porți povara... vindecării? Dacă despre asta e vorba.

– Cred că, într-un fel, cu toții purtăm povara unor răni vechi. Iar în alt fel, toți avem puterea de a le vindeca, rosti ea cu grijă.

El ridică brusc capul.

O privi fix, cu ochii îngustați.

Nu era deloc prost. Recunoscuse aluzia indirectă la imprudența pe care o comiseseră cu ani în urmă. Se părea că indirect aveau să vorbească despre asta mereu.

– Rosalind, știu că tu crezi că sunt rigid, inflexibil și așa mai departe. Nu, nu protesta!

Ea nici nu avusese de gând. Ceea ce îl făcu să zâmbească, deși în zâmbet i se deslușì prea puțin amuzament.

– Însă este *necesar* să fii așa în vremuri de război. Viețile depind de ordine, disciplină, certitudine și decizii neclintite. Într-un astfel de context, slăbiciunea și judecata proastă sunt de neiertat, mai ales

când poți alege să *nu* fii slab. Mai ales când viețile, *țările* depind de înțelepciunea și de consistența judecății tale.

– Uneori, nu putem alege să nu fim slabi. Slăbiciunea ne alege pe noi. Și fiecare are o definiție proprie a slăbiciunii.

El pufni. Tăcerea se instală.

– Războiul s-a încheiat, Chase, rosti ea cu mare blândețe.

El o privi cu intensitate câteva clipe. Apoi suspină. Posibil, de exasperare. Sau de oboseală. Sau de orice de fapt.

– Se pare că muzeul Montmorency rareori are vizitatori, spuse el.

O schimbare a subiectului.

– Prima dată când l-am vizitat, am văzut doar trei oameni, zise ea. Unul dintre ei fiind tu.

Capul lui se ridică brusc.

– Cine erau ceilalți? vru el să știe. Nu a fost o zi de marți, așa că nu făceau parte din personalul care se ocupă de curățenie. MacGregor a spus că oamenii care fac curățenie vin doar marți. L-ai recunoscut pe vreunul dintre ei?

– Nu, nu-i cunosc. Iar pe unul dintre ei... ei bine, ca să fiu sinceră, cred că mi l-am imaginat. Am avut impresia că am văzut un bărbat îmbrăcat precum regele Henric al VIII-lea. Cu ciorapi lungi și o pălărie mare. A trecut grăbit prin încăperea în care se află... patul cel mare.

Chase nu spuse nimic preț de câteva clipe. Se încruntă la ea, privind-o ironic. Ea aproape că reuși să audă cum i se învârteau rotițele minții.

– Și celălalt?

– Celălalt era un meșteșugar mic și ciudat, un păpușar care se ocupa de o marionetă hidoasă.

Chase rămase nemișcat.

Înspăimântător de nemișcat.

Apoi începu să se aplece încet în față, de parcă o îndemna să continue. Sau de parcă voia să se ridice din fotoliu.

Rosalind îl privi cu nervozitate.

– Continuă, îi ceru el pe un ton ciudat.

– Remarcase că m-am uitat la Rubinetto. M-a întrebat de ce, iar eu i-am spus că îmi amintea de sora mea. El mi-a zis că lui tabloul îi amintea de fiica sa. Și a mai spus că... nu-i place.

Chase rămase încremenit. În ochii lui strălucea un sentiment bizar de triumf.

– Rosalind?

Vocea lui fusese atât de stranie, încât bătăile inimii ei se poticniră.

Urmă o pauză, timp în care ea începu să se îndoiască de sănătatea lui fizică și psihică.

– În dimineața asta, aș vrea să te duc la un spectacol de marionete. Dacă vremea e frumoasă.

Din nou, ea n-ar fi ghicit nici în ruptul capului că el avea să spună asta.

– Foarte bine, acceptă ea cu o oarecare ușurare.

El se sprijini de spătarul fotoliului. Își puse mâna lui mare pe picior și începu să-l maseze ușurel.

– Deci durerea ți-a revenit?

Fusese mai puțin o întrebare, ci mai degrabă ceva de spus.

– Nu o simt deloc când fac dragoste.

Instantaneu chipul ei fu cuprins parcă de flăcări.

Se uită șocată la el. Afurisitul era atât de *direct* și se pricepea atât de bine s-o ia prin surprindere.

O privi cu tristețe. Rosti pe un ton egal, cu vocea lui ușoară ca fumul:

– Poate că am putea să fim amanți până plec în India.

Tare bine se pricepea căpitanul Eversea să facă planuri! Dorea mereu să știe ce avea să se întâmple în continuare.

– Eu... rosti ea anevoie.

„Amanți." Oare ce presupunea asta? Părea atât de sofisticat. Oare avea să aibă nevoie de neglijeuri? Trebuia să apeleze la croitoreasa ei, *madame* Marceau, ca să se pregătească pentru asta?

Ce se întâmplase în noaptea aceea păruse... necesar pentru amândoi, inevitabil. Un apogeu și o eliberare. Nu știa cum să gândească mai departe, dar trebuia s-o facă în absența lui.

Și dorea să se gândească la Lucy. *Trebuia* să se gândească la Lucy.

– Ai tot dreptul la plăcere, Rosalind, rosti el încet. Cu voce foarte blândă. Chiar și în timp ce îți îndeplinești datoria. Iar eu îți promit că... îți pot oferi o plăcere extraordinară. Ar fi o onoare pentru mine.

Fu rândul ei să-și ridice brusc capul. El reușise din nou să-i intuiască gândurile. Dar nu chiar pe toate.

Ea își mușcă buza și își privi genunchii pentru o clipă.

Apoi se uită rugătoare la el. Dorind ca el să înțeleagă ceea ce ea nu putea exprima.

El clătină din cap, absolvind-o de nevoia de a răspunde.

Și proptindu-și bastonul în podea, se ridică cu o grație care dezmințea că avusese vreodată parte de durere.

Însă ea cunoștea realitatea.

– O vom găsi pe Lucy! rosti el cu fermitate.

– Știu că o vom găsi.

Ea își dorea să aibă încredere în siguranța lui și știa că el avea nevoie să audă asta.

– Îți mulțumesc pentru această noapte, spuse el.

Rosalind își dădu seama că semnificația era: „Îți mulțumesc că ai făcut cu nerușinare dragoste cu mine, lipită de un scrin vechi de 300 de ani".

Din nou, tonul lui fusese foarte oficial.

Sărutul însă nu fu la fel. Se aplecă spre ea. Buzele lor abia se atinseră, zăboviră puțin – un sărut cast.

În câteva secunde, îi transformă sângele în miere topită.

Își lipi puțin fruntea de a ei. Închise ochii. La fel făcu și ea.

Iar după câteva momente, chipul lui deveni din nou încordat și lipsit de expresie.

– Să visezi asta, Rosalind, spuse el cu blândețe.

Apoi îi făcu o plecăciune de noapte bună.

*

Dimineață, Chase îl luă pe Liam de la pensiunea unde stătea vărul său și îl urcă în trăsura familiei Eversea, care fusese spălată și aerisită și lăsată să se usuce.

– Te-am văzut, rosti Liam cu au aer viclean. Aseară.

– M-ai văzut făcând ce? spuse Chase.

– Sărutând-o pe doa'na March.

Când putuse băiatul să...?

– La ea acasă. Înainte să pleci. Înainte ca vărul Adam să vină să mă ia la el acasă.

Pezevenghi mic! Probabil că se trezise după ce el îl dusese la culcare.

– N-am sărutat-o pe doamna March.

N-o sărutase atunci.

– Dar ai vrut.

Dorise să-i facă multe, mult mai multe doamnei March și, Dumnezeule mare, chiar ajunsese să-i facă, în muzeu. Niciodată în viața lui, nu avusese parte de o plăcere atât de copleșitoare, deși încă nu era sigur dacă nu cumva nu fusese o greșeală. Dar își spuse că totuși nu conta cât avea să-l coste în privința somnului și a amintirilor pentru tot restul vieții. Indiferent dacă urma s-o mai aibă sau nu.

Însă știa precis unde dorea s-o aibă data viitoare și știa unde dorea și ea să fie avută. Știa cum dorea să facă el dragoste cu ea.

Și avea s-o aibă din nou, măcar încă o dată înainte de plecare, deoarece era absolut sigur că știa mai bine decât Rosalind March ce anume dorea ea.

Iar ea îl dorea pe el. Cel puțin, în pat.

– N-ar trebui să spionezi, Liam.

– Adică ar trebui să spionez doar când îmi spui tu.

– Ar trebui să spionezi doar atunci când te *plătesc*.

Liam râse amuzat de sine și de Chase, ceea ce era mult mai bine decât felul cum se simțise cu o zi în urmă. Motivul era că își transferase asupra lui Chase încrederea și speranța găsirii surorii lui, iar veselia copilului îi făcu pe Chase să conștientizeze ce responsabilitate enormă era aceea de a-i găsi sora.

Iar dacă nu i-o va găsi, ce Dumnezeu avea să facă cu Liam?

Cum de i se întâmplase tocmai lui asta? Cu doar o săptămână în urmă, nu făcea altceva decât să bea până își pierdea cunoștința și să asculte iritat monologuri despre vaci.

– M-am trezit ca să folosesc oala de noapte și v-am văzut, asta-i tot, îi spuse Liam.

– Ce drăguț din partea ta să-i lași doamnei March o oală de noapte plină! rosti sec Chase.

Liam râse încântat.

Băiatul era aproape comic de curat. Suficient de curat pentru ca el să-și dea seama că aproape ar fi putut să fie considerat un Eversea datorită ochilor strălucitori și micii bărbii dure, cu o gropiță în ea. Urechile nu erau reușite. Ci cam mari. Părul îi era categoric ca un fuior și drept ca paiele, iar sprâncenele și genele îi erau atât de blonde, încât aproape că păreau albe – un colorit pe care nu-l avea nimeni din familie. Totuși, era asemănător cu al vărului Adam.

– Taci, Liam! Am venit s-o luăm pe doamna March.

Ca de obicei, o mică mulțime se adunase în piațetă, îngrămădită în fața cortului roz cu dungi aurii. Marionetele erau deja pe scenă cu piciorușele lor din lemn țopăind în stilul caracteristic, într-un mod care le făcea să pară doar parțial supuse gravitației.

Melodia se schimbă brusc când Chase intră în mulțime, surprinzându-i pe Rosalind și pe Liam. Ca de obicei, mulțimea nu se despărți precum apele Mării Roșii.

El îi înghionti, îi împinse, îi lovi cu coatele și îi călcă pe picioare fără milă pe cei care îi stătea în drum, lăsând în urmă icnete de indignare îndreptățite, deschizând calea pentru Rosalind și Liam, până când ajunse pentru prima dată chiar în fața scenei.

Acolo, cu litere aurii, scria: TEATRUL MYRTLEBERRY.

Se răsuci spre Rosalind.

– Păpușile mi-au vorbit! rosti el triumfător.

Remarcă în treacăt îngrijorarea ei în privința sănătății lui psihice, apoi se apropie de teatru.

– Iar de-ați crezut că nicicând nu veți zări / Un om sfânt numit Evers... au!

Chase îl înșfăcă pe păpușar de gulerul cămășii și îl trase de-a-ndăratelea. Myrtleberry îl urmă trăgând după el sforile și păpușile, făcând să se ridice din mulțime un cor de exclamații înspăimântate.

Chase îl eliberă brusc pe păpușar.

– Dă drumul păpușilor, Myrtleberry...

– Adică *marionetelor,* chițăi Myrtleberry.

– ... bagă-le în micile lor *sicrie*...

– Se cheamă cutii, îl corectă cu glas slab păpușarul.

– ... și vino cu mine, rosti Chase. O să avem o mică discuție. Și nu te mai osteni să trimiți pălăria în mulțime. Astăzi, nu va mai fi nici un spectacol. S-a terminat.

Fluierături vulgare, țipete și un vacarm general cuprinseseră publicul. Câteva cotoare de măr fură aruncate în direcția lor când deveni clar că le întrerupsese cineva distracția.

– Mișcă-te dacă nu vrei să mori! mârâi el la Myrtleberry, care era alb la față. Păși în fața lui și strigă: Teatrul Myrtleberry va reveni în prima zi frumoasă! *Cu un repertoriu nou,* adăugă el pentru a liniști mulțimea.

Și ca *avertisment* pentru păpușar.

Asta păru să-i mulțumească suficient pe toți. Se îndepărtară mormăind și murmurând, făcând speculații în privința a ceea ce ar putea însemna acel „repertoriu".

După ce îi spuse lui Liam să se distreze singur o oră, îl duse pe Myrtleberry la Mumford Arms, eliberă o masă încruntându-se sumbru la oamenii care o ocupau și care se grăbiră să se ridice, apoi el, Rosalind și păpușarul se așezară.

Îi povesti repede lui Rosalind de cântecele pe care le auzise și de suspiciunile lui, pentru a o liniști în privința sănătății lui psihice. Iar ea înțelese de ce el nu-i spusese nimic mai devreme.

– Myrtleberry mi se pare mai degrabă numele unei păpuși decât al unui om, îl testă Chase.

Bău cu poftă o jumătate de halbă, făcând-o pe Rosalind să-l privească cu ochii mari. Se strâmbă și își șterse gura.

– Urină de măgar, îi șopti el.

Împinse halba spre ea, iar Rosalind sorbi din bere. După ce o gustă, se lămuri.

– Este numele meu adevărat, spuse Myrtleberry oarecum defensiv.

Se dovedise că teatrul putea fi strâns într-un cufăr mare, dar portabil, în care încăpeau și păpușile, cufăr care se afla la picioarele lui, sub masă. Chase îl privi chiorâș. Îl lovi ușurel cu piciorul, de parcă păpușile ar fi putut sări din el, iar dacă îndrăzneau, el avea să le facă fărâme.

– De ce simți nevoia să-mi ironizezi familia ori de câte ori mă vezi? Ce naiba încerci să-mi spui, bătrâne? Cum de mă *vezi* în mulțime?

– Sunteți foarte vizibil, căpitane Eversea. Sunteți foarte înalt, aveți trăsături pronunțate, ochii vă sunt foarte luminoși, păreți foarte bogat și trufaș, iar pe deasupra, și bastonul este foarte distinctiv. Strălucește în soare, iar în genul de mulțime care se adună în piațetă, vă remarcați de departe. Așa se face că vă văd. Se uită mai îndeaproape la Chase. Ați fi o marionetă extraordinară.

– Mușcă-ți *limba,* Myrtleberry.

O simți pe Rosalind lipindu-și apăsat genunchiul de al lui, pentru a-l potoli.

– Ce știi despre acel tablou? Ce încerci să-mi spui? Și de ce nu mi-ai spus de-a dreptul? În loc de aiurelile alea criptice.

– Fiindcă mi-au zis că o s-o omoare pe Cora. Și pe mine.

Bărbatul începu să tremure.

Rosalind îl atinse ușurel, iar acea atingere fu suficientă pentru a-l calma.

Chase trase aer în piept.

– Începe cu începutul, Myrtleberry.

Rosalind constată că lui părea să-i placă a rosti numele „Myrtleberry".

– Știam că m-ați ajuta dacă ați putea. V-am auzit vorbind cu doamna March, lângă acel tablou din muzeu. Și am auzit de dumneavoastră,

căpitane Eversea. În război, ați fost comandantul unui prieten de-al meu. Clackham.

– Clackham era un om bun.

Rosalind observă că toți oamenii lui fuseseră buni. Probabil, datorită lui. Chase părea să devină în mod precaut conciliant.

– Și m-am gândit că, dacă v-aș putea atrage atenția, continuă Myrtleberry, dacă ați asculta cântecele, v-ar pune pe gânduri și v-ar face să doriți a descoperi adevărul... despre ce se petrece. Mai ales că și sora doamnei March a dispărut.

– Ce știți despre Lucy? întrebă Rosalind cu o voce încordată.

Fu rândul lui Chase să-i atingă genunchiul.

Myrtleberry suspină.

– Cora a făcut o greșeală. A fost arestată de un polițist care a spus că a furat un fruct din căruța unui negustor, și se poate s-o fi făcut. Fata mea nu-i o sfântă, dar are o inimă bună. Apoi a dispărut. N-am găsit-o nicăieri, judecătorul a zis că n-a văzut-o, iar inima mea aproape că s-a frânt – ea e tot ce am pe lume.

Era o temă deja familiară, una mișelească, iar palma lui Chase strânse cu putere halba.

– Apoi am primit o scrisoare care spunea că ea e în siguranță, că ispășea un alt fel de pedeapsă mai ușoară. Și că nu avea să i se facă nici un rău *dacă* construiam anumite lucruri conform specificațiilor date. Eu sunt tâmplar. Pe lângă faptul că sunt păpușar.

Chase și Rosalind avură nevoie de câteva secunde pentru a asimila spusele lui, pentru că nu se așteptaseră să audă așa ceva. Chase întrebă:

– Să *construiești* câteva lucruri? Ce fel de lucruri?

– Am făcut o corabie de pirați. Am construit o mică pădure – un decor pentru o scenă – cu ciuperci mari, un curcubeu și un vas cu aur. Și mi s-a cerut să fac ceva care să semene cu o stâncă mare înconjurată de mare.

Se instală o altă tăcere surprinsă.

– Dar *unde* s-au întâmplat toate astea? întrebă Rosalind.

– Începe cu începutul cât de bine poți, domnule Myrtleberry, îi ceru calm Chase.

Auzind cuvintele rostite calm și cu fermitate, Myrtleberry se uită la el plin de speranță. Tonul lui Chase era întotdeauna tonic.

– Mi s-a spus să vin singur la muzeu, târziu într-o noapte, dacă acceptam să fac ce-mi cereau. Îmi făceam griji pentru Cora, așa că am

acceptat. Am fost întâmpinat de un bărbat mascat, care avea un pistol în mână și care era mult mai înalt decât mine – nu m-aș fi putut pune cu el. M-a legat la ochi și m-a dus, cu pistolul înfipt în spate, ei bine, nu știu unde. Totuși, știu, aș putea jura că am mers prin muzeu. Am recunoscut mirosul. De ulei de in. De lumânări. Am *simțit* atmosfera. Cunosc bine muzeul. Și am mers vreo... zece minute. Am intrat pe o ușă – am auzit-o deschizându-se. Din închis, aerul a devenit umed și rece...

Făcu o pauză. Rosalind împinse spre el halba lui Chase, iar Myrtleberry bău recunoscător restul de bere.

– După ce mi-a luat legătura de la ochi, am văzut că mă aflam într-o încăpere mare, uriașă, cu tavan înalt și cu dușumea de marmură, dar complet goală. Pereții era vopsiți în roz și de jur împrejur era stucatură, și exista un șemineu. Semăna cu un dormitor, doar că era mult mai mare. Iar materialele de care aveam nevoie pentru a face acele lucruri erau acolo. Ciocane și cuie, și un fierăstrău, și o sulă, și alte scule. Lemn și vopsea. Știau că, păpușar fiind, puteam să construiesc decoruri – o dată sau de două ori, am făcut decorurile pentru spectacolele din Covent Garden. Mi s-au dat specificații, mi s-a zis să mă apuc de treabă, apoi m-au încuiat acolo.

Se opri. Și trase anevoie aer în piept.

– Continuă, îi ceru Chase.

Rosalind puse o mână pe mâna mare și noduroasă a păpușarului.

– Câteva ore mai târziu, a venit un bărbat mascat – același om, aceeași voce foarte aristocratică –, iar eu am fost legat la ochi din nou și condus afară. Tot sub amenințarea pistolului. Treaba s-a repetat în fiecare zi timp de câteva săptămâni, până când am făcut totul așa cum s-a dorit. Dacă îi spuneam că am nevoie de ceva – de pildă, de o unealtă – pentru a-mi face treaba, mi se aducea de fiecare dată. Dacă dorea să modific ceva ce făcusem, îmi zicea să modific. Apoi, în cele din urmă, mi s-a spus că nu mai era nevoie să vin la muzeu. Dar Cora nu avea să fie eliberată pentru că era posibil ca ei să mai aibă nevoie de mine.

– Îți amintești ceva despre acel bărbat? Vocea, ceva distinctiv?

– Părea înalt. Îi auzeam vocea de undeva de deasupra mea. Era foarte aristocratică. Aș recunoaște-o oriunde.

– Când ai fost condus ultima oară prin muzeu sub amenințarea pistolului, domnule Myrtleberry?

– Cu mai bine de o lună în urmă. Iar Cora mea... tot dispărută este.

Rosalind simți în propriul piept durerea din vocea omului.

– Și de ce... dar de ce ai cântat despre tabloul de la muzeu? Cel de Rubinetto. Cu îngeri și așa mai departe.

– Ei bine, eu am grijă de păpușile de la Montmorency. Iar uneori... Suspină. Uneori, mi se pare că aud râsul Corei în muzeu. De undeva din depărtare. Ca o amintire, ca și cum n-ar fi un râs real. Și îl aud doar în camera cu marionete slovace. Și de fiecare dată când eram dus în sala unde lucram, în acea cameră simțeam mirosul uleiului pe care îl folosesc la păpuși. Este mult mai puternic acolo. Și căpitane Eversea... o dată, când eram încuiat în sală și am încetat să bat cu ciocanul, am auzit, prin pereți, râsete de bărbați. Iar unul dintre ei... ei bine, unul dintre ei a zis ceva despre fetele întinse pe spate.

Toți trei tăcură înfiorați.

– Mi-e teamă, căpitane Eversea. O vreau înapoi pe Cora mea, indiferent ce-a făcut.

„Toți domnii râd de fetele întinse pe spate."

Rosalind se uită la Chase, el se uită la ea, iar caleidoscopul indiciilor începu să se stabilizeze, creând o bănuială cumplită.

Rosalind avu impresia că în stomac i se forma ceva asemănător unui aisberg.

Simți din nou genunchiul lui Chase lipit de al ei.

Se gândi că, de când intraseră la Mumford Arms, aproape în fiecare clipă se atinseseră discret. „Știe, se gândi ea. Știe cum mă tulbură prezența lui și că sunt incapabilă să gândesc atunci când mă atinge și vrea să mă liniștească, dar și să se asigure că vom deveni amanți."

„Dacă mi-ați văzut îngerii, probabil că ați fost într-un bordel", spusese Wyndham.

– Crezi că muzeul este folosit ca bordel? întrebă Chase pe un ton neutru.

Dar Rosalind se uită la mâna lui. Încheieturile îi deveniseră albe din cauza forței cu care strângea halba cu... urină de măgar.

Obrajii tari, rotunzi și roșii ai domnului Myrtleberry se albiră.

– N-aș putea spune, domnule, rosti el cu voce slabă. Dar faptul că i-am auzit râzând de fetele întinse pe spate... Nu-mi dau seama ce altceva ar putea însemna. Vă jur că exact cuvintele astea le-am auzit.

– Noi am aruncat o privire prin muzeu în timpul zilei, spuse gânditor Chase. Am aruncat o privire în timpul nopții. N-am văzut nici o altă cameră.

Domnul Myrtleberry tresări, probabil auzind că se furișaseră noaptea în muzeu. Și îi privi pe amândoi cu mare interes.

– În mod cert, un bordel ar explica de ce, în ultimele săptămâni, numărul clienților de la Velvet Glove s-a redus, continuă Chase. A fost liniște, după cum a spus Ducesa. Și chiar așa este, din câte am constatat. Foarte ciudat.

Rosalind se gândi că nu avea să se obișnuiască niciodată cu referirile directe la bordeluri. Până și obrajii tari și rotunzi ai domnului Myrtleberry se înroșiră.

Însă Chase păru să nu bage de seamă stânjeneala celor doi, continuând în mod clar a gândi cu voce tare:

– Bănuiesc că tabloul reprezintă o indicație că acolo se află un bordel sau cel puțin un loc unde aveau loc întâlniri aranjate cu... femei puse să-i servească.

Ea recunoscu calmul aproape primejdios din vocea lui. Vaga bucurie sumbră. Lui îi plăceau provocările. Îi plăcea să facă dreptate. Și ca de obicei, părea fericit de existența cuiva pe care trebuia să-l înfrângă.

– Chase... știu că ți-am mai spus asta, dar fumul de trabuc pe care l-am simțit noaptea trecută era proaspăt. Nu era fum stătut. Era ca și cum cineva tocmai trecuse pe-acolo cu un trabuc.

El bău restul de urină de măgar, puse halba pe masă și îi zise:

– Ei bine, cred că la noapte noi doi vom vizita din nou muzeul Montmorency, de data asta cu un plan mai precis.

Capitolul 19

După ce îi promise domnului Myrtleberry că va face tot posibilul pentru a-i găsi fiica, Chase o duse pe Rosalind acasă.

O conduse de la trăsură până la ușa de un roșu aprins.

– Rosalind...

Ea își ridică întrebătoare privirea, gândindu-se că, poate, el avea să-i spune ce idee îi mai venise în privința locului unde se aflau fetele.

– Aș vrea să fac din nou dragoste cu tine, cât mai curând.

Cuvintele neașteptate îi provocară o amețeală puternică – diavolul părea să știe bine cum să facă asta. El întinse calm o mână și o susținu cu două degete, pentru a nu cădea de pe treapta de sus.

– Nu trebuie decât să spui da data viitoare când te voi întreba. Îți vei da seama când. Vin să te iau înainte de ivirea zorilor.

Ce-ar fi putut o femeie să răspundă la asta?

El coborî o treaptă. Apoi se întoarse din nou spre ea.

– Și... Rosalind, amintește-ți de Velvet Glove și de tabloul pe care l-ai văzut acolo, și de toate lucrurile de care ți-am spus că sunt posibile și îți vei da precis seama ce mă gândesc să facem. Poate că asta te va ajuta să iei o hotărâre.

Așteptă până când ea deveni stacojie și rămase fără suflare imaginându-și, pentru că Rosalind n-ar fi putut împiedica asta nici dacă s-ar fi străduit.

Chase coborî ultima treaptă.

– Și Rosalind... voi pleca în India peste o săptămână, dar mâine mă duc în Sussex ca să-mi iau rămas-bun de la familie și nu știu cât de curând mă voi întoarce.

Se opri la baza scării, iar ochii lui albaștri o sfredeliră. O despuiară ca niște mâini pricepute. Erau întunecați de hotărâre, dar nu și rugători. Era un gentleman și avea mândrie.

Indiferent ce aflaseră amândoi cu o noapte în urmă, indiferent ce descoperiseră, el tot mai voia ca ea să aleagă ce dorea.

Își atinse borul pălăriei, dădu din cap, se urcă în trăsură și dispăru.

Cu două ore înainte de ivirea zorilor, trăsura familiei Eversea veni s-o ia.

Având în vedere planurile lor, Rosalind se îmbrăcase într-o rochie de culoare închisă.

Odată ajunsă în trăsură, se sprijini de spătarul banchetei, își puse mâinile în poală, rămase nemișcată și se întrebă când avea el să vorbească. Adevărul era că doar atât putea face pentru a nu se repezi la Chase – ochii lui o priveau arzători pe întuneric, umbrele formând o mască de arlechin pe fața lui –, însă anticiparea era un afrodiziac puternic.

„Ai tot dreptul la plăcere, Rosalind."

Totul se petrecu foarte similar cu prima dată – drumul tăcut până la intrarea de serviciu, deschiderea micii porți (Chase luase ulei

pentru a unge balamalele), înăbușitele scrâșnete metalice când el descuie broasca, aprinderea unei mici lumânări, furișatul prin holul muzeului cu pistoalele în mâini, intrarea în încăperile muzeului.

De nevoie, înaintând chinuitor de lent, dar cu toate astea direct, el o conduse în dormitorul din secolul al XVI-lea.

Puse cu oarecare ceremonie mica lumânare într-un sfeșnic străvechi, de pe masa de scris, iar ea privi cu sentimentul că timpul începuse să se scurgă cu lentoarea unui râu de lavă.

– Aici, șopti el.

O secundă... două secunde... trei secunde...

Și ea știa cum să creeze suspans. Dorea să audă cum respirația lui se intensifica până devenea ușor răgușită.

Așa se întâmplă.

... patru secunde... cinci secunde... șase secunde...

– Da, rosti ea încet.

Atât de repede și atât de firesc o răsuci și îi desfăcu și îi slăbi șireturile corsajului până când rochia începu să-i alunece de pe umeri, încât ea abia dacă avu vreme să-și dea seama ce urma el să facă. Mâinile lui se ridicară și, cu o precizie rapidă și delicată, îi găsi și îi scoase agrafele din păr, apoi le puse cu grijă undeva – ea auzi clinchetul lor pe lemnul lucios din secolul al XVI-lea. Degetele lui îi pieptănară părul bogat, savurându-i finețea de satin. Apoi îi desfăcură corsetul, și ea avu impresia că tot ce o ținea legată căzu de pe ea într-o clipită, iar el îl culese și rochia, și corsetul, și le împături pe pat cu grija lui soldățească pentru ordine.

Cu delicatețe și dexteritate, îi dădu jos și cămășuța, împăturind-o și pe aceasta cu eficiență, iar ea păși în brațele lui, înăbușindu-și un hohot de râs surprins fiindcă se pomenise brusc complet goală și total vulnerabilă, iar el era complet îmbrăcat și controlând totul.

Chase dădu la o parte draperia baldachinului și o puse pe Rosalind pe pat, un nor de praf perturbat licări în lumina lumânării, apoi dispăru când el trase draperia în jurul patului, învăluindu-i într-un întuneric la fel de dens și de moale precum cuvertura de catifea de sub ea. Un întuneric atât de deplin, încât ea avu nevoie de câteva clipe pentru a deslușI conturul propriului trup, până atunci având strania senzație că era lipsită de formă și de apartenență, având nevoie de el ca ancoră.

Când patul se mișcă sub greutatea lui, ea simți căldura și forma trupului lui Chase. Se auzi un foșnet, iar ea speră cu ardoare că era

făcut de hainele pe care el le dezbrăca – pentru că nu dorea ca numai ea să fie goală –, și după o clipă, mâinile lui începură călătoria pe trupul ei. Întâi bâjbâind, apoi cuprinzându-i gleznele pentru a se orienta, urcând pe curbele gambelor, trecându-i peste coapse, prin părul scurt de-acolo, peste arcuirea pântecului, descoperind-o la fel cum ar fi făcut-o un orb și lăsându-i în urmă pielea ca de găină, fierbințeală și fiorii senzației care îi cuprinsese corpul.

Palmele lui ajunseră pe sânii ei, cuprinzându-le greutatea delicată, trecând peste sfârcurile întărite, iar ea se arcui cu un scâncet înăbușit. Gura lui găsi gura ei și o sărută ușurel. Ea își băgă degetele în părul lui pentru a-și impune voința, pentru a-l ține lipit de ea, pentru a prelungi sărutul, întrebându-se dacă era posibil ca fiecare sărut al lui să pară ceva cu totul nou. Pentru că acela era diferit de celelalte. Mai întâi, o atingere delicată a buzelor, o apăsare, o alunecare, o apucare jucăușă a buzei ei de jos cu buzele lui, iar apoi o întâlnire pe-ndelete a limbilor, răsucirea lor împreună, dulcea fierbințeală și plăcuta umezeală în vreme ce degetele fiecăruia se încleștau în părul celuilalt. El era întunecat și nesfârșit, iar ea se prăbuși în acel sărut ca într-un vulcan.

Însă Chase avea un obiectiv.

Începu călătoria de întoarcere – sărutul lui coborî pe bărbia ei, apoi pe locul de pe gât unde îi bătea pulsul, ajunse în valea dintre sânii ei și vizită ambele sfârcuri, se opri în adâncitura dintre coaste, apoi limba lui intră delicios de jucăușă în buricul ei. Mâinile lui ajunseră pe coapsele ei, mângâindu-i părul de-acolo, apoi îi despărți genunchii și îi mângâie gambele.

Respirația ei devenise grăbită.

Îi simți răsuflarea fierbinte între picioarele ei, unde se umezise și unde simțea o durere delicioasă, respirație care îi spori nerăbdarea. Fu urmată de o răceală neașteptată, când el suflă ușurel.

Ea știu, simți ce avea să urmeze.

Dumnezeule mare, o mângâia cu limba!

Cu putere, fierbinte, catifelat, umed. Foarte, foarte deliberat. Chiar și pe întunericul aproape total din patul cu baldachin, el știa ce să facă cu trupul unei femei. Ea se cutremură.

N-ar fi putut descrie senzația decât cu două cuvinte: „mai mult". Ceea ce nu era deloc o descriere. Nici măcar nu știa dacă îi plăcea de fapt, pentru că era prea acută și prea nouă senzația, iar ce făcea el cu trupul ei era total – îi trimitea flăcări prin vene.

Însă el o făcu din nou.

Delicat de data aceasta, iar ea scânci și se arcui spre el. Iar el o făcu din nou, și mâinile ei se încleștară în străvechea cuvertură din catifea.

Iar el o gustă din nou, o mângâiere persistentă și deliberată, și ea capitulă. Înconjurată de un întuneric de catifea și cu spatele lipit de catifea, și cu cea mai hedonistă activitate imaginabilă între picioarele ei, simți că începe să plutească dematerializată, cu conștiința devenită un simplu punct de plăcere acută, tot mai intensă, și acceptă totul cu lăcomie, ca și cum i se cuvenea.

Însă el se opri.

„Nu, nu, nu!" Vru să protesteze, vru ca el să continue până când orgasmul o nimicea, dar nu putu vorbi, atât de drogată de plăcere și de întuneric era. El își schimbă cu abilitate și fără zgomot poziția, răsucindu-se astfel încât coapsele lui îi încălecară bustul, și se aplecă pentru a o săruta din nou – o promisiune, un jurământ că intenționa să continue, dar dorea și el ceva de la ea. Rosalind deschise ochii și văzu conturul musculos al feselor lui, apoi el se ridică astfel încât mădularul lui umflat îi atinse buzele.

Ea simți un șoc care aproape că o smulse din toropeala plăcerii.

Apoi i-l atinse ezitând cu limba și și-o trecu peste partea de sus, zăbovind, iar umerii lui se strânseră și el murmură răgușit o înjurătură aprobatoare – ceva atât de caracteristic lui, atât de satisfăcător – și ea își dădu seama de sălbatica ei putere de a-i produce plăcere. Și știu instinctiv să îl ia cu totul în gură – mai întâi domul alunecos, mătăsos, apoi mădularul cald, însuflețit, aproape musculos, care se umflă și mai mult când ea își trecu buzele peste el.

Îl simți cutremurându-se de plăcere, iar apoi, răsuflarea lui fierbinte și limba lui hotărâtă reveniră din nou acolo unde ea le dorea.

În peștera întunecoasă a patului, în acel muzeu straniu, în acea lume pe care ei o creaseră împreună, i se păru din nou firesc să împărtășească împreună cu el acel festin al plăcerii. Să-l guste, să-l sugă, să-l chinuiască. Începu să-l imite – el o mângâia apăsat cu limba, ea îl mângâia apăsat cu limba; el o sugea delicat, ea îl sugea delicat –, ajungând la un ritm al puterii și al plăcerii atât de primare și de instinctive, încât ea realiză că fiecare femeie se năștea cumva cu această cunoaștere, cu acest *drept*. Și totuși, dacă soțul ei ar fi trăit, probabil că ea nu și-ar fi dat niciodată seama de asta. Și era atât de ciudat că

un act atât de intens, de tainic și intim, ce avea să-i provoace o plăcere despre care știa că va fi cataclismică, era atât de *tăcut*.

Mădularul lui gros ieși dintre buzele ei, dar pielea ei era atât de sensibilizată, încât își arcui trupul spre el, cerându-i inconștient s-o satisfacă. Nu mai putea face nimic pentru plăcerea lui, a ei se impunea.

Capul ei se lăsă pe spate. Șopti:

– Îmi pare rău... am nevoie...

– E-n regulă, iubito.

Iubito?

Dincolo de orice, ea știu că era în siguranță cu el. Chase îi fusese întotdeauna alături când avusese nevoie de el și era acolo și în clipa aceea.

Se răsuci spre ea. Trupul lui cald o acoperi. Ea își ridică mâinile și le trecu peste pieptul lui delicios de dur, părul lui creț fiind năclăit de sudoare. El își apucă mădularul în mână și o pipăi cu el, căutând intrarea în ea, iar asta fu suficient pentru ca ea să se spulbere gemând în strălucitoare cioburi de fericire.

El își propti mâinile deasupra ei și o pătrunse.

Ea se agăță de el, urmărind penetrarea primară și mișcarea ritmică a șoldurilor lui înguste, cursa lui dură spre propria plăcere, savurând sălbăticia cuplării lor, atingerea lui adânc în ea, atât de adânc, încât aproape că o duru.

El își mușcă buza pentru a-și reprima un geamăt și rămase nemișcat, tremurând deasupra ei, orgasmul zguduindu-i trupul în timp ce el se revărsă fierbinte și la nesfârșit în ea.

– Rosalind, murmură el.

Ea nu-și mai auzise niciodată numele rostit în felul acela. Deslușise în numele ei tot ce simțea el. Un amalgam de sentimente.

Cu trupul moleșit de plăcere, mintea ei începu să hoinărească. Totuși, știa că nu era sigur să rămână așa prea mult timp, însă mai stătură câte clipe întinși unul lângă celălalt.

Împreună și despărțiți. Doar trupurile lor atingându-li-se.

„Iubito". Asta spusese el. Dar era unul din acele cuvinte mari care se foloseau când se pierdea controlul. Fie se zicea așa ceva, fie se trântea o înjurătură obscenă.

Rosalind își trecu mâna peste brațul lui dur și fin, peste umăr, peste mușchii pieptului, ca și cum căuta efectul asupra lui. Chiar și în clipa aceea exista tensiune în el. Mâna ei se ridica și cobora odată

cu ridicarea și coborârea pieptului său. Inima lui de războinic bătea acolo. Își lăsă mâna acolo, îngăduind bătăii ritmice s-o aline, s-o liniștească. Inima aceea s-ar fi putut opri de atât de multe ori! O lăsă cu aviditate să bată sub palma ei.

Își dori să-i poată spune lui Chase că nu mai trebuia să se lupte.

Își dori să fie sigură că era adevărat.

Își dori ca el să înțeleagă că forța adevărată are uneori legătură cu abilitatea de a capitula uneori. În fața vieții, a circumstanțelor, a nesiguranței, a propriei umanități și failibilității.

În fața unei dorințe care nu-i cerea altceva decât să ofere și să accepte plăcerea, adică ce îi oferise el.

Își trecu mâinile peste spinarea lui mare, palmele alunecând pe pielea de satin fierbinte, piele care se putea rupe și sângera la fel ca pielea oricărui alt om. Erau prea multe dovezi ale faptului că el aproape murise – degetele ei rătăcitoare întâlniră neregularitățile cicatricelor de diverse forme și texturi. Violente hieroglife lăsate pe trupul lui de evenimentele vieții – fără îndoială, unele în timp ce se juca, dar majoritatea în bătălii.

Întoarse capul și își odihni obrazul în valea dintre umerii lui, și trase aer în piept – sudoare, mosc, sex, Chase.

Preț de câteva clipe, nimic nu se schimbă, el rămase întins în tăcere, respirând. Epuizat, dar neodihnindu-se pe deplin. Făcând o pauză între manifestările sinelui său încăpățânat, iritant, fascinant, fantastic de sofisticat sexual. Mădularul îi era relaxat între coapsele groase și tari, părând modest.

Până când respirațiile lor se sincronizară – inspirație, expirație.

Apoi el se mișcă puțin, lipindu-și fundul de vintrele ei. Ea zâmbi, buzele arcuindu-i-se pe pielea lui fierbinte. Încetul cu încetul, simți tensiunea dispărând din el, iar trupurile lor se contopiră.

Câteva momente mai târziu, mâna lui o găsi pe a ei, pe talia lui. Îi pipăi încet palma cu degetele, de parcă nu mai atinsese niciodată o mână.

Apoi încet, deliberat, își împleti degetele printre ale ei și le strânse.

Ea știa cât de puternic era el, poate mai puternic în anumite privințe, iar în altele doar curajos.

Ea îi putea oferi atât de puțin. Doar acele momente, înainte de plecarea lui în India. Și alte amintiri cu ea, femeia care îi dăduse viața peste cap nu doar o dată și care, în schimb, îi dăruise plăcere.

Așa că îl cuprinse în brațe.

Iar el își îngădui să fie ținut în brațe.

Câteva momente mai târziu, el se ridică brusc de lângă ea. Puse o mână pe gura ei și își duse un deget la buze. Apoi își duse o mână la ureche.

Ascultă cu mare atenție și auzi...

Era un *chicotit?*

Nu era chicotitul *ei.* Urmă o secundă de liniște.

Apoi îl auziră din nou. Se auzea de pretutindeni și de nicăieri. Estompat și slab.

Trebuiau să se ridice. El o făcu.

Și apoi, o cumplită constatare – el era îmbrăcat. Nu trebuise decât să-și tragă pantalonii și să-și treacă mâna prin păr, și devenise suficient de decent. Hainele *ei* însă erau împăturite cu grijă, agrafele erau puse ordonat pe scrinul care cândva îi aparținuse regelui Henric al VIII-lea.

La peste doi metri distanță.

Fără a pune la socoteală acei kilometri de pat pe care trebuia să-i străbată pentru a ajunge la ele.

Un alt sunet fantomatic se auzi muzical și în cascade, și a flirt – într-adevăr era un râs feminin. Atât de îndepărtat, atât de estompat, încât cu siguranță ajungea la ei dintr-un alt secol.

Mâna ei încă zăbovea deasupra inimii lui, care începuse să bată mai repede. El îi apăsă mâna pe trupul lui, pentru a o liniști.

Nu se simțea complet goală atâta vreme cât el rămânea aproape de ea.

– Fantome, șopti ea la urechea lui.

El întoarse capul spre ea și se încruntă atât de insultător, încât ea practic *auzi.*

Încet, încet, își retrase mâna din a ei și tot încet, încet se îndepărtă de ea până când trupul lui n-o mai atinse. Ea se simți înfrigurată și abandonată. El întoarse capul și își duse degetul la buze.

De parcă ea ar fi fost pe cale să înceapă a țipa.

Fu rândul ei să se încrunte.

Ceea ce îl făcu să zâmbească. O mică semilună albă și liniștitoare în întuneric. Era un moment ciudat, desigur, dar ceva îi făcu inima să zvâcnească. Ea își dădu seama că n-ar fi suportat că el să pățească

ceva, dar cumva fu sigură că nu avea să i se întâmple nimic, că nu i se putea întâmpla nimic rău.

Deși era atât de mare, izbuti să se tragă spre capătul patului fără ca străvechea saltea să scoată sunete nedorite. Ea îl privi îndepărtându-se, simțindu-se puțin disperată, tentată să-și facă o togă din vechea cuvertură de catifea pentru a reuși o scăpare grațioasă.

Apoi își dădu seama de ce Chase încă purta cizmele – în ele se afla pistolul. Își băgă mâna într-o cizmă, iar arma apăru strălucind.

Urmă un alt moment de nemișcare totală. În care ascultară. Praful așternându-se la loc.

Nu se auzi absolut nici un sunet. Nu mai auziră nici un chicotit.

De fapt, totul începea să devină foarte anost.

„Fantome", simți ea nevoia să insiste. Indiferent de sursă – eterică sau dintr-un alt pat din secolul al XVI-lea aflat undeva în muzeu –, cu siguranță, un chicotit nu avea nimic sinistru.

Apoi Chase ieși cu totul de sub baldachin, iar ea rămase singură în patul uriaș.

Nu auzi nimic câteva clipe. Dar propria respirație deveni asurzitoare, apoi neliniștitoare.

O mână se repezi spre ea de dincolo de draperia baldachinului.

Ea își reprimă atât de repede țipătul, încât aproape că se înecă. Apoi mâna îi făcu nerăbdătoare semn.

Chase îi dădea de veste că putea să iasă.

Ea încercă să se dea jos din pat cu grația cu care o făcuse el, fără a-l face să se clatine sau să scârțâie mai mult decât o făcuse deja. Tocmai pornise în patru labe spre margine când el își băgă capul pe după draperie și o văzu înaintând goală pe cuvertura din catifea.

Ea văzu un alt rânjet alb licărind în întuneric. El se distra.

Dacă ar fi fost un gentleman, i-ar fi dat hainele, iar ea s-ar fi putut îmbrăca în siguranța oferită de baldachin.

Altminteri, avea să fie silită să se îmbrace sub privirile lui.

Totuși, îmbrăcatul sub privirile lui – iar aceasta era o altă dovadă a efectului pe care el îl avea asupra ei – conținea o anumită doză de atractivitate. Indiferent de primejdia în care era posibil ca ei să se afle în acele momente.

Era evident că fusese coruptă zdravăn și cu adevărat. Cumva însă, nu reuși să găsească în ea regretul pierderii moralității, dacă asta pierduse din cauza lui.

El îi dădu hainele și, lipsit de politețe, dar totuși încântător pentru ea, refuză a se întoarce cu spatele în timp ce ea se îmbrăcă atât de repede cât era posibil. Sub privirile lui, îmbrăcatul fu aproape la fel de plăcut ca și dezbrăcatul, iar el o ajută cu mișcări rapide, mâinile lui lăsând urme fierbinți pe pielea ei.

Folosindu-și cuțitul și cremenea, Chase aprinse din nou lumânarea și avu grijă ca scânteia să se intensifice și să capete forță până când deveni o flacără adevărată. Băgă în buzunarul hainei pistolul cu piedica trasă, ca să-i fie la îndemână, îi luă mâna lui Rosalind și îi încleștă degetele pe talia hainei lui. Porniră încet prin cameră, Rosalind ținându-se de el.

Iar chicotitul se auzi din nou. Slab, nepământesc.

Mica lumânare aprinsă făcea ca degetele lui să pară niște zăbrele luminoase, aproape arzându-le. Se furișară în tăcere, după doar câțiva metri ajungând din nou în fața tabloului. Se opriră și ascultară, și adulmecară. Într-adevăr, acolo mirosul uleiului de in era mai puternic. Myrtleberry spusese că râsetele se auzeau mai puternic în acea încăpere.

Și brusc, flacăra lumânării începu să se legene și să se smucească, pârlindu-i puțin degetele.

Suspiciunea se manifestă sub forma unui punct rece la baza spinării lui Chase.

Își controlă respirația până nu i se mai auzi aproape deloc.

Se gândi la prima zi când o văzuse pe Rosalind uitându-se la acel tablou. O studiase din spate, fascinat chiar și numai de spinarea ei, dar existase un moment când avusese impresia că ea întorsese capul și îl privise. Apoi, după o fracțiune de secundă, îl întorsese din nou spre tablou. I se păruse imposibil – de ce nu era sigur că asta se întâmplase?

Dar pana de la pălăria ei tremurase. Chiar dacă... doar... foarte vag. Ca și cum ea se mișcase. Ca și cum ar fi fost atinsă de suspinul cuiva – după cum crezuse atunci.

Sau ca și cum... ca și cum...

Ridică lumânarea spre centrul tabloului. Văzu bovina mare și întunecată.

Și își îndepărtă unul câte unul degetele din jurul ei, până când flacăra nu mai fu ferită, deși mică parcă luminând ca un felinar, în contrast cu lumina pe care o oferise înainte.

Chase așteptă.

Își auzi inima bubuind în urechi.

Auzi respirația lui Rosalind în spatele lui, sincronizată cu a sa, trupul ei fiind încordat de o întrebare nerostită.

O secundă mai târziu, mica flacără tresări, apoi începu să se legene ca un mic dansator din Mările Sudului.

Cu o viteză orbitoare, își umezi degetele cu salivă, stinse lumânarea și se răsuci spre Rosalind, acoperindu-i gura cu palma pentru a-i înăbuși icnetul.

O beznă totală îi învălui.

El o ținu strâns, cu un braț cuprinzându-i talia și cu o mână pe gură. Ea deveni rigidă de stupefacție. Timp de câteva clipe îngrijorătoare, el avu impresia că ea încetase să respire. Își mai ținu palma apăsată cu fermitate pe gura ei timp de o secundă, apoi o îndepărtă încet. Apoi își trecu un deget peste buzele ei moi – un lux, o tentație, o mângâiere și un semn să rămână complet tăcută.

Ea înțelese. Se conformă. Avea încredere în el deja, iar el simți onoarea responsabilității.

Iar curiozitatea ei rămase aproape la fel de palpabilă și de densă precum întunericul din jur.

El își coborî mâna.

Chase încă nu-și putu explica, așa că așteptă să înceapă a deslușì conturul obiectelor din jurul lor.

Iar un ghinion afurisit făcu ca primul lucru care se materializă în beznă cu oarecare claritate – din cauza unei raze de lună care căzu la un unghi nefericit prin una dintre ferestrele boltite – să fie hidoasa marionetă. Lumina cenușie îi evidențiе buzele roșii și groase, ochii albi și bulbucați, membrele inerte. Capul îi atârna ca al unui om scos din apă după un accident nefericit.

Chase încremeni. Micile fire de păr de pe brațe i se zburliră de scârbă.

Probabil simțindu-i încordarea, Rosalind se lipi instinctiv de el, apucându-l și mai strâns de haină. El aproape că zâmbi. Ea îl apăra de marionetă.

Își luă privirea de la păpușă și o îndreptă spre tablou, dorindu-și să-l poată deslușì.

După câteva secunde, reuși să zărească îngerul cu piept mare, pentru că era învesmântat în alb, apoi heruvimii cu aripile lor strălucitoare, iar după aceea, contururile enormei vaci.

Își linse din nou degetul, îl ridică și îl trecu cu o minuțiozitate chinuitoare, aproape ceremonios, orizontal prin fața tabloului. Începând de la un capăt. De parcă era un vrăjitor care efectua un ritual. Se amuză puțin când realiză că Rosalind îi privea cu o îngrijorare gravă. Fără îndoială, gândindu-se că, până la urmă, înnebunise de-a binelea.

Ajunse la mijlocul tabloului, în dreptul fundului vacii, când vârful degetului i se răci. Îl ținu acolo câteva secunde, pielea capului începând să-l furnice când suspiciunile i se confirmară.

Un firav, dar inconfundabil curent de aer venea...

Exact din fundul vacii.

În clipa aceea, se gândi ironic la Colin.

Fiindcă era o dilemă cu totul nouă pentru el, își îngădui câteva momente de gândire.

Dacă aer proaspăt – sau *aproape* proaspăt – venea din fundul vacii în aerul dens și închis al muzeului, asta însemna că dincolo de perete *era* ceva. Dar ce putea fi? O alee? Un pasaj?

Chicotitul estompat, eteric se auzise de-acolo. Era sigur de asta.

Dincolo de acea aripă a muzeului nu se aflau decât alte clădiri. A, dar englezii erau deștepți, iar istoria era plină de povești despre cum trebuiseră să ascundă sau să strecoare pe furiș ceva – preoți, praf de pușcă, femei. Tunelurile și pasajele rar erau construite dintr-un capriciu. Rostul lor era dictat de necesitatea de a ascunde ceva sau de a fugi.

Apoi își aminti de tunelul săpat între Brighton Pavilion și King's Arms, unde se afla un bordel. Oare un tunel din muzeu unde putea ducea?

Desigur – chiar în acea seară stătuse cu Buckthwaite în fața la Mezza Luna, vechiul teatru deținut de familia lui Kinkade în cea mai rău famată zonă din Covent Garden, cu geamurile acoperite cu scânduri și părând abandonat.

O clădire *mare*.

Suficient de mare pentru a adăposti un bordel.

Iar acolo se putea ajunge ușor și rapid din muzeu... printr-un tunel. Evitând străzile aglomerate, pline de trăsuri, cai și prostituate. Iar el se întâlnise cu Kinkade la Queen of Bohemia, care se afla chiar lângă teatru.

Mezza Luna... însemna semilună în italiană. Iar în tablou se afla o semilună.

Se răsuci și își apropie buzele de urechea lui Rosalind.

– Cred că în spatele tabloului se află un tunel.

Ea pricepu. Ochii ei licăriră în întuneric.

Chase se gândi că fundul vacii ascundea un vizor. Era posibil să-i privească chiar în clipa aceea cineva.

Totuși, dacă un om i-ar fi privit din spatele tabloului, n-ar mai fi existat curentul de aer.

O cuprinse pe Rosalind în brațe și o trase la o parte. Cu siguranță, nimeni nu i-ar fi putut identifica pe întuneric.

Oare era bine să aprindă iarăși lumânarea și să studieze fundul vacii?

Ce s-ar fi întâmplat dacă un ochi de dincolo l-ar fi întâlnit pe al lui?

Dumnezeule!

Așteptă. Ascultă. Se răsuci încet și studie din nou încăperea, pentru a se asigura că erau singuri. Evident, ochii lui întâlniră ochii bulbucați ai hidoasei marionete.

– Poate că ar trebui să apăsați plăcuța de aramă de sub ramă, șopti păpușa încercând să-l ajute.

– *Pe toți dracii!*

Chase își smulse pistolul din buzunar și îl îndreptă spre marionetă, cu gândul s-o facă țăndări.

– *O!* Nu trageți! Nu trageți! Sunt eu!

Păpușa fosni pe raft, capul înclinându-i-se întâi spre stânga, apoi spre dreapta, apoi în față, de parcă saluta podeaua muzeului. Părea a încerca să se ridice în picioare.

Era oribilă, oribilă!

Ceea ce părură a fi un milion de păianjeni cu picioruțe de gheață coborâră pe șira spinării lui Chase.

Rosalind îl ținea cu fermitate de cot, și ea cu pistolul îndreptat spre marionetă, din câte se părea cu o hotărâre de oțel. Îl strângea de brat și pentru a-l opri, și pentru a-l liniști. Inima bubuia în pieptul lui.

– *Urăsc* marionetele! murmură el.

– N-aș fi bănuit *niciodată*, șopti ea.

Cuvintele ei aproape că-l făcură să zâmbească.

Era ciudat cum strânsoarea mâinii ei mici pe cotul lui îl făcea să se simtă ca și cum nimic din lumea asta – inclusiv diabolicele păpuși – nu putea face rău. Totuși, încă se mai simțea puțin desprins de corp. Parcă *levitase* de groază.

Însă fu mândru de faptul că pistolul îi era ferm în mână, cu piedica trasă și îndreptat spre țintă.

Marioneta foșni, se îndreptă, apoi se prăbuși cu un bufnet sinistru, de parcă chiar fusese împușcată.

Rosalind îi strânse cotul puțin mai tare.

Iar din spatele păpușii se ivi domnul Myrtleberry, păpușarul.

– Vino mai aproape, ca să te pot ucide, mârâi Chase la el.

– Nu m-ați ucide, căpitane Eversea. Sunt doar un biet păpușar.

Chase și Rosalind se uitară urât la el, încă surprinși de prezența lui.

– Ați tresărit ca un miel de primăvară, căpitane Eversea, șopti Myrtleberry scandalos de amuzat.

– Ce *dracu'* cauți aici? De când stai acolo?

– Abia am venit. Am reușit în sfârșit să obțin planurile clădirii, căpitane, și am aflat că Montmorency a construit un tunel între casa lui și Mezza Luna. Am lucrat odată la o casă mare, din Marbury, plină de pasaje și uși, și altele asemenea. Sunt sigur că lângă tablou este o ușă și că *ceva* o deschide.

Chase se răsuci spre tablou.

– Rosalind, vrei să...?

Dar ea i-o luase înainte. Își puse un deget pe fundul vaci, pentru a acoperi vizorul în caz că se uita cineva prin el.

El își lipi urechea de tablou, dar nu auzi nimic. Nici chicoteli, nici pași, nici cete bubuitoare de bărbați înarmați, nici țipete.

Chase începu să pipăie orbește marginile ramei. Ridică rama, căutând o îmbinare, balamale, ceva care să indice că peretele era altceva decât un perete pe care se afla un tablou urât, dintr-un vechi muzeu de proastă calitate.

Apăsă ușurel tabloul, fiecare centimetru pătrat. Își coborî mâinile pentru a pipăi plăcuța de aramă de sub el.

Domnul Myrtleberry vorbi:

– Poate că ar trebui să apăsați plăcuța de aramă de sub...

Urmă un scrâșnet discret în timp ce peretele se răsuci cu violență spre exterior, iar Chase și Rosalind fură trași în beznă.

Capitolul 20

Peretele se închise cu un pocnet, iar Rosalind auzi un geamăt puternic și o bufnitură dezgustătoare, în timp ce se rostogoli pe o suprafață înclinată.

Bufnitura fusese zgomotul inconfundabil și neplăcut al unui trup care lovise cu putere podeaua.

– Chase!

Fu surprinsă să se pomenească în genunchi pe ceea ce părea a fi pământ, într-o încăpere slab luminată, foarte fericită că nu pierduse pistolul.

– Chase!

– Sunt aici.

El era în picioare, teafăr, netulburat și se aplecă s-o ia de braț.

Ea încă simțea că i se învârtește capul și că nu putea să respire.

Privi neîncrezătoare ușa. Arăta exact ca un *perete*.

– Te-ai lovit? Poți sta în picioare?

Ea dădu din cap, ceea ce fu o greșeală având în vedere că deja era amețită.

– Sunt doar puțin năucită. Mi s-a tăiat respirația. Mâinile și picioarele îmi sunt intacte. Lasă-mă o clipă să-mi revin!

Învățase să raporteze doar faptele.

– Dar mi s-a părut că am auzit pe cineva căzând, spuse Chase.

– Și mie mi s-a părut, zise ea.

– Atunci, cine...?

Stupefiați, rămaseră nemișcați câteva clipe. Apoi el o ajută să se ridice când ea îi făcu semn că își recăpătase răsuflarea și se uitară mirați în jur.

Îngustul pasaj – chiar era un pasaj – părea nesfârșit și era luminat de torțe puse în suporturi de-a lungul pereților, care aruncau o lumină licăritoare și umbre mișcătoare. Mirosea a pământ și a fum.

Un minunat curent de aer proaspăt veni dinspre capătul celălalt al tunelului.

Și ieși prin fundul vacii, desigur.

– Dar... aș fi putut jura că am auzit o altă per...

Ceva gâdilă una din gleznele lui Rosalind. Ea lovi cu piciorul, scoase un țipăt răgușit și sări îndărăt.

Privind cu atenție în semiîntuneric, văzu că atacase cu violență o pană. Una de un purpuriu-închis. Cam cât brațul ei de lungă.

Urmări cu privirea pana spre celălalt capăt al ei. După o clipă de concentrare a privirii, văzu că pana era atașată de o pălărie enormă, care zăcea cu susul în jos, ca o creatură rostogolită în moarte cu burta în sus.

O pălărie de genul celor purtate de regele Henric al VIII-lea.

Se uită încet dincolo de pălărie.

Și atunci, amândoi zăriră trupul.

Era un bărbat care purta un pieptar, o capă...

Și ciorapi lungi, după moda secolului al XVI-lea.

Era evident că pălăria îi căzuse de pe cap când ei îl loviseră întâmplător cu ușa muzeului, făcându-l să-și piardă cunoștința.

– E clar că încerca să iasă când am deschis noi ușa, care l-a lovit. Chase îngenunche, apucă o mână inertă și, cu degetul mare, îi căută pulsul. Trăiește.

Rosalind se ridică pe vârfuri și luă una dintre numeroasele torțe, apoi se lăsă pe vine lângă trupul bărbatului, alături de Chase, ținând torța astfel încât să lumineze fața omului. Un chip rotund, o barbă scurtă, demodată, gene lungi coborâte pe obraji. Dacă n-ar fi fost cucuiul care i se umfla pe frunte, ar fi părut că doarme liniștit.

– Îl cunoști? întrebă ea.

– E *Ireton*, șopti Chase nevenindu-i a crede. Un prieten al lui Kinkade. Ce *dracu'*...?

Și brusc, din întuneric se auzi din nou acel chicotit dătător de fiori, reverberându-se prin tunel ca un lucru sinistru care se năpustea să-i atace.

Chase se încruntă părând iritat, nu înspăimântat.

– Trebuie să-l luăm de-aici până nu vine altcineva. Mă întreb dacă se uita pe vizor. Sau dacă doar dorea să iasă.

– Pe *el* l-am văzut zilele trecute. Îți amintești?

Ireton era un om cu multă carne și mușchi într-un trup compact, așa că fu foarte greu de urnit. Să-l *care* cu delicatețe din mijlocul drumului nu era o opțiune. Chase luă torța din mâna lui Rosalind, o puse la locul ei, apoi, icnind, reușiră amândoi să-l târască pe Ireton până în colțul de lângă ușă. Chase îl sprijini de perete.

Iar capul îi căzu inert în piept. Ca al afurisitei de marionete.

Rosalind luă pălăria aceea mare cu pană și i-o puse cu grijă pe cap. Pana se ridică la verticală. Era de sperat că oricine ar fi dat de el ar fi crezut că fusese doborât temporar de excesul de băutură.

Apoi se răsuciră și priviră în lungul enigmaticului pasaj.

Părea nesfârșit, dar era posibil să fie doar o iluzie creată de flăcările unduitoare ale torțelor și de faptul că totuși era al naibii de întuneric.

Un alt chicotit pluti spre ei. Părea să vină de nicăieri și de pretutindeni, de parcă întunericul îl scosese. Fu urmat de un ecou. Un ecou dătător de fiori, care îți înghețа măruntaiele.

Rosalind trase anevoie aer în piept.

Chase o luă de mână pentru a o liniști, dar ea îi simți nervozitatea. Aproape că zâmbi.

Regele Henric al VIII-lea *nu* fusese o fantomă. Avea un nume: Ireton.

Chicotitul se auzi mai tare și deveni clar că aparținea acestei lumi, nu celeilalte. Era limpede că venea dinspre celălalt capăt al tunelului.

Priviră cu atenție, apoi încremeniră când auziră pași apropiindu-se de ei. Chase își scoase pistolul.

„Cu siguranță, oricine îmi poate auzi bătăile inimii", se gândi ea. „Bate ca o tobă de război. Cum de reușește Chase să-și păstreze aplombul?"

Zgomotul pașilor fu curând însoțit de o ceață albă. Care categoric venea spre ei. Rosalind simți că se dematerializează, suspendată în acea zonă incertă dintre neîncredere și teroare, unde mintea încearcă să convingă ochii că totul este cât se poate de normal.

Deoarece, cu siguranță, ceața albă care se ivea din umbre nu putea fi decât o fantomă.

Scârț, scârț, scârț. Pașii se apropiau cu fermitate, și curând își făcu apariția un bărbat care purta o togă.

– Ei, bună seara, rosti o voce veselă.

O coroană de frunze aurii strălucea pe capul lui chel, iar picioarele mari și păroase se iveau de sub togă încălțate cu sandale ale căror șnururi erau legate sus pe gambele groase. Ceea ce părea a fi un palton îi atârna pe un braț, iar în mâna cealaltă avea pălăria și o pereche de ghete. Arăta ca un bancher care se întorcea acasă de la serviciu.

Dacă făceai abstracție de togă.

Cu alte cuvinte, *nu* era o fantomă.

– Ai adus o fată nouă?

Se uită la Chase fără a părea că-l recunoaște și plin de bonomie. Se uită la Rosalind, care își aplecă cu sfială capul și ascunse pistolul în faldurile fustei.

– Da! O fată nouă! rosti Chase cu însuflețire.

– Pare genul care țipă, spuse bărbatul pe un ton încurajator. La revedere!

Își puse pălăria pe cap cu intenția, se pare, de a-și atinge borul în semn de salut, apoi porni mai departe spre ieșirea din tunel.

Ei rămaseră complet nemișcați, fascinați. Îl priviră cu atenție cum își lipește ochiul de vizor.

– E mult mai convenabil să intri și să ieși pe-aici decât prin Covent Garden, nu-i așa? zise el peste umăr, pe un ton de conversație. Ieșirea asta e mult mai aproape de casa mea. Pot să ajung mai repede, ca să am parte de un somn bun peste noapte și să iau micul dejun cu nevastă-mea. E foarte neplăcut să fii văzut ieșind în Covent Garden. Și e și un loc primejdios.

Deci exista și o *altă* ieșire?

Ceea ce explica bizareria faptului că oamenii intrau și nu mai ieșeau, și invers. Liam avusese dreptate.

În mod ciudat, se simți mândră de parcă fiul ei ar fi descoperit asta.

Bărbatul în togă își coborî privirea și îl văzu pe omul prăbușit sub pălăria cea mare.

– Vai, domnule Woodcock[1]! Iarăși ai băut puțin prea mult?

Bărbatul întinse mâna, trase de un suport în care nu se afla o torță, iar peretele se roti din nou, dând la iveală sala întunecată a muzeului.

– Nu uita s-o legi la ochi, amice! O să strici totul dacă n-o faci.

Rosalind își înclină capul și reuși să zărească chiar și hidoasa marionetă.

Bărbatul ieși, apoi împinse ușa ascunsă, iar aceasta se închise cu un bufnet surd, părând să dispară cu totul în perete.

Priviră năuciți preț de câteva secunde.

– Al... naibii... să fiu! murmură Chase.

Englezii aveau o lungă și bogată istorie a pasajelor și tunelurilor ascunse, dar acela era fantastic de original.

Aceea fusese cândva locuința lui Montmorency. Oare la ce folosise inițial pasajul? La contrabandă? La ascunderea catolicilor? Cel mai probabil, Montmorency îl folosise exact pentru ce era folosit și acum, pentru că tunelul se termina în Covent Garden, la Mezza Luna.

[1] Penis de lemn (în limba engleză, în original) (n.tr.)

Tot ce puteau face era fie să înainteze, fie să se retragă pe unde veniseră. Dar nici unul dintre ei nu se gândea să renunțe fiindcă la celălalt capăt al tunelului se aflau răspunsuri, de bine sau de rău.

Chase îi dărui un zâmbet strălucind de maliţiozitate. Mai bun decât o torță. Mai bun decât certitudinea că soarele avea să răsară a doua zi.

Afurisitul de el era în *culmea fericirii* când o situație atingea dificultatea maximă, iar el simțea că era pe cale să învingă. Iar Rosalind pur și simplu nu putu să creadă că era posibil să nu fie așa. Ca de obicei, își însuși certitudinea lui.

Rosalind îi întoarse zâmbetul – cum ar fi putut să n-o facă?

O luă ezitant de mână, nu de cea care, asudată, strângea pistolul cu piedica trasă. I-o ținu o clipă, apoi o ridică la buze și îi sărută cu delicatețe vârfurile degetelor, pentru a o liniști.

Iar apoi ea își dădu seama că acel sărut fusese și o scuză pentru că el își scoase lavaliera și rosti:

– Trebuie să te leg la ochi. Se pare că fetele sunt legate la ochi când sunt aduse aici, pentru a nu ști unde se află sau cum au ajuns acolo.

La naiba! Își dădea seama că era adevărat, dar perspectiva n-o încânta. Suspină.

– Bine, acceptă ea cu o voce slabă.

– O să fiu lângă tine, Rosalind, și nu te voi abandona.

Ea își ridică privirea spre el și știu că în nimeni nu avea mai multă încredere decât în el. Suspină din nou și dădu din cap.

El îi legă cu delicatețe lavaliera la ochi. Întunericul deveni și mai de nepătruns, apoi nu mai văzu decât un negru mohorât, cu o vagă strălucire roșiatică. Lavaliera era din mătase și păstrase căldura trupului său, și mirosea a el, și era ca și cum și-ar fi pus o armură, deși renunțase la vedere.

– O să am grijă de tine, șopti el liniștitor.

Mereu avea.

– Dar ține pistolul în mână, adăugă el vesel, în șoaptă.

O luă de mână și, încet, cu pistoalele scoase, înaintară prin tunel.

– Dacă acel gentleman a mers normal, nu avem prea mult până la capăt, murmură Chase. Nu prea putea să meargă mult pe jos.

Replica potrivită nu părea nici pe departe „ura!" ținând cont de faptul că habar n-aveau ce-i aștepta la celălalt capăt al tunelului. Dar pentru ca Lucy să fie în siguranță și să trăiască, orice drum ar fi meritat.

În timp ce mergea, torțele creau pete luminoase pe lavalieră. Întuneric, lumină, întuneric, lumină, așa percepu ea drumul lor. Un picior pus cu grijă în fața celuilalt, pași potriviți cu ai lui Chase. *Scârț, scârț.* Pământul din pasaj era tasat și presărat cu pietricele. Pașii lor făceau zgomot indiferent cu câtă grijă mergeau.

La fel cum făcuse când străbătuseră muzeul pe întuneric, începu să deslușească lumea cu celelalte simțuri. Își numără pașii. Ascultă respirația ei și a lui Chase. Era conștientă de strângerea caldă a mâinii lui Chase.

Începu să se simtă ca o fantomă.

Merseră mai departe. Nimeni nu mai veni spre ei. Dar fragmente stranii de voci imateriale ajungeau până la ei, lovindu-se de pereți, reverberându-se în tunel.

Un hohot brusc de râs masculin o făcu să tresară.

Chase îi strânse mâna, dar nu-i alină sperietura. O trase inexorabil mai departe.

Se auzi din nou chicotitul nervos. Era mai puternic, mai puțin eteric – în mod clar, se apropiau de sursa lui.

Un alt hohot de râs masculin puternic, urmat de un țipăt se auziră în tunel. Ricoșând de pereți ca un liliac speriat.

Respirația lui Rosalind deveni mai grăbită. Nu avea de unde să știe ce se va întâmpla la capătul tunelului și ce va face Chase înarmat cu un pistol, două cuțite, un baston și aroganță.

Iar apoi se auzi un urlet prelung.

Își simți nervii parcă loviți de fulger. Panica o paralizâ pentru câteva clipe. Simți că îngheață, apoi că se încinge, apoi că din nou îngheață de groază. Își reprimă un scâncet. Când izbuti să respire, o făcu icnind cumplit.

– Chase.

– *Ascultă,* Rosalind! rosti el cu fermitate.

Și apoi urletul se auzi din nou. De data aceea, mai slab. Și puțin mai scurt.

Și din câte remarcă ea, cumva cu... mai puțină convingere?

Dacă se putea spune asta despre un *urlet.*

Respirația ei se normaliză puțin. Trase mai adânc aer în piept, simțindu-se secătuită de frică.

Interesant era că sunetul îi amintise de vremea când ea și surorile ei interpretaseră o scenă dintr-un roman de groază pe care li-l citise lângă șemineu. Mai întâi, Lucy fusese aleasă să fie eroina, ceea ce presupunea să țipe la vederea unei fantome. Dar ea jucase groaznic –

din nefericire se pricepea mult prea bine la a fi ea însăși și se străduia să nu fie altceva.

Jenny însă țipase foarte bine, pentru că era cea mai gălăgioasă dintre ele.

Dar acela semănase mai degrabă cu țipătul lui Lucy. Nu chiar îngrozit sau perfect, sau ca urmare a unei traume anume. Foarte ciudat!

Nu putea să bănuiască reacția lui Chase, din ce auzea și ce simțea. În orice caz, nu se repezise spre sursa sunetului, cu pistolul scos.

Dar, desigur, lui nici prin cap nu i-ar fi trecut s-o pună în primejdie pentru ea, indiferent cine era în primejdie în clipa aceea.

Dumnezeu să-i ajute!

Nu mai trăise niciodată un coșmar ca acela. Dar dacă tot era să aibă un coșmar, era minunat să-l împartă cu Charles Eversea.

Merseră mai departe cu mâinile împreunate, într-o tăcere deplină. În decursul a 40 de pași făcuți în tăcere, lucrurile se schimbară treptat – în loc de intermitente izbucniri de sunete fantomatice, se auzi un murmur distinct de voci masculine. Genul de murmur pe care nu-l putea scoate decât un *grup* de voci.

Cum Dumnezeu aveau ea și Chase să se confrunte cu un grup de bărbați? Ce Dumnezeu aveau să *găsească* acolo?

Chase o trase de mână, făcând-o să se oprească.

– Ai grijă unde calci! Ridică-ți picioarele cu atenție, murmură el la urechea ei.

Ea își dădu imediat seama de ce – pământul de sub picioarele ei fusese înlocuit de o dușumea dură. Marmură, după cum răsunau pantofii ei pe ea.

Numără zece trepte, iar cât le urcă, strălucirea roșiatică a tunelului luminat de torțe făcu treptat loc unei lumini diferite – lumina omniprezentă și caldă a unui candelabru, a unui foc și a lumânărilor. Care nu tremura.

Murmurul nu mai era un murmur – se auzeau conversații distincte, iar vocile puternice puteau fi înțelese.

– ... ce idee splendidă! Abia am putut aduna banii de cotizație, dar sunt mai mult decât încântat că am făcut-o.

Tunelul fusese răcoros, cumva plin cu aer rece, iar când dădu de căldura familiară a unei încăperi încălzite de un foc, își dădu seama că tunelul rămăsese în urmă și că indiferent ce aveau să înfrunte se afla în fața lor.

Capitolul 21

Două draperii de catifea legate cu șnururi străjuiau intrarea într-un mic foaier cu tavanul boltit, din care se desprindeau câteva coridoare. Un candelabru greu, ale cărui cristale erau așezate în șiruri care formau o piramidă inversată se ce termina cu un cristal lung și îngust, era suspendat de tavan ca o fantezistă sabie a lui Damocles.

Chase fu uimit să zărească un bărbat la ceea ce părea a fi o recepție, având o sarcină asemănătoare cu a sergentului MacGregor la Montmorency. Era tânăr și cu mișcări încă stângace, dar avea o atitudine foarte oficială și purta o uniformă care spunea că era deasupra unui lacheu, dar nu chiar un gentleman – o haină bleumarin lungă, cu fireturi aurii și nasturi care sclipeau puțin cam tare pentru a fi de bun-gust, iar în picioare avea ciorapi bleu.

– Este prima oară, domnule? rosti el pe un ton plăcut și aparent fără a fi surprins.

Dacă era prima oară când se furișa printr-un tunel dintr-un muzeu în ceea ce părea să fie un bordel? Răspunsul era da.

– De fapt, da, răspunse Chase pe un ton la fel de jovial.

– Hm! Nu mi s-a spus să aștept un oaspete nou în noaptea asta, dar n-ar fi prima oară când se întâmplă să vină totuși cineva. Mi-ați putea spune numele sponsorului dumneavoastră?

O întrebare isteață.

Pe toți dracii!

Chase gândi rapid. Bărbatul cu togă pe care îl întâlniseră în tunel îl numise „Woodcock" pe Ireton, un alt apelativ infantil dintr-o serie de apelative infantile care caracteriza această afacere murdară. Succesul unei astfel de operațiuni clandestine depindea integral de anonimat, având în vedere miza. Menționarea numelui lui Kinkade ar fi fost un dezastru categoric și l-ar fi dezvăluit ca interlop.

– Domnul Welland-Dowd, riscă el.

Cu inima bubuind, degetele lui le strânseră pe ale lui Rosalind, încercând să se liniștească și s-o liniștească. Mâna ei moale era umedă. Și îi simți și bătaia rapidă a pulsului.

– Voi trimite un paj să-l cheme pe domnul Welland-Dowd, spuse el, iar Chase simți un val de triumf. Bărbatul făcu o pauză pentru a se

uita cu atenție la Rosalind. Văd că ați adus o femeie, și pare potrivită, dar probabil nu v-a zis nimeni că este o practică neobișnuită ca un client să-și aducă propria femeie.

Cu totul neobișnuită, într-adevăr.

– Domnule...

– Wrexion, răspunse Chase cu mare demnitate. Domnul Hugh G. Wrexion[1].

Bărbatul avu nevoie de câteva clipe ca să priceapă.

– O, foarte reușit, domnule! spuse el cu chipul strălucind de încântare.

– Mulțumesc, rosti Chase sobru.

Rosalind îi strânse mâna de două ori, ceea ce lui îi plăcu să-și imagineze că indica un amuzament teribil.

– Am acceptat să plătesc o cotizație puțin mai mare. Domnul Welland-Dowd îți va confirma. Consider totuși că ar fi trebuit să știi. Mi-a spus că te va informa.

Rostise cuvintele cu o condescendență aristocratică și le însoțise cu o privire dură precum obsidianul.

Bărbatul se uită la el. Bătu cu degetele în masă. Și mai bătu o dată.

– Desigur, domnule, spuse el crispat. Voi trimite imediat un paj după domnul Welland-Dowd. V-aș ruga să semnați în registru...

Chase se aplecă și scrise „Hugh G. Wrexion" în cartea de oaspeți.

– Prea bine, domnule. Dacă sunteți amabil să așteptați aici, domnul Welland-Dowd va sosi imediat și vă va prezenta locul. În fața dumneavoastră se află o sală de jocuri – dincolo de draperia aceea –, iar după cum puteți auzi, gentlemenii de-acolo se distrează de minune, dar după cum se prezintă „lucrurile" – prin „lucruri", păru să se refere la Rosalind –, cred că ați vrea să faceți altceva. Dacă așa este, Camerele Plăcerii se află la stânga.

Chase privi în direcția în care arăta bărbatul. De jur împrejurul holului cu dușumea din marmură în pătrate albe și negre se aflau uși din lemn negru, ca la un hotel.

Sau, desigur, ca la un bordel.

Unele uși erau deschise. Iar de dincolo de una dintre ele, cea mai apropiată, se auzea țipătul neutru.

Pajul fu chemat cu ajutorul unui clopoțel, cam așa cum era chemat un servitor.

---

[1] Se pronunță similar cu *huge erection* (erecție uriașă). (n.tr.)

Bărbatul de la recepție îi privi cu o expresie ospitalieră pe Chase și pe Rosalind. Începu să bată cu condeiul în masă și să fluiere în surdină.

Auziră pași apropiindu-se pe dușumeaua din marmură și își ridicară privirile când vocea precedă apariția bărbatului.

– Domnule Twigenberry[1], ce-i povestea asta pe care am auzit-o...?

Încremeni când dădu cu ochii de ei. După cum era și normal.

Fiindcă domnul Welland-Dowd se dovedi a fi sergentul MacGregor.

Încercă să-și scoată pistolul, dar Chase și Rosalind fură mai rapizi, iar piedicile armelor lor erau deja trase. Rosalind își smulsese lavaliera de la ochi.

– MacGregor, dacă pui mâna pe pistol, apăs trăgaciul, spuse Chase. Și ce fel de soldat aș fi dacă n-aș avea suficientă muniție? Aș putea să trag toată noaptea.

Era o exagerare, dar îl făcu pe MacGregor să se albească la față.

Rosalind își îndreptă pistolul spre domnul Twiggenberry, care începu să rânjească cu superioritate. Refuză să lase jos pistolul.

Chase se răsuci și îl lovi cu bastonul în laba piciorului. Domnul Twiggenberry urlă surprins, iar Chase îi smulse pistolul din mână pufnind disprețuitor.

Apoi întinse mâna în spatele lui Twiggenberry și desprinse șnurul auriu care ținea draperia.

– Rosalind, leagă-i mâinile la spate, iar la gură, leagă-l cu lavaliera mea. Și ai grijă să pui bine mâinile la spate, domnule, sau îți promit că te împușc, asta dacă nu o face ea mai întâi. E tare grăbită să apese trăgaciul și mai e și imprevizibilă. Știi cum pot fi femeile.

Îi făcu cu ochiul lui Rosalind. Apoi se întoarse spre MacGregor.

– *De ce,* MacGregor?

Se referea la... toate câte le făcuse.

Soldatul ezita.

– McCaucus-Bigg a avut nevoie de ajutorul meu. M-a plătit și m-a și amenințat. Am o familie de hrănit.

– Îmi plânge inima din cauza necazurilor tale. Mi-aș *dori* să mi se pară interesante. Unde dracu' este McCaucus-Bigg?

MacGregor rămase tăcut.

– Unde-i Lucy Locke?

[1] Se pronunță similar cu *twig and berry* (crenguță și bobițe). (n.tr.)

MacGregor rămase tăcut.

– Unde-i Meggie Plum?

MacGregor rămase tăcut.

– Unde-i Cora Myrtleberry?

MacGregor rămase tăcut.

– O, pentru numele lui Dumnezeu, MacGregor, voi număra până la trei, iar dacă nu-mi răspunzi până atunci, te împușc și mă duc să le caut!

– O împușcătură e foarte zgomotoasă, spuse el plin de speranță.

Chase suspină. Și scoase încet din mânecă pumnalul. Cuțitele acelea îi fuseseră foarte utile de când le confiscase de la atacatorii săi.

Ochii albaștri bulbucați apoi ai lui MacGregor se ațintiră fascinați asupra lui. Cu toții îl văzură pe MacGregor îngrozit de-a binelea, reflectându-se în lama pumnalului. De parcă numele lui era scris de-a lungul lamei.

– Cuțitele, îl lămuri calm Chase, ucid mult mai silențios decât pistoalele.

– O să-mi facă rău. O să facă rău familiei mele, rosti repede și cu glas sugrumat sergentul. Nu vreau să-l ajut. Doamnă March, el m-a pus să vă scriu acele scrisori de amenințare. Iar eu nu mă pricep absolut deloc la scris scrisori de amenințare!

– Am remarcat, spuse Rosalind înțelegătoare.

– N-o să vă facă rău nici ție, nici familiei tale. O să am eu grijă de asta, zise Chase.

MacGregor ezită încercând să ia o decizie.

– Vrei să ne fii de ajutor, nu-i așa, MacGregor?

Mirosul transpirației lui stârnite de teroare începu să se simtă. Fața îi lucea albă, nasul ascuțit îi era roz, iar mărul lui Adam i se mișcă vizibil în gât când înghiți un nod. Închise ochii. Apoi îi deschise și suspină. Da, domnule. Sincer vreau.

– Bine. Acum, spune-mi ce naiba se petrece aici.

– Fetele... ei bine, sunt arestate, iar cele drăguțe sunt legate la ochi și aduse prin tu...

– Știu cum ajung aici, îl întrerupse sec Chase.

MacGregor nici măcar nu clipi.

– Așa funcționează treaba... Își pot cumpăra mai rapid libertatea în pat. După un anumit număr de... partide... sunt lăsate să plece. Îi aruncă o privire îndurerată și rugătoare lui Rosalind, ai cărei ochi erau aproape negri de furie. Domnul McCaucus-Bigg este foarte strict în privința acestei reguli. La etaj există camere pentru asta.

Camerele Plăcerii. Toate fetele sunt încuiate în camerele lor peste noapte și când nu satisfac fantezia cuiva. Dar domnișoarele Locke și Plum sunt încuiate în niște camere de la etajul de deasupra. Li s-a dat o săptămână pentru a se decide dacă doresc să... participe. Ceea ce se întâmplă în mod obișnuit când fetele sunt aduse aici. Domnișoara Myrtleberry a acceptat în cele din urmă să fie sirenă, dar pare că nu se poate abține să nu chicotească. Domnul Kirkham[1] a constatat că asta îi afectează fanteziile, adăugă el în mod inutil.

Rosalind înțelese că, într-adevăr, Cora Myrtleberry fusese cea care chicotise de fiecare dată. Ceea ce era un gând îngrozitor având în vedere că tatăl ei o putea auzi, dar n-o putea găsi.

– Du-ne la Lucy și la Meggie. Dar mai întâi, o să mă ocup de Cora, rosti Chase nerăbdător, gândind același lucru ca ea.

– Numai domnul McCaucus-Bigg are cheile camerelor de la etajul de sus.

Chase se gândi o clipă.

– Perfect! Aș vrea tare mult să vorbesc cu domnul McCaucus-Bigg. Adu-l aici! Spune-i că Lucy Locke s-a decis să accepte această modalitate de a-și câștiga libertatea, dar că ar dori ca el să fie primul.

– Chase! rosti încet Rosalind.

Fusese o avertizare. Nu era sigură că puteau avea încredere în MacGregor.

– Și eu vreau ca el să plătească, doamnă March, spuse MacGregor cu simplitate. Este abject ce face, iar eu nu mai vreau să fiu implicat în așa ceva. Puteți avea încredere în mine, domnule.

Până să vină McCaucus-Bigg, se uitară în camera din care se auzeau țipete sporadice. Un decor fusese instalat acolo – o minunată corabie de pirați, construită de domnul, cu vele și un catarg de care era legată o fată a cărei rochie era ruptă la umăr.

Un pirat – de fapt, un bărbat costumat în pirat – ținea o sabie la gâtul ei. Una falsă, după cum se dovedi, făcută din lemn și dată cu o vopsea care strălucea în lumina lămpii.

– *Aaaaaah!* țipă ea fără convingere.

– Pentru insubordonare, o să te pun să mergi pe scândură[2], târfă împuțită!

---

[1] În acest caz, cu sensul *Pleasurer of women* (cel care le oferă plăceri femeilor) (n.tr.)

[2] Pirații aveau obiceiul să-și lege prizonierii la ochi și să-i pună a merge pe o scândură întinsă dincolo de bordul corabiei. (n.tr.)

– *Aaaaah! Aaaaaah!*

Își legănă capul dintr-o parte în alta. În realitate, părea plictisită. Se lumină la față când văzu micul grup aflat în pragul ușii.

Chase remarcă faptul că, într-adevăr, exista o scândură. Iar sub ea era un pat. Poate că, până la urmă, chiar o silea să meargă pe scândură.

Atmosfera din cameră nu sugera primejdie. De fapt, era anostă.

– Te-ai rătăcit, iubire? i se adresă ea lui Chase. La și un sfert, o să fiu liberă. Pentru *tine,* o să iau o cameră de la etaj și vom face tot ce vrei în noaptea asta.

– Cora? rosti el cu voce joasă, sperând de dragul păpușarului că nu era. Mai încercă o variantă: Meggie?

– Sunt Cassandra, se răsti ea. Pentru voi, gentlemenii, suntem toate la fel, nu-i așa? spuse ea cu amărăciune.

– Dacă ai de gând să-ți câștigi libertatea mai repede întinzându-te pe spate, *eu* sunt primul la rând! zise indignat falsul pirat.

– Lasă-mă în pace[1], Cox! Există niște reguli, iar tu le știi.

Se părea că toată lumea de-acolo fusese informată în privința regulilor.

– Încă un „lasă-mă în pace, Cox", și te spun lui McCaucus-Bigg, zise el amenințător. Urmă o pauză. Știi bine că ar trebui să spui: „Lasă-mă în pace, *căpitane Cook!*" mârâi el.

– Bine! rosti femeia resemnată. *Lasă-mă în pace,* căpitane Cook!

– Îmi *place* când îmi vorbești așa, târfo! Și ce *altceva* ai vrea să mai fac singur? Văd că nu te *zbați* destul.

Ea se conformă, începând să se zbată, părul ei roșu zburând dintr-o parte în alta pe lângă catarg.

– Aș vrea să iei sabia aia și să ți-o bagi în...

Chase se retrase din ușă.

„Cox[2]." I se păru frapant de evident. Se întrebă de ce nu se gândise mai devreme la asta.

Trecură pe lângă alte câteva uși, mergând pe urmele chicotitului. Ea avea o coadă de sirenă care îi îmbrăca picioarele și o perucă brunetă, cu păr lung, care îi acoperea pieptul. Kirkham era costumat ca Neptun și era iritat. Avea un trident într-o mână.

– Nu-mi dau seama ce-i atât de *amuzant,* îi spuse el fetei.

[1] În original, *bugger off,* care se poate traduce și ca „trageți-o singur". (n.tr.)

[2] Se pronunță similar cu *cocks* (penisuri). (n.tr.)

– Cora? întrebă Chase cu grijă.

Sirena își ridică privirea. Avea ochii mari și rotunzi ai tatălui ei, iar chipul rotund și plăcut era palid de frică.

– Eversea! rosti Kirkham surprins.

Și fu și mai surprins când văzu pistolul îndreptat spre el. Se uită la el, apoi îl privi întrebător pe Chase.

Chase o acoperi pe Cora cu haina lui.

– Ai o cameră aici?

Uimită, ea încuviință din cap.

– Du-te și te îmbracă în hainele tale! Vom pleca de-aici. Și Kirkham, dacă aș fi în locul tău, aș pleca urgent de-aici. Pe unde am intrat.

– Suntem în primejdie să fim descoperiți?

– Da! confirmă Chase solemn.

Kirkham se repezi afară din cameră, cu tridentul în mână.

Auzind pași repezi apropiindu-se pe dușumeaua de marmură, Chase și Rosalind se răsuciră cu pistoalele îndreptate într-acolo. Văzură o familiară siluetă înaltă și elegantă.

O. McCaucus-Bigg era într-adevăr Kinkade.

Încetini pasul când îi văzu, iar chipul îi deveni dur, alb și indescifrabil. Se opri. Apoi, Kinkade se întoarse și se uită la MacGregor cu răutate amuzată.

– O, bună treabă, MacGregor! rosti el încet, cu o ironie letală. După cum s-ar zice, „și tu, Brutus?"

Mâna lui Kinkade se strecură atât de discret în interiorul hainei lui, încât nimeni n-ar fi băgat de seamă. Patul pistolului apăru la vedere.

Chase își ațintă pistolul spre fruntea lui Kinkade.

– Aruncă pistolul!

Incandescenți și enigmatici, ochii argintii îl fixară pe Chase câteva momente lungi.

Apoi, cu o înjurătură dezgustată, lăsă pistolul să cadă.

Chase îl împinse cu piciorul spre Rosalind, care îl ridică.

– Domnule McCaucus-Bigg, ce plăcere să te întâlnesc! Du-ne imediat la Lucy și la Meggie!

Kinkade îi conduse pe scările de marmură. Trei arme și trei perechi de ochi îi urmăreau fiecare mișcare.

– Zău, Chase, rosti Kinkade peste umăr, pe un ton relaxat. Ce-ai putea avea de obiectat împotriva acestei întreprinderi? Hai să fim serioși!

– Răpire. Lipsire de libertate. Prostituție, sugeră Chase cu o ironie sumbră.

Kinkade pufni.

– După ce află despre ce-i vorba, majoritatea fetelor sunt cât se poate de dispuse să participe. Cele care nu se pot decide să coopereze în două săptămâni ajung la închisoare, duse de polițistul care le-a arestat. Iar cele care vorbesc despre asta... Ei bine, nu a fost decât una singură. Și, din nefericire, a fost spânzurată imediat, nu-i așa, MacGregor? A fost găsită vinovată de infracțiunea comisă.

MacGregor păru distrus. Nu spuse nimic.

– Cred că le-a zis oficialilor închisorii câte ceva despre un bordel, captivitate și alte alea, continuă Kinkade. S-a considerat că erau bălmăjelile unei nebune. Nu avea pe nimeni – nici familie, nici soț –, iar autoritățile nu au crezut-o. Firește, nu a auzit niciodată numele noastre reale. Și nu avea de unde să știe unde se află acest loc pentru că toate fetele sunt aduse aici legate la ochi. Singură și-a pecetluit soarta.

– Dar de ce dracu' ai făcut *toate* astea?

– De plictiseală, Eversea! Una peste alta, mă costă foarte puțin. Bărbații sunt aleși cu grijă, îi cunosc pe toți. Au foarte mult de pierdut dacă se află, așa că au mare grijă să fie discreți – iar cotizația lor este exorbitantă, ceea ce le permită să-și pună în practică orice fantezie, cu oricare fată, iar fata este obligată să se supună, altminteri o dăm pe mâna judecătorului. În general, fanteziile sunt de natură sexuală. După cum era de așteptat. În acest caz, fetele nu fac sex cu ei. Însă cele care doresc să fie eliberate *mai devreme* trebuie s-o merite cu adevărat. Și există o mulțime de infractoare drăguțe care n-au absolut nici o reținere la gândul de a-și câștiga libertatea întinse pe spate și cu picioarele în aer sau oriunde dorește un gentleman să le pună picioarele. Regulile de conduită sunt foarte clare, iar eu sunt foarte strict și corect atât cu domnii, cât și cu... doamnele.

– Ești un depravat! rosti Chase pe un ton neutru.

– Vrei să spui că sunt *deștept,* zise amuzat Kinkade. Intenționam s-o fac doar pentru scurt timp. Astfel de lucruri sunt plăcute doar dacă sunt efemere. După aceea, aveam de gând să fac altceva.

Îi conduse spre o ușă. Cu mâine tremurătoare, care îi trădară adevărata stare de spirit, bagă o cheie în broască. Inima lui Rosalind începu să bată mai repede.

Apoi ușa se deschise scârțâind.

Palidă la față, cu părul negru și creț acoperindu-i umeri, cu ochii căprui măriți, pe un pat îngust ședea Lucy.

– Rosalind? rosti ea pe un ton plângăreț. Se holbă la ea un moment. Apoi se încruntă uimită. *Tu* ce-ai furat?

Capitolul 22

Kinkade îi aruncă o privire îndurerată lui Chase.

– Lucy! Rosalind simți că i se face rău de ușurare. Vocea îi tremură. Chase o apucă de braț pentru a o ajuta să-și păstreze echilibrul. Lucy, am venit să te luăm de aici. Ești liberă să pleci.

Lucy încă părea surprinsă.

– Dar nu m-am decis dacă vreau sau nu să fiu, sir...

– Ba te-ai decis, spuse Chase repede și cu fermitate.

– Căpitane Eversea?

Recunoscându-l, fu foarte mirată să-l vadă. Apoi, începu să zâmbească ușurel, oarecum a flirt. Afurisita de femeie nu se putea abține.

– Lucy, te duci acasă cu Rosalind.

– Pot *pleca?* Lucy se ridică precaută și se uită la Kinkade cu o oarecare îngrijorare. Ești sigur?

Kinkade se strâmbă, dar nu spuse nimic.

Lucy se strecură pe lângă el și ieși pe ușă. Apoi se aruncă în brațele lui Rosalind și izbucni în plâns.

– O să-l *omorâți?* întrebă Lucy printre suspine. Remarcase pistoalele și se uită de la Chase la Kinkade cu interes, dar și cu o doză de ferocitate. Rosalind, credeam că e încântător și frumos, dar de fapt este foarte *rău!* suspină ea îndurerată.

– Știm, Lucy, spuse Rosalind cu blândețe, mângâind-o pe spate.

Kinkade îi aruncă lui Chase o privire care părea a zice: „Vezi ce-am vrut să spun? Are o minte de găină".

Rosalind o strânse cu putere în brațe pe sora ei.

N-o fi avut ea minte, dar era sora ei. Iar lacrimile lui Lucy o făcură pe Rosalind să se înfurie cumplit. L-ar fi ucis cu plăcere pe Kinkade în clipa aceea.

El suspină și zise:

– Ei bine, ați găsit-o pe Lucy.

Îi dădu mănunchiul de chei lui Chase.

Care ezită, apoi le luă surprins.

Urmară câteva secunde de tăcere în care nu se auzi decât plânsul lui Lucy pe umărul lui Rosalind.

Toată lumea se uita la Kinkade. Care păru să-și dea seama că toți așteptau ca el să vorbească.

– Ei bine, ai de gând să mă ucizi, Eversea? Păruse amuzat. Se pare că ai toate motivele să mă provoci la duel având în vedere că ești atât de dornic să protejezi onoarea oricui și să îndrepți toate relele. Amândoi suntem țintași excelenți. Probabil că n-ar trebui să ne batem cu săbiile dat fiind faptul că nu ești... foarte sigur pe picioarele tale. Dar dacă intenționezi să începi cu mine, va trebui să-i omori pe foarte mulți. Toți bărbații de-aici sunt înarmați. Va fi dificil să scăpați cu viață de-aici.

Chase râse amuzat.

– Kinkade, pun pariu că toți bărbații de-aici sunt *mult* mai interesați să-și salveze propria piele decât s-o răzbune pe a ta sau decât să-și protejeze așa-zisul drept de a se distra în felul acesta. Îți garantez că acești bărbați – cel puțin unii dintre ei – au foarte multe de pierdut dacă povestea asta este descoperită. Nu-i așa că am dreptate? Tu vei fi mort, bordelul va fi închis, iar ei vor pierde banii pe care i-au dat pentru mica ta afacere secretă, dar nu-și vor pierde reputația și modul de viață. Așa că n-ar fi nici o problemă să te împușc. Totuși, nu m-am hotărât dacă s-o fac sau nu. Se uită la sora lui Rosalind. Lucy?

Ea încă hohotea zgomotos, legănându-și fața ascunsă în palme.

– *Lucy!* se răstiră simultan Chase și Rosalind.

Lacrimile lui Lucy se evaporară de parcă s-ar fi aflat sub soarele deșertului.

Se uită surprinsă de la unul la altul.

– Ești întreagă? Ești teafără? Ți-a făcut cineva ceva? Răspunde-mi sincer. Îmi voi da seama dacă mă minți. Spune-mi cu cuvintele tale ce ți s-a întâmplat aici.

Vocea lui Chase fusese la fel de limpede și de neutră ca a unui judecător.

Oricui i-ar fi fost imposibil să nu răspundă sincer la întrebările răstite ale lui Chase.

– Ei bine, am fost arestată. Pentru furtul unei brățări. Brățara era din aur, cu...

Chase scoase un sunet prelung și exasperat. Ca și cum încerca să extragă răbdarea din aer.

Rosalind își înghionti cu putere sora.

– În sfârșit, am fost dusă în fața judecătorului. Și am ajuns rapid la închisoare. Dumnezeule! A fost atât de înspăimântător! Era atâta mizerie! Toată lumea era atât de gălăgioasă și de neîngrijită. Billy a aflat și a venit să mă vadă acolo. Doar o singură dată. A spus că situația mea părea foarte proastă și că n-aveam cum să câștig procesul, mai ales că brățara era foarte, foarte scumpă, iar negustorul era foarte furios. Dar vă jur că n-am furat-o! Făcu o pauză, probabil amintindu-și avertismentul în privința spunerii adevărului. Ei bine, n-am *vrut* s-o iau. Totul s-a întâmplat atât de brusc, încât abia dacă îmi amintesc, zise ea repede și cu nepăsare. Dar era atât de drăguță!

În ciuda a orice, Rosalind simți nevoia să o pună pe soră-sa pe genunchi și să o bată la fund.

– Dar Billy a spus că mă poate scoate de-acolo dacă îi fac o mică favoare, apoi mi-a zis totul despre... despre acest loc. Despre muzeu. Perete. Tablou. A spus că-mi zice pentru că îi sunt prietenă. Mi-a dat o săptămână pentru a mă decide dacă accept sau nu. A spus că mă pot... costuma conform fanteziei cumva sau că îmi pot câștiga mai repede libertatea... Își drese glasul. ... „dacă mă întind pe spate". Rostise cuvintele cu grijă, de parcă ar fi citat pe cineva. Avu delicatețea să se îmbujoreze și să-și aplece capul. Mi-a fost atât de frică, Ros! Dar n-aș putea spune că mi-a făcut cineva rău fizic. Doar afectiv!

Rosalind se uită cu ochii negri de ură la Kinkade.

– Dacă aveai de gând să mergi *doar atât* de departe, Kinkade, spuse Chase dezgustat, de ce Dumnezeu n-ai eliberat-o pur și simplu?

Kinkade râse.

– Dumnezeule, Chase, cred că mă confunzi cu tine. În privința onoarei. N-ai înțeles absolut nimic. Voiam să mă pot da la Lucy, nu pricepi? Aș fi fost primul ei bărbat. Și Sfântă Fecioară, am dorit să mă culc cu ea din clipa în care m-a lăsat să-i umblu în corsaj.

Lucy îi aruncă o privire rapidă lui Rosalind. Apoi își aplecă din nou capul.

– Ea era *perfectă* pentru acest loc. Gentlemenii ar fi apreciat-o foarte mult, iar reputația mea ar fi fost și mai bună. Și cu toată sinceritatea acum... zău... uită-te la ei.

Prin „ei" se referea, desigur, la sânii lui Lucy, pentru că la ei se uita.

Lucy își coborî privirea, iar Kinkade își coborî și el privirea.

Chase și Rosalind, și foarte stânjenitul MacGregor se uitară în altă parte.

– Crezi că aș rata ocazia de a mă bucura de așa ceva, Eversea? Ești nebun? Plus că tocmai era pe cale să capituleze, nu-i așa, Lucy?

Îi zâmbi degajat, senzual, ceea ce o făcu pe Lucy să se agațe și mai tare de Rosalind.

Chase îi aruncă lui Rosalind o privire de avertizare, deoarece părea gata să-l plesnească pe Kinkade.

– Nu te-ai străduit prea tare să-mi respingi mângâierile, nu-i așa, Lucy? Chase ți-a cerut să spui adevărul.

– Să i-l spun lui! rosti Lucy într-un rar moment de istețime și de înțelegere a semanticii. Căpitanul Eversea mi-a zis să-i zic *lui* adevărul.

Ceea ce, desigur, era echivalent cu o recunoaștere că de fapt îi plăcuseră mângâierile lui Kinkade.

Kinkade îi aruncă lui Chase o altă privire cu semnificația „vezi?"

– Am ținut la tine! se jelui Lucy.

– Da, da, sigur că da, dragă. Kinkade părea plictisit. Și mie îmi place de tine. Ar fi fost minunat, dragă, îți jur! Dar eu nu sunt un violator. Sunt doar foarte inventiv și foarte convingător și se întâmplă să vreau anumite lucruri, pe care în general le obțin.

– Una peste alta, având în vedere situația cumplit de nefericită în care ajunsese – din vina ei, aș putea adăuga –, domnișoarei Lucy Locke i s-a propus o alternativă rezonabilă, continuă Kinkade uitându-se din nou la Chase. Una de care majoritatea femeilor nu au parte. N-aș fi putut împiedica să fie spânzurată sau deportată dacă juriul decidea că aceasta îi va fi soarta, iar după cum funcționează sistemul de justiție în minunata noastră țară, mai degrabă ar fi spânzurat-o decât s-o elibereze. Odată dovedit hoț, rămâi mereu hoț, după cum se zice. Anglia preferă să scape de infractorii săi. Am mai discutat asta, Eversea.

– Dar eu nu sunt precum celelalte fete! Nu sunt! izbucni Lucy.

– Lucy, îi explică Kinkade cu o răbdare oribil exagerată, faptul că ai *furat* te face asemenea celorlalte fete.

– Era doar o brățară!

– Doar o brățară! Doar o pâine! Doar un nasture! Doar o cămașă de pe o frânghie! Iubito, asta nu contează deloc la tribunal. Chiar deloc!

– Pentru numele lui Dumnezeu, Kinkade. Vocea lui Chase era plină de dispreț. Ce naiba-i în neregulă cu tine?

Kinkade se răsuci spre el.

– Crezi că mie îmi *place*, Eversea? Nu se încheie niciodată, absolut niciodată! Nimic nu le ajută, nimic nu le salvează, nimic nu le oprește. Văd întâmplându-se asta *în fiecare zi!* Nu sunt sfinte. Nu sunt diabolice. Unele sunt iremediabil înrăite, altele sunt ghinioniste sau victime ale sărăciei. Dar absolut fiecare dintre aceste fete este posibil să fi fost moartă în clipa asta. Ar fi murit pe mare, în drum spre Botany Bay. Nu pot face nimic în privința asta. Eu le hrănesc și le îmbrac...

– În costume de *pirat!* rosti Lucy indignată. Sau de *spiriduș!*

Chase se întrebă în treacăt căreia dintre cunoștințele sale i-ar fi plăcut să vadă femei costumate în spiriduși.

– ... și în schimbul a ceva distracție sau sex, au șansa de a fi libere... *dacă* îi mulțumesc pe clienți. Dacă avem reclamații din partea clienților, ei bine, atunci pleacă de-aici, iar ele știu asta și știu și ce soartă e posibil să le aștepte dacă ajung din nou la închisoare, pentru că nu le putem permite să vorbească. Iar pe mine mă amuză deocamdată toată povestea asta și sunt mulțumit de cum decurg lucrurile și de faptul că profitul e mare. Nu este ieftin să întreții clădirile astea, iar acum, se pare că am găsit o utilitate pentru asta.

Chase îi ascultase cuvintele cu o neîncredere tot mai mare. Gura i se arcui ironică.

– O, da, ești un adevărat salvator, Kinkade! Îți amintești discuția pe care am avut-o despre faptul că o femeie te poate înălța sau distruge?

– Ai impresia greșită că am fost *distrus* de femei, Eversea? rosti Kinkade cu un amuzament disprețuitor. Fac o avere și mă distrez de minune. Chiar m-am gândit să-ți cer să participi, dar nu, nici vorbă. Știam că ai fi fost îngrozit. Căpitanul Eversea este atât de corect. Atât de... onorabil. Nu-i așa, Chase?

Vorbise cu o ironie insinuantă, sumbră.

– Nu, Kinkade, spuse Chase gânditor. Nu cred că o femeie te poate distruge. Tu nu poți fi distrus pentru că... nu este nimic de distrus.

Sunt convins că nu faci altceva decât să reflecți ce se află în preajma ta. Ca o băltoacă cu apă murdară. Dacă se află lângă tine, reflecți onoarea. Dacă se află lângă tine, reflecți mizeria. Rămas de capul tău, nu ai nici un reper moral, nu te interesează decât propria plăcere. Iar ăsta-i rezultatul.

Rostise cuvintele calm, pe un ton neutru.

Ceva otrăvitor și subtil, și primejdios licări în aerul dintre cei doi bărbați și îi înspăimântă pe toți, reducându-i la tăcere pentru câteva clipe.

Apoi se auzi vocea lui Kinkade, lenește și foarte, foarte joasă:

– Un discurs foarte inspirator din partea unui bărbat care s-a dat la nevasta comandantului său.

Rosalind trase cu putere aer în piept.

Lucy se uită cu mare interes la sora ei.

Kinkade îi aruncă lui Rosalind o privire plină de un dispreț rece.

– Deci *tu* i-ai spus, i se adresă Chase cu voce joasă lui Kinkade.

În ciuda a toate câte se întâmplaseră, Rosalind desluși în glasul lui o vagă durere că fusese trădat.

În clipa aceea, își dori să-l omoare cu mâna ei pe Kinkade.

Kinkade râse ușurel, neîncrezător.

– A *trebuit* s-o fac, Eversea.

Chase era siderat, încercând să absoarbă lovitura adevărului îndelung ascuns.

– A trebuit să-i faci rău lui, să-i faci rău lui Rosalind și, posibil, să mă distrugi pe mine? întrebă el cu voce încordată și seacă.

– A trebuit să te *salvez*, prostule! Kinkade era exasperat. Și să salvez și restul regimentului nostru. Eu nu sunt tu. Nimeni nu este. Știam în ce măsură se baza el pe tine, toți ne bazam. Și am văzut cum te uitai la ea, Eversea. Am văzut cum se uita ea la tine. Iar apoi am văzut... ei bine, v-am văzut călare unul pe altul în fiecare zi. Nu-ți puteai desprinde mâinile de pe ea. *Idiotule!* Nu-i decât o femeie! Dar știam că îți va afecta judecata, iar eu voiam să supraviețuiesc războiului. Așa că i-am spus colonelului March. Iar el te-a detașat.

Se instală o tăcere lungă și dificilă, întreruptă doar de smiorcăielile lui Lucy.

Apoi MacGregor își înăbuși un strănut în pumn.

– Scuzați-mă, șopti el.

Cu toții îl priviră surprinși, preț de o clipă.

Apoi Rosalind vorbi, iar toată lumea se uită la ea.

– Mathew m-a iertat, rosti ea uitându-se cu dispreț la Kinkade. Și Mathew l-a iertat și pe Chase. Îl cunoștea pe Chase și mă cunoștea și pe mine suficient de bine pentru a ști că propria conștiință ne va pedepsi mai aspru decât ar fi putut s-o facă el. Dar pe tine, Kinkade, nu te-a *iertat* niciodată. N-am știut cu certitudine că tu ai fost – nu mi-a spus niciodată numele persoanei care ne-a trădat –, dar Mathew înțelegea foarte bine diferența dintre un om bun și un om slab. Pentru binele lui Chase, a avut grijă ca el să fie detașat, dar a făcut-o și pentru propria mândrie de bărbat. Însă în ochii lui, ce ai făcut tu a fost mult mai grav, fiindcă a înțeles motivele reale pentru care ai făcut-o. Te-a disprețuit pentru asta.

Kinkade încremeni. Trase adânc aer în piept și își acoperi ochii cu palmele. Suspină îndelung.

Apoi își coborî mâinile, dând la iveală chipul cenușiu și obosit.

– Kinkade... rosti Chase cu o curiozitate sinceră. M-ai... urât?

Prietenul lui râse scurt.

– Nu te-am *urât* niciodată, Chase! Au fost momente când mi-am dorit să-ți semăn mai mult, dar sunt convins că este foarte incomod să ai o conștiință exagerată, iar eu nu-mi doresc asta. Prefer confortul, în locul onoarei. Prefer plăcerea, în locul muncii. Dar tu știi asta. Lumea nu este un loc în alb și negru, cum vrei tu să fie. Nu putem fi toți ca tine – imaginează-ți cât de plictisitor ar fi! Unde mai pui că, dacă ar fi toți ca tine, n-ar mai fi nimeni care să dreagă lucrurile și care să-i judece pe alții.

Zâmbi cu amărăciune.

– *Aaaaaah!* se auzi țipătul lipsit de convingere al femeii piratului.

Chase încremeni de furie și de hotărâre.

– Vom pune capăt acestei povești acum!

Tonul îi fusese calm și letal.

– Și ce anume vei face, Eversea? Le vei da drumul hoaților pe străzile Londrei? Nu toate sunt plângăcioase fără minte precum cea din fața ta.

– Eu... scânci Lucy indignată.

Rosalind o ciupi de braț.

– Jumătate din ele sunt infractoare înrăite, continuă Kinkade. Totuși, nici una dintre ele nu este violentă, altminteri nu aș fi lăsat-o cu clienții mei. Dar vor fura din nou. Te vor prăda pe tine sau poate pe cineva din familia ta.

– Kinkade, nimeni nu pradă un Eversea și supraviețuiește pentru a povesti.

Afirmația era susținută de fapte, iar toți cei de-acolo știau asta.

Kinkade rămase tăcut câteva clipe, apoi spuse:

– Credeam că tu crezi cu tărie că orice infracțiune trebuie pedepsită, Eversea. Câți dintre subalternii tăi au fost biciuiți pentru că au furat?

– Nu suntem la război. Dacă aceste fete vor fura din nou și vor fi prinse, vor trebui să îndure orice va decide justiția engleză. Nu ce decizi tu.

– Deci tu ești și judecător, și juriu?

– De ce nu? Tu ai fost.

– Vor muri. Toate vor muri, zise Kinkade obosit. Dacă nu de streang, atunci chinuite pe vreo corabie în drumul ei pe ocean.

Toată lumea știa că era foarte posibil.

Chase spuse:

– Nu ai dreptul să te folosești de un sistem imperfect pentru a-ți satisface plăcerile sau pentru a vâna pe cineva lipsit de apărare. Vei pleca din țară cu corabia care pornește mâine spre Botany Bay.

Kinkade pufni.

– N-ai cum să mă obligi să fac asta.

– Ba da.

– Lucy va fi judecată dacă faci asta, scrâșni Kinkade. Alb în jurul gurii. Cu ochii argintii licărind furioși. Voi avea grijă de asta. Toți martorii chemați vor declara că a furat.

– Cel care o acuză pe Lucy va fi recompensat cu vârf și îndesat pentru neplăcerea pe care i-a provocat-o furtul brățării, iar eu mă voi asigura pe deplin că nu o va mai acuza vreodată.

– Dar eu *n-am*... dădu Lucy să protesteze.

Apoi suspină, deoarece adevărul era mai complicat. În opinia ei.

– Nu am încredere că vei face ceva bun indiferent unde ai ajunge, Kinkade. Dar după cum ai spus, Anglia preferă să scape de infractorii săi, iar acum va scăpa de tine. De fapt, te vei oferi să pleci, ceea ce te va face să pari un erou. Întoarce-te! se răsti el. Sunetul era familiar urechilor lui Rosalind – căpitanul Charles Eversea dădea ordine. MacGregor?

MacGregor își dădu seama ce avea de făcut. Își smulse lavaliera de la gât, iar Chase îi legă lui Kinkade mâinile la spate, îl împinse în camera pe care o ocupase Lucy și încuie ușa.

– Mâine, îl vom duce pe corabie, îi zise el lui MacGregor.

– Da, domnule, rosti MacGregor, culoarea revenindu-i în obraji.

Onoarea revenind în viața lui.

MacGregor fu trimis să le spună gentlemenilor de la parter să plece de îndată acasă, pe la ieșirea din Covent Garden – spre norocul lor, un alt tunel avea capătul puțin mai departe de Final Curtain –, deoarece tocmai se aflase că erau în mare primejdie să fie descoperiți.

Toți își abandonară băuturile și se repeziră spre ieșire ca niște oi panicate, unii dintre ei încă îmbrăcați în costumele corespunzătoare fanteziei. Totuși, se aflau în Covent Garden. Fără îndoială, nimeni nu avea să se mire văzând un pirat din secolul al XVIII-lea clătinându-se pe stradă.

Iar Chase și Rosalind, târând-o pe Lucy după ei, bătură în fiecare ușă de la etaj, întrerupând „plăcerile" dacă era necesar, până când toți bărbații fură despărțiți de toate femeile, iar miratele femei – inclusiv indignata târfă a piratului – fură conduse și ele spre ieșirea din Covent Garden și li se zise să plece, altminteri riscau să fie arestate.

Nici uneia nu trebui să i se spună de două ori.

Nu mai rămaseră decât Lucy, Meggie Plum și Cora Myrtleberry, care se îmbrăcase cu hainele ei („N-o să-i ziceți lu' tata că am fost îmbrăcată în sirenă, nu?" întrebase ea neliniștită, iar ei o asiguraseră că nu), acestea întorcându-se cu Rosalind, Chase și sergentul MacGregor prin tunelul muzeului. Se părea că Ireton își recăpătase cunoștința și plecase acasă. În orice caz, nu mai era prăbușit lângă perete.

Totuși, își uitase pălăria.

– Of, Ireton ieșea mereu pe unde nu trebuia, le explică MacGregor. Nu are deloc simțul orientării. Probabil că a vrut să iasă prin tunelul care dă în Covent Garden, dar a ajuns aici.

Ceea ce explica de ce Rosalind îl văzuse trecând grăbit prin muzeu.

– N-ai vrea un suvenir? o întrebă Chase pe Rosalind întinzându-i pălăria lui Ireton și gâdilând-o sub bărbie cu pana.

– Las-o aici pentru a nedumeri generațiile viitoare care vor găsi tunelul. Fără îndoială, nu vor reuși să-i înțeleagă rostul.

– Foarte bine gândit.

Așa că lăsară pălăria întoarsă cu susul în jos, apoi el trase de suportul torței și trecură pentru ultima oară prin intrarea din peretele muzeului.

Peretele se închise cu un bufnet discret în urma lor.

Parcă în urma unei idei de moment, Chase dădu jos de pe perete tabloul de Rubinetto și îl luă cu el. Avea niște planuri cu el.

Cora Myrtleberry ajunse în brațele tatălui ei, care așteptase îngrijorat în muzeu, iar cei doi se duseră, fără îndoială, să-și vadă de marionetele lor.

Meggie Plum ajunse la Liam, care o întâmpină bucuros în locuința vărului Adam Sylvaine, iar Meggie căzu în genunchi și îl strânse cu atâta putere în brațe pe fratele ei, încât acesta aproape că se învineți, după care fata plânse puțin.

– *Fetele!* rosti Liam disprețuitor peste umărul surorii lui, adresându-i-se lui Chase, dar și ochii lui erau suspect de umezi.

Rosalind decise să-i ia pe Meggie și pe Liam la ea acasă.

Așa încât casa cândva liniștită a lui Rosalind fu brusc plină de oameni: o Lucy spășită, care primi o cană de ceai și fu trimisă imediat la culcare, plus Liam și Meggie, care urmau să împartă o cameră, cel puțin în noaptea aceea. Era plăcut, dar puțin cam copleșitor. Rosalind se gândi că va trebui s-o cheme pe menajeră mai des, dacă lucrurile aveau să rămână așa.

Rosalind se gândi să mai facă niște ceai, dar constată că nu-și putea ține ochii deschiși.

– Cred că mă duc la culcare.

Se uită la Chase. Era ceva ce se putea spune după o cină. Își aminti de comentariul „am făcut-o și pe asta" de după ce făcuseră exploziv dragoste pentru prima dată, în muzeu.

– De ce zâmbești? întrebă el.

Ea clătină din cap.

– Rosalind?

– Mmm?

Chase ezită.

– El chiar ne-a iertat.

– Da. Numai tu nu te-ai iertat.

Capul lui Chase se înălță. Apoi înțelese.

După care se încruntă la ea ca să o pedepsească puțin pentru că era atât de perspicace. Ceea ce o făcu să zâmbească.

– Mi-a părut tare rău că te-am lăsat să suporți singură consecințele, Rosalind. Mi-am dat seama că el știa.

– O, am supraviețuit! Nu a fost plăcut, dar el nu a fost atât de devastat cum s-ar fi putut crede. A fost nefericit, dar cred că a înțeles.

Ne iubea pe amândoi și a știut că mi-a părut cumplit de rău că l-am rănit. Nu m-am gândit niciodată dacă este sau nu omenește ce am făcut – sunt prea umană. Dar Chase... știam că ar trebui să-mi pară rău pentru asta, însă nu am regretat niciodată că m-ai sărutat.

El ezită.

– Nici eu, spuse el încet.

O recunoaștere a umanității din partea căpitanului Eversea era ceva deosebit.

Apoi rămaseră tăcuți.

Scena începuse să semene a rămas-bun.

El se uită spre ușă, parcă pentru a confirma asta, apoi ezită din nou.

– E bine ce fac? întrebă el. Faptul că le permit acelor femei să scape? Că îl trimit pe Kinkade la Botany Bay fără a fi umilit public?

– Ce e corect? Ce e greșit? I-ai făcut pe câțiva oameni nespus de fericiți. Ai îndreptat câteva nedreptăți. Când regulile nu se mai pot aplica, nu poți decât să-ți urmezi instinctul, iar eu aș încredința oricând instinctului tău viața oamenilor pe care îi iubesc, Chase.

El îi zâmbi pe jumătate.

– Faptul că ai încredere în mine este o onoare, Rosalind.

Ea se uită în ochii lui foarte albaștri. Și el era obosit.

– Trebuie să-ți fac o mărturisire, rosti el. Știu că am îndreptat câteva nedreptăți. Dar în principal am vrut să-ți fie *ție* bine.

Era o mărturisire minunată.

– Ai reușit!

În atât de multe privințe.

– Îți mulțumesc pentru tot, spuse ea încet.

Se referea la absolut tot. De la Lucy la bordel, la plăcerea fantastică din uriașul pat cu baldachin, ceea ce părea că se întâmplase cu o eternitate în urmă. La faptul că o făcuse să se simtă mai femeie decât se simțise vreodată în viața ei. La hotărârea lui de a rezolva lucrurile. La faptul că era o persoană extraordinară.

– Îți mulțumesc că m-ai apărat de marionetă, zise el.

Rosalind râse.

El se aplecă, îi cuprinse chipul cu o mână și o sărută delicat, cu gura caldă și întredeschisă, cu limba atingându-i doar ușurel limba. Buzele lor se uniră, iar ea simți din nou cum el îi trezește toate simțurile. Trupul ei începu să se dizolve în al lui.

Însă el puse capăt sărutului înaintea ei, aparent cu un efort.

– Mâine mă întorc în Sussex, pentru a-mi lua rămas-bun de la familie.

Ea se retrase brusc și reflectă câteva clipe, încercând să absoarbă informația.

– Îți... îți vei lua rămas-bun și de la mine înainte de a pleca în India? rosti ea în cele din urmă.

El încremeni brusc.

– Da. Zâmbi vag, un zâmbet pe care ea nu prea îl pricepu. Ironic. Nu i se reflectă și în ochi. Voi veni să-mi iau rămas-bun.

Capitolul 23

– Ce-i asta?

Colin ținea în mâini tabloul de Rubinetto și îl privea nedumerit.

– Mi-a amintit de tine. Vezi. Aerul șuieră printr-o gaură din fundul vacii.

Chase îi demonstră luând tabloul și suflând prin el.

– Splendid!

Colin era încântat de cadoul primit.

Chase îi spuse toată povestea, contând, desigur, pe discreția deplină a fratelui său, dar eliminând, de dragul lui Rosalind și al propriei mândrii, anumite detalii intime. Și văzu un licăr de... dor? Da, asta era. În ochii lui Colin se citea dorul. Lui Colin îi era dor să facă năzbâtii. Dar nu îl mai atrăgea la fel de mult ca a fi fermier și soț.

– M-am gândit să ți-l dăruiesc pentru a-ți aminti de mine. Probabil că nu m-aș fi uitat sub coada vacii dacă n-ai fi fost tu.

Cuvintele lui aproape că îi încețoșară ochii lui Colin.

Dar era posibil ca motivul să fie seria de halbe de rămas-bun pe care le băuseră la Pig & Thistle. Acum, ședeau tolăniți în salon, în vreme ce mama, tatăl, surorile și frații lui – Olivia și Genevieve, Ian și Marcus – intrau și ieșeau, tot verificând starea de spirit a lui Chase și constatând că se îmbunătățise substanțial. Nu primiseră cu plăcere vestea că pleca în India, dar, dacă acela era motivul pentru care Chase se simțea mai bine, nu puteau decât să-i accepte decizia.

Însă lui nu-i spuseseră toate astea. Vorbiseră doar între ei.

– Îmi pare rău că am fost atât de nesuferit.

Să-și ceară scuze nu era ceva obișnuit pentru Chase, așa că rostise acele cuvinte pe un ton rigid.

– *Eu* n-am considerat niciodată că ești nesuferit.

Chase îl privi fix, așteptând continuarea.

– *Toți* te-am considerat nesuferit, spuse Colin rânjind.

Și după cum își dădu seama Chase, își făcuseră griji în privința lui. Ca de obicei, pricepuseră că cel mai bine pentru el era să-l trimită la Londra, ca să-l viziteze pe vicar, și avuseseră dreptate. Dar era ceva prea sentimental pentru ca vreunul dintre frații lui să-i zică asta.

Se simți mișcat de faptul că fusese trimis să-l vadă pe vicar, pentru că începu să bănuiască motivul.

Fuseseră îngrijorați de sensul cuvintelor „nu mai pot suporta", pe care le rostise el, luându-le ad litteram.

Poate că, într-un fel, chiar așa le gândise.

– O să ne placă vicarul?

– Cred că foarte mult.

Nu-i comunică lui Colin suspiciunile lui și nici nu-i povesti ciudatul moment de profunzime spirituală. Era ceva ce nu avea să știe decât Rosalind. Dacă nu altceva, în orice caz venirea lui Adam Sylvaine la Pennyroyal Green probabil că avea să împiedice instalarea plictiselii în acel loc, în absența lui.

– Arăți mai bine.

– Mai bine decât ce? rosti Chase morocănos.

– Pari mai liniștit.

Colin făcea asta adesea – spunea ceva atât de surprinzător de pătrunzător, încât nu mai aveai timp să formulezi un răspuns sarcastic. Chase se gândi că fratele lui și vicarul aveau să se împrietenească rapid.

Brusc, simți că regretă că nu avea să fie acolo ca să vadă. Totuși, începuse să alunge regretele și să-și îndrepte gândurile către India, fiindcă India urma să fie viața lui.

– Fac ce sunt făcut să fac. Ăsta-i scopul meu. Cumva, războiul m-a modelat – se pare că n-am avut nici un cuvânt de spus în privința asta. Tu și Ian...

– Noi am luptat și ne-am întors acasă. Tu ai fost adevăratul războinic. Născut pentru asta. Iar țara și pentru oricine și orice vei lupta vor fi norocoși din acest motiv. Totuși, eu chiar cred că ar trebui să te însori.

Chase îi aruncă lui Colin o privire întunecată și rămase posomorât câteva clipe. Se gândi să-i spună lui Colin că tocmai ceruse pe cineva în căsătorie, dar nu dorea să întunece imaginea fericirii conjugale pe care o avea Colin cerându-i să poarte povara dezamăgirii împreună cu el. Și înțelese că fratele lui nu era nici pe departe

nesuferit, ci dorea cu adevărat să aibă și Chase parte de fericirea pe care o trăia el.

– Poate că ar trebui, rosti el cu blândețe.

Iar sprâncenele lui Colin se ridicară de surpriză.

Apoi Chase își aminti că dorise să-l întrebe ceva pe Colin.

– Mai ai hainele pe care le-ai purtat în ziua când era să fii spânzurat?

– O, nu mai sunt de purtat, dar cred că le pot găsi.

– Mi le dai mie?

– Consideră-le un cadou de plecare, frate.

Rosalind se opri din aranjatul lucrurilor în cufăr pentru întoarcerea în Derbyshire și se duse să prepare ceaiul. Puse pe o tavă ceai negru și două cești. Apoi așteptă.

Bătaia în ușă îi făcu inima să-i sară din piept, deși știa cine era.

Îl conduse în salon pe Chase, acesta ținându-și în mână pălăria și bastonul. Ca de obicei, păru să umple încăperea cu totul.

Trase draperiile, acoperind geamurile aproape complet fiindcă lumina după-amiezii, care se strecura prin numeroasele ochiuri ale ferestrelor, nu era nici blândă, nici slabă. Îi înăsprea trăsăturile lui Chase. Îl făcea să pară obosit. Ridurile care porneau ca niște raze de la extremitățile ochilor păreau mai profunde, la fel ca și adâncițurile de sub ei. Și poate că ar fi trebuit să se bărbierească mai atent – o umbră albăstruie îi rămăsese pe bărbie. Își arăta vârsta. Cu alte cuvinte, era frumos.

– Deci vei pleca. Peste câteva ore, rosti ea cu glas slab.

În fond, de ce să nu înceapă o conversație cu un lucru evident? Mai ales că el nu părea deloc înclinat să înceapă vreo discuție.

– Corabia pleacă peste câteva ore.

Chase dădu din cap, confirmând ce era evident.

Apoi se păru că încheiaseră conversația.

Ea se apropie de canapea și se așeză lângă el, fără ca genunchii să li se atingă. Impunând o decență aproape comică, de parcă ceainicul de porțelan era o severă damă de companie care asigura buna-cuviință.

– Lucy a fost instalată la academia domnișoarei Marietta Endicott, de la Pennyroyal Green, îi spuse el.

– Îți mulțumesc că ai aranjat asta. Nu e puțin cam în vârstă pentru școală?

– Domnișoara Endicott a făcut o excepție în cazul ei. Iar dacă există cineva care să poată face ceva în privința lui Lucy, aceea este domnișoara Endicott.

Amândoi zâmbiră.

– Domnul Myrtleberry și MacGregor au blocat intrarea secretă din peretele muzeului, așa că nu se mai poate deschide, și au pus un tablou potrivit acolo. Fără vaci și îngeri. Am donat muzeului Montmorency costumul purtat de Colin în ziua în care era să fie spânzurat și l-am lăsat pe MacGregor să-și asume meritul donației, ceea ce a determinat consiliul de conducere să-i acorde o mărire de salariu, iar, după ce costumul a fost expus, pentru prima dată în istoria muzeului s-a făcut coadă la intrare.

– Foarte inteligent din partea ta!

El îi răsplăti comentariul ironic încuviințând scurt din cap.

– Liam și Meggie vor locui în Pennyroyal Green. Se pare că există o slujbă pentru Meggie la Pig & Thistle, iar Liam va putea fi de ajutor la vicariat. I-am adus la Londra. Meggie a vrut să ia niște lucruri de la fosta locuință, iar Liam a dorit să vadă corabia mea plecând.

– Și toți au trăit fericiți până la adânci bătrâneți.

El încercă să zâmbească, dar nu prea îi reuși.

Se instală tăcerea. Rosalind o curmă turnând ceai într-o ceașcă.

De fapt, făcu o adevărată ceremonie din asta. În mod surprinzător, mâna nu-i tremură deloc. Ridicându-și întrebătoare sprâncenele, îi întinse ceașca.

El clătină scurt și ironic din cap.

Nici ea nu dorea ceai.

O puse la loc, ceașca scoțând un clinchet când se lovi de farfurioară.

„Spune ceva!" simți ea nevoia să țipe la el.

Dar el nu era un om al cuvintelor. În general, se exprima prin intermediul trupului său, fie că-l folosea pentru a face dragoste, fie la război.

Își aminti cum el îi spusese fără cuvinte ce simțise pentru ea cu ani în urmă.

Se gândi că ar trebui să-și ia rămas-bun de la el și să pună capăt poveștii. Ar fi fost mai ușor, iar rezultatul era oricum același. Amânarea despărțirii nu avea să îmbunătățească lucrurile și nici să-și ofere amintiri pe care le-ar fi dorit pe lângă cele pe care le avea deja. Îl privi pe obositul căpitan Eversea și își imagină lucrurile sale împăturite într-un cufăr pregătit să fie îmbarcat pe *The Courage*.

Nu și-l putu închipui îmbătrânind pe mare, departe de ea, undeva unde să nu poată vedea asta. Era de neimaginat. Să nu-i vadă părul încărunțind la tâmple, alte riduri apărându-i pe chip, să nu-l vadă pe *el*. Fără îndoială că avea să fie în continuare la fel de încăpățânat, de

deosebit, poate că avea să se însoare cu o exotică fată cu pielea întunecată sau poate că avea să-și ia o astfel de amantă. Din câte auzise, fetele acelea erau destrăbălate și lipsite de prejudecăți, cel puțin cele din Mările Sudului, cele despre care scrisese Miles Redmond.

Brusc, se pomeni ridicându-și mâna și punând-o pe obrazul lui. Se surprinse singură. Se simți puțin stânjenită, de parcă era o femeie oarbă care încerca să deslușească trăsăturile cuiva.

Dar cu ani în urmă, când îl atinsese la fel de ezitant, realizase, îi simțise puterea aleanului și a dorinței dincolo de autocontrolul formidabil și își dorise să vadă dacă era real, dacă el era vulnerabil, dacă putea ajunge la *omul* care era el. Chase părea a nu se teme niciodată de nimic. Însă ea știa că asta nu era adevărat. Nevoia lui de a face ceea ce era bine și drept îi dădea întotdeauna curaj, fiind mai puternică decât teama. Era un om cu principii.

Era extraordinar.

Iar în clipa aceea, la fel ca și în urmă cu ani, se minună de asprimea firelor scurte de barbă de pe obrazul lui, de linia curată a maxilarului, de căldura pielii, de bătaia pulsului.

„Îl ating pe Charles Eversea."

El își întoarse din nou fața în palma ei.

Rosalind și-o ținu nemișcată câteva clipe, apoi își îndepărtă mâna. După care ezită și ridică mâna și îi atinse sprânceana. El rămase perfect nemișcat, surprins că ea îi atingea sprânceana. Nu-l putea învinovăți. Ea urmă linia sprâncenei, apoi ajunse la baza nasului, unde se opri și își coborî mâna și privirea în poală.

„Pentru numele lui Dumnezeu!"

Chase scoase un sunet discret. Aproape un râs. Surprins.

Adevărul era că, dacă ar fi fost să-l atingă pentru ultima oară, n-ar fi știut unde să-l atingă. Poate că era mai bine ca el să plece și toată povestea să se isprăvească. Să-i spună un politicos „la revedere". Rapid, simplu, așa cum făcea el majoritatea lucrurilor.

„Stați locului!" le spuse ea cu fermitate mâinilor. Acestea îi rămaseră cuminți în poală. Obișnuindu-se din nou cu felul cum fusese viața înainte de reapariția lui Chase. Înainte ca mâinile să-i devină atât de libertine și de cunoscătoare a trupului său, și de nereținute în a-l atinge.

Se putea gândi la asta și putea da frâu liber sentimentelor mai târziu, mult mai târziu. Își dori ca totul să se încheie în clipa aceea.

El se aplecă brusc în față. Ea tresări și se trase îndărăt.

Ceea ce îl făcu să zâmbească. Un zâmbet vag. Dar un zâmbet recognoscibil ca atare. „Ai grijă!" se gândi ea. „Faci asta cu tot mai multă ușurință în ultima vreme, căpitane Eversea."

Nehotărât, el se sprijini din nou de spătarul canapelei.

O, Doamne! Erau de-a dreptul *comici*.

După câteva secunde, el se aplecă din nou, categoric cu ceva mai multă grație. Iar de data aceea, îi luă cu blândețe mâinile din poală, de parcă erau un bol delicat, și le duse la buzele sale.

Depuse un sărut într-o palmă – un sărut delicat, respectuos –, apoi îi îndoi cu grijă degetele peste el. În cealaltă palmă, depuse un alt sărut – fierbinte, îndelung, care stârni dorința în trupul ei.

Apoi, încet, îi acoperi și acel sărut cu degetele.

Și îi desprinse mâinile de ale ei. Lăsând săruturile să ardă în pumnii ei.

Două motive pentru a și-l aminti.

Nu avea să plângă!

Îi aruncă genul de zâmbet care vădește efortul făcut pentru stăpânirea lacrimilor. Un zâmbet strâmb. Nu-și dădu seama dacă inima ei se frângea sau dacă era atât de plină, încât nu mai avea loc în piept. În orice caz, o durea. Totul din ea părea s-o doară.

Un colț al gurii lui se ridică, oferindu-i cealaltă jumătate a zâmbetului.

Apoi expresia lui deveni gânditoare, după care deveni hotărâtă.

El trase adânc aer în piept, expiră sacadat și se ridică, și se tot ridică în picioare ajutându-se de baston.

Ea se prefăcu a nu-i vedea mâna pe care o întinsese pentru a o ajuta să se ridice. Încă nu era dispusă să-i ofere mâinile ei abia sărutate. Dorea să păstreze senzația ultimei atingeri a buzelor lui.

Se sculă singură.

Fără o vorbă, el se duse să-și ia pălăria și haina de pe scaunul pe care nu stătuseră decât cinci minute. Se răsuci din nou spre ea, cu fereastra în fundal, cu trăsăturile evidențiate de lumina mijlocului după-amiezii, cu ochii arzându-i strălucitori.

– La...

Ea nu-l lăsă să spună asta. Nu se putu abține. Își petrecu mâinile pe după gâtul lui. Părul lui fin, dureros de fin îi mângâie dosul palmelor. Un bărbat atât de dur nu putea avea părul atât de moale. Aveau să-și ia rămas-bun în ziua aceea la fel cum își luaseră rămas-bun în timpul războiului, cu un sărut, deși atunci nu știuseră că era un rămas-bun.

Și la fel ca în urmă cu cinci ani, buzele lor se întâlniră cumva.

El o zdrobi de trupul lui pentru că, desigur, trupurile lor sfidau ideea că mințile lor aveau ceva de spus în privința faptului că se atingeau sau nu pentru ultima oară. De data aceea, sărutul fu sofisticat. Începu delicat, ușurel, doar o atingere a buzelor, dar avea un scop, o direcție. Ca și cum aveau tot timpul din lume, nu doar câteva ore. De-acum însă, se cunoșteau. Se sărutară foarte încet. Întârziind intenționat momentul când limbile lor aveau să se întâlnească.

Iar ea gemu când acest lucru se întâmplă.

Chase își apropie și mai mult chipul de al ei, iar mâinile lui coborâră pe fundul ei și o lipiră cu și mai multă putere de el. Iar ea își luă mâinile de după gâtul lui și le coborî spre nasturii cămășii.

Îl dorea pe căpitanul Eversea gol în salonul ei.

El își dezbrăcă haina, iar degetele ei îi descheiară nasturii, lipindu-și apoi palmele de pieptul lui larg.

– Stai puțin, rosti el.

Haina și pălăria lui ajunseră din nou pe scaun. Cămașa fu scoasă, iar pantalonii coborâți, dar cizmele îi rămaseră în picioare pentru că nici unul dintre ei nu dorea să piardă timp cu scosul lor, iar Chase rămase gol în salonul ei, cu excepția cizmelor și a pantalonilor lăsați în vine.

Mâinile ei tremurânde avură dificultăți cu desfacerea șireturilor noii sale rochii, dar mâinile lui le veniră în ajutor. Hainele ei formară un maldăr neelegant pe podeaua salonului. Le lovi ușurel cu piciorul pentru a le da la o parte din drum.

Chase se așeză pe un scaun care scârții discret, iar ea se îngrijoră puțin fiindcă el era atât de mare.

– Vino aici!

Ea îi încălecă coapsele, care erau groase și păroase, una dintre ele fiind strivită și având o cicatrice, iar mâinile ei trecură peste ele, memorându-le. Se apăsă pe mădularul lui gros, care încă nu se sculase, iar mâinile lui îi savurară sânii, mângâindu-i sfârcurile, care se întăriră imediat. Când ea gemu, iar pleoapele îi coborâră aproape complet și respirația îi deveni sacadată – mâinile lui pe sânii ei pur și simplu o *înnebuneau* –, el îi lăsă capul pe spate, în leagănul dur al brațelor lui, pentru a-și putea înclina capul ca să o sugă.

Un extaz fierbinte cuprinse trupul ei când buzele lui îi atinseră sfârcurile.

Mâinile lui o traseră mai aproape, iar ea văzu lumina jucând pe chipul lui, încântarea fierbinte din ochii lui, apoi se desfătă când el

îi închise și înghiți un nod, mușchii gâtului fiindu-i încordați de plăcere. El o ridică, iar ea se apăsă pe el până când el o umplu cu totul.

Și începu să-l călărească încet. Încet, încet. Dar nu putură să se limiteze la mișcări lente, curând accelerară ritmul, iar până la urmă, ajunseră la o cuplare neelegantă, trupurile lor împreunându-se rapid și dur, ritmul scăpându-le de sub control. El își dădu capul pe spate și îi rosti cu un geamăt răgușit numele când termină, în timp ce Rosalind se cutremură.

Preț de câteva clipe îndelungate, rămaseră îmbrățișați. Capul lui se odihni în scobitura gâtului ei. Respirația lui îi mângâie pielea umezită de sudoare.

Fără o vorbă, se desprinseră unul de celălalt. Apoi, în tăcere, ea îl ajută să se îmbrace, după care se îmbrăcă și ea, culegându-și hainele de pe covor.

O privi solemn, cu o expresie indescifrabilă. Ea începu să suspecteze că fața lui Charles Eversea dezvăluia cel mai puțin atunci când gândea cel mai intens.

O privi, ochii lui albaștri strălucind. Părea să își țină respirația.

Rosalind îi oferi un zâmbet trist și fantomatic.

Chase rămase foarte nemișcat. Dădu scurt din cap, îi zâmbi vag și, cu o atingere aproape formală a borului pălăriei, plecă de-a binelea.

Da.

Ca de obicei, când plecase Chase păruse să ia cu el lumina și aerul din încăpere.

Dintr-un motiv necunoscut, ea avu grijă să rămână foarte nemișcată. Se simțea straniu de golită.

Câteva secunde mai târziu, își dădu seama că de fapt se *temea* să se miște.

Ca o persoană care căzuse de la mare înălțime. Apoi, conștientiză că acela era momentul de binecuvântată amorțeală de dinainte de instalarea durerii. De dinainte de a realiza cât de rănită era. Și de cât de totală și de permanentă avea să fie durerea.

Se simțea ciudat de desprinsă de trup, dar instinctul o făcu să-și apropie de chip brațul tremurând – mirosul lui încă era pe pielea ei.

Trase aer în piept și închise strâns ochii... ah, și, da, *iată* durerea! Împreună cu o constatare sufocantă – nu Charles Eversea era cel dur și inflexibil. Nu Chase se temea să nu fie vulnerabil.

Ci *ea*.

Ea fusese incapabilă să capituleze în fața posibilității iubirii, iar el își dăduse seama de asta. El se protejase de durere, deși o iubise în toate modurile pe care le cunoștea – cu o răbdare, cu o siguranță ucigătoare, înțelegător, oferindu-i protecția lui, cu tandrețe și pasiune, cu hotărârea de a avea grijă că poată alege ce își dorea, ca ea să fie fericită.

Iar ea fusese îngrozită de ideea capitulării în fața sentimentelor puternice pe care le simțea, se temuse atât de tare să nu-l piardă din nou, se temuse atât de tare de *pierderea* în sine, încât avusese grijă să păstreze distanța față de el chiar și când făcea dragoste cu el. Se temuse că inima avea să-i fie frântă, ceea ce cu siguranță ar fi ucis-o, pentru că, desigur, durerea ar fi fost egală ca magnitudine cu iubirea pe care i-o purta.

Pentru că, Dumnezeule, îl iubea!

Probabil că îl iubise din clipa în care dăduse cu ochii de el, cu cinci ani în urmă.

Se temuse atât de tare, încât, ca o proastă, îl lăsase să plece.

Iar el, tot ca un prost, *plecase*.

Cuprinsă brusc de furie, se decise că el exagerase cu intenția de a o lăsă să aleagă ce dorea.

El o dorea și totuși plecase.

Și fiindcă nu era genul care să ezite când avea ceva de făcut și fiindcă se hotărâse să obțină ce dorea, se repezi spre ușă și o deschise cu o smucitură.

Și se izbi de zidul care era pieptul lui Chase Eversea.

– Rosalind!

Părea foarte dur, foarte hotărât. Își puse fără prea multă delicatețe o mână pe pieptul ei pentru o împiedica să-i facă pe amândoi să se prăvălească pe scări. Apoi o împinse ușurel înapoi în casă, neluându-și privirea din ochii ei.

Inima ei bătea precum clopotele de la biserica St Mary-le-Bow, iar el, cu siguranță, simțise asta în palmă.

Se priviră unul pe celălalt. Ochii lui păreau deosebit de strălucitori, ceea ce o făcu să-și dea seama cât de palid era.

Căpitanul Eversea era *tulburat*.

Își îndepărtă puțin picioarele și adoptă o atitudine care o făcu să creadă că era pe cale să-i țină un discurs.

Ea își încrucișă brațele la piept și așteptă mușcându-și limba.

Pentru orice eventualitate, avea și ea un discurs pregătit.

– Rosalind... Vocea îi era foarte fermă. Am greșit când am spus că lucrul pe care îl fac cel mai bine este să-mi servesc țara. Am greșit când am spus că pentru asta sunt făcut. N-am greșit *prea tare,* desigur, dar am greșit. Sunt făcut pentru... Se opri și trase adânc aer în piept pentru a-și aduna forțele. Apoi își drese glasul, iar când vorbi, vocea îi fu răgușită: Am constatat că sunt făcut pentru a iubi și a proteja. Și *anume* pentru a te iubi și a te proteja pe tine.

Chase aștepta. Inima îi bubuia, așa că Rosalind nu putu vorbi, dar probabil că expresia de pe chipul ei îl încurajă să continue.

– Știu că ai dorit să ai șansa de a te hotărî ce vrei. Dar ceea ce vreau eu este să fiu oriunde ești tu. Indiferent ce înseamnă asta. Indiferent unde ar fi. Prin urmare, dacă mă vrei, voi rămâne. Oricât de mult timp mă vei dori. *Oricum* mă vei dori. Pentru că... Suspină. ... te iubesc!

Rostise cuvintele cu o certitudine absolută. Așa cum făcea întotdeauna.

Se lăsă o tăcere plină de fantastice gânduri nerostite, timp în care se uitară unul la altul, iar ea nu-și mai simți mâinile și picioarele. Fu tentată să privească peste umăr ca să vadă dacă nu cumva îi crescuseră aripi ca ale îngerului senzual din tabloul de Rubinetto.

Nu-i venea să creadă că Charles Eversea îi oferea inima lui mare, vitează, plină de cicatrice, dificilă și frumoasă.

Avea să-și dea și viața pentru onoarea de a proteja această inimă pentru totdeauna.

– Chase?

El aștepta palid, cu maxilarele încleștate, cu ochii de un albastru sălbatic.

– Și eu te iubesc.

Vocea lui fusese atât de fermă. A ei ieșise atât de firavă. La naiba!

Își ridică nerăbdătoare o mână pentru a-și șterge lacrimile, deoarece nu dorea să piardă nici măcar o clipă din cele ce se întâmplau.

Încet, foarte încet, el zâmbi.

– Și Chase?

El aștepta. Părând a-și ține respirația.

Rosalind își dori ca ea să fie cea care să comande de data aceea.

– Ar trebui să ne căsătorim.

El rămase complet nemișcat.

Ceva sălbatic și strălucitor apăru pe chipul lui. Apoi închise ochii și trase aer în piept precum cineva care respiră pentru prima dată.

Expiră încet.

După ce deschise ochii din nou, clătină neîncrezător din cap.

Ea își dădu seama ce simțea el. „Cum de am ajuns să fiu atât de norocos?"

Începură să radieze ca niște copii încântați, iar Chase o luă prin surprindere apropiindu-se de ea dintr-un singur pas mare.

Cu mare grijă, ca și cum ea ar fi devenit brusc casantă, ezitând, conștientizând cât de nou era acest lucru pentru amândoi, el o cuprinse în brațe, parcă încă nesigur că era a lui pentru totdeauna. Ea îi zâmbi liniștitor și se lipi încet de el. O strânse cu putere la piept, iar ea îi simți suspinul pe obraz, un sunet final, sunetul de *acasă*.

Ea își petrecu brațele pe după gâtul lui, își trecu mâinile prin părul lui, iar buzele ei le găsiră pe ale lui. Sărutul începu ciudat și deveni sălbatic, apoi apăsat, apoi lent. Un sărut pentru toți anii de când se cunoșteau, și nu se grăbiră. Pentru că era primul sărut din ceea ce avea să fie o viață plină de săruturi.

Deloc surprinzător, Liam îl aștepta afară când Chase ieși, câteva minute mai târziu, pentru a se duce să-l informeze pe căpitanul corabiei *The Courage* că nu avea să se îmbarce, după cum fusese planificat. Era pasional, dar își și îndeplinea datoriile, iar Rosalind era de acord.

– De unde ai apărut? îl întrebă el pe băiat.

– Te-am urmărit, răspunse Liam satisfăcut.

– Ah! rosti Chase.

– Mergi ca o furtună, căpitane Eversea, spuse el cu o viclenie voioasă. Aproape ca și cum ai *dansa*... s-ar putea zice.

– Sau aș pluti... s-ar putea zice.

– Te-ai văzut cu doa'na? întrebă micul pezevenghi isteț.

– Da, m-am văzut cu doa'na.

– E femeia ta *acum*?

– Da, Liam. E femeia mea acum. Acum... Se răsuci și merse cu spatele câțiva pași – cu marea în spatele lui, cu Rosalind în fața lui, privindu-l plecând și așteptându-l să se întoarcă. ... și pentru totdeauna!

– Grozav! rosti Liam începând să țopăie încântat. Am știut mereu că așa o să fie!

Mulțumiri

O foarte mare recunoștință pătrunzătorului și minunatului meu redactor, May Chen; agentului meu, Steve Axelrod, pentru înțelepciune și pentru pragmatismul olimpian; lui Kim Castillo, pentru ajutorul vesel și strălucit; sârguincioasei echipe de la Avon, care a făcut posibilă apariția acestei cărți; tuturor minunaților cititori care fac ca scrisul să fie o mare bucurie.

În aceeași colecție
au apărut:

Johanna Lindsey, *Când inima dictează*

Stephanie Laurens, *Patimile iubirii*

Victoria Alexander, *Micile minciuni ale dragostei*

Julie Garwood, *Mireasa îndărătnică,*

Elizabeth Hoyt, *Înger și demon*

Julie Garwood, *O nuntă de vis*

Stephanie Laurens, *Pasiunile inimii*

Stephanie Laurens, *Prizoniera dragostei*

Victoria Alexander, *Căile nebănuite ale iubirii*

Christina Dodd, *Dragoste și abandon,*

Julie Garwood, *Secretele unei doamne*

Christina Dodd, *Logodnă în înalta societate*

Elizabeth Hoyt, *O dragoste nepotrivită*

Karen Robards, *Atracție scandaloasă*

Christina Dodd, *Legile iubirii*

Elizabeth Hoyt, *Inocență pierdută*

Stephanie Laurens, *Peștitoarea*

Karen Robards, *Suflete captive*

Samantha James, *Păcatele vicontelui Sutherland*

Karen Robards, *Înfruntarea inimilor*

Elizabeth Hoyt, *Dorințe ascunse*

Johanna Lindsey, *Când dragostea așteaptă*

Victoria Alexander, *Dragoste de probă*

Victoria Alexander, *Duelul sentimentelor*

Stephanie Laurens, *Totul sau nimic*

Johanna Lindsey, *Mireasa prizonieră*

Stephanie Laurens, *Provocarea*

Johanna Lindsey, *Îngerul de argint*

Sarah MacLean, *O soție potrivită pentru un marchiz*

Christina Dodd, *În cele mai nebunești visuri*

Sarah MacLean, *O iubită potrivită pentru un conte*

Johanna Lindsey, *Promisiunea*

Christina Dodd, *Ispita*

Johanna Lindsey, *Prizonierul dorințelor mele*

Teresa Medeiros, *Lecții de seducție*

Christina Dodd, *Mireasa mea favorită*

Teresa Medeiros, *Un sărut de neuitat*

Christina Dodd, *Arta iubirii*

Vicky Dreiling, *Cum să cucerești un Diavol*

Elizabeth Hoyt, *Plăceri vinovate*

Elizabeth Hoyt, *O pasiune imposibilă*

Elizabeth Thornton, *A doua șansă la dragoste*

Elizabeth Thornton, *Frumoasa trădătoare*

Christina Dodd, *Suflete pereche*

Sarah MacLean, *Un târg potrivit pentru un duce*

Cara Elliott, *Tentația fructului oprit*

Johanna Lindsey, *Flăcări și gheață*

Sarah MacLean, *Nouă reguli de nesocotit*

Christina Dodd, *Aleasa prințului*

Teresa Medeiros, *O noapte compromițătoare*

Julie Garwood, *Un altfel de Făt-Frumos*

Loretta Chase, *Scandalul poartă satin*

Teresa Medeiros, *Mireasa și Bestia*

Victoria Alexander, *Cum să alegi soțul potrivit*

Loretta Chase, *O lady aproape perfectă*

Johanna Lindsey, *Iubești doar o dată*

Elizabeth Hoyt, *Fantoma din St. Giles*

Sarah MacLean, *Zece feluri de a fi adorată*

Julie Garwood, *Dorințe rebele*

Sarah MacLean, *Unsprezece scandaluri de evitat*

Johanna Lindsey, *Pasiune și tandrețe*

Victoria Alexander, *Lecția de dragoste*

Elizabeth Hoyt, *Lordul Întunericului*

Teresa Medeiros, *A ta până în zori*

Loretta Chase, *Un gentleman imposibil*

Johanna Lindsey, *Jocul seducției*

Elizabeth Hoyt, *Ducele nopții*

Anne Barton, *Păcătoasa*

Lorraine Heath, *Ispitirea unui lord*

Sabrina Jeffries, *O dragoste periculoasă*

Teresa Medeiros, *Mireasa răpită*

Johanna Lindsey, *Inimi aprinse*

Sabrina Jeffries, *O iubire celebră*

Jennifer Blake, *Răsplata unui rege*

Sarah MacLean, *Sezonul pasiunilor*

Elle Daniels, *Un aranjament neașteptat*

Jennifer Blake, *Capcana inimii*

Victoria Alexander, *Șarada*

Vicky Dreiling, *Dorințele unui conte*

Victoria Alexander, *Înălțimea Sa, soția mea*

Sabrina Jeffries, *O răpire cu urmări neașteptate*

Teresa Medeiros, *Savoarea unui sărut*

Victoria Alexander, *Îndrăgostită de soțul potrivit*

Elizabeth Hoyt, *Dragul meu necunoscut*

Vicky Dreiling, *Dorințele unui libertin*

Jennifer Blake, *Cavalerul de aur*

Victoria Alexander, *Avantajul de a fi păcătos*

Johanna Lindsey, *Suflet vrăjit*

Vanessa Kelly, *Farmecul unei relații interzise*

Sabrina Jeffries, *Dansul seducției*

Lorraine Heath, *Lordul ispitei*

Kate Noble, *Rămășagul*

Victoria Alexander, *Mărturisirea*

Jennifer Delamere, *Moștenitoarea*

Ashleen Macnamara, *O propunere scandaloasă*

Johanna Lindsey, *Spune-mi că mă iubești*

Lorraine Heath, *Doamna de companie*

Meredith Duran, *Anotimpul pasiunii*

Tessa Dare, *Un dans cu un duce,*

Victoria Alexander, *Aventuri compromițătoare*

Meredith Duran, *Amăgirea*

Lorraine Heath, *Provocarea dragostei*

Vanessa Kelly, *O cerere în căsătorie*

Tessa Dare, *Dublă tentație*

Marina Fiorato, *Fecioara din Siena*

Elizabeth Hoyt, *Bravul meu căpitan*

Johanna Lindsey, *Jurnalul unei iubiri*

Heather Webb, *Cum să devii împărăteasă*

Tessa Dare, *Trei nopți de dorințe*

Sabrina Jeffries, *Măritată cu un viconte*

Kelly Bowen, *Un duce doar pentru mine*

Lorraine Heath, *Un pact cu diavolul*

Johanna Lindsey, *Un libertin îndrăgostit*

Sabrina Jeffries, *Arta de a păcătui*

Christina Dodd, *Înșelătoria*

Joanna Shupe, *Ducesa curtezană*

Kelly Bowen, *Capcana dragostei*

Johanna Lindsey, *Înlănțuită de iubire*

Lorraine Heath, *Între diavol și dorință*

Cheryl Holt, *O propunere tentantă*

Teresa Medeiros, *Hoțul de inimi*

Johanna Lindsey, *Seducția*

Joanna Shupe, *Contesa libertină*

Christina Dodd, *Vraja unui sărut*

Karen Robards, *Foc și gheață*

Lorraine Heath, *Doamna și nelegiuitul*

Johanna Lindsey, *Perechea perfectă*

Teresa Medeiros, *Blestemul frumuseții*

Ashlyn Macnamara, *Doar dragostea contează*

Cheryl Holt, *Mai presus de dorință*

Lorraine Heath, *Cum să te însori cu o moștenitoare*

Jo Beverley, *Infama mea doamnă*

Joanna Shupe, *Un viconte pentru o lady*

Johanna Lindsey, *Pasiuni mistuitoare*

Elizabeth Hoyt, *Cel mai tandru libertin*

Teresa Medeiros, *Șoaptele trandafirilor*

Caroline Linden, *Dragostea și alte povești scandaloase*

Lorraine Heath, *Gentlemanul seducător*

Cheryl Holt, *Plăcere absolută*

Caroline Linden, *Între rațiune și scandal*

Kelly Bowen, *Tu ești contele dorit*

Lorraine Heath, *Invitație la seducție*

Anna Harrington, *Un duce pentru totdeauna*

Kelly Bowen, *Stăpânul inimii mele*

Valerie Bowman, *Ducesă din întâmplare*

Sarah MacLean, *Aparențe înșelătoare*

Johanna Lindsey, *Văpaia din brațele lui*

Valerie Bowman, *Contesă fără voie*

Teresa Medeiros, *Ispita atingerii tale*

Mia Marlowe, *Seducție la prima vedere*

Caroline Linden, *Iubiri și scandaluri*

Valerie Bowman, *Dincolo de rațiune*

Sarah MacLean, *Cucerirea unui libertin*

Elizabeth Hoyt, *Gustul ispitei*

Anna Harrington, *Secrete și tentații*

Valerie Bowman, *Un burlac irezistibil*

Mia Marlowe, *Pretențiile unui crai*

Lorraine Heath, *În căutarea plăcerilor interzise*

Elizabeth Hoyt, *Seducerea unui păcătos*

Lorraine Heath, *Plăcerile nopții*

Lenora Bell, *Cucerirea unui duce*

Alissa Johnson, *Aproape o lady*

Elizabeth Hoyt, *Îmblânzirea Bestiei*

Lorraine Heath, *Ultimul rebel*

Mia Marlowe, *Darul atingerii*

Elizabeth Hoyt, *Inimă sălbatică*

Caroline Linden, *Scandaluri ascunse*

Johanna Lindsey, *Sub asediul iubirii*

Cara Elliott, *Tentația păcatului*

Alissa Johnson, *O întâlnire neașteptată*

Lorraine Heath, *Intenții vinovate*

Vicky Dreiling, *Cum să seduci un ticălos*

Elizabeth Hoyt, *Ducele păcatului*

Lenora Bell, *Dacă aș avea un duce*

Lorraine Heath, *Iubire fără mască*

Cara Elliott, *Tentații periculoase*

Kelly Bowen, *Un duce de neuitat*

Lorraine Heath, *O șansă la dragoste*

Vicky Dreiling, *Cum să te măriți cu un duce*

Penny Jordan, *Iubiri și mătăsuri*

Penny Jordan, *Iubiri și păcate*

Julie Anne Long, *Plăceri primejdioase*

Lorraine Heath, *Cucerește-mă din nou*

Vicky Dreiling, *Dorințele unui duce*

Daisy Goodwin, *Sisi. Împărăteasa nefericită*

Julie Anne Long, *Un iubit ca nimeni altul*

Lorraine Heath, *Ducele și doamna în roșu*

Teresa Medeiros, *Deliciile păcatului*

Meredith Duran, *Cineva care să mă apere*

vor apărea:

Teresa Medeiros, *Și îngerii iubesc*

Deanne Gist, *Fata de la Tiffany*